
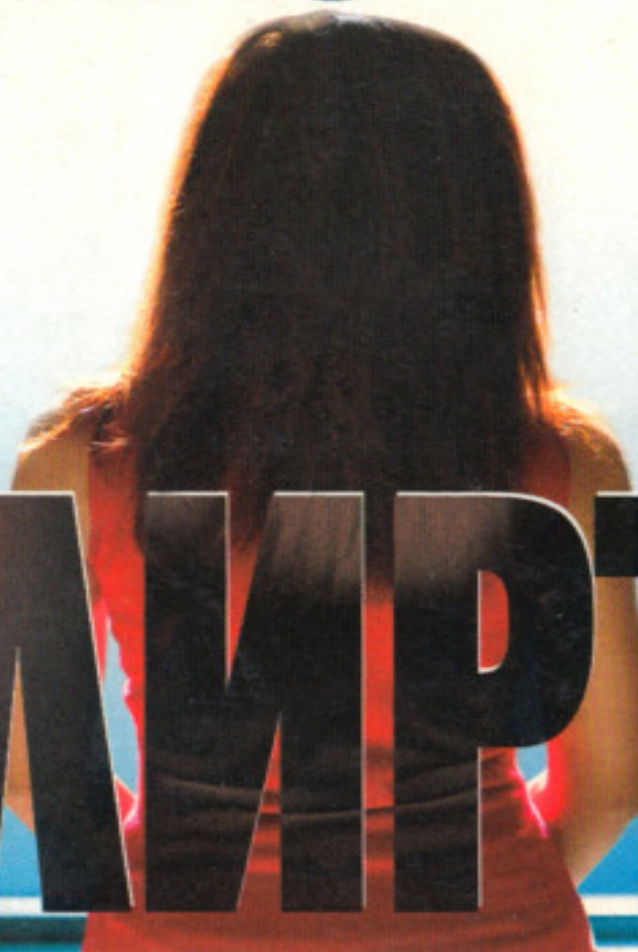

ЕЛИЗАБЕТ

БАРД

ХЕЙНС

ФЛМРТ

СМРАКА

ЕЛИЗАБЕТ ХЕЙНС ФЛИРТ С МРАКА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Катрин Бейли достатъчно дълго е била сама, за да не поддаде веднага на красивия, обаятелен Лий. Той изглежда почти идеален... Вниманието, с което я обсипва, и страстният секс не след дълго преминават в яростна ревност и скоро Катрин открива тъмната страна на Лий. Когато страстта му да я контролира достига до плашещи измерения, никой не иска да ѝ повярва. Изолирана и доведена до лудост, Катрин съставя безупречен план за бягство. Четири години по-късно Лий е в затвора, а Катрин — вече Кати — obsесивно проверява всички ключалки и врати в апартамента си. И когато дръзва да си въобрази, че вече е в безопасност, едно телефонно обаждане променя всичко. Лий е на свобода, а в дома ѝ някой едва доловимо мести вещите ѝ — един от старите номера на Лий...

Кати започва да се подготвя за последна битка с демоните от миналото си.

Невероятно реалистичен портрет на една obsесия! „Флирт с мрака“ е оригинално замислен и находчив психологически трилъер, който бележи появата на нов голям талант!

Елизабет Хейнс е израснала в Съсекс. Работи като анализатор в полицията. Живее в Кент със съпруга и сина си. „Флирт с мрака“ е първият ѝ роман.

*На Уенди Джордж и Джаки Мосчики — силни и
вдъхновяващи жени*

КРАЛСКИЯТ СЪД В ЛАНКАСТЪР

КРАЛИЦАТА ^[1] СРЕЩУ БРАЙТМАН

Сряда, 11 май 2005 г.

Сутрешно заседание

Води го Негова Чест съдия Джъстис Нолан

Господин Маклийн: Моля, кажете пълното си име.

Господин Брайтман: Лий Антъни Брайтман.

Господин Маклийн: Благодаря. И така, господин Брайтман, имали сте връзка с госпожица Бейли, така ли е?

Господин Брайтман: Да.

Господин Маклийн: Колко продължи?

Господин Брайтман: Срегнахме се в края на октомври 2003 година. Виждахме се до средата на юни миналата година.

Господин Маклийн: При какви обстоятелства се срещнахте?

Господин Брайтман: На работа. Бях ангажиран в една операция и се срещнахме по онова време.

Господин Маклийн: И започнахте връзка?

Господин Брайтман: Да.

Господин Маклийн: Заявявате, че връзката е прекратена през юни. Това по взаимно съгласие ли стана?

Господин Брайтман: Нещата не вървяха от известно време. Катрин силно ревнуваше, когато бях далеч от нея по работа. Беше убедена, че поддържам друга връзка.

Господин Маклийн: Това отговаряше ли на истината?

Господин Брайтман: Не. Работата ме принуждавала отсъствам от вкъщи дни наред, а естеството ѝ е такова, че не мога да го споделям с никого. Дори на приятелката си нямам право да казвам къде съм и кога ще се върна.

Господин Маклийн: Отсъствието ви от дома пораждаше ли спорове между вас и госпожица Бейли?

Господин Брайтман: Да. Тя проверяваше мобилния ми телефон за съобщения от други жени, настояваше да ѝ кажа къде съм бил, с кого съм се виждал. Когато се връщах от работа, исках само да забравя какво съм правил и да се отпусна малко. Започнах да изпитвам усещането, че това никога не се случва.

Господин Маклийн: И затова прекъснахте връзката?

Господин Брайтман: Не. Понякога се карахме, но я обичах. Знаех, че има известни емоционални проблеми. Когато ме нападаше, постоянно си повтарях, че не е по нейна вина.

Господин Маклийн: Какво имате предвид под „емоционални проблеми“?

Господин Брайтман: Беше ми казала, че преди се чувствала напрегната. Колкото повече време прекарвахме заедно, толкова повече си проличаваше. Излизаше да пие с приятели или пиеше вкъщи и когато се прибирах, ми се нахвърляше и ме нападаше.

Господин Маклийн: По отношение на емоционалните проблеми бих искал да уточня нещо. По време на връзката ви имахте ли чувството, че госпожица Бейли би се наранила сама при емоционален стрес?

Господин Брайтман: Не. Но приятелите ѝ бяха споделяли с мен, че е правила опит да се нарани в миналото.

Господин Луис: Възражение, Ваша Чест. Не разпитват свидетеля за мнението на приятелите на госпожица Бейли.

Господин Нолан: Господин Брайтман, моля придържайте се към зададения ви въпрос. Благодаря.

Господин Маклийн: Господин Брайтман, споменахте, че госпожица Бейли „ви се е нахвърляла“. Бихте ли уточнили какво означава това?

Господин Брайтман: Крещеше ми, буташе ме, шамаросваше ме, риташе ме. Такива неща.

Господин Маклийн: Проявявала е агресия към вас?

Господин Брайтман: Да. Да, така беше. Правеше го.

Господин Маклийн: Колко често по ваше мнение?

Господин Брайтман: Не знам. Не съм броил.

Господин Маклийн: А вие как постъпвахте в случаите, когато „ви е нападала“?

Господин Брайтман: Отдръпвах се. С достатъчно такива неща се сблъсквам по време на работа. Нямах желание да ми се случва и вкъщи.

Господин Маклийн: А вие проявявахте ли насилие спрямо нея?

Господин Брайтман: Само последният път. Заклучи ме в къщата и скри ключа. Беше силно разгневена. Аз се занимавах с особено тежък случай и нещо в мен се прекърши. Ударих я. За пръв път посягах на жена.

Господин Маклийн: И това стана... За коя дата точно говорите?

Господин Брайтман: Беше юни, тринайсети, мисля...

Господин Маклийн: Бихте ли ни разказали как протече този ден?

Господин Брайтман: Предишната вечер останах в дома на Катрин. Бях дежурен през уикенда и излязох, преди Катрин да се събуди. Когато се върнах вечерта, тя беше вкъщи и беше пила. Обвини ме, че съм прекарал деня с друга жена. Не спираше да го повтаря. Издържах известно време, но след два часа ми писна. Дойде ми до гуша. Искях да си тръгна, но тя беше заключила входната врата. Викаше и крещеше. Проклинаше ме, шамаросваше ме, драскаше лицето ми. Бутнах я колкото да я отдалеча. Тя отново ми се нахвърли и тогава я ударих.

Господин Маклийн: Как я ударихте, господин Брайтман? С юмрук или я шамаросахте?

Господин Брайтман: Ударих я със свита пестница.

Господин Маклийн: Разбирам. И какво стана после?

Господин Брайтман: Тя не спря. Продължи да крещи още по-високо. Затова я ударих повторно. Вероятно е било по-силно. Падна назад и отидох да проверя дали всичко е наред. Искях да ѝ помогна да се изправи. Може да съм стъпил на ръката ѝ. Тя изпищя, развика се отново и запрати нещо по мен. Оказа се ключът за входната врата.

Господин Маклийн: Вие какво направихте?

Господин Брайтман: Взех ключа, отворих вратата и излязох.

Господин Маклийн: В колко часа се случи това?

Господин Брайтман: Някъде към седем и петнайсет.

Господин Маклийн: Когато тръгнахте, тя в какво състояние се намираше?

Господин Брайтман: Продължаваше да крещи и да вика.

Господин Маклийн: Беше ли наранена? Кървеше ли?

Господин Брайтман: Сигурно е кървяла.

Господин Маклийн: Бихте ли уточнили, господин Брайтман?

Господин Брайтман: Имаше кръв по лицето. Не знам откъде. Не кървеше обилно.

Господин Маклийн: Вие имахте ли някакви наранявания?

Господин Брайтман: Само няколко драскотини.

Господин Маклийн: Помислихте ли, че тя има нужда от медицинска помощ?

Господин Брайтман: Не.

Господин Маклийн: Независимо, че е пищяла и кървяла?

Господин Брайтман: Не помня да е пищяла. Когато напусках къщата, тя викаше и ме проклинаше. Ако имаше нужда от медицинска намеса, сметнах, че сама може да си я осигури. Без моя помощ.

Господин Маклийн: Разбирам. След като излязохте от къщата към седем и петнайсет, видяхте ли госпожица Бейли отново?

Господин Брайтман: Не, не съм я виждал отново.

Господин Маклийн: Свързахте ли се с нея по телефона?

Господин Брайтман: Не.

Господин Маклийн: Господин Брайтман, помислете внимателно, преди да отговорите на следващия ми въпрос. Сега как се чувствате по отношение на случилото се през онзи ден?

Господин Брайтман: Дълбоко съжалявам за всичко, което се случи. Обичах Катрин. Предложих ѝ женитба. Нямах представа, че е толкова емоционално объркана и съжалявам пред Бога, задето не постъпих по друг начин. Наистина съжалявам, че не се опитах по-усилено да я успокоя.

Господин Маклийн: Благодаря. Нямам повече въпроси, Ваша Чест.

РАЗПИТЪТ НА СВИДЕТЕЛЯ ОТ ПРОТИВНИКОВАТА СТРАНА

Господин Луис: Господин Брайтман, бихте ли определили връзката си с госпожица Бейли като „сериозна“?

Господин Брайтман: Да, бих я определил така.

Господин Луис: Съзнавате ли, че е част от договора и условията с вашите работодатели да ги информирате за промените в личния си живот, включително и за текуща връзка?

Господин Брайтман: Да.

Господин Луис: И въпреки това не сте уведомили никого в службата за връзката си с госпожица Бейли, така ли да го разбирам?

Господин Брайтман: Възнамерявах да го направя, когато Катрин приеме да стане моя съпруга. Предстоеше междинната ми характеристика да бъде съставена в края на септември. Тогава, естествено, щях да го спомена.

Господин Луис: Искам да насоча вниманието ви към улика УЛ/1 — посочена е на страница четиринайсета в описа на приложените улики. Това е докладът на полицаи Уилям Лей. Офицер Лей ви е арестувал на 15 юни 2004 година в дома ви. В доклада си пише, че когато са ви запитали за госпожица Бейли, първоначално сте отвърнали, цитирам: „Нямам представа за кого говорите!“. Това отговаря ли на истината?

Господин Брайтман: Не помня какво точно съм отвърнал.

Господин Луис: Това е жената, в която твърдите, че сте били влюбен и за която сте възнамерявали да се ожените. Така ли е?

Господин Брайтман: Офицерите Лей и Нюман се появиха на вратата ми в шест часа сутринта. Бях работил предишните три денонощия и току-що си бях легнал. Бях дезориентиран.

Господин Луис: При разпита в полицейския участък на Ланкастър по-късно същия ден заявихте ли също — отново цитирам показанията ви: „Тя беше някой, когото просто разследвах. Когато я оставих, всичко с нея беше наред. Очевидно имаше емоционални проблеми“.

Господин Брайтман: (Не се чува.)

Господин Нолан: Господин Брайтман, може ли по-високо?

Господин Брайтман: Да.

Господин Луис: Правихте ли разследване на госпожица Бейли?

Господин Брайтман: Не.

Господин Луис: Нямам повече въпроси.

Господин Нолан: Благодаря. В такъв случай, дами и господа, давам почивка за обяд.

[1] В английското правораздаване изразът е равнозначен на „Народът/държавата срещу...“. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 21 ЮНИ 2001 Г.

Колкото до деня, когато ще умреш, най-дългият ден в годината е не по-малко подходящ от всеки друг.

Наоми Бенет лежеше с отворени очи в дъното на канавката, докато кръвта, поддържала я жива през двайсет и четирите години от живота ѝ, изтичаше от тялото ѝ и се смесваше с мръсотията и боклуците под нея.

Докато ту идваше в съзнание, ту го губеше, тя размишляваше за иронията на цялото положение: щеше да умре сега, след като бе преживяла и превъзмогнала толкова много неща и си бе въобразявала, че спасението е съвсем предстоящо; щеше да умре от ръката на единствения мъж, който някога я бе обичал истински и бе проявил нежност към нея. Той стоеше над нея, на ръба на канавката. Лицето му беше в сянка, макар че слънчевите лъчи проникваха през листата на дърветата и го къпеха в светлина; косата му бе като огрята от аура. Той чакаше.

Дробовете ѝ се напълниха с кръв и тя се закашля; от устата ѝ излязоха розови мехурчета и започнаха да се стичат на струйка по брадичката и шията ѝ.

Той стоеше неподвижно с ръка върху лопатата и наблюдаваше как кръвта изтича от тялото ѝ; не спираше да се диви колко е впечатляваща и как дори в момента на смъртта продължава да е най-красивата жена, която е виждал.

В един момент кръвта почти пресъхна и престана да тече. Той се обърна и се загледа в пустошта зад изоставения индустриален обект в периферията на нечия земеделска земя. Никой не идваше тук; хората дори не разхождаха кучетата си наоколо. Индустриални отпадъци, изхвърляни от десетилетия, покриваха земята, а между тях избуяваха плевели, ръждива вода от корозирация метал се стичаше през канавката, която при дъжд отвеждаше мръсната вода на половин километър, за да я влее в реката.

Изминаха няколко минути.

Тя беше мъртва.

Вятърът се усили и той вдигна поглед към облаците, гонещи се по небето.

Внимателно се спусна по стръмния наклон на канавката, като използваше лопатата за опора, и стъпи на дъното. После, без да се колебае, я заби в черепа ѝ. Първия път металът леко отскочи, когато се сблъска с костта. После той продължи да нанася удар след удар, да раздробява костта и плътта ѝ. Не спря да нанася удари, докато не размаза лицето ѝ. Зъби, кости и плът се превърнаха в отблъскваща смес.

След това тя вече не беше неговата Наоми.

Отново прибегна към ножа, за да отреже един по един пръстите на ръцете и да накълца дланите ѝ, за да е сигурен, че не е останало нищо, по което да бъде идентифицирана.

Най-накрая пак взе окървавената лопата, за да зарие тялото с пръст и отломки, пясък и боклук, каквито имаше в изобилие в канавката. Не свърши работата много добре. Навсякъде имаше кръв.

Но когато вече приключваше и избърса сълзите си, пролени за пръв път, след като тя изненадано промълви името му, докато прерязваше гърлото ѝ, първите едри капки дъжд започнаха да се сипят от небето.

СРЯДА, 31 ОКТОМВРИ 2007 Г.

Ерин стоеше на прага от близо минута; виждах отражението ѝ в тъмното стъкло на прозореца. Продължих да обработвам данните на екрана на монитора и се питах как е възможно да е било тъмно, когато тръгнах за работа сутринта, и сега пак да е тъмно.

— Кати?

Извърнах глава.

— Извинявай — промълвих аз. — Бях се отнесла. Какво има?

Стоеше облегната на касата с ръка върху хълбока, а дългата ѝ червеникава коса беше събрана в небрежна опашка на тила.

— Попитах дали си на път да свършиш?

— Не съвсем. Защо?

— Забрави ли, че днес е партито по случай напускането на Емили? Ще дойдеш, нали?

Отново обърнах лице към монитора.

— Не съм съвсем сигурна... — смънках аз. — Искам да довърша това. Ти върви. Ще гледам да те догоня, стига да успея.

— Добре — кимна най-накрая тя.

Тръгна с решителна стъпка, но не вдигна много шум с обувките си с дебела подметка.

Не и тази вечер, помислих си аз. Определено не и тази вечер. Едва се съгласих да ме навият да отида на партито за Коледа; нима очакват да присъствам и на събиране по случай изпращането на някого си? При това ставаше въпрос за почти непознат човек. Всички планираха коледното парти от август, но според мен края на ноември е прекалено рано да се празнува Рождество. Въпреки това се спряха на такава дата. От там нататък щяха да празнуват и да се забавляват до самата Коледа. Рано или не, налагаше се да отида, иначе щяха да започнат подмятания, че не се вписвам в колектива, а Бог ми беше свидетел колко много се нуждаех от тази служба.

Веднага щом и последният човек си тръгна, изключих компютъра.

ПЕТЪК, 31 ОКТОМВРИ 2003 Г.

Петък вечер. Беше Хелюин и всички барове бяха препълнени до дупка.

В „Чешър Армс“ пих сайдер с водка и успях да загубя някак дирите на Клер, Луиз и Силвия, но същевременно се сдобих с нова приятелка — Кели. С Кели сме учили в едно и също училище, но не я помнех; това нямаше никакво значение нито за нея, нито за мен. Тя се бе маскирала като вещица, само че без метлата; беше с ярък оранжев клин и черна найлонова перука, а аз, невестата на Сатаната, носех плътно прилепнала червена сатенена рокля и атлазени обувки с цвят на знойна вишна, по-скъпи от роклята. Вече ме бяха опипали няколко пъти.

Към един след полунощ повечето хора тръгнаха към късния автобус, към стоянката за таксите или със залитащи стъпки се отдалечаваха от центъра и потъваха в смразяващата нощ. С Кели се отправихме към „Ривър бар“, единственото място, където имаше вероятност да ни пуснат.

— Всекиго ще примамим с тази рокля, Катрин — увери ме Кели с тракащи от студ зъби.

— Дяволски се надявам, защото ми струва цяло състояние.

— Очакваш ли вътре да има някой сносен? — попита тя, оглеждайки с надежда проточилата се опашка.

— Съмнявам се. Но ти не спомена ли, че си се отказала от мъжете?

— Не искам да се ангажирам с връзка. Това е друго. Но не съм загърбила секса.

Беше адски студено и започваше пак да вали; вятърът довяваше към мен характерните за петък вечер миризми и повдигаше полата ми. Притеглих по-плътно сакото около себе си и кръстосах ръце върху него.

Отправихме се към входа за официални гости. Помня, че се запитах наум дали идеята е добра и не е ли по-разумно да се

прибираме, ала Кели вече я бяха пуснали да влезе и аз я последвах. Пътя ми препречи антрацитносив костюм.

Вдигнах поглед срещу невероятно сини очи и къса руса коса. Не приличаше на човек, с когото да спориш.

— Чакай — каза гласът.

Той не бе едър колкото другите двама портиери, но определено беше по-висок от мен. Имаше изключително приятна усмивка.

— Здравейте — изчуруликах аз. — Не може ли да последвам приятелката си?

Не отвърна веднага и ме изгледа малко по-дълго, отколкото предполагаше приличието.

— Да — съгласи се накрая. — Разбира се. Просто...

Изчаках го да довърши. Наложих се да попитам:

— Просто какво?

Погледна към колегите си при другата врата — онези там бърбяха с група тийнейджъри, които всячески се стараеха да ги убедят в необходимостта да влязат.

— Просто за миг не повярвах на късмета си. Това е всичко.

Засмях се на напереността му.

— Значи не е особено ползотворна вечер, така ли?

— Имам слабост към червените рокли — обясни той.

— Не мисля, че тази ще ви стане.

Той се засмя и откачи кадифеното въже, за да мина. Усещах как ме наблюдава, докато си оставях сакото на гардероба. Хвърлих бърз поглед назад към вратата и отново го видях; гледаше ме. Усмихнах му се и се изкачих по стълбите към бара.

През онази нощ мислех само да танцувам до припадък; усмихвах се и се смеех с хората наоколо в компанията на новата си най-добра приятелка, танцувах издокарана с червената си рокля и се надявах да хвана погледа на някого — който и да е — та да го завлека в най-тъмния ъгъл на клуба, където да се изчукаме.

ЧЕТВЪРТЪК, 1 НОЕМВРИ 2007 Г.

Тази сутрин ми отне страшно много време да се измъкна от апартамента. Не заради студа, макар да мина цяла вечност, преди да усетя топлината в помещението; не и заради тъмнината. Всяка сутрин ставам преди пет часа; от септември насам по това време е тъмно.

Да се надигна от леглото не ми е проблем; трудно ми е да изляза от къщата. След като си взема душ, облека се и хапна нещо, започва дългият процес да се убедя, че преди да отида на работа, оставям апартамента обезопасен — обратният процес на онова, през което минавам вечер, но някак по-ужасен, защото сутрин знам, че времето не е на моя страна. Ако искам, цяла нощ мога да се посветя на това да оглеждам, но сутрин се налага да отида на работа и затова съм ограничена да проверя всичко само определен брой пъти. Не оставя ли завесите в хола и в разположената до балкона трапезария откряхнати на строго определено разстояние, няма да мога да вляза в апартамента вечерта. Всяка врата към вътрешния двор се състои от шестнайсет парчета стъкло; завесите трябва да са отметнати така, че ако погледна от алеята в задната част на къщата, да виждам по осем на всяка врата. Виждам ли през прозореца част от трапезарията или ако завесите не са спуснати под права черта, се налага да се върна горе в апартамента и да започна отначало.

Вече съм доста добра и подреждам всичко точно както трябва, но това ми отнема много време. Колкото по-голямо старание полагам, толкова по-малко вероятно е да се озова на алеята зад къщата и да ругая своята небрежност, докато трескаво си гледам часовника.

Вратата отнема особено много време. В последната ми квартира на мрачния приземен етаж в Килбърн поне имах своя входна врата. Тук се налага да проверявам многократно вратата на апартамента по шест или дванайсет пъти, а после следва изпитанието с входната.

Апартаментът в Килбърн имаше самостоятелна входна врата, но нищо отзад — никаква задна врата, никакви прозорци. Все едно живееш в пещера. Нямах път за бягство оттам, което означаваше, че

никога не се чувствах в безопасност докрай. Тук нещата са много по-добри: имам френски прозорци към неголям балкон. Точно под него е покривът на малка барака, обща за всички наематели, но се съмнявам дали някой друг я използва. Мога да изляза през френските прозорци, да скоча върху покрива на бараката, а оттам — на тревата. После да притичам през градината и да изляза през портата на алеята отзад. Преодолявам разстоянието за по-малко от половин минута.

Понякога се налага да се върна и да проверя вратата към апартамента отново. Ако някой от другите наематели е оставил резето на входната врата дръпнато, определено се налага да проверя повторно вратата на апартамента, защото всеки е могъл да влезе.

Тази сутрин например беше една от най-лошите.

Резето на входната врата не само беше дръпнато, но и тя зееше леко. Точно посягах към нея, когато мъж в костюм я бутна и аз неволно подскочих. Зад него стоеше друг мъж — по-млад, по-висок, в джинси и яке с качулка. Беше с тъмна къса коса, небръснат и с уморени зелени очи. Усмихна ми се и промълви „извинете“, което ми помогна да се почувствам по-добре.

Продължавам да се стряскам от костюми; опитах се да не гледам мъжа в костюма, но докато се изкачваше по стълбите, го чух да казва:

— ... току-що се освободи. Ще трябва да го наемете бързо, ако го искате.

Значи е брокер.

Китайските студенти на най-горния етаж явно най-последно бяха решили да напуснат апартамента. Вече не бяха студенти. Завършиха през лятото. По този повод вдигнаха купон; продължи до сутринта. Лежах в леглото си на долния етаж и слушах кавалкадата от стъпки нагоре-надолу по стълбището. Цяла нощ резето на входната врата стоя дръпнато. Барикадирах се, като избутах масата от трапезарията към вратата на апартамента, но несеквацият шум ме държа будна и напрегната до зори.

Изчаках втория мъж да последва онзи в костюма нагоре по стълбището.

За мой ужас той се обърна на първата площадка и отново ме дари с усмивка — този път печална. Забели очи, все едно вече е отегчен до смърт от приказките на брокера. Усетих как се изчервявам неистово. Отдавна не бях поглеждала непознат право в очите.

Заслушах се как стъпките им се отправят към най-горния етаж. Значи бяха минали край входната врата на моя апартамент. Погледнах си часовника: осем и петнайсет! Не можех да тръгна и просто да ги оставя в къщата.

Затворих входната врата решително и пузнах резето; проверих дали е прилепнало плътно, като разклатих вратата няколко пъти. С пръсти проверих дали плътно прилепва към касата. Завъртях топката на бравата шест пъти, за да се уверя, че е затворена. Едно, две, три, четири, пет, шест. После отново проверих вратата; после топката шест пъти. Едно, две, три, четири, пет, шест. После — резето. Веднъж и втори път. После пак рамката на вратата. Накрая — топката; шест пъти. Испитах обичайното облекчение, което ме обзема, когато се справя с всичко както трябва.

След това напушена се върнах в апартамента си, бясна, че заради тези двама идиоти ще закъснея.

Седнах на леглото и вдигнах очи към тавана, сякаш щях да ги видя през гипса и мазилката. През цялото време се мъчех да се преборя с неистовото желание да проверя отново дали прозорците са затворени.

Съсредоточих се върху дишането си със затворени очи, като се опитвах да успокоя пулсирането на сърцето си. Няма да се бавят, повтарях си. Той само оглежда; няма да се бавят; всичко е наред. Апартаментът е безопасен. Аз съм в безопасност. Направих всичко както трябва. Входната врата е затворена. Всичко е наред.

Доста често някакъв звук ме караше да подскоча, независимо че идваше отдалеч. Врата на шкаф ли се затръшна? Вероятно. Ами ако са отворили прозорец горе? Долавях приказки, но прекалено приглушени, за да различа думите. Запитах се какъв ли е наемът. Щях да се чувствам по-добре, ако живея по-високо; но пък тогава трябваше да се лиша от балкона. Колкото и да мечтаех да съм недостижима, беше по-важно да имам резервен изход.

Погледнах си часовника. Почти девет без петнайсет. Какво, по дяволите, правят горе?! Допузнах грешката да погледна към прозореца на спалнята и естествено, се наложи отново да го проверя. С това се започна; после всичко тръгна отначало; отново от вратата. Бях на втората си обиколка, когато, стъпила върху тоалетната чиния, откъдето

с пръсти проверявах ръбчетата на матовия прозорец, който дори не се отваря, чух вратата долу да се хлопва и навън изтрополиха стъпки.

— ... безопасен квартал като цяло. Не е страшно да оставяте колата си тук.

— Може, но вероятно ще ползвам автобуса или ще си карам колелото.

— Има обща барака в градината. Ще ви съобщя подробностите за ползването ѝ, щом се върна в офиса.

— Не се налага. Сигурно ще го оставям в коридора.

Ще го оставя в коридора? Какво нахалство. Там и без това цари безпорядък. Но пък така може би някой друг, освен мен, щеше да има грижата да проверява дали входната врата е заключена.

Приключих с проверката на жилището си и се захванах с вратата на апартамента. Не се чувствах съвсем зле. Изчаках да разбера дали вълнението ще ме обземе, дали ще изпитам потребност да обходя отново всичко, като започна отначало, но всичко се оказа наред. Бях направила всичко както трябва, и то само след втория път. Къщата беше смълчана. Така нещата ставаха по-лесни. А най-хубавото беше здраво заключената входна врата, което подсказваше, че мъжът в джинсите си е дал труда да го направи съвестно. В края на краищата, може да се окаже и не чак толкова лош наемател.

В девет и половина най-после се отправих към метрото.

ВТОРНИК, 11 НОЕМВРИ 2003 Г.

Когато го видях за втори път, споменът за него бе съвсем избледнял. Наблюдавах го известно време. Изглеждаше съблазнителен, с чувствена уста и в него определено имаше нещо познато. Дали се бяхме целували в бар?

— Не ме помниш — констатира разочарован той. — Беше в червена рокля, а аз пазех входа на „Ривър“.

— Разбира се! Извинявай. — Клатех си главата, сякаш това щеше да влее малко здрав разум в нея. — Просто... Просто не те разпознах, защото си без костюм.

Това ми даде основание да го огледам оценяващо от главата до петите. Носеше къси панталони, маратонки и черен елек с емблемата на спортния клуб; изглеждаше доста по-различен от последния път, когато го видях.

— С костюм не е най-удобно да тренираш...

— Предполагам.

Изведнъж си дадох сметка, че съм се вторачила в краката му, а едва ли изглеждах най-прелестно след току-що приключилата едночасова тренировка в гимнастическия салон — с коса, вързана на опашка, и кичури, полепнали по потната ми шия... Като цяло — прелест.

— Е, радвам се, че се видяхме отново — плъзна поглед от гърдите до краката ми и обратно за част от секундата.

Не бях сигурна дали е напорист, или малко не наред. Но той приключи „огледа“ ухилен; не изглеждаше похотлив, а изключително секси.

— Да, и аз се радвам. Отивам... да си взема душ.

— Добре. Ще се видим скоро.

Изрече го, обърна се и хукна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Докато стоях под душа, съжалих, задето и аз не влизах като него в гимнастическия салон, вместо да си тръгвам. Тогава можехме да

проведем истински разговор, а не да стоя с вързан език. За момент се запитах дали да не се помотая из кафенето и да изчакам да приключи с тренировката си. Прекалено достъпна ли щях да изглеждам? Прекалено отчаяна?

Как да се оправдая? Беше минало известно време, откакто бях с мъж. Последните, които ми бяха харесали, се оказаха партньори за по една нощ; с някои бях прекалено пияна, за да помня подробности. Не се осъждах за това, разбира се; просто се забавлявах, докато имам възможност. Навивах се, че за момента ми е писнало от връзки, наслаждавам се да съм сама и всякакви подобни глупости. Не беше ли време да укротя малко топката и да се замисля за бъдещето?

Докато си подсушавах косата в празната съблекалня, изведнъж ми хрумна: явно не съм изглеждала толкова зле, иначе нямаше да ме разпознае. Последно ме беше видял в червената ми сатенена рокля със спуснати по раменете коси. Днес бях в спортен екип, изпотена, без грим и с вързана на тила коса. Изглеждах съвсем различно, но той ме разпозна, щом вдигнах поглед; забелязах го в очите му.

И ми каза:

— Здравей отново.

Оттогава не бях стъпвала в „Ривър“, макар да излизах по няколко пъти седмично. Миналия уикенд гостувах на приятели в Шотландия — изтощително преживяване с изключително малко спане — но това не ме беше спряло да се отбивам за по питие след работа. В петък най-накрая се озовахме в „Роудхаус“ — нов бар на площад „Маркет“. Гъмжеше от народ заради промоцията на алкохола по случай откриването. И Сам, и Клер се уредиха с кавалери половин час след като пристигнахме. Известно време пих и танцувах, доволна от живота, и бърбех с познати; по-скоро крещях в ушите им, за да ме чуват сред всичкия шум. Имаше няколко доста привлекателни мъже, но свободните и неангажираните не бяха много. Другите ги познавах или защото вече бях излизала с тях, или защото бяха излизали с някоя от приятелките ми.

Вече с нетърпение очаквах следващия уикенд. В петък имах уговорка да изляза с Клер, Луиз и сестра й Ема, а после уикендът беше на мое разположение. На път към колата се усмигнах и си помислих, че може да се озовем в „Ривър“.

ПОНЕДЕЛНИК, 5 НОЕМВРИ 2007 Г.

Като си тръгвам по-късно от работа, избягвам навалищата в метрото. Когато отначало се преместих тук, допуснах грешката да се прибирам в час пик и с всеки изминал ден пристъпите на паника ставаха по-лоши. Пред мен се появяваха прекалено много лица; прекалено много хора ме притискаха от всички страни; имаше прекалено много места, където някой да се скрие, а нямаше достатъчно пространство, за да избягам. Затова вече си тръгвам от работа по-късно; така пък компенсирам закъсненията си. Движа се постоянно, изкачвам стъпалата нагоре-надолу, крача по перона до последния възможен момент и непосредствено преди вратите да се затворят, скачам във вагона. Така със сигурност знам с кого ще пътувам.

Тази вечер загубих известно време, докато реша по кой път да се прибера. Всеки ден използвам различен маршрут с метрото и слизам или една спирка по-късно, или една — по-рано, вървя около половин километър и вземам автобус или отново метрото.

Обикновено последния половин километър извървявам пеша, като минавам по различни улици. Станаха вече две години, откакто се преместих тук от Ланкастър, и познавам транспортната система на Лондон като кореняк. Отнема ми много време и ме изтощава, но нали не бързам да се прибера вкъщи? А и е доста по-безопасно.

Веднъж слязох от автобуса на „Стюард Гардънс“ и прибирането ми пеша вкъщи бе съпроводено от фойерверки; в студения влажен въздух се носеше миризма на изгоряло. Прекосих Хай Стрийт и поех край парка, а при Лоримър Роуд се върнах обратно. Накрая стигнах до задната алея — ненавиждам задната алея, но поне е добре осветена — и оттам се озовах при гаражите. Погледнах над стената: светлината в трапезарията ми беше запалена, а завесите — дръпнати наполовина. Преброих шестнайсетте стъкла — по осем на всяка врата — които се открояваха като жълти правоъгълничета до мястото, откъдето започват завесите. Нямаше повече светлина. Значи никой не беше докосвал

завесите, докато съм отсъствала от апартамента. Повтарях си отново и отново, без да спирам да вървя: апартаментът е безопасен; никой не е влизал в него.

В края на алеята има остър завой наляво. Почти бях стигнала вкъщи, на Талбот Стрийт. Преодолях необходимостта да стигна до края на пътя и тогава да се върна обратно; тази вечер успях да вляза след първия опит. Погледнах през рамо, докато завъртах ключа, който стисках в ръка, откакто слязох от автобуса. Входната врата се хлопна зад гърба ми; огледах дали плътно прилепва към касата и опипах дали някоя издатина няма да ми подсказва, че не се е затворила докрай. Проверих шест пъти, като ги броях: едно, две, три, четири, пет, шест; завъртах топката на дръжката също шест пъти.

Сякаш по сигнал госпожа Макензи отвори вратата на апартамента на първия етаж, апартамент номер едно.

— Привет, Кати. Как си?

— Добре, благодаря — отвърнах аз и се постарях да я даря със сърдечна усмивка. — А вие?

Кимна и ме изгледа изпитателно, както прави обикновено, а после си влезе. Чух включения ѝ до краен предел на звука телевизор — обичайно тя го държеше така при вечерните новини; всеки ден. Никога не ме е питала с какво се занимавам.

Продължих с проверката, като се чудех дали ме прекъсва нарочно, защото знае, че ще започна целия процес отначало. Нямам нищо против, стига да не зацикля. Хайде, Кати, прегледай рамката на касата, дръжката; направи го както трябва; постарай се да не объркаш нещо, защото тогава ще ти отнеме цялата вечер.

Най-накрая приключих с проверката на входната врата. Изкачих се по стълбите и огледах площадката. Потопих се в покоя на къщата, чувах вой на сирени на няколко преки от мен, долавях боботенето на телевизора долу. Нови фойерверки, този път доста по-отдалечени. Писък от близка улица ме накара да затая дъх, но скоро чух мъжки глас, а после — женски, да го мъмри през смях.

Отключих вратата към апартамента, отново хвърлих поглед през рамо, за да видя как стоят нещата на площадката — този път пристъпих напред, затворих вратата и я заключих; пузнах резето в долната част, сложих веригата, монтирана в средата, и накрая — райбера, поставен най-горе. Останах при вратата и се заслушах; от

другата страна не се чуваше абсолютно нищо. Погледнах през шпионката. Нямаше никого; виждаха се само стъпалата, площадката и светещата крушка. Прокарах ръка по касата, завъртях топката шест пъти в едната посока и шест пъти в другата. Едно, две, три, четири, пет, шест. Пантите държаха здраво вратата. Превъртях секретния ключ шест пъти, за да се наместят всички пръти, и отново завъртях дръжката шест пъти. Когато приключих с всичко това, можех да се захвана с останалата част от апартамента.

Първо се съсредоточих върху всички прозорци; спуснах завесите, като обхождах помещенията в строго установения ред: първо прозореца към предната улица; беше здраво заключен. Прокарах пръсти по рамката и едва тогава спуснах завесите, за да изолирам тъмнината отвън. От улицата никой не може да ме види, освен ако не застана съвсем близо до стъклото. Уверих се повторно, че завесите са плътно спуснати и не е останала пролука. После се насочих към балкона и двойната му врата. През лятото оглеждам градината и заобикалящата я ограда, но по това време на годината навън е абсолютна тъмница. Проверих райберите на вратата към балкона и натиснах дръжката шест пъти. Беше здраво заключена, а бравата не поддаваше. Спуснах плътно и тези завеси.

В кухнята прозорците не се отварят, но въпреки това огледах какво е положението и с тях; после спуснах щорите. Заставах пред чекмеджето и в продължение на няколко минути си представях как трябва да изглежда вътре. Изтеглих го. Така: ето подноса; вилиците са отляво, ножовете — по средата, а лъжиците — вдясно. Затворих чекмеджето, но пак го отворих, за да се уверя, че всичко е наред. Ножовете определено бяха по средата, вилиците — вляво, а лъжиците — вдясно. Как да бъда сигурна? Ами ако съм сбъркала? Отново дръпнах чекмеджето, за да видя. Всичко си беше наред.

Следваше банята. Там прозорецът с матово стъкло е високо на стената. И той не се отваря, но независимо от това стъпих върху тоалетната чиния, проверих дали е здраво прилепнал към рамката и чак тогава пуснах щорите. Оттам отидох в спалнята — прозорците тук са големи и гледат към задната градина, но завесите бяха спуснати, защото именно така ги оставих, преди да отида на работа сутринта. В помещението цареше тъмнина. Събрах смелост и дръпнах завесите, за да огледам прозорците. Когато се нанесох, сложих допълнителни

механизми за заключване. Проверих ги един по един, като превъртах ключетата по шест пъти напред-назад, за да съм сигурна, че са обезопасени. Едва тогава спуснах завесите и се уверих, че няма и най-малък процеп, през който да се вижда тъмният прозорец. Запалих лампата до леглото. За миг седнах на ръба му и няколко пъти вдишах дълбоко, за да прогоня надигащата се паника. Исках да гледам програмата в 19:30. Часовникът на нощното шкафче показваше 19:27. Време беше да отида да включа телевизора. Паниката обаче не ме напускаше, макар да си повтарях за кой ли път, че съм направила всичко необходимо, проверила съм навсякъде и няма от какво да се безпокоя; апартаментът е обезопасен, аз съм защитена и след този изминал ден се намирам в безопасност вкъщи.

Сърцето ми продължаваше да бие лудо.

Въздъгнах и отново отидох до входната врата, за да започна всичко отначало.

Не можех да продължавам така. Нали минаха повече от три години? Трябва да сложа край. Трябва.

Този път проверих вратата на апартамента дванайсет пъти, преди да се насоча към прозореца.

НЕДЕЛЯ, 16 НОЕМВРИ 2003 Г.

Най-накрая се случи не в „Ривър“, а в гимнастическия салон.

Петъчната вечер протече доста жалко всъщност. Прекалено често излизах и се забавлявах, без да си осигурявам достатъчно време да се възстановя. Всичко това си казваше думата: чувствах се уморена, необяснимо нещастна и без никакво настроение да тръгна на лов за портиер със сексапилна външност. Пихме по три питиета в „Питчър енд Пиано“, по още две в „Куинс Хед“ и тогава вече реших, че ми е достатъчно. Сам възприе намерението ми да се отправя към вкъщи като шега. Съботата се възстановявах, гледайки филми, изтегната на дивана.

В неделя се събудих в десет и за пръв път от седмици се почувствах освежена. Отвън слънцето светеше, въздухът беше свеж и спокоен; чудесен ден за тичане. Точно това ще направя, после ще отида да си набавя здравословна храна и ще си легна рано.

След няколко крачки по заледения тротоар се отказах от идеята. Напъхах чисти дрехи в сака и изминах двата километра до гимнастическия салон с колата.

Този път го разпознах, преди той да ме види. Стоеше до плувния басейн и си нагласяше очилата. Не се питах дали ме вижда през стъклената преграда, където стоях и го зяпах. Проследих как скочи в басейна и заплува кроул. Водата почти не помръдваше, докато се плъзгаше през нея. Направи две дължини. Бях хипнотизирана от ритъма му. Неочаквано някой почти се препъна в сака ми и ме извади от транс.

В съблекалнята пъгнах сака в шкафче, извадих емпетройката и си я окачих на ръката. На път за салона зърнах отражението си в едно огледало. Страните ми бяха поруменели, а блясъкът в очите ми ме накара да се спра на място. Господи, помислих си аз, без да успея да залича глуповатата усмивка от лицето си, той наистина е дяволски секси.

ПОНЕДЕЛНИК, 12 НОЕМВРИ 2007 Г.

Днес след работа се случи нещо необичайно.

Необичайните неща никога не ми действат добре. Понякога, ако имам хубав ден, се сещам за тях и се усмихвам, но докато се случват, никога не ми се отразява добре. В деня, когато тръбите се спухаха и се наложи в апартамента ми да влезе водопроводчик, преживях най-тежкия си пристъп на паника.

Още не проумявам как го преодолях.

Днес вечерта се замислих за това, защото в момента съм добре. Почти очаквам да ме обземе пристъп на паника по-късно, когато въобще няма да съм подготвена, но в момента всичко е наред и съм добре.

Точно приключих с вечерята и на вратата се почука.

Застинах, а цялото ми тяло се напрегна. Мисля, че дори спрях да дишам. Звънецът не беше звънял, следователно или беше някой от къщата, или резето на вратата не е било сложено. Какъвто и да беше случаят и дори животът ми да зависеше от това, тялото ми нямаше да се помръдне. Усетих как сълзи се стичат по страните ми.

Ново почукване, този път малко по-силно. Никой никога не е тропал на вратата ми досега.

От мястото си на дивана ясно виждах вратата; зяпах я цялата, както и шпионката на нея. Обикновено през нея нахлува светлина като лъч, но сега онзи, който стоеше от другата страна, я блокираше и аз виждах единствено черна точка тъмнина. Взирах се напрегнато, сякаш щях да различа едрата фигура през солидното дърво; затаих дъх и усетих как главата започва да ме цепи, а пръстите на ръцете ми — да изтръпват.

После чух отдалечаващи се стъпки нагоре, а не надолу и вратата на апартамента на най-горния етаж се отвори и затвори.

Значи беше той — мъжът отгоре.

От прозореца в хола няколко пъти го бях виждала да влиза и излиза. Веднъж се върна точно когато се канех да изляза от

апартамента, за да отида на работа. Установих, че входната врата е здраво заключена и залостена и се почувствах по-добре, независимо че отново щях да я проверя, разбира се. Колелото още не се беше появило в коридора, а и не го бях виждала в градината, което вероятно означаваше, че в крайна сметка паркира колата си отвън.

Той влизаше и излизаше в различни часове. Движението на госпожа Макензи бе успокоително предсказуемо, защото тя въобще не излизаше, поне доколкото бях забелязала. Появяваше се на прага на апартамент номер едно повечето вечери, когато се прибирах, казваше „здраси“ и влизаше обратно. Чувах звука на телевизора ѝ през дъските на пода. На някои това може да се стори неприятно, но не и на мен; харесваше ми.

А сега, отгоре — господин Непредвидим.

Запитах се какво ли иска. Беше почти девет — неподходящо време за светско общуване. Ами ако се нуждае от помощ?

След известно време дишането ми се успокои и нормализира. Запитах се дали да не се кача и да не потропам на *неговата* врата. Дори проведох мислено разговор.

О, здравейте. Вие ли почукахте? Бях в банята...

Не, не става. Откъде знам, че е бил той?

За пореден път усетих как нежеланата мантра започва да се върти в ума ми:

Това не е нормално. Нормалните хора не разсъждават така.

Остави ме на мира, шибан свят. Какво въобще е нормално?

НЕДЕЛЯ, 16 НОЕМВРИ 2003 Г.

Дори преди да го зърна, знаех къде ще бъде.

Седеше в кафенето и четеше „Таймс“; изглеждаше привлекателен с разкопчаната на врата бяла риза, току-що взел душ.

Поколебах се и се запитах дали е добра идея да се спра и да поздравя в момента, когато той вдигна поглед от вестника. За секунда не се усмихна, а остана вторачен в мен. Запитах се какво ли се крие зад погледа му. Имах чувството, че е начало на нещо; повратна точка. Предоставяше ми се възможност да се отдалеча, но не го направих.

Той ми се усмихна, а аз прекосих фойето и застанах до него.

— Здравсти — промълвих, като мислено отбелязах колко неубедително звуча. — Видях те в плувния басейн.

— Знам — отвърна той. — И аз те видях. — Сгъна вестника и внимателно го остави до чашата си с кафе. — Какво ще пиеш?

Да си тръгна вече не ми се струваше вариант.

— Чай, моля.

Докато той се изправяше, седнах на мястото срещу него; сърцето ми биеше лудо. Колкото и да се бях приготвяла в съблекалнята след душа точно за такъв случай, явно не беше достатъчно.

След няколко минути той се върна с малък поднос с чайниче, чаша и каничка мляко.

— Казвам се Лий — представи се и ми подаде ръка.

Вдигнах поглед и се взрях в чифт прекрасни сини очи.

— Катрин — отвърнах аз.

Ръката му беше топла, а ръкостискането — стегнато. Часове по-късно, вече легнала в леглото, още усещах аромата му върху дланта си.

Фактът, че не намерих за какво да приказвам, почти ме разсмя; при нормални обстоятелства човек трудно съумява да ме накара да млъкна. Искях да го попитам дали му е било приятно да плува, но ми се стори глупаво; исках да попитам дали е необвързан, но реших, че ще е прекалено директно; интересуваше ме дали ме е чакал нарочно.

Исках да задам всички тези въпроси, но знаех отговора им — „да“, „да“ и „да“.

— Питам се как ли се казваш — сподели той. — Опитам се да отгатна, но въобще не налучках.

— Ако не приличам на Катрин, на какво приличам?

Той не бе отклонил очи от моите нито за миг.

— Вече не си спомням. Сега, като знам, че си Катрин, всяко друго име ми се струва съвсем неподходящо.

Погледът му ме смущаваше и усетих как се изчервих. Съсредоточих се върху наливането на чая и бавно го разбърках, добавих малко мляко, после — още малко, докато го докарам съвсем точно на цвят.

— Е — подхвана той, като си пое дълбоко въздух, — не си ли идвала в „Ривър“, откакто те видях там, или съм имал лош късмет и съм те пропуснал?

— Не, не съм ходила. Бях заета с други неща.

— Разбирам. Семейни ли?

Разпитваше, за да разбере дали аз съм необвързана.

— С приятели. Нямам семейство. Родителите ми загинаха, докато бях в университета, а съм едно дете.

— Лоша работа — кимна той. — А всички мои близки живеят в Корнуол.

— Оттам ли си?

— От селце до Пензанс. Изнесох се оттам при първа възможност. Селцата са потискащи понякога. Всеки знае всичко за теб.

Последва нова кратка пауза. Аз я наруших.

— Значи работиш в „Ривър“?

Той се ухили, допи кафето си и отвърна:

— Да, само в „Ривър“, три пъти седмично. Замествам един приятел. Ще вечеряш ли с мен по-късно?

Въпросът му ми дойде като гръм от ясно небе; изразът в очите му издаде възмущение, което не се бе прокраднало в гласа му.

Усмихнах му се и отпих от чая, преди да отвърна:

— Да, би било чудесно.

Изправих се с визитната му картичка и телефонния му номер в джоба на сакото си. Усетих как погледът му ме проследи, докато

стигна до вратата. Обърнах се да му махна. Още ме гледаше; сепна се, но успя да ми се усмихне.

СЪБОТА, 17 НОЕМВРИ 2007 Г.

Уикендите ми са странна смесица от отпускане и стрес. Някои са хубави; други — не толкова. Определени дати също са хубави. Ходя на пазар за храна само на четни дати. Ако 13-и се пада през уикенда, не предприемам нищо. На нечетни дати излизам да тичам, но само ако е облачно или вали, а не когато е слънчево. На нечетни дати не готвя; ям само нещо студено или претоплено.

Всичко това е, за да осигуря покой на мозъка си; иначе през цялото време, ден и нощ, той генерира представи за събития, които са ми се случили или биха ми се случили. Все едно отново и отново гледаш филм на ужасите, но така и не привикваш към вцепеняващите сцени. Ако подредя нещата както трябва, ако го направя в определен ред, проверя щателно всичко и следвам подходящия ритъм, образите изчезват за известно време. Успeya ли да изляза през вратата убедена, че всичко в апартамента е обезопасено, тогава си осигурявам няколко часа, през които най-ужасното чувство е бегло безпокойство, сякаш не всичко е наред, но не съм в състояние да кажа какво конкретно. Най-често обаче се старая доста при проверките и ако въобще успeya да изляза от сградата, през остатъка от деня се притеснявам дали съм направила всичко както трябва. Тогава целият ми ден е запълнен с образи какво евентуално ще заваря, когато се прибера. Ако не се прибирам по различен маршрут всяка вечер, тогава някой ще ме проследи. Правилно схващате картинката; никак не е приятна.

Каквото и да е това, то ме завладя изведнъж, а сега не ме оставя на мира. От време на време се улавям, че създавам ново правило. Миналата седмица усетих, че отново съм започнала да броя стъпала; не го бях правила от години. Определено мога да мина и без това, но вече никак съм неспособна да се контролирам. Ставам все по-зле, а не по-добре.

Отново е събота, нечетна дата, а съм свършила и хляба, и пакетчетата чай. Чаят е важно нещо, защото е свързан с друго неизменно правило, особено през почивните дни. Ако не пия чай в

осем, десет, шестнайсет и дваайсет часа ставам изключително напрегната, защото не върша правилните неща, а вероятно и поради липсата на кофеин. Погледнах в кофата за боклук, където захвърленото ми от глупост пакетче от осем часа сутринта — не бях забелязала, че е последното — лежеше сред обелките от картофи и остатъка от соса за пица от снощи; за миг ми мина през ума да бръкна и да го извадя, за да го използвам отново, но и това нямаше да доведе до желанието резултат.

Самият факт, че се бях докарала до положение да остана без чай, стигаше, за да се почувствам необичайно напрегната. Много ме бива да се самообвинявам. Ако изляза да си купя, няма да успея да проверя къщата щателно, защото не е четна дата. Дори да съумея да изляза, да купя чай и да го донеса вкъщи, междувремето някой ще нахълта и ще изчака завръщането ми.

Прекарах повече от час да се кося кое от двете е по-лошото и кое правило е по-важно. В опит да разкарам образите от главата си проверих апартамента няколкократно, но всеки път сбърквах по нещо. Колкото повече го правя, толкова по-уморена се чувствам. Понякога зациклям. Най-накрая вече нямам физически сили да проверявам.

Тих, плах глас в главата ми се опитва да бъде чул над кавалкадата от самообвинения и крещи: *не е нормално!*

В десет без петнайсет седях в ъгъла — кълбо от нерви, готово да се самоунищожи. Чух как входната врата се затвори — точно както трябва — и стъпки се отпавиха нагоре.

Преди да се замисля, прозрях пътя към спасението. Като не мога да си набавя пакетчета чай, не мога ли да ги заема...

Стъпките подминаха вратата ми и продължиха към горния апартамент. Изчаках малко, разтърках си бузите, за да залича сълзите, и прокарах пръсти през косата си. Не разполагах с време да проверявам апартамента. Резето на входната врата беше свалено; чух го, когато го дръпна. Определено го чух; значи оставаше само да се кача.

Взех ключа към апартамента, превъртах го само веднъж — и проверих само веднъж — и се качих по стълбите. Пред неговата врата спрях за момент. Никога дотогава не се бях качвала горе. На площадката имаше прозорец, но не и друга светлина. Погледнах надолу; виждах отчасти моята врата. Почуках, заслушах се и долових стъпки от другата страна.

Вратата се отвори и леко подскочих; всичко ми се струваше ужасно шумно.

Той имаше приятна усмивка.

— Здравейте. Добре ли сте?

— Да. Дали имате пакетчета чай? Да ми дадете няколко назаем. Моите свършиха.

Изгледа ме с любопитство. Опитвах се да изглеждам нормално, но отчаянието ми вероятно лъхаше от мен.

— Разбира се — каза той. — Влезте.

Остави вратата отворена и се вмъкна навътре, а аз останах на прага, загледана в гърба му. При нормални обстоятелства по-скоро бих умряла, отколкото да последвам непознат в затворено пространство, ала сега обстоятелствата не бяха нормални и понеже трябваше да си набавя пакетчета чай до десет часа, се наложи да го направя. В края на дългия коридор беше разположена кухнята. Прецених, че е точно над моята спалня. Нищо чудно защо китайските студенти ме бяха държали будна цяла нощ с купона си, помислих си аз. Върху кухненската маса се мъдреха три пазарски торби и той ровичкаше из тях.

— И аз току-що си купих. Свърших чая вчера. Аз съм Стюарт впрочем. Стюарт Ричардсън. Току-що се нанесох.

Подаде ми ръка. Поех я с най-дружелюбната усмивка, която успях да издокарам.

— Приятно ми е. Аз съм Кати Бейли, от апартамента отдолу.

— Здравей, Кати. Видях те в деня, когато брокерът ми показваше жилището.

— Да...

Дай ми пакетчетата чай, мислех си аз. Моля те, дай ми шибаните пакетчета чай и престани да ме гледаш по този начин.

— Знаеш ли — обади се той след миг колебание, — и аз бих пил един. Защо не сложиш чайника, докато прибера продуктите? Имаш ли нещо против? Заета ли си?

Притисната така, не можех да призная, че сега за мен най-належащо е да се тревожа как да се снабдя с така необходимото ми следващо пакетче чай, докато часовникът ми вече показва десет без три — с други думи, няма да пия така желания чай, ако не го направя веднага.

Затова се залових за работа. От плота до мивката взех две разностилни чаши и ги изплакнах. Млякото беше в хладилника. От чешмата налях вода в чайника и я сложих да кипне. Направих чай и го разбърках. Добавих млякото капка по капка, докато придобие нужния цвят, а през това време Стюарт прибираще продуктите и бърбеше за времето и колко е прекрасно да намери такъв прелестен апартамент само на няколко преки от Северната линия.

Отпих първата глътка парещ чай в мига, когато стрелката на секундарника застана на дванайсет. Усетих как изпитвам моментално облекчение, макар да го пиех в апартамента на непознат, в компанията на мъж, когото бях виждала само веднъж, и дори не се бях уверила, че моят апартамент е обезопасен.

Поставих чашата си върху подложка на кухненската маса и извъртях дръжката точно под прав ъгъл спрямо ръба. Не беше особено лесно, защото масата беше кръгла. Направих няколко опита, докато реша, че изглежда приемливо. Той ме погледна и учудено вдигна вежди, но този път успях да се усмихна, без да се насилвам.

— Извинявай. Малко съм... Не знам. Явно чаят ми дойде съвсем навреме.

Той само сви рамене и също ме дари с усмивка.

— Не се притеснявай. За мен е чудесно някой друг да го направи.

Седяхме в кухнята и отпивахме от чая в дружелюбно разположение на духа. Изведнъж чух:

— Почуках на вратата ти онази вечер. Реших, че си излязла.

— Така ли? — учудих се аз. — Кога точно?

— Май в понеделник — отговори той след леко замисляне. — Някъде към седем и половина — осем...

Беше по-скоро девет, помислих си аз. Опитах се да прозвуча непринудено:

— Не съм те чула. Вероятно съм била в банята. Дано не е било спешно.

— Не. Просто ми хрумна да кажа „здрасти“ и да се представя. Редно е да ти се извиня, ако те безпокоя, когато се връщам вечер. Понякога се налага да работя до късно и никога не знам кога ще се прибера.

— Сигурно е тежко — изкоментирах аз.

Той кимна и продължи:

— След време свикваш. Но винаги ми се струва, че стълбището е ужасно шумно.

— Не — излъгах аз. — Заспя ли, нищо не чувам.

Изгледа ме за миг, сякаш напълно съзнаваше колко съм далеч от истината, но независимо от това се престори, че приема думите ми.

— Ако все пак те безпокоя, приеми моите извинения. Наистина.

Канех се да му отговоря нещо, но се спрях.

— Хайде, кажи — подкани ме той.

— Става въпрос за вратата — смънках аз.

— Вратата ли?

— Входната врата. Притеснявам се, когато резето не е спуснато.

Понякога хора влизат и излизат, без да го дръпнат.

— Не се тревожи. Винаги проверявам дали съм го дръпнал.

— Особено вечер — поясних аз натъртено.

— Добре, особено вечер. Обещавам всяка вечер да проверявам дали е дръпнато.

Звучеше, все едно се заклева искрено, и го изрече, без да се усмихне.

Усетих, че съм на път да въздъхна облекчено.

— Благодаря — промълвих.

Току-що си бях допила чая и се надигнах да се прибера апартамента си, осъзнала къде се намирам.

— Заповядай — рече Стюарт.

Надянал найлоново пликче на ръката си, той го пълнеше с пакетчета чай от кутията; завъртя го и го завърза на върха.

— Благодаря — повторих аз и взех торбичката. — Утре ще купя.

— Направих пауза, а после изненадах самата себе си, като продължих:

— Ако някога свършиш нещо... просто почукай.

— Непременно — ухили се той.

Остави ме да направя няколко крачки към вратата, без да ме последва. Озовах се отвън.

— Ще се видим скоро — подхвърли той, докато слизах надолу по стълбите.

Надявам се, обади се тънко гласче в мен.

И се случи нещо изключително любопитно. Върнах се в апартамента, седнах пред телевизора и час и половина гледах някакъв филм, преди да се сетя, че не съм проверила жилището.

Това недоглеждане ми отне остатъка от следобеда и няколко часа вечерта.

НЕДЕЛЯ, 16 НОЕМВРИ 2003 Г.

До единайсет и половина вече бях влюбена. Добре де, вероятно е било похот. И е възможно мислите ми да са били леко объркани от изключително скъпото червено вино и чашата бренди след това.

С Лий се срещнахме в центъра на града в осем и когато пристигна, той ни най-малко не приличаше на портиер, макар отново да беше в костюм. Този му стоеше идеално; сакото беше леко опънато при бицепсите, а под него носеше тъмна риза. Късата му руса коса все още беше леко влажна. Целуна ме по бузата и ми предложи ръка.

Докато чакахме да ни сервират, говорихме за съдбата. Взе ръката ми и прокара палец по нея — нежно — обяснявайки как за малко никога да не се срещнем. Уикендът преди Хелоуин бил последният му работен ден в „Ривър“. Съгласил се да поеме допълнителните смени само за да помогне на собственика, негов добър приятел.

— Можеше никога да не се срещнем — отбеляза той.

— Да, но стана — отвърнах аз. — И ето ни сега тук.

Вдигнах чашата с вино и отпих тост за бъдещето и онова, което ни предстои.

Доста по-късно напуснахме ресторанта и излязохме на студа вълн. Докато стигнем на стоянката за таксита на Пени Стрийт, задуха силен вятър. Лий си свали сакото и го метна на раменете ми. Миришеше на топло, леко на него и на неговия одеколон. Пъхнах ръце в ръкавите и усетих допира на копринената подплата до голите си ръце; чувствах се уютно и в безопасност до него. Независимо от това зъбите ми тракаха.

— Ела насам. Трепериш — отбеляза той.

Привлече ме към себе си и разтърка нежно гърба и раменете ми. Главата ми, натежала от виното и прекалено многото вечери с късно лягане, се отпусна на рамото му. Можех да остана така сгъшена в него завинаги.

— Толкова ми е приятно така.

— Радвам се — отвърна той. След кратка пауза добави: — Длъжен съм да отбележа, че изглеждаш изключително сексапилна в

малката черна рокля и сакото ми.

Вдигнах лице към него и той ме целуна нежно; устните му едва докоснаха моите. С ръце обрамчи лицето ми, а кичури от кестенявата ми коса се промъкнаха между пръстите му. Опитах се да разчета изражението му, но беше тъмно, а лицето му — в сянка.

Точно тогава пристигна такси и той ми отвори вратата.

— Куинс Роуд, ако обичате — дадох указания на шофьора.

Той затвори вратата и аз отворих прозореца.

— Няма ли да дойдеш?

Усмихна се и поклати глава.

— Трябва да се напиш. Утре си на работа. Скоро ще се видим.

Нямах представа дали съм напълно влюбена в него, или леко разочарована. Едва когато се прибрах вкъщи, си дадох сметка, че още съм облечена със сакото му.

СРЯДА, 21 НОЕМВРИ 2007 Г.

След съботата имах чувството, че непрекъснато виждам Стюарт. В понеделник сутринта тръгнах на работа. Той — също. Видимо отчаяно се нуждаеше от бърснене и още няколко часа сън.

— Добро утро, Кати — поздрави той.

— Здравсти — поздравих и аз. — На работа ли отиваш?

— Да. Сякаш току-що се прибрах, но очевидно съм спал оттогава досега.

Наблюдавах го как ми махна за сбогом и затвори вратата след себе си. Дръпна я силно и я провери със здраво разклащане. Останах до нея известно време, та той да завие зад ъгъла, и едва тогава и аз я проверих. Беше затворена; определено беше затворена. Отново я проверих.

Във вторник го чух да се качва по стълбите точно след единайсет. Дори стъпките му звучаха изтощено. Запитах се какво ли работи, за да е под такова напрежение.

Днес сутринта той отвори входната врата точно когато проверявах тази на апартамента си. Чух го да се качва по стълбите, но продължих да проверявам до последния момент; и без това бях закъсняла.

— Добро утро — поздрави той жизнерадостно. — Как си днес?

Изглеждаше във форма.

— Добре съм. А ти? Не си ли сбъркал посоката?

— Аз ли? — усмихна се той. — Не. Днес е свободният ми ден. Отскочих до пекарната да взема няколко кроасана. — Вдигна торбичката, за да ми я покаже, сякаш се нуждаех от доказателство, че е бил именно там. — Смятам да мързелувам и да прекаля с храната. Искаш ли един?

Явно съм го погледнала ужасена, защото той се усмихна и продължи:

— Явно не, защото си тръгнала на работа.

— Да — отвърнах аз навярно малко забързано. — Да остане за друг път...

Отново се усмихна и ми намигна съзаклятнически.

— Съгласен съм. — Отклони поглед от мен и попита: — Всичко с вратата ти наред ли е?

— С вратата ми ли?

— Не се ли затваря плътно?

Ръката ми все още стоеше върху топката.

— Не, не... Просто понякога заяжда.

Дръпнах я силно.

Хайде, моля те, върви си, повтарях си аз наум, но той определено не чуваше вопъла ми. Най-накрая се наложи да кажа „довиждане“ и да оставя вратата към апартамента си непроверена.

Все пак имах една дребна утеха — откакто Стюарт се нанесе, нито веднъж не заварих входната врата с дръпнато резе.

ПОНЕДЕЛНИК, 17 НОЕМВРИ 2003 Г.

Целия следващ ден прекарах в превъзбудено състояние. Припомнях си най-хубавите моменти от предишната вечер, притеснявах се кога — ако въобще — ще звънне и какво да кажа, когато това стане.

Накрая той звънна следобеда, непосредствено преди да си тръгна.

— Здравей, аз съм. Добре ли мина денят ти?

— Ами бях на работа... Сакото ти е още при мен.

— Не се притеснявай — засмя се той. — Ще ми го дадеш, когато се видим.

— А кога ще стане това?

— Възможно най-скоро. — Гласът му изведнъж стана съвсем сериозен. — Цял ден не съм спрял да мисля за теб.

За миг се поколебах, а после попитах:

— Какво ще кажеш за уикенда?

Този път последва пауза от другата страна на линията, а после:

— Не мога през уикенда. На работа съм. А и не мога да чакам дотогава. Какво ще кажеш за тази вечер?

СЪБОТА, 24 НОЕМВРИ 2007 Г.

Снощи беше събирането по случай Коледа.

Имах усещането, че нещо в живота ми се е променило; за лошо, естествено. И то точно когато започнах да се чувствам в безопасност тук. Днес краката едва ме държат. Няма нищо общо с алкохола, защото снощи въобще не пих. Всъщност не съм пила алкохол повече от година; убедена съм, че няма да ми се отрази добре напоследък.

Не, днес сутринта земята под краката ми е някак различна и сякаш ще се строполя всеки момент. Проверявам апартамента почти непрекъснато, откакто станах в четири часа. Всеки път се налага да се подпирам по стените, докато извършвам ритуала. И все още не съм доволна; май отново ще се наложи да обходя целия апартамент, за да го проверя.

Снощи събрах цялата си смелост и излязох. Започнах да се подготвям отрано. Преди време да се подготвя за излизане вечерта означаваше да взема душ, поне половин час да избирам рокля и обувки, да се гримирам и среща, докато пия студено бяло вино, получавайки и отвръщайки на съобщения от приятелките си. *С какво ще си облечена тази вечер? Не слагай синята рокля. Ще се видим по-късно.*

Към днешна дата да се подготвя за излизане означава да проверя всичко; а после — отново да го проверя; след това — още веднъж, защото започнах огледа минута след началото на кръглия час. А после — пак, защото ми отне две минути по-малко от обичайното. От момента, в който се прибрах снощи, до момента, когато дойде времето да изляза, се посветих на проверяване.

В осем без десет излязох през входната врата и това ме изпълни с облекчение.

Бях пропуснала предварителното отбиване за по питие в пъба, но щях да ги догоня. Навярно вече отиваха към ресторанта. Забързана към Хай Стрийт си повтарях наум извинения за закъснението. И тогава видях Стюарт да идва насреща ми. Независимо от тъмнината,

независимо от дългото ми черно палто и намотания около врата ми шал, той също ме видя.

— Здравей, Кати. На парти ли отиваш?

Под тъмнокафявото си сако беше сложил шал на някакъв университет.

Не ми се разговаряше с него. Исках да кимна и да се усмихна бегло, но той препречи пътя ми.

— Да — отвърнах аз. — Коледното събиране от службата.

— Ясно — кимна той. — Мен ме чака същото следващата седмица. Може да се засечем по-късно. Ще излизам с приятели.

— Ще ми бъде приятно — чух се да отвърщам, сякаш бях включена на автопилот.

Усмихна ми се приветливо.

— Значи до по-късно — уточни той име пусна да мина.

Усетих как ме наблюдава, докато се отдалечавам. Не съобразих дали е добре или зле. Преди ми се струваше лошо да ме наблюдават така. През последните няколко години непрекъснато имах чувството, че нечии очи ме следят; не успявах да се отърся от това усещане. Но този път се почувствах различно; усетих се в безопасност.

Не бях закъсняла, колкото си представях. Колегите ми още пиеха в бар „Дикси“. Гъмжеше от народ въпреки ранния час. Момичетата от службата, вече подпийнали, разговаряха шумно и възбудено. Бяха облечени оскъдно. С моите черни панталони и сива копринена блуза — вярно, с хубава кройка, но изключително строга и не особено прозрачна — сигурно приличах я на гувернантката им, я на леля им, стара мома.

Каролайн, финансовият мениджър, се сметна за задължена да ми прави компания през по-голяма част от вечерта. Изглежда и тя не се чувстваше твърде на място — единствената омъжена, няколко години по-възрастна от мен и с три деца. Косата ѝ започваше да побелява също като моята, но тя се бе погрижила да я боядиса в шоколадовокафяво с червеникави кичури. Аз си давах труда само да подстригвам късо моята веднъж месечно при фризьорка, която — слава Богу — не ми приказва, докато си върши работата.

Каролайн поне не ми задаваше прекалено много въпроси. Словоохотливо ми разказваше неща, които вяло слушах. Но Каролайн не беше празноглавка, склонна да бърби безспирно. Според мен тя

съзнаваше, че се боря в това обкръжение и ако ме попита как съм или дали съм добре, просто ще се разпадна.

Пристигнахме в „Тай Палас“. Седнах в края на дългата маса, а Каролайн се настани срещу мен. Вероятно реши, че искам да стоя подалеч от шума, но в действителност мисълта да ме заклещят по средата на дълга маса в препълнен ресторант ме плашеше до смърт. В края, разположена най-близо до вратата, с едно око върху аварийния изход отзад, виждах всеки, който влиза, преди той да ме забележи. Можех да се скрия.

Междувременно момичетата приказваха по-високо от необходимото и се смееха на неща, които не бяха и никога не са били смешни. Всичките — стройни, с оголени ръце — имаха огромни обици и прави лъскави коси. Никога не съм била такава, нали?

Робин, седнал между Луси и Даяна, точно срещу Алисън и впечатляващото ѝ деколте, определено се забавляваше. От смях като неговия ме побиват тръпки, а тази вечер той се смееше по-шумно от всякога. Намирах го за противен — лъскаво лице, намазана с гел коса, влажни длани и червени месести устни. Притежаваше арогантността, характерна за хора с ниско самочувствие. Това не му пречеше да се перчи с парите си и да проявява внимание; всички момичета си падаха по него.

Опита се да ухажва и мен веднъж, наскоро, след като постъпих на работа. Заклещи ме в стаичката с ксерокса и ме попита искам ли да изпием по питие след работа. Въпреки обзелата ме паника успях да се усмихна и да отвърна: „Не, благодаря“. Не възнамерявах да прозвучи прекалено хладно, но явно така беше станало, защото чух да се говори по мой адрес, че съм обратна. Това само ме накара да се усмихна. Вероятно късата коса и липсата на грим допринесоха за подобно мнение. Е, мен ме устройваше. Така поне напористите специалисти по продажбите не ме закачаха.

Преди основното блюдо, но след още по едно питие, се появи торбата на Дядо Коледа. Не е нужно да добавям колко щастлив бе Робин да се окаже център на вниманието в ролята на благия старец.

Тялото му подсказваше, че някога — отдавна — бе тренирал доста, но сега предпочиташе да сведе физическите усилия до разходка по голф игрището един-два пъти седмично. Вероятно, ако човек се абстрахира от гласа и смеха му, той би минал за привлекателен.

Каролайн ме осведоми шепнешком, че сега излизал с Аманда от отдела и бракът му се клател. Никак не се изненадах.

Дали излизаше или не с Аманда, това не му пречеше да флиртува, забелязах аз, и да пуска пасове към момичетата до него. Едното, достатъчно младо да му е дъщеря, го гледеше срамежливо. Запитах се дали по-късно двамата няма да се озоват в някоя хотелска стая.

Моят подарък от Дядо Коледа стоеше неотворен пред мен. Беше красиво опакован. Приех го за добър знак. За момент се запитах дали някой не ми е купил нещо неприлично, та всички да се посмеят, но опаковката не предполагаше подобна шега. Е, налагаше се да го отворя.

Край масата се носеха възгласи, викове, охкане и ахкане; всичко това се смесваше с шума от разкъсвана хартия. Някой беше купил на Каролайн бутилка червено вино; не беше особено оригинално, но тя изглеждаше доволна.

Щом разопаковах подаръка си, ме обзе желание да не го бях правила.

Оказаха се чифт белезници, покрити с пухкава розова материя, и червено сатенено боди.

Сърцето ми заби лудо. Огледах хората около масата и в далечния край видях Айрин — гледаше ме напрегнато; явно идеята е била нейна. Насилих се да се усмихна и раздвижих устни в едно беззвучно „благодаря“. Увих внимателно подаръка и пъхнах пакета под стола си.

Не знам кой от двата предмета отприщи пристъпа. Червеното копринено боди беше красиво и щеше да ми стои идеално. Навярно не то, а спомените, които навяваше...

— Добре ли си? — попита ме Каролайн. Лицето ѝ бе зачервено и леко заваляше думите. — Бледа си като платно.

Кимнах, защото се страхувах да проговоря.

След няколко минути се вмъкнах в дамската тоалетна с коледния подарък в чантата ми. Бутайки крилото на вратата, забелязах, че ръката ми трепери. За щастие вътре беше празно. Първо влязох в една от кабинките. Поставих ръце върху вратата и се опитах да дишам, за да се успокоя. Сърцето ми биеше учестено.

Извадих пакета от чантата. Заради опаковъчната хартия не се налагаше да пипам предметите вътре. И пак заради хартията те не се

бяха допирали до вътрешността на чантата ми. Все още треперейки, вдигнах капака на тоалетната чиния. Лъхна ме миризма. Сбръчках неволно нос и напъхах пакета вътре.

Изпитах минимално, но светкавично облекчение. Пуснах водата и излязох от кабинката. В същия момент влязоха три млади момичета; смееха се и разговаряха високо за някакъв тип на име Греъм — какъв боклук бил. Измих си ръцете, докато те бяха в кабинките, откъдето продължаваха да си подвикват и да се смеят. Отново си измих ръцете; направих го и трети път. Напуснаха почти едновременно кабинките. Подсуших си ръцете с книжна кърпичка и излязох.

После нещата потръгнаха по-добре. Сервираха ни храната и вече имах с какво да се захвана. Малко се успокоих. Всички, щастливи, се отдадоха на приказки и така ми се отвори възможност да ги наблюдавам или да гледам през прозореца.

На Хай Стрийт цареше оживление. Малки или по-големи компании минаваха край прозореца, запътили се било към кръчма, било към ресторант наоколо; повечето изглеждаха щастливи и се смееха. След време си дадох сметка, че се вирам в лицата им и търся Стюарт. Това не беше добре. Отново насочих вниманието си към масата и се опитах да се включа в разговорите.

Възнамерявах, след като приключим с храната, да се измъкна незабелязано и да се прибера, но не се получи така.

— Ела за по питие — покани ме Каролайн. — Хайде, само по едно. Отиваме в „Лойд Джордж“. Не ме оставяй сама с всички тези хлапета.

Хвана ме под ръка и ме отдалечи от Талбот Стрийт и дома ми. Оставих се да ме води; не знам защо. Част от мен искаше тази вечер да се бори с пристъпите. Исках да си спомня какво е да се чувстваш свободен.

В „Лойд Джордж“ беше топло и за разлика от другите кръчми, не съвсем претъпкано. Помещението някога е било театър. Високите тавани и балконът горе придаваха на мястото простор. Взех си портокалов сок и останах при Каролайн близо до бара. Тя не спираше да говори за пътуването си до Флорида и колко евтин бил бензинът там. Забелязах Стюарт, преди той да ме види, но това стана само след секунда. Улови погледа ми, преди да успее да извърна глава. Усмихна ми се, каза нещо на мъжа до себе си и се приближи.

— Здравей, Кати — провикна се той над шума от разговори наоколо. — Забавляваш ли се?

— Да — отвърнах аз. — А ти?

Направи гримаса.

— Сега, когато си тук, съм по-добре. Умрях от скука с Ралфи.

Посочи с бутилката си бира към досегашния си компаньон: слабоват мъж с очила и кафяв шал, вече подхванал разговор със съседа си отдясно.

— Колега ли ти е?

— Малкият ми брат — засмя се той и отпи от шишето. — Как мина коледното събиране?

— Не беше лошо. Отдавна не бях вечеряла навън.

Глупаво прозвуча, помислих си. Проблемът беше, че това подплашено същество не бях аз. Умеех да разговарям с хората. Бях жизнена, дружелюбна, приказлива. Трудно си държах устата затворена. Питях се дали някога ще свикна със сегашното положение.

Натрапливият смях на Робин се разнесе над преобладаващия шум. Стюарт го погледна.

— Той с вас ли е?

Кимнах и добавих:

— Голям задник е.

В последвалата пауза и двамата се чудехме какво да кажем.

— Е — подхвана той и наклони глава към Талбот Стрийт, — отдавна ли живееш тук?

— От около година.

— На мен къщата ми харесва — добави той. — Вече я чувствам като свой дом.

Усетих, че му се усмихвам. Зелените му очи ме наблюдаваха съсредоточено; в тях се долавяше дяволито момчешко пламъче. Много време мина, откакто за последен път се сблъсках с човек, изпълнен с толкова ентузиазъм.

— Чудесно — промълвих аз.

Над цялата дандания чух някой да се провиква:

— Стю!

И двамата се извърнахме. Застаналият до вратата Ралфи му махаше. Той му отвърна и се обърна към мен.

— Най-добре да вървя — каза.

— Да.

— Ще се видим ли по-късно?

Преди няколко години на този въпрос щях автоматично да отговоря „да“. Щях да скитам цяла нощ, да се местя от кръчма в кръчма, да се срещам с приятели, да ги изоставям някъде само за да се срещнем отново на друго място, докато обикаляме безгрижно заведенията. Да се видя с някого по-късно можеше да означава точно това или със залитаци стъпки да го отведе вкъщи и там да се чукаме цяла нощ, а на сутринта да се събудя с тежко главоболие и неистовото желание да повърна.

— Не знам — отвърнах аз. — Вероятно ще си тръгна след минута.

— Да те изчакам ли? Ще те изпратя.

По очите му се опитах да разбера дали предлага да ме изпрати, за да е спокоен, че ще се прибера безопасно, или за да види какво ще се случи после.

— Благодаря — отклоних поканата аз. — Ще се справя. Не е особено далеч. Ти върви се забавлявай. Ще се видим друг път.

Той се поколеба за миг, усмихна ми се, пресегна се пред мен, за да остави празната си бутилка на плота, и последва Ралф в нощта.

— Това гаджето ти ли е? — попита Каролайн, извъръщайки се на бара.

Поклатих глава.

— Жалко — отбеляза тя. — Симпатичен е. И очевидно е готов да ти налети.

— Мислиш ли? — попитах, чудейки се това добре ли е, или не.

— Никога не се лъжа за такива неща — кимна тя енергично. — Нали видях как те гледа. Кой е той всъщност?

— Живее в апартамента над мен — обясних аз. — Казва се Стюарт.

— Е — продължи тя невъзмутимо, — бих се озовала там, преди някоя друга да го направи.

Наблюдавах мълчаливо как другите обсъждат къде да прекарат остатъка от вечерта. Спореха дали да вземат такси и да отидат направо в Уест Енд, или да изпият по още едно в „Червения лъв“, защото Ерин очевидно си падаше по един от барманите там. До каквото и решение

да стигнеха, нямаше да се присъединя. И категорично нямаше даже да се доближа до „Червения лъв“. Там на вратата стоят портиери.

Скоро всички се озовахме на тротоара и започнахме да си пробиваме път през тълпата към „Червения лъв“ и Талбот Стрийт, където смятах да ги изоставя и да поема към вкъщи. Нарочно вървах бавно, за да поизостана и да не забележат кога се измъквам.

Зад гърба си чух някакъв шум; някой извика.

Оказа се Робин. Излизаше от „Лойд Джордж“. Още си закопчаваше панталона. Явно беше зарязал Даян и Луси и по някаква причина бе решил да се захване с мен.

— Катиии — заговори той в лицето ми. Дъхът му вонеше на бира, уиски и тайландско пиле с къри. — Казах ли ти колко невероятно изглеждаш тази вечер?

Прегърна ме през раменете. Стоеше толкова близо до мен, че усещах топлината на тялото му. Измъкнах се от прегръдката му и ускорих крачка, за да догоня другите. Не желяех да влизам в разговор с него.

— Какво има, красавице? Не ми ли говориш тази вечер?

— Пиян си — отговорих тихо аз.

Вторахих се в гърба на Каролайн, сякаш й внушавах да се обърне и да дойде да ме спаси.

— О, любима — продължи той невъзмутимо, — естествено, че съм пиян. Днес е шибаното ни коледно тържество, нали? Това е шибаната цел на събирането.

Спрях и се обърнах с лице към него. Някъде дълбоко в мен бесът измести страха.

— Иди и досаждай на друга, Робин.

Той също спря. На привлекателното му лице имаше насмешливо изражение.

— Фригидна крава — заговори високо той, — обзалагам се, че се подмокряш единствено за приятелката си.

По неизвестна причина забележката му ме накара да се усмихна.

Той обаче го изтълкува погрешно.

Преди да се усетя какво става, ме блъсна назад, аз залитнах и гърбът ми се опря в тухлена стена; тялото му беше плътно прилепнало към моето. Усещах, че не мога да си поема дъх; той ме притискаше,

лицето му се намираще срещу мен; в следващия миг устните му бяха върху моите, а езикът му се оказа в устата ми.

ПОНЕДЕЛНИК, 17 НОЕМВРИ 2003 Г.

Най-сетне към полунощ Лий се появи.

Беше казал, че ще дойде вкъщи в осем или там някъде, а после — нищо; нито звънна, нито прати съобщение; нищо до полунощ. В единайсет разярена се питах дали да не изляза, но реших да си легна. Цяла вечер се борих с желанието да му звънна, да попитам: „Къде си?“, но вместо това разтребих, измих банята, написах имейли до няколко приятели и постепенно се ядосвах все повече и повече.

До почукването на вратата.

Легнала в леглото, загледана в тавана, се поколебах дали съм чула нещо. До второто почукване, този път — малко по-силно. Запитах се не е ли по-добре да го пренебрегна; така му се пада на негодника, след като ми върза тенекия! Освен това бях по пижама.

Изчаках малко, но ново почукване не последва; не ме свърташе да остана повече в леглото. Гневът ме разяждаше. Въздъгнах, слязох долу и запалих лампата в антрето. Отворих вратата, като наум си повтарях какво точно ще му кажа.

По лицето му имаше кръв.

— О, мили боже! По дяволите, какво стана?

Боса пристъпих навън, докоснах го по бузата, усетих го как трепна.

— Може ли да вляза? — попита със самонадеяна усмивка.

Въобщо не беше пиян, както си помислих отначало. Сега беше облечен по съвсем друг начин: с износени джинси, риза, някога вероятно светлосиня, а сега осеяна с капки кръв и следи от грес; с орфано кафяво сако и доста стари маратонки. Но не миришеше на алкохол, а само на пот, мръсотия и тъмната нощ отвън.

Втората мисъл, която ми дойде наум, изрекох на глас:

— Какво, по дяволите, ти се случи?!

Той не отговори, пък и аз не му дадох достатъчно възможност; притеглих го вътре, настаних го на дивана и хукнах за риванол, памук и топла вода. На светлината от лампата в антрето измих кръвта около

очите и напипах някаква цицина; от сцепената му вежда продължаваше да шурти кръв.

— Ще ми кажеш ли? — попитах тихо.

Загледа се в мен и ме погали по бузата.

— Толкова съблазнителна изглеждаш — промърмори той. — Извинявай, че закъснях.

— Лий, моля те. Какво стана?!

Той само поклати глава.

— Не мога да ти кажа. Само ме извини, че не успях да дойда в осем. Опитах всичко, за да се добера до телефон, но не се получи.

Спрях да почиствам лицето му и го погледнах. Поне за последното явно не ме лъжеше.

— Всичко е наред — успокоих го аз. — Нали сега си тук? — Попих с памуче кръвта от веждата. — Но вечерята е провалена.

Засмя се, но трепна от болката, която неволно му причиних.

— Вдигни си ризата — наредих аз. Понеже не се подчини веднага, започнах да я разкопчавам. Гърдите му бяха зачервени и охлузени. Синините щяха да се появят по-късно. — Боже — възкликнах, — редно е да си в спешното отделение, а не вкъщи.

Ръцете му ме придърпаха надолу към него.

— Никъде няма да ходя — обяви.

Целувката му беше нежна, но само отначало. Постепенно стана свирепа и настойчива; усетих как му отвързвам още по-настървено. Прокарваше пръсти през косата ми и държеше лицето ми до своето. След секунда се отскубнах от него, но само за да сваля горницето на пижамата.

Като за пръв път, не беше нещо специално. Той миришеше на машинно масло и престояло нескафе. Брадата му беше набола, а тялото му тежеше върху моето, но въпреки това го желяех отчаяно. Явно забрави, че е редно да използва презерватив, но нямах намерение да му напомням; всичко ставаше набързо и несръчно: крайниците ни се преплитаха, а останалите по нас дрехи ни пречеха. Усещах учестения му дъх върху шията си. След няколко минути той се измъкна от мен и се изпразни върху корема ми.

В полутъмнината видях как сините му очи се напълниха със сълзи; дишането му се забави. После изведнъж сепнато си пое дъх,

простена и отново ме притегли към себе си. Усещах как по мен се стичат топли капки, но не знаех дали са пот, сълзи или кръв.

— Съжалявам — промълви. — Нищо не се получи. Не исках да е така. Исках да е както трябва. Винаги така правя: прецаквам всичко...

— Лий — обадих се аз, — всичко е наред. Наистина...

Изчаках да се поуспокои. Оставих го на дивана и отидох да приготвя препечени филийки. Изяде ги, все едно не бе хапвал от седмици, а аз седях насреща и го наблюдавах, като се питах какво ли е станало и как да го накарам да ми каже. После пуснах душа и останах с него под струята. Измих остатъците от кръв докрай. Той стоеше облегнат на стената със затворени очи, а аз отмивах мръсотията от врата и гърба му. На дясното му рамо имаше сериозно охлузване, все едно бе излетял от кола и бе паднал на паважа. Дясната му ръка беше подута, а кокалчетата — ожулени; очевидно беше участвал в равностоен двубой. Тъмночервена черта се спускаше от лявата му подмишница чак до гърба. Възможно е да имаше и счупени ребра. Насапунисах косата му и използвах подвижния душ, за да отмия пяната. Повече кръв имаше в косата над дясното му ухо; беше засъхнала, но не се виждаше сериозна рана. Отмих кръвта; тя се стече в канала и изчезна.

СЪБОТА, 24 НОЕМВРИ 2007 Г.

Бутах го с всички сили и усещах как у мен се надига писък, ала не излизаше от устата ми; от ужас сърцето ми биеше лудо. Опитах да го ритна с коляно в слабините, но внезапно, с изсумтяване, той се отдръпна от мен.

В първия миг забелязах само как някой дърпа Робин настрана, хванал здраво шала около врата му. В следващия миг мъжът го бутна силно и той падна на земята.

— Разкарай се — чу се нечий глас. — Разкарай се моментално, преди да те фрасна.

— Добре, приятел, добре. Успокой се. Няма проблем — промърмори Робин, изправи се бързо на крака, изтупа прахта от панталоните и пое след компанията, в която никой не бе забелязал нищо.

Оказа се Стюарт.

Продължавах да стоя замръзнала на място, с гръб, опрян в издрасканата с графити стена, и дишах учестено; понеже стисках силно ръце в юмруци, пръстите ми започваха да изтръпват. Усещах как приближава, въпреки че се борех с всички сили да го преодолея; наистина никак не исках да преживея пристъп на паника в единайсет вечерта на Хай Стрийт.

Стюарт се върна при мен, но не се приближи прекалено близо. Застана отстрани, та светлината от агенцията по недвижими имоти да осветява лицето му и да видя, че е той.

— Добре ли си? Боже, какъв глупав въпрос. Хайде сега, дишай дълбоко, дишай с мен.

Хвана ме за рамото и се направи, че не забелязва как трепвам. Накара ме да го погледна в очите.

— Поеми дълбоко въздух и го задръж. Хайде. Вдишай и задръж.

Гласът му беше спокоен, ласкав, но това не ми помагаше.

— Трябва да се прибера. Аз...

— Изчакай само секунда да се възстанови дишането ти.

— Аз...

— Тук съм. Всичко е наред. Онзи идиот няма да се върне. Хайде, дишай бавно. Дишай с мен известно време. Гледай ме и дишай. Точно така.

Стоях неподвижна и се съсредоточавах върху дишането си. Независимо от всичко — от целия ужас, от шока — усетих как ритъмът на сърцето ми се забавя. Не спирах да треперя обаче.

Вторачените му, непремигващи очи хем ме притесняваха, хем ме успокояваха.

— Точно така. Сега е много по-добре — обяви той след няколко минути. — Можеш ли да вървиш?

Кимнах, защото не вярвах на гласа си, и тръгнах. Краката ми трепереха и се препънах.

— Дръж се — поднесе ми той свитата си ръка.

За миг се поколебах и усетих как ужасът се завръща. Искях да бягам; да бягам бързо и да не поглеждам назад. Ала вместо това го хванах под ръка и се отправихме към Талбот Стрийт и вкъщи.

Изведнъж зад нас спря полицейска кола. От нея излезе висок, слаб полицаи.

— Само секунда, ако обичате.

Разтреперих се още по-силно.

— Добре ли си? — попита ме Стюарт.

— Камерите за наблюдение са ви засекли — обясни полицаият. Подвижната радиостанция, закрепена към куртката му, писукаше и си говореше сама. — Някой май ви създаваше проблеми. Добре ли сте?

Кимнах енергично.

— Изглеждате притеснена и обърквана — изгледа ме подозрително полицаият. — Да не сте прекалили с пиенето?

Поклатих глава.

— Просто... ми е студено — обясних аз през тракащи зъби.

— Познавате ли този господин? — попита ме полицаият отново.

Кимнах.

— Ще я изпратя до вкъщи — обясни Стюарт. — Живеем зад ъгъла.

Полицаият ни изгледа отново. В този момент колегата му от колата се обади:

— Роб, изскочи нещо спешно!

— Радвам се, че сте добре — подхвърли той вече почти до колата.

След секунда сирената се включи и аз само дето не изскочих от кожата си.

— Не обичаш полицаите, а — отбеляза Стюарт, но не с въпросителна интонация.

Не отговорих. По бузите ми се стичаха сълзи. Паникьосах се само от вида му, от белезниците, закачени на колана; сирената се оказа последната капка.

Докато стигнем до входната врата, Лий само дето не ме носеше. Бях се вкопчила в ръката му като в спасителен пояс и се страхувах да се пусна.

— Ела горе — предложи той. — Ще ти направя чаша чай.

Щом зад нас се хлопна входната врата, аз го пуснах. Проверих я само веднъж, защото Стюарт остана до мен. Дръпнах резето и отново го върнах; придърпах вратата и усетих как се клати; плъзнах пръсти по ръба към касата, за да проверя дали не зее. Искаше ми се да прегледам всичко втори път, но си дадох сметка, че той ме гледа. Насилих се да се усмихна леко.

— Благодаря. Вече съм добре.

Изчаквах го да се качи, та отново да огледам вратата, но той не помръдваше.

— Моля те, ела да пиеш един чай при мен. Ще оставя вратата отворена, за да можеш да си тръгнеш по всяко време. Искаш ли?

— Ще се оправя, благодаря — промълвих аз, втрънчена в него. Той не помръдваше.

— Моля те, Стюарт, излез и намери приятелите си. Вече съм добре, честна дума.

— Ела да пиеш един чай при мен — повтори той. — Вратата е заключена. Видях как сложи резето. В безопасност си.

Протегна ръка. Очакваше да я хвана.

Не я поех, но поне успях да се спра с проверките.

— Добре. Благодаря.

В безопасност си?! Какво странно нещо каза, помислих си аз, следвайки го по стълбите. Докато минавахме край апартамента ми, не погледнах към вратата от страх дали ще устоя на желанието да я проверя. И без това бях наясно, че тази нощ няма да спя.

Когато влязохме в апартамента, той запали всички светлини и сложи чайника. Вляво от кухнята имаше оформено като всекидневна пространство с два сводести прозореца. На первазите имаше зелена растителност. Приблжих се и надзърнах навън. Въпреки тъмнината имаше хубав изглед към Хай Стрийт, където тълпи от мъже и жени продължаваха да се разхождат без никаква грижа на този свят. Оттук се виждаха дори покривите на къщите отсреща и проблясващите оранжеви светлини на уличните лампи от района на Лондон, разположен край реката; в далечината проблясваха светлините по върховете на небостъргачите във финансовата част на града.

Той ми сервира чаша чай на ниската масичка и седна в един от фотьойлите.

— Как се чувстваш? — попита ме нежно.

— Добре съм — излъгах аз през тракащи зъби.

Седнах на дивана — нисък, широк и изненадващо удобен. Обгърнах колене с ръце. Изведнъж се почувствах страшно уморена.

— По-късно ще се справиш ли? — попита той.

— Разбира се.

Той се поколеба, след което отпи от чашата си. И продължи:

— Ако усетиш, че ще получиш пристъп на паника, ще ми се обадиш ли? Ще дойдеш ли да почукаш на вратата ми?

За миг се замислих над предложението му и не отговорих. *Бих искала*, ми се щеше да отвърна, понеже съзнавах колко е прав: несъмнено по-късно щях да получа пристъп на паника, но си давах сметка, че и диви коне няма да са в състояние да ме извадят от апартамента в такъв момент.

Реших, че ръцете ми вече са спрели да треперят, и рискувах да взема чашата. Отпих голяма глътка. Чаят беше горещ и колкото и да е странно, домакинът ми се беше справил прилично. Е, не бе сложил достатъчно мляко, но се пиеше.

— Съжалявам... — промълвих аз.

— Няма за какво. Недей да съжаляваш. Не си виновна ти.

Думите му отново отприщиха сълзите ми; оставих чашата и закрих лице с ръце. Почти очаквах да пристъпи към мен и да ме прегърне, за да ме утеши. Стегнах се да поема шока, но той не помръдна. След минути отворих очи и видях кутийка с книжни

кърпички на масичката пред мен. Неволно се засмях, взех една и си избърсах очи.

— Страдаш от обесивно-компулсивно разстройство, ОКР, — чух го да казва той.

— Да, благодаря, че ме осведоми — рекох аз, вече възвърнала гласа си.

— Търсила ли си помощ?

— Какъв смисъл има? — поклатих аз глава.

Погледнах го, но той ме гледаше безизразно.

— Ще си осигуриш малко повече свободно време — отвърна той и сви рамене.

— Не ми трябва повече свободно време, благодаря. Не бих казала, че програмата ми е запълнена.

Дадох си сметка, че започвам да звуча леко враждебно, и отново отпих от чая, за да се успокоя.

— Извинявай — обадох се след малко. — Не исках да прозвучи така рязко.

— Не се притеснявай — успокои ме той. — Права си: въобще не е моя работа. Беше страшно невъзпитано от моя страна да го изрека.

— Ти какво си? Психотерапевт ли? — усмихнах се аз плахо.

— Нещо такова — кимна той и се засмя. — Лекар съм в психиатричната болница „Модзли“.

— Какъв лекар?

— Клиничен психолог. Работя в отдела за преценка, а също и в клиниката за приходящи пациенти. Специализирал съм лекуване на депресии, но в практиката си съм се сблъсквал и с много случаи на ОКР.

Шибана работа, помислих си аз. Ето какво стана. Сега и друг разбра, че съм луда. Ще се наложи да се преместя.

Той си допи чая, стана и отнесе чашата в кухнята. Върна се с листче в ръка и внимателно го сложи на масичката пред мен.

— Какво е това? — попитах аз подозрително.

— Споменавам го за последен път, обещавам. Това е името на мой колега. Ако промениш мнението си относно търсенето на съвет, на помощ, поискай районния екип за душевно здраве да те препрати към него. Страхотен професионалист е. И специалист по ОКР.

Взех листчето. С четливи букви беше изписано: Алистър Ходж. Под името пишеше „Стюарт“ и следваше номер на мобилен телефон.

— Това е моят номер — обясни той. — Ако те обземе пристъп на паника по-късно, обади ми се. Ще слеза и ще стоя с теб.

Да, бе, помислих си аз, сякаш бих допуснала подобно нещо.

— Не искам да се срещам с никого. Не ми е по силите. А и какво ще стане в работата ми? Никога няма да ме повишат, ако разберат, че съм откачена.

— Въобще не си откачена — усмихна се той. — И няма причина работодателят ти да научи за консултацията. Но дори да решиш да не потърсиш никого, сама можеш да направиш много неща, за да си помогнеш. Ще ти препоръчам някои книги. Опитай релаксиращи терапии и други подобни. Нищо от това никога няма да бъде отразено в медицинското ти досие.

Въртях листчето между пръстите.

— Ще си помисля...

Вой на полицейска сирена отвън стигна до най-горния етаж.

— Време е да си вървя — промърморих аз.

Изправих се и тръгнах към входната врата. Тя продължаваше да стои отворена и нищо не ме спираше да изляза на стълбищния коридор. За миг ми се прииска да го прегърна; исках да разбера какво е да усетя ръцете му върху тялото си; дали щях да се почувствам в безопасност или не? Но споменът за ръцете на Робин върху мен все още витаеше в главата ми и това ме възпря.

— Може ли да те попитам нещо? — обърнах се аз към него.

— Разбира се.

— Защо *ти* не го направиш? *Ти* да ме лекуваш?

Той ми се усмихна. Стоях извън апартамента, а той — вътре; помежду ни имаше дистанция.

— Конфликт на интереси — отвърна.

Явно съм го погледнала объркано.

— Ако ще бъдем приятели — поясни той, — става много сложно. Няма да е професионално.

Преди да успея да реагирам, той ми се усмихна, пожела ми „лека нощ“ и затвори вратата. Слязох чак до входната врата на сградата и започнах да я проверявам.

ПОНЕДЕЛНИК, 17 НОЕМВРИ 2003 Г.

В ранните утринни часове преди развиделяване, когато се канех да заспя, той се придърпа по-близо до мен, стиснал зъби от болката.

— Катрин — прошепна в ухото ми.

— Ммм...

Последва пауза; отворих очи и видях силуета му до себе си.

— Излъгах те — промълви той.

Опитах се да седна, но той ме задържа.

— Изслушай ме. Излъгах те с какво се занимавам. Не съм само портиер в „Ривър“. Правя и други неща.

— Какви други неща? — промърморих аз.

— Не мога да ти кажа. Още не. Съжالياвам. Но обещавам никога вече да не те лъжа за нищо.

— Защо не можеш да ми кажеш?

— По ред причини.

— А някога ще можеш ли да ми кажеш?

— Вероятно. Но не сега.

— Нещо лошо ли е?

— Понякога.

Последва пауза. Усетих как ръката му гали косата ми, как я отмята от лицето; правеше го невероятно нежно.

— Ако ме попиташ за нещо друго, ще ти отговоря.

— Женен ли си?

— Не.

— С някого ли си?

— Не.

Замислих се малко и тогава зададох следващия въпрос:

— Ще съжالياвам ли, че се увлякох по теб?

Той се засмя и изключително нежно ме целуна по бузата.

— Вероятно. Нещо друго?

— Добър човек ли си или лош?

— Зависи дали ти си добра жена или лоша.

Премислих отговора му и реших, че е умен.

— Редовно ли ще се появяваш на прага ми наранен?

— Не, надявам се.

— Какво стана с другия тип?

— Кой друг тип?

— Онзи, с когото си се бил.

Пауза.

— В болница е.

— О...

— Но ще се оправи.

— Ще приемеш ли да те представя на приятелите си?

— Засега не. Но скоро. Стига да искаш.

Прокара ръка по бузата ми, надолу по шията и по голата ми плът, като ме докосваше внимателно и нежно.

— Още въпроси?

— Мислиш ли, че можеш отново да ме любиш?

С устни върху моите отвърна:

— Ще се опитам.

СЪБОТА, 24 НОЕМВРИ 2007 Г.

Пристъпът на паника ме връхлетя точно в четири сутринта. Опитах се да спя, но естествено, не успях. Лежах в леглото и мислех за всичко случило се, като същевременно се стараех да не мисля за това. Изложих се на опасност, като излязох. Усещах апартамента точно толкова осквернен, колкото и себе си, макар да се бе случило на улицата. Долавях присъствието му навсякъде. Само едно нещо вероятно щеше да ми помогне да се почувствам по-добре, затова станах и започнах да проверявам.

Първата серия от проверки не потуши паниката и си дадох сметка, че е така, защото все още се чувствам омърсена от него. Съблякох се гола и напъхах всички дрехи в черна найлонова торба. Изсипах съдържанието на дамската си чанта върху плота в кухнята и мушнах и чантата в торбата; поставих торбата отвън, на площадката.

Влязох в банята и се изтърках от главата до краката, като се стараех да премахна усещането за Робин върху мен. Накрая кожата ми се зачерви порядъчно. Търках си зъбите, докато не си разкървавих венците, направих си гаргара, облякох чисто долнище на анцуг и тениска.

И отново проверих апартамента; не даде резултат. Половин час по-късно, докато още стоях върху тоалетната чиния и опипвах глупавия прозорец в банята, който дори не се отваря, си дадох сметка, че още се усещам мръсна. Именно стичащите се по бузите ми сълзи замърсяваха топлата ми плът.

Отново се съблякох. Чистите дрехи, които преди малко бях извадила от дрешника и облякла, натиках в кош за пране.

Отново застанах под душа. Стоях там трийсет минути и оставих водата да облива кожата ми; смъдеше ме от яростното търкане преди това; опитвах се да се насиля да го възприема като знак, че съм чиста.

Нищо не остана, повтарях си аз. Той изчезна; няма и следа от него. Него го няма.

Все още се усещах мръсна, взех четката и антибактериалния сапун и отново започнах да се търкам. Този път, когато приключих, в канала изтичаше розова вода. Това пробуди спомен за нещо неясно, болезнено като стара рана.

Седях на ръба на ваната, завита с поредната чиста хавлиена кърпа, прекалено уморена, за да започна отначало, но знаех колко е важно да го направя.

Все още загърнатата с хавлията, най-после приключих за пореден път и облякох чисти дрехи от дрешника. Пристъпът беше от лошите; не можех да се справя с него. Изпитвах изключително силно желание отново да проверя всичко, само още веднъж да го направя както трябва, за да съм сигурна — абсолютно сигурна — че апартаментът е безопасен.

Беше ми студено, треперех, а дрехите на гърба ме драскаха; от тях ме сърбеше и въобще не се чувствах уютно.

Направих единственото, което можех: отново заставах до вратата на апартамента и започнах отначало.

В седем и половина, вече капнала физически, нямах сили да продължа. За момент туширах паниката, като си приготвих топла напитка. Седнах трепереща на дивана и държах чашата с чай, очаквайки всеки момент тя да ме връхлети отново, но все пак полагах усилие да я прогоня. В този безбожен час по телевизията не даваха нищо сносно, но се улових, че със сухи очи гледам повторението на някакво състезание за интелигентност; кожата по цялото тяло ме смъдеше. Колкото и да е странно, звукът на гласовете ми действаше успокоително. Надявах се това да ме измъкне.

Постепенно треперенето понамаля, умората ме заля и аз се унесох за кратко. В следващия миг сепнато се събудих от вой на сирени.

Състезанието беше приключило и сега течеше един от онези безкрайни полицейски сериали с непрекъснато виещи сирени. По телевизията е, повтарях си аз, но беше прекалено късно; намерих някак дистанционното и изключих апарата.

Сгуших се в ъгъла на дивана. Стараех се да дишам тихо, за да чуя дали няма никакви шумове из апартамента. Треперенето се беше усилило и бях настръхнала от главата до петите.

Сън ли беше, или наистина е влизал тук? Виждах единствено него: цялата му тежест върху мен; притискаше ме така, че не можех да помръдна. Представих си как белезниците, вече охлузили кожата около китките, сега раздират наранената ми кожа. Дъхът му с мирис на алкохол нахлуваше в отворената ми уста.

Това не е истинско; той не е истински...

Отворих очи. Стори ми се, че виждам лицето на Робин: той беше някъде тук и се криеше. Чакаше отново да заспя.

Дневната светлина вече беше ярка, когато най-последно треперенето и сълзите започнаха да утихват. Чувствах се разнебитена, напълно изтощена и прекалено уплашена, за да заспя отново. Насилих се да се изправам и да се протегна. Пак ме обзе доста силно желание да започна да проверявам апартамента, но бях прекалено уморена и схваната; едва се движех.

Изкуцуках до кухнята. Сега треперех по-скоро от студ, а не от паника. Включих централното отопление и сложих чайника да заври.

Градинката пред кухненския ми прозорец сивееше пуста и тъжна; единственото цветно петно беше тревата. Дърветата стърчаха оголени, а загниващите кафяви листа стояха струпани по ъглите при градинската стена. Вятърът брулеше най-горните клони на дърветата; ако можех да ги чуя, сигурно щях да кажа, че въздишат шумно. Свирката на чайника наруши тишината; очите ме боляха; усещах ги сухи, все едно никога вече няма да се разплача. Навън изглеждаше студено; прозях се.

Занесох чая в спалнята и дръпнах завесите изцяло, за да виждам от леглото как върховете на дърветата се люлеят на вятъра.

Наблюдавах как клоните се накланят, как танцуват, а над тях сивите облаци се гонят весело по небето; върховете на дърветата ми махаха, както съм легнала нещастна и охлузена върху кувертюрата.

От мен се искаше само да остана жива.

ВТОРНИК, 18 НОЕМВРИ 2003 Г.

На следващото утро той се беше облякъл и тръгнал, преди будилникът да ме събуди в седем.

Обикновено единствено душът ме разбуждаше истински; минах обаче от състоянието на блажено ориентирана се в приказната топлина на нова връзка към странен дискомфорт, все едно съм прекалила с пиенето и съм се държала лошо. Нищо подобно, естествено, не бях направила. Предишната вечер не пих нищо и помнех всеки прекрасен детайл от секса, който правих в тъмните часове на нощта. Дори отмиващата топлина на душа и познатият аромат на шампоана и сапуна не успяха да ме върнат към нормалния живот. Нямаше сила, способна да ме откъсне от спомена за начина, по който прекарах началото на вечерта. Какво, по дяволите, ставаше?

Стигнах някак до службата и отхвърлих няколко задачи, изостанали от известно време. Опитвах се да прочистя главата си от умората, тъй характерна след прекалено малко сън и много секс. Едва успях да забравя за съществуването му, и телефонът на бюрото ми избибипка, че имам съобщение.

Извинявай за снощи. Не оставих мн. добро впечатление. Прощаваш ли ми?

Известно време не посегнах към телефона, защото обмислях отговора си. Затворя ли очи за известно време, виждам лицето му на възглавницата до мен, светлината от нощната лампа, русата му коса и дълбоките му сини очи, които ми казват нещо, но аз не го разбирам; виждам тъмночервения оток под окото му и сцепената вежда. Но въпреки всичко той се усмихва сърдечно.

Всичко е наред.

Известно време съзерцавах отговора си, чудейки се какво да добавя. „Наред е и не се притеснявай. Чувствай се свободен да се появиш, в каквото и състояние да си“. Или: „Всичко е наред. Благодаря, че дойде“. „Всичко беше наред. Имам предвид секса. За останалото не съм сигурна“. Накрая натиснах бутон „Отказ“, изтрих съобщението си и не му отговорих. Както казваше учителката ми по английски: „Ако нямаш какво да кажеш, не казвай нищо!“.

ПОНЕДЕЛНИК, 26 НОЕМВРИ 2007 Г.

В понеделник отидох на работа както винаги: крачка след крачка, но от умора почти не помнех по кои пътища съм минала предишната седмица. Автобусната спирка, където исках да се кача, отстоеше на половин километър, а вече закъснявах. Опитах се да ускоря ход, но краката ми едва се влачеха. От събота вечер нито бях виждала, нито бях чувала Стюарт. Доколкото знаех, стоеше си в апартамента и не беше излизал в неделя. Понякога чувах шумове отгоре: тиха стъпка, отваряне на врата на шкаф, изтичаща вода в канала на банята; но по-често не се чуваше нищо.

Каролайн се отби при мен в единатсет.

— Да слезем ли долу за кафе? — покани ме тя жизнерадостно.

Запитах се колко ли е спала през този уикенд.

— Хайде по-късно. Искам да довърша тук.

— Господи, приличаш на смъртник. Не ми се видя да си пила толкова много.

Забележката ѝ неволно ме разсмя.

— Добре ли си, Кати? До едно време в събота беше с нас, а после изчезна. Робин спомена нещо, че си искала да си легнеш рано.

— Да... Не се чувствах... Искам да кажа... Не знам. Наистина не излизам често.

— Да, малко са шумни — усмихна се тя. — Имам предвид момичетата. Но нищо не те извинява. По-млада си от мен. На колко си? Трийсет и пет? Нищо не те оправдава.

На двайсет и осем, исках да ѝ отговоря, но — по дяволите — нямаше значение на колко години съм. Можех да съм и на шейсет.

— Ще слезеш при мен по-късно, нали? Искам да науча подробности за сексапилния млад мъж, който живее над теб.

Тя ми намигна и изчезна.

Прилошаваше ми от перспективата да се сблъскам с Робин. За щастие през по-голяма част от времето той работеше в друг офис. Ако извадя късмет, ще минат месеци, преди да го срещна отново.

Загледах се през прозореца и се замислих за мъжа, който живее над мен.

ПЕТЪК, 28 НОЕМВРИ 2003 Г.

Влязох в кафене „Парадайз“. Силвия вече ме чакаше на маса в ъгъла с чайник чай и двойно еспreso пред себе си. Седеше до запотен прозорец и въобще цялото заведение беше топло, влажно и ухаеше на току-що изкърпано неделно утро.

— Закъснях ли?

— Не ти поръчах поничка — целуна ме тя ентусиазирано по двете бузи. — Оставих сама да избереш с какъв пълнеж предпочиташ. Има с ябълки и канела...

— Ще взема и за двете ни от тях, искаш ли? — предложих аз.

„Парадайз“ беше като стар приятел. Преди години Силвия, аз и трите момичета, с които живеех в една къща по време на следването в университета, се срещаме тук веднъж месечно, бърбурем за живота си, пропилявахме следобеда, докато прием кафе и унищожаваме купища храна. Карън и Лесли обаче се преместиха; Карън отиде в Канада да преподава в университета в Торонто, а Лесли — в Дъблин при родителите си. Миналата година Силвия се скара грандиозно със Саша и тя вече не посещава сбирките. Понякога ми пишеше имейли, но се сдоби с гадже, което ѝ стана годеник, и двамата се преместиха в друга къща; животът на Саша постепенно се промени и вече не беше онзи, който споделяхме заедно.

Затова сега се срещам само със Силвия. Работеше като журналист в регионалния вестник на Ланкастър, но отчаяно копнееше да се измъкне от досадната провинция и да се премести в Лондон. Винаги съм си мислила, че тя би се чувствала добре в Лондон. Прекалено жизнена и дръзка беше за Ланкастър и се открояваше с русата си коса и обсипаните с изкуствени скъпоценни камъни дрехи.

— Приличаш на човек, който има новина — отбелязах аз.

Силвия се въртеше неспокойно на стола, а не беше в стила ѝ да пристига първа за срещата.

— Още не — отвърна тя тайнствено. — А каква е тази история за появата на нов мъж? Едно пиленце ми каза, че си била на вечеря с мъж

в костюм.

Пиленцето беше Маги, съквартирантка на Силвия, след като завършихме. Обличаше се винаги в черно, само понякога добавяше нещо бяло и обичаше да клюкарства.

Установих, че продължавам да се усмихвам широко.

— Е?

— По дяволите, Силвия, нищо не мога да скрия от теб, а?

Силвия нададе радостен писък.

— Знаех си! Как се казва? Къде го срещна? Бива ли го в леглото?

— Боже, ужасна си!

— Хайде, знаеш, че изгаряш от нетърпение да ми кажеш.

Отпих няколко глътки чай, а Силвия ме гледаше с очакване.

— Казва се Лий, срещнах го в „Ривър“ и третото не е твоя работа!

— А поразителен ли е?

Извадих си мобилния телефон от чантата и превъртах менюто, за да стигна до единствената снимка, която му бях направила. Излиза от банята, препасан само с пешкир през кръста; косата му е влажна, а синините по тялото му са поизбелели; има похотливо изражение.

— Боже, Катрин. Наистина е страхотен! Как така не го забелязах първа?!

Да, и аз се чудя, помислих си и определено изпитах самодоволство.

Малка бръчка се появи между грижливо оформените вежди на Силвия.

— От какво са тези синини? Да не е борец? Или каскадър.

— Представа нямам. Държи се тайнствено.

Това възбуди любопитството на Силвия.

— Така ли? В какъв смисъл тайнствено?

— Представа нямам с какво се занимава. Цъфна на прага ми една нощ с вид на човек, който се е бил, а после е скочил от кола в движение. Не ми обясни какво е станало.

— Беше ли вкиснат?

— Не.

— Боже, той е гангстер.

— Не вярвам — засмях се аз.

— Или наркопласъор?

Поклатих глава.

— Тогава защо не ти казва какво се е случило?

— Нямам представа, но му вярвам.

— Вярваш на човек, който се бие, а после не споделя какво се е случило?

— По отношение на всичко друго беше честен с мен.

— Нима? Откъде знаеш?

Силвия беше съвършено права. Лий, изглежда, работеше, но явно с ненормирано време и често изчезваше за по няколко дни. Не познавах никого от приятелите му и от близките му; фактът, че живееше в Корнуол, беше изключително удобен, ако мога така да се изразя; дори не бях ходила в апартамента му.

— Ако го познаваше, щеше да знаеш. Той казва всичко с очите си.

Силвия се запревива от смях и даже леко ме ритна под масата.

— Я се стегни — успя да ме посъветва най-после тя. Завъртя последната глътка кафе в чашата и ме погледна изпод дългите си мигли. — Добре, явно е време да ме запознаеш — обяви. — Защо не го доведеш на прощалното ми събиране?

— Какво прощално събиране?!

Видимо се вълнуваше и не издържаше повече да пази тайната; очите ѝ сияеха от радост.

— Намерих си работа в „Дейли Мейл“. Започвам от януари.

— Стига бе! Сериозно ли?

— Да! Напускам този град. Най-после.

Искрено очарована, прегърнах Силвия, а тя подскачаше от удоволствие. Другите посетители на кафене „Парадайз“ — възрастна двойка и неколцина студенти — ни наблюдаваха с недоумение, а Айрин зад бара ни изгледа неодобрително.

Значи така, помислих си аз. Оставам в Ланкастър, докато всичките ми най-стари приятелки се пръсват по света. Ако не беше Лий и аз щях да се замисля за бягство.

— Каж ми сега по-подробно за събирането.

ПОНЕДЕЛНИК, 26 НОЕМВРИ 2007 Г.

Прибрах се и на масичката във входното антре намерих поща за мен. Освен обичайните сметки имаше и голям кафяв плик с името „Кати“, изписано с черен маркер.

— Ехо, Кати! Добре ли си?

— Да, благодаря, госпожо Макензи. Ти как си?

— Добре съм, скъпа.

Изгледа ме втренчено, както обикновено, докато аз се бях съсредоточила върху плика на масичката, но не посягах към него. После тя се прибра в апартамента си и затвори вратата.

Все така, без да пипам плика, проверих входната врата два пъти от начало до край. Бих се задоволила и с еднократен оглед, но вторият ме въоръжи със сили да взема плика заедно със сметките и да го отнеса горе.

Оставих го на холната масичка, докато проверявах жилището, но първите два пъти го направих набързо, защото нямах търпение да разбера какво съдържа пликът; третия път обаче си наложих да извърша огледа по-бавно, за да го направя съсредоточено и както трябва. Когато приключих, се спрях. Бях ли се справила добре? Да прегледам ли всичко още веднъж за всеки случай? Възможно ли бе да съм пропуснала нещо?

Започнах отначало.

Някъде към девет седнах на дивана и отворих плика. Съдържаше купчина листа, някои прикрепени с кламери, и написана на ръка бележка отпред.

Кати,

Според мен тези ще са ти от полза. Кажи ми, ако ти е необходимо нещо. Или ако възникнат някакви въпроси.

Стюарт

Дълго гледах бележката: как е изписал името ми, как се беше подписал. Запитах се дали е мислил как точно да формулира бележката. Изглеждаше непринудена, все едно е събрал набързо листата и е драснал три реда, без да се замисля.

Прегледах купчината и установих, че в никакъв случай не е събирана набързо. Най-отгоре лежеше листовка за Центъра за стресови отклонения и травми към болницата „Модзли“ в Денмарк Хил и специализираната клиника по ОКР за приходящи пациенти. Следваха статии, свалени от различни сайтове в интернет, и някои от абзаците бяха подчертани. Имаше изследване за ОКР от доктор Алистър Ходж, след чието име се точеше дълга редица от титли и нови терапии за пациентите със симптоми в напреднал стадий, прилагани от половин дузина други специалисти с не по-малко впечатляващи титли. На един лист бе препечатана алтернативна терапия, а на друг — написан на ръка график на редовните сбирки по йога в местното начално училище в сряда и приемните часове на Центъра за терапия с релаксация — каквото и да значеше това — и телефонен номер. Следваше списък на помощни групи по ОКР — едната беше подчертана — а в полето на ръка пишеше: *„Сбирките са от 19:30 ч. в Камдън, всеки трети вт. от месеца; звъни на Илейн за подробности“*, и се мъдреше телефонен номер. С кламер бяха защипани три преснимани глави от книгата, озаглавена: *„Техники да се освободите от ОКР“*, като някои абзаци също бяха подчертани. И накрая бяха приложени три различни анкети, чрез които се определя дали всъщност страдаш от ОКР или не.

Неочаквано последната страница се оказа също написана на ръка бележка:

Кати,

Благодаря, че премела материала. Това е добро начало. Звъни ми, чу ли?

Стюарт

И пак телефонният му номер в случай че съм загубила предишното листче, което — естествено — не се беше случило. Знаех съвършено точно къде се намира листчето, ако ми потрябва, но едва ли щеше да се случи, защото вече знаех номера наизуст.

Не, не възнамерявах да го ползвам.

ПЕТЪК, 28 НОЕМВРИ, 2003 Г.

Лий беше на работа в „Ривър“.

Отидох да го видя, облечена с червената сатенена рокля. Щом ме видя, лицето му стана неузнаваемо. Усмихнах му се и при влизането в клуба му намигнах. Цялата вечер, докато танцувах с познати или бърбърех на бара с хора, които не бях виждала от няколко месеца, а и по-късно, когато дойдоха Клер и Луиз, постоянно виждах лицето му сред тълпата на ръба на дансинга. Не спираше да ме наблюдава.

Към полунощ, погълнала няколко питиета, станах по-смела. Танцувах — този път сама — и го зърнах на прага. Привидно наблюдаваше други, но всъщност гледаше мен. Тръгнах по дансинга към него; очите му не се откъсваха от моите. Хвана ме за ръка и ме придърпа към коридора между залата на клуба и бара отпред; вървеше бързо, а аз се препъвах. Не преставах да повтарям:

— Лий! Лий? Какво, по дяволите...

Той отвори врата с табелка „Само за персонала“ и музиката изведнъж замлъкна; вратата се затвори след нас. Токчетата ми се хлъзгаха по циментовия под на коридора. Отстрани имаше друга врата; озовахме се в някакъв офис. Светлина идваше само от мониторите на видеокамерите, на които се мяркаха дансингът, входната врата, стълбището и пространството пред тоалетните. Той избута някакви купчини хартия от бюрото и те се разпиляха по пода. Вдигна ме, все едно съм перце, и впи устни в моите. Аз задърпах полата на роклята нагоре, за да не му пречи. С една ръка той съдра пликчетата ми, запрати ги на пода и ме изчука; яростно.

След няколко минути, без да сме си разменили и думичка, той си оправи костюма и излезе. Дори не ме погледна. Полулегнала върху бюрото, все още с разтворени крака, наблюдавах мониторите на видеокамерите. Той се появи на главния вход на клуба с вид на човек, току-що проверил дали няма нещо нередно на дансинга.

После погледна към камерата и се вторачи право в очите ми.

Огледах офиса, видях разпилените листове по пода, скъсаните си пликчета, метнати в ъгъла, и през ума ми мина: това е лудост! Какво, по дяволите, върша? Какво правя?

ПОНЕДЕЛНИК, 3 ДЕКЕМВРИ, 2007 Г.

Вече цяла седмица не съм на себе си, ден след ден. Виденията от миналото са кошмарни, а това означава, че не извършвам качествено проверките. Така е от случката с Робин. Нужно ми е време, за да изкарам всичко това от съзнанието си; после, на някакъв етап, отново ще съм в състояние да проверявам нормално и да закъснявам за работа само с половин час, а не с три.

Честно казано, не съм сигурна дали като се прибирам и чета за ОКР, постъпвам правилно. Медицинските термини ми напомнят за болницата, а аз се старая въобще да не мисля за там; и без това не помня кой знае колко от онзи период. Все едно всичко се е случило на някого другиго; все едно бях заспала, когато всичко стана прекалено трудно, за да го понеса, и по някое време преди около година и половина се пробудих — постепенно — обзета от неясно чувство, че съм още жива и все пак трябва да продължа да слагам единия крак пред другия, да се движа напред, а не назад. Можех, разбира се, да спра с проклетото четене и да започна да правя нещо конструктивно.

Чувам как Стюарт се връща късно вечер. Понякога ми се струва, че докато лежа, чакам да чуя стъпките му по стъпалата отвън. Той се старая да не вдига шум, когато се качва, но честно казано, винаги бих го чула. Чувствам се в по-голяма безопасност, когато го чуя да минава, защото знам, че долу входната врата е заключена както трябва. След като той мине, вече съм в състояние да заспя. Понякога се прибира след полунощ, сигурно изтощен.

Днес се улових, че на път за къщи минавам край библиотеката. Всички светлини вътре бяха запалени, а вратите се отвориха автоматично, когато минах край тях, все едно ме канеха да вляза. Избягвам подобни места — обществени места, но нещо ме застави да вляза. Край масите седяха студенти, неколцина бяха на интернет терминалите, двама от персонала подпечатваха книги и шепнеха високо.

Поразгледах наоколо и стигнах до раздел „Психология“. Сред заглавията потърсих нещо за маниите и неадекватното поведение. Попаднах на книгата, препоръчана ми от Стюарт, и прокарах пръсти по обложката.

Тук беше тихо; измъкнах том за стреса и отворих на съдържанието. Въобще не звучеше радостно. Зад гърба си чух шум и погледнах през рамо. Така както стоях между етажерките, не виждах никого.

Оставих книгата на място и отидох до края на прохода. Двама души работеха над отворени учебници. Около тях имаше разпръснати бележници, маркери, записки. На служебното гише сега стоеше само един човек — жена с къса коса и невероятно дълги обици. Отмяташе книги, които някакъв мъж ѝ връщаше през плота.

Зърнах руса коса, снажна фигура, тъмносиня риза и уверена, целеустремена походка. Беше той!

Усетих как ми прималява; скрих се зад етажерките; сърцето ми биеше лудо. Прималяването не отмина, а последва причерняване и помещението започна да се върти пред очите ми. Дори не усетих как тупнах на пода.

Вероятно няколко секунди след това съм отворила очи и видях библиотекарката и още няколко души надвесени над мен. Опитах се да се изправа бързо, но главата ми се въртеше и се чувствах дезориентирана.

— Стой тук. Добре си, чу ли? Само секунда.

Говореше ми един от студентите: светлокос и прекалено млад, за да е с такава дълга брада.

— Искате ли да извикам линейка? — попита библиотекарката. — По това време вечер нямаме лекар на разположение и се опасявам, че...

— Добре съм, наистина. Извинявайте. Просто ми прималя.

Отново се опитах да се надигна. Този път младият мъж ми помогна. Бяха придърпали стол зад мен. С благодарност седнах.

— Наведи глава. Това ще помогне.

Огледах се за русия мъж, доколкото успях, преди студентът да постави ръка на тила ми и да натисне главата ми надолу. От мъжа нямаше и следа.

— Яла ли си? — попита студентът.

— Лекар ли сте? — обади се библиотекарката.

— Спасител съм. Учил съм „Първа помощ“ — отвърна той. — Тя просто припадна, това е. Дай й минута и ще се съвземе. Имам шоколад в чантата — обърна се той към мен. — Искаш ли малко?

Библиотекарката отвори уста да каже нещо, най-вероятно свързано с правилото да не се яде в библиотеката.

— Благодаря — промълвих аз. — Ще се оправя. Вече се чувствам по-добре.

Тя видя каква опашка се е извила пред гишетото и забърза натам. Аз останах със студента. Имаше сламеноруса коса, накъдрена като на африканец, и брада, достатъчно голяма да побере храна, за да се нахрани четиричленно семейство.

— Казвам се Джо — представи се той дружелюбно и ми подаде ръка.

Стоеше приклепнал до стола ми наред раздел „Психология“.

— Кати — отвърнах аз и стиснах ръката му. — Благодаря, Джо. Съжалявам за случилото се. Попречих ти да учиш...

— Няма нищо. И без това заспивах.

Изправих се. Той веднага застана до мен, сякаш очакваше пак да припадна.

— Добре ли си?

— Да — уверих го аз. — Благодаря.

Дарих го с най-лъчезарната си усмивка.

— Изглеждаш по-добре — установи той. — Но наистина се строполи доста здраво...

— Е, време е да си вървя — кимнах аз.

— Разбира се. Но внимавай.

— И ти. Чао. Пак благодаря.

На излизане от библиотеката се усмихнах на жената зад гишетото.

Свежият въздух ми подейства по-добре. Знаех, че не е той мъжът, когото видях. Фигурата му не беше същата, косата му имаше друг цвят. Беше изрусена, а не естествено руса като неговата.

Виждам го навсякъде и непрекъснато. Не може да е той; знам го — той е на стотици километри зад решетките на затвора. Продължава обаче да ме преследва и постоянно ми напомня, че няма да успея да избягам от него. Как ще избягам, когато постоянно е в главата ми?

На път за вкъщи, където щях да започна с проверката, извадих мобилния си и изпратих съобщение на Стюарт.

Здрасти. Благодаря за материалите за ОКР. Дано не се преуморяваш от работа. К.

Минаха няколко минути. При завоя към Талбот Стрийт пристигна отговорът.

Никакъв проблем. Дано са били от полза. Яде ли ти се супа? С.

Погледнах фасадата на къщата и вдигнах поглед към най-горния етаж. Там всички прозорци светеха. На долния етаж светеха само лампите в трапезарията ми. Неговите прозорци изглеждаха далеч по-подканващи от моите. Изпратих му отговор:

След малко се прибирам вкъщи. Дай ми половин час.
К.

ПЕТЪК, 5 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Петък вечер е и всичките ми приятели са из града, напиват се, флиртуват, викат, танцуват... Махат на непознати, превиват се от смях, когато един младеж се опитва да прескочи кофата за боклук на Маркет Скуеър и така се засилва, че пада по лице... Обикалят от бар на бар, подкрепят се с ръце и се опитват да не изглеждат толкова пияни, колкото са. Всъщност вече са доста подпийнали... Водят сериозни разговори в тоалетните и придържат разплакана приятелка, а тя е разстроена, защото той вече не я харесва; те пък я уверяват, че той е свиня и не я заслужава... Отново си оправят грима, струпани пред осветеното с неонова лампа огледало, стъпили на хлъзгавия мокър под, понеже поне една мивка е запушена от хвърлените вътре книжни кърпички... В края на вечерта някоя държи неизбежно косата на друга, докато тя повръща... Най-често това е Клер. Катастрофално не носи на алкохол. Истинско щастие, че този път въобще стигна до тоалетната, за разлика от горкото непознато момиче, седнало на стъпалата отвън с подгънати под странен ъгъл крака, със следи от разтекъл се туш за мигли по лицето, а чантата му виси около врата... Прибират се вкъщи хванати под ръка, защото вече нямат пари за такси; ако не е зима, по това време щеше да се развиделява, но не усещат студа, защото преливат от водка и приятелски чувства една към друга...

Аз обаче не излязох тази вечер; останах вкъщи с Лий. Той се появи на прага ми в седем вечерта с три торби продукти и керамична купа. Изгони ме от кухнята и седях на дивана, обгърнала колене, докато отпивах от изстуденото бяло вино, което донесе, и го слушах как припява с радиото насред целия шум от затръшващи се врати на шкафове и потропването на посуда.

Съобщи ми, че не е на работа до следващия вторник. Мислех си какъв дълъг уикенд се очертава пред нас — едно наистина обещаващо приключение; мислех къде можем да отидем заедно, как ще заспивам в обятията му, ще се събуждам, а той още ще е до мен. Потрепервах от предчувствия...

Доста често кухненската врата се отваряше и той за пореден път изнасяше я прибори, я хляб, я малки купички с неидентифицирано съдържание, от които стърчаха лъжички.

— Нещо да правя?

— Стой тук и бъди красива.

Замислих се за момичетата. Отидоха на откриването на „Ред Дивайн“ — клуб в преобразуван параклис. Най-после го откриха, независимо от оплакванията на богомолци, които не проумяваха, че ако не бяха спрели да посещават службите там, мястото все още щеше да е християнски оазис в центъра на града, а не заведение с три бара, облицовани с кожа сепарета и място за специални гости. Новите собственици искаха да го нарекат „Ангели и демони“, но градските съветници поне в това отношение проявиха неотстъпчивост. За богомолците имаше бонус: местният вестник съобщи, че всички оплакали се получават безплатен пропуск за откриването.

Нямах търпение да видя как са го преобразили. Надявах се следващия уикенд да се случи.

Вратата към кухнята се отвори за пореден път; отново нахлу топъл въздух, шумът от радиото и ароматът на нещо топло и вкусно.

Той дори не беше зачервен. Изглеждаше напълно овладян и контролираше ситуацията. Тананикаше си, докато подреждаше лъжиците за сервиране и остави огнеупорната поставка по средата на масата.

— Наистина ли не мога да помогна с нищо?

Приближи се до мен, наведе се и ме целуна. Плъзнах ръка през врата му и го придърпах към себе си, но той се измъкна.

— Не ме разсейвай. Почти съм готов.

Отново се загледах с широка усмивка в телевизионната програма. Устата ми беше пълна със слюнка.

ПОНЕДЕЛНИК, 3 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Съзнавах, че разполагам само с трийсет минути, за да извърша проверката, следователно не биваше да я претупвам, а да я направя както трябва още първия път. Нямах право на никакви грешки — всичко по шест пъти, за да спазя схемата.

Справих се.

Качих се горе половин час след като му изпратих съобщението; дори нямах време да си сваля палтото.

Когато ми отвори вратата и ме видя, той свъси вежди.

— Добре ли си?

— Да — уверих го аз и го последвах в осветения апартамент.

— Изглеждаш ми малко бледа.

— Припаднах в библиотеката.

Вече стояхме в кухнята. Беше взел палтото ми и го окачи над своето кафяво сако на закачалката на гърба на вратата. Днес изглеждаше по-официално облечен; вероятно не бе разполагал с време да смени работните си дрехи; носеше тъмносиви елегантни панталони и синя риза с ръкави, навити до лактите.

— Припаднала си? Как така?

Издърпа един от кухненските столове, за да седна.

— Не знам — свих рамене аз. — Или днес не съм яла достатъчно, или просто съм уморена.

— Значи оставаш за вечеря — отсече той.

— Не... Не намеквах нещо подобно или...

— Оставаш за вечеря — повтори той.

Вареше супа, която ухаеше на домашна. Междувременно направи чай. Предпочитах аз да го приготвя, за да съм сигурна, че ще стане какъвто искам. Той вадеше чаши, наливаше мляко и бърбеше колко тежка седмица имал. И нещо за магазин за подправки на четири преки от нас, там продавали чудеса, каквито никога не бил виждал.

Взех чашата с чай; както и миналия път — въобще не беше лош, направо ставаше за пиене.

Извади няколко хлебчета от хартиен плик и ги пъхна във фурната да се затоплят. Наблюдавах го как се движи из кухнята и се чувствах сънena. Не убягна от вниманието ми, че нито веднъж не спомена ОКР.

— Пак благодаря за всички материали, които ми остави. Интересни са.

Той спря да работи и ме погледна. За момент ми се стори, че от плещите му се смъкна тежко бреме.

— Радвам се да го чуя. Помисли ли дали да не потърсиш помощ?

— Да, мислих по въпроса, но ми е трудно, както знаеш.

Постави на масата кутия слънчогледов маргарин, чинии, ножове и лъжици.

— Знам.

— Не правя всичко това за забавление. Проверките, имам предвид. Помагат ми да се чувствам в безопасност. Ако не проверя, как ще знам, че съм в безопасност?

— Не е ли по-добре да проверяваш само по веднъж и пак да си сигурна, че си в безопасност?

— Разбира се.

— Нали си наясно: няма логично обяснение защо трябва да правиш проверките многократно. Извършваш действията заради начина, по който се чувстваш, а не защото нещо се е променило физически и е направило обстановката опасна.

— Съмнявам се доколко терапията би ме избавила от това.

— Но си заслужава да опиташ, нали? Кажи?

Донесе две димящи купи със супа и ги постави на масата. После и хлебчетата, които прехвърляше от ръка в ръка, защото ги извади от горещата фурна.

Седна срещу мен и ме погледна право в очите.

— Благодаря за супата. Много си мил — смотолевих аз.

— Най-банална пилешка супа, но — моля.

Не откъсваше очи от моите; гледаше ме очаквателно, сякаш смяташе, че ще кажа или ще направя нещо и по някакъв начин то ще представлява стъпка напред. Запитах се дали така се държи и в службата си: вторачва ли се в пациентите си, докато те нарушат мълчанието? Аз обаче не изпитвах потребност да казвам каквото и да било. Желаях едно: да гледам; да имам причина да гледам и да не преставам да гледам.

Накрая той се предаде пръв. С пламнали бузи сведе поглед към супата. Приех го като своя лична дребна победа. Много ме биваше да се вторачвам в някого и да не отмествам поглед; научих този малък трик в болницата.

Супата беше вкусна, направо невероятна. Сгръваше ме и колкото повече ядях, толкова по-ясно си давах сметка колко гладна съм била.

— Кога хапна за последен път? — попита той, докато обирах последните капки от дъното на купичката с парченце хляб.

— Не помня, но едва ли е било толкова отдавна.

— Искаш ли още?

— Не, нахраних се. Благодаря.

— Да дойда ли с теб?

Смяната на темата ме завари неподготвена.

— Да дойдеш с мен ли? Къде?

— При личния ти лекар. Няма да вляза в кабинета, разбира се, но бих те съпроводил дотам. Няма ли да ти помогне? Нещо като морална подкрепа.

— Не, благодаря — отсякох аз, но избягвах да срещна очите му.

— За мен не е проблем. Ще си осигуря свободно време.

— Аз дори нямам джипи, Стюарт. Когато се преместих тук, не си дадох труда да се запиша при някого. — Изправих се рязко и краката на стола застъргаха по покрития с плочки под. — Благодаря за супата. Трябва да вървя. Знаеш каква съм: имам да върша важни неща.

Грабнах си палтото от закачалката, прекосих коридора и се спуснах по стълбите до входната врата. Слизайки надолу, ме обземаше чувството, че стените се стесняват и ще ме заклецят.

— Секунда, Кати. Спри.

Очаквах да продължи темата: лекари, терапия, евентуално подобрене и всякакви подобни глупости, но той ми подаде тежка торбичка.

— Какво е това?

— Още супа. Две порции. От фризера. Храни се, чуваш ли?

— Благодаря.

Буквално влетях в апартамента си. Останах за момент облегната върху вътрешната страна на вратата и дишах учестено. Торбата в ръката ми тежеше. Отнесох я в кухнята и поставих двете буци замразена супа във фризера. Хладилникът ми беше доста празен,

забелязах. Стюарт имаше право: наистина е редно да започна да обръщам повече внимание на храненето. Нали не искам отново да припадна? Ами ако ми се случи в службата?

Проверих апартамента, но го направих някак вяло. Постоянно мислех за Стюарт. Беше страшно невъзпитано да го зарежа така. Но не можех да направя нищо; не зависеше от мен. Просто не понасям да ме насилват.

Вече нямам доверие на лекарите; не и след случилото се в болницата. Ако започна да им се поддавам, ако потърся помощ, рискувам всичко да се повтори, и то точно когато започвам да постигам известен напредък, когато имам работа, квартира и някакво подобие на живот. Стюарт ме вижда каквато съм сега: човек, който заради прекомерно многото време, посветено да проверява бравите на входната врата, забравя да се храни, припада в библиотеки и не търпи никаква конфронтация или съвети.

Той не ме вижда каквато бях тогава; няма представа какъв напредък съм постигнала.

НЕДЕЛЯ, 7 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

В неделя сутринта се разхождахме по плажа в Моркъм. Беше страшно студено. Вятърът духаше пясъка в лицата ни, очите ме смъдяха и сълзяха, косата ми се вееше като луда във всички посоки.

Обърнах се с лице към вятъра, хванах я, опънах я назад и я намотах на кок; не очаквах да издържи дълго, но поне нямаше да ми пречи известно време.

Той отново ме хвана за ръка.

— Красива си...

Викаше, за да преодолее шума на вятъра. Спуснахме се до брега. Вълните се разбиваха върху пясъка, а краката ни оставяха мокри дири. Вдигнах мида, изгладена и заоблена от морската вода. Косата ми отново се разпиля. Облаците над главите ни се надбягваха и ставаха все по-тъмни и заплашителни. Размотах тънкия памучен шал от врата си и се опитах да вържа косата си; през цялото време вятърът се бореше с мен, надсмиваше се над усилията ми.

— Лий... — провикнах се аз.

Той вървеше пред мен и мятеше камъчета във вълните.

Чу ме, върна се, но не изчака да заговоря. Обрамчи лицето ми с ръце и ме целуна; устните му бяха топли, с вкус на морска вода. Отказах се да прибирам косата си и тя се разхвърча около нас, а шалът, който бях забравила, че държа, литна във въздуха като своенравна птица.

Лий ме пусна, хукна след него, а аз се смеех. Шалът ту се допираше до земята, ту се издигаше, поемаше в различни посоки и плющеше на вятъра.

Накрая падна на мокрия пясък, както и очаквах; Лий ми го донесе, повесен върху пръста си. От шала се стичаше вода.

Хванахме се за ръце и се запътихме към градчето. От ресторантите се носеха изкусителни аромати. Влязохме в рибно заведение. Вратата се затвори зад нас и вътре ни се стори оглушително тихо. Поръчахме си риба и порция картофки за двамата. Седяхме на

маса до прозореца. Наблюдавахме хората отвън. Вятърът придаваше причудливи форми на палтата и панталоните им.

— Ще ми се всеки ден да е като днешния — отбелязах аз.

Лий ме гледаше замислено, както правеше често.

— Напусни работа — предложи той.

— Какво?!

— Напусни работа — повтори и сви рамене. — Тогава всеки път, когато съм свободен, ще прекарваме заедно като днес.

— А от какво ще живея? — засмях се аз.

— Разполагам със средства. Ще наемем къща заедно.

Отначало помислих, че се шегува, но не беше така.

— Обичам си работата — отвърнах аз.

Това го разсмя:

— Постоянно се оплакваш от нея.

— Въпреки това не бих я зарязала. Благодаря обаче за предложението. Изкусително е.

Отвън бавно мина полицейска кола. Спря пред съседния магазин, но никой не излезе.

— Какво ли правят? — зачудих се аз.

Той ме погледна с блеснали сини очи.

— Какво? — попитах с усмивка.

— Трябва да ти кажа нещо.

Взе картоф и го сдъвка. Очите му не се откъсваха от моите.

— Добре — подканих го аз, но си помислих, че никак не ми звучи добре.

— Да си остане обаче между нас, чу ли?

— Да, разбира се.

Не знам какво очаквах да последва. Само знаех, че ще е нещо, което ще промени всичко. Моментът беше от онези, в които усещаш как настъпва краят на едно и започва друго.

Косата ми се спускаше по раменете, сплъстена от соления вятър и пълна с песьчинки. Той протегна ръка и опита да прокара пръсти през нея, но не успя. Това го разсмя. Отново погледна към улицата, към паркиралата отпред полицейска кола и дъжда, който вече биеше по прозореца. После върна погледа си към мен и взе ръката ми в своята.

— Обичам те, да знаеш — промълви той. — Това е всичко.

Сърцето ми се разду от щастие, естествено; след това всеки път, когато го погледнех и си припомнях тези думи, то трепваше, а на мен ми идеше да се усмихна и да крещя от радост.

Но имаше и друго; не можех да се отърся от усещането, че възнамеряваше да ми каже друго; нещо съвършено различно; нещо лошо, но в последния момент бе променил решението си.

СРЯДА, 5 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Реших да си лягам, но допуснах грешката да направя още една проверка; своеобразно гузно забавление — щях да си позволя да направя нещо, за да се почувствам напълно в безопасност, преди да заспя. Оказа се лоша идея да го извърша на празен стомах и недоспала от няколко дни. Отново зациклих. При всяка следваща проверка допусках грешка; не действах правилно, броях грешно, не спазвах точната последователност, не задържах ръката си достатъчно дълго върху вратата...

Часове наред започвах отначало. В един през нощта си взех душ, за да се разсъня малко; треперех, когато излязох от банята. Облякох анцуг и тениска и отново започнах от входната врата на апартамента.

Пак не се получи нищо. Озовах се седнала с гръб към вратата, с глава, опряна на коленете; ридаех и треперех. Вдигах такъв шум, че не чух кога се е изкачил по стълбите. Потропа на вратата ми, от което подскочих.

— Кати, аз съм. Добре ли си?

Не бях в състояние да му отговоря; само хлипах и подсмърчах. Той стоеше от другата страна на вратата.

— Какво става? — Сега гласът му прозвуча по-високо. — Кати? Ще ме пуснеш ли да вляза?

— Добре съм. Върви си — обадох се след малко. — Моля те, върви си.

Чаках да чуя как стъпките му се изкачват нагоре, но това не стана. След секунди го чух да сяда на площадката пред вратата ми. Разридах се още по-силно, но не толкова от страх, колкото от гняв; гняв, че той се опитва да контролира паниката ми, блокира вратата ми, прекъсва усилията ми да се да се защитя. Същевременно обаче иронията беше в това, че вече не се намирах в капан. Оказах се в същото положение, както когато госпожа Макензи прекъсне проверката ми долу.

Изпълзях далеч от вратата и загледана в нея, седнах на килима; представях си го как седи отвън. Какво ли, за бога, си мисли за мен?

Прочистих си гърлото и изрекох, доколкото ми беше възможно, ясно и решително:

— Вече съм добре.

Чух шумолене, докато той се изправяше на крака.

— Наистина ли?

— Да. Благодаря.

— Искаш ли нещо? Да ти направя ли чаша чай или друга топла напитка?

— Не, добре съм.

Струваше ми се лудост да говоря на вратата така.

— Добре.

Последва пауза, сякаш се колебаеше дали да ми повярва, и най-накрая чух стъпките му — поемаше към горния етаж.

ПОНЕДЕЛНИК, 8 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Мислех да си взема свободен ден в понеделник, дори да звънна и да кажа, че съм болна. Така щях да прекарам остатъка от деня в леглото с Лий.

Ако той беше останал в него, щеше да е много изкусително да се пъхна отново под завивките, но докато си вземах душ и се обличах за работа, той беше станал да ми направи чай и сандвич.

— Нямаше нужда — уверих го аз.

Прегърна ме и ме целуна.

— Помисли си какво ти казах — прошепна накрая. — Ако не ходеше на работа, нищо не би ни попречило да се върнем в леглото.

— Колко бих искала...

Навън беше мокро, ветровито и още почти тъмно. Обзе ме огромно изкушение да се върна и да прекарам още един ден с него. Оставих ключ от входната врата върху масата в трапезарията, за да има с какво да заключи, ако реши да излезе. Стори ми се напълно естествено да постъпя така; а и вече знаех, че определено няма да си го поискам, когато се върна довечера. Прекарахме заедно два блажени дни и три нощи, потопени в пълно щастие; нямаше нито миг на неловкост, неудобство или напрежение. Нито за секунда не съжалявах, че е до мен.

Десет минути след като седнах на работното си място, телефонът ми звънна; обаждаше се Силвия. Оставах ѝ още няколко седмици в старата служба, преди да се премести в Лондон.

— Здравсти — поздравих аз. — Как беше в „Ред Дивайн“?

— Божествено^[1], скъпа — отвърна тя. — Сериозно, върхът е. Изпусна страхотна вечер.

— Какво е все пак?

— Ами просто е прекрасно. Пълно е с дивани, тапицирани с червена кожа, има много хром и стъкло, а тоалетните... Боже, направо да се влюбиш в тях. Вътре има цветя, красиви кърпи и ароматизатори.

А барманът... Помниш ли онзи, който работеше в „Питчър енд Пиано“? Харесваше го. Как се казваше? Джеф? Джулиан?

— Джейми.

— Е, сега е на бара там. Целият персонал носи червени дяволски рога. А точно над бара има стар витраж със светлинки отзад, така че пиеш сатанинските си напитки под зора на светците. Фантастично е.

— Леле! Ще ходите ли пак следващия уикенд?

— Може би. Вероятно. Както и да е, скъпа, не за това звъня — обяви тя и направи пауза за драматичен ефект.

— Какво? Има нещо по-вълнуващо от откриването на „Ред Дивайн“?

— *Далеч* по-вълнуващо. Ще давам вечеря за близки приятели. В къщата на Маги, не при мен, разбира се. Започнах да си опаковам багажа и е ужас. Не проумявам как ще оцелея, но както и да е, ще дойдеш ли?

— Кога? — попитах аз, защото не го беше споменала.

— Следващият четвъртък. Свободна ли си? Към седем.

— Ще дойда, разбира се. За нищо на света не бих пропуснала партито. Да донеса ли нещо? Десерт? Салата?

— Новото си гадже — отвърна тя престорено свенливо.

— Мисля, че ще е на работа — осведомих я аз.

— О...

— Но ще му кажа. Дано успее да дойде.

— Ще бъде Шон. И Ленън. А и Чарли. А аз ще доведа Стийв, за да стане по-смешно.

С други думи — ела с мъж или ще си единствената без кавалер.

— Ще го питам. Ако не, за купона ще се видим в „Спред Игъл“. Няма начин да го пропусна.

— Добре, скъпа, кажи ми до сряда, за да знам колко продукти да купя. Междувременно — дръж се прилично. Ако не можеш, дръж се неприлично.

— Щом настояваш. Доскоро.

— Чао, скъпа.

Беше ли прекалено рано да поканя Лий на вечеря с приятелите си? И без това ще го гледат под лупа на купона на Силвия. Така само изпреварвах малко събитията. А събиранията в къщата на Маги винаги бяха готини. Тя готвеше превъзходно и мисълта да пропусна вечеря

при нея само защото партньорът ми е прекалено зает, за да ме придружи, ми се струваше непоносима.

Захванах се за работа и се подготвих за съвещание в десет. Преглеждах си записките, но продължавах да мисля за последната вечеря при Маги; беше по женски. Накрая ядохме крем брюле и пихме прекалено много коняк.

След съвещанието открих пропуснат разговор от мобилния на Лий, затова му звъннах.

— Здравей, прелестна.

— Здравсти. Какво правиш?

— Току-що измих чиниите. Сега ще изляза, за да напазарувам и да ти приготвя нещо вкусно за вечеря. Искаш ли нещо специално?

— Не бих казала. Лий, на работа ли си в четвъртък вечерта?

— Защо?

— Канени сме на вечеря у Маги.

Последва пауза.

— Искаш ли да дойда? — обади се той накрая.

Разбира се, помислих си аз. Иначе нямаше да питам.

— Да — отвърнах аз.

— Трябваше да отида на едно място, но ще го отложя. Ще завъртя няколко телефона и ще ти кажа. Как ти звучи?

— Чудесно.

— Добре тогава. По кое време ще се върнеш?

— Не съм сигурна. Вероятно към шест и половина.

— Вечерята ще бъде готова.

— Звучи прекрасно. Благодаря.

— Доскоро.

[1] Игра на думи: Дивайн — Divine (англ.) — божествен; прелестен. — Б.ред. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 10 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Отново на работа в понеделник сутринта. Излизането от вкъщи не мина лошо; мисля, че се дължеше на слънчевия ден. През уикенда успях да поспя по повече от няколко часа наведнъж. Погрижих се да ям три пъти на ден, приготвих си пълноценни вечери и това сякаш оправи нещата.

Проверката в понеделник сутринта мина добре, но пак закъснях. Вървах забързано по тротоара. Чух стъпки зад гърба си и се обърнах сепнато. Оказа се Стюарт. Изглеждаше така прекрасен, така щастлив, така задъхан.

— Здравсти — поздрави той. — Към метрото ли отиваш?

— Да — отвърнах аз. Щом тръгна редом с мен, усетих как стъпките ми олекнаха. — Слушай, Стюарт, казвам ти го всеки път, когато те видя, но наистина — извинявай.

— Извинявай ли? — учуди се той. — За какво?

— С достатъчно такива глупости се сблъскваш в работата си, предполагам. Не ти е нужно да го правиш извън дежурство. Онзи ден, когато ми приготви супа, а аз си тръгнах внезапно — и за това ме извини. Наистина се държах невъзпитано.

Известно време той мълча. Остана със забодена в яката на сакото брадичка. Хвърлих му плах поглед.

— Не, не. Мислих по въпроса. Притискам те, а не е редно.

— Но се оказа прав. Трябва да го направя. И аз разсъждавах през уикенда. Ще отида и ще се запиша при джипи.

Изрекох думите, преди да се усетя. Това пък, по дяволите, откъде ми хрумна? Той е виновен; и фактът, че стои пред мен. Поради някаква налудничава причина исках да го видя усмихнат.

Стюарт спря на място.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Изражението му ме разсмя.

Той отново тръгна. Прекосихме заедно главната улица; шумът от движението беше оглушителен.

— Слушай — подхвана. — Запиши се в Медицинския център на Уилоу Роуд. Те са най-добрите наоколо, имат няколко изключителни клиники. Страхотни специалисти са и са много дружелюбни. Сандж... Доктор Малхотра... Запиши се и си вземи час при него, чу ли? Страхотен е. И много мил.

— Добре, ще го направя. Благодаря.

Минахме през бариерата на метрото и се разделихме: той отиваше на юг, а аз — на север. Гледах го как се отдалечава по облицования с плочки тунел с метната през рамото чанта.

ПОНЕДЕЛНИК, 8 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Най-накрая в седем без петнайсет се озовах вкъщи. Забавих се, защото ми възложиха да се справя с проблем, възникнал в лондонския ни офис.

Виното се мъдреше по средата на подредената маса. Лий шеташе в кухнята, а всичко бе безупречно чисто. Представа нямах как готви, без да натрупа куп мръсни чинии, докато тече процесът. Целуна ме по бузата. Не само беше сготвил, но беше и освежен след взетия душ, обръснат и ухаеше на одеколон.

— Извинявай, че закъснях — изчуруликах аз.

— Никакъв проблем — отвърна той. — Готов съм. Иди и седни.

Този път беше пикантно пиле с подправки, салата, топъл хляб и студено бяло френско вино.

— Звъннах на няколко души — осведоми ме той, дъвчейки. — Всичко е наред за четвъртък. Но сигурно ще е най-добре, ако се срещнем там.

— Ами добре...

Последва пауза, докато отпиваше от виното. След това попита:

— Сигурна ли си?

— За кое?

— За срещата с приятелите ти.

— Разбира се. Защо да не съм?

— За мен значи много — обясни той и сви рамене. — Неловко ми е да се срещам с хора, да знаеш.

— Не ми правиш впечатление на човек, който изпитва затруднения в светски ситуации.

— Значи определено още не ме познаваш добре.

Последва още по-дълга пауза. Този път аз наруших мълчанието.

— Бих искала да знам с какво точно се занимаваш.

Той спря да се храни и ме изгледа продължително.

— За по-голямата част вече се досещаш — заяви той. — Работя в охранителния бизнес.

— Това би могло да означава всичко — парирах аз. — Притеснявам се.

— Няма нужда — възрази той нежно. — От мен се иска само да внимавам, това е всичко. За теб най-добре е да не знаеш подробности.

— Нямах ли ми доверие?

Очите му помръкнаха.

— И аз бих могъл да ти задам същия въпрос.

В този момент се предадох.

— Слушай, не е задължително да ходим. При Маги, имам предвид. Честна дума. Ако не желаеш...

— Всичко е наред — прекъсна ме той. — Ще отидем.

— Лий, става въпрос за вечеря. Не е изпит.

Той сдъвка залька си, остави ножа и вилицата и попита:

— Десерт?

Десертът се оказа парникови ягоди и мускатово вино. Справихме се с тях в леглото. Той не отрони и думичка повече за вечерята при Маги или за работата си, аз — също. Потопих се във вкуса му, в усещането на топлите му ръце върху голата ми кожа с пълното съзнание, че на другата сутрин ще си тръгне и аз отново ще бъда сама.

ВТОРНИК, 11 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Направих го! Най-сетне успях. Тази вечер не слязох на обичайната спирка на метрото, а на друга — на километър от вкъщи, и оттам тръгнах към Уилоу Роуд. Тайничко се надявах по това време клиниката да не е отворена, но тя работеше.

Уилоу Роуд се отклонява от една от главните улици, но е изненадващо тиха. Клиниката разполага с малък паркинг, а около него са струпани няколко сгради, включително стоматологично отделение и аптека. Всичко беше ярко осветено, а паркингът — препълнен. Вътре е ново и чисто. Независимо от наполовина пълната чакалня цареше тишина и спокойствие. В ъгъла имаше малка коледна елха, украсена със светещи лампички и многоцветни гирлянди.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената на рецепцията, когато се приближих.

Усмихна ми се. Не очаквах подобно нещо. Беше млада, дребна, с лъскава червеникава коса.

— Питам се дали е възможно да се регистрирам като пациент — обясних аз.

— Разбира се — отвърна тя. — Изчакайте секунда. Ще ви донеса формуляри.

Огледах чакалнята. Имаше обособен детски кът с лавица с книги и кош, пълен с дървени играчки. Три дечица старателно и педантично вадеха всичко от коша. Възрастен мъж в огромен балтон спеше в ъгъла с глава, опряна на стената; в зиналата му уста имаше само един зъб.

— Добре ли е? — попитах аз, когато тя се върна.

— Джордж ли? О, да, добре е. След малко ще го събудя. Понякога идва да дремне тук, когато навън е прекалено студено. Не се тревожете. Не е като да чака от часове, за да го приемат. — Подаде ми голям кафяв плик. — Не са само формуляри. Вътре има и доста листовки за нашите клиници. Ще си запишете ли час сега?

— О! Трябва ли?

— Не и ако сте здрава. Но хората често се регистрират, когато имат проблем и им е нужен лекар.

Замислих се и се запитах дали всъщност отново ще се появя тук, ако не си запиша час сега.

— Мисля, че... ми е необходим час. При доктор Малхотра например.

— Да видим... След работа ли предпочитате да дойдете?

— Да, ако е възможно.

— В четвъртък, в седем без петнайсет?

— Да, чудесно. Благодаря.

— Какво име да запиша?

— Кати Бейли.

Тя ми написа картонче.

— Ако успеете да донесете формулярите преди часа, ще е чудесно. Ако не — донесете ги с вас в четвъртък.

— Благодаря — отвърнах аз, — но защо да не ги попълня още сега?

Седнах в чакалнята и като използвах плика върху коленете си за опора, ги попълних. Беше ми трудно. Избягвах да мисля за медицинското си досие, а още по-малко да пиша за него. Но поне тук, на това място, съумях да го направя, без да се разпадна. Седях до Джордж, който похъркваше, и пишех за моята депресия, за моята напрегнатост и за пристъпите си на паника.

Приключих с формулярите и ги върнах на жената на рецепцията, излязох на тъмната улица и се отправих към шумния главен булевард. Извадих си телефона и изпратих съобщение.

С., направих го. Записах час за четвъртък. К.

След няколко минути — качвах се на автобус в моята посока — чух сигнала, че съм получила отговор.

Страхотна новина. Искаш ли чай? :) С., х

Поради някаква глупава, странна причина усмивката и знакът за целувка — „х“ — ме накараха да проверя входната врата един-единствен път, когато влязох. Нямах спомен откога не съм я проверявала само веднъж. Когато свърших, не помръднах. Чаках госпожа Макензи да се появи и се питах как така съм успяла да се справя от първия път. Как беше възможно подобно нещо? Пресегнах се да докосна касата и в същия миг чух зад гърба си вратата на апартамент номер едно да се отваря.

— Кати, ти ли си?

— Да, госпожо Макензи. Как си?

— Добре, скъпа. А ти? Навън е доста студено.

— Да. По-добре си влез, да не излети всичката топлина.

Тя се върна при сериала си. Погледнах входната врата и бравите по нея, обърнах се и се качих горе, за да започна с проверките там.

Стюарт се забави малко с отварянето, когато най-после се озовах пред апартаментата му. Застана пред мен с превързана през рамото лява ръка.

— Какво стана? — попитах аз, затваряйки вратата след себе си.

— Изритаха ме в рамото и то изскочи от ябълката. Беше доста болезнено.

Остана в кухнята, докато приготвих чая, и ме наблюдаваше.

— Радвам се, че си тук — сподели той. — Как си?

— Аз ли? Добре. Наистина. Не искаш ли да седнеш?

— Не. Цял ден седя. Подлудях.

— И кой те изрита в рамото? Някакъв нинджа ли?

— Не — засмя се той. — Пациент. Аз съм си виновен. Той се разстрои от въпросите, които му задавах. Нападна ме, преди да натисна паникбутоната. И преди ми се е случвало. Веднъж ме изритаха в топките. Беше адски болезнено.

— Предполагах, че седиш с хората и ги слушаш да ти разказват за детството си.

— И това правя, но в клиниките. Но прекарвам и много време в кризисното отделение. Междувременно правя изследване и пиша. Затова толкова често съм на работа.

Поставих чаша чай на плота пред него и се захванах с камарата мръсни съдове в мивката.

— Точно се готвех да ги измия.

— С една ръка ли щеше да се справиш?

Той ме наблюдаваше и отпиваше от чая.

— Невероятно е какво можеш да свършиш с една ръка, ако наистина решиш — отвърна той. — И какво? Значи ще се видиш със Сандж, така ли?

— Да. Там са много любезни. В чакалнята спеше възрастен мъж. Персоналът не го безпокоеше. Много мило от тяхна страна.

— За Джордж ли говориш?

— Да.

— Ако искаш, ще дойда с теб в четвъртък — предложи той.

Изгледах го — от чорапите на краката му, през джинсите и тъмнозеления пуловер с цвета на очите му, до умореното лице.

— Не, благодаря.

Измих чиниите и стоплих в микровълновата говеждото с чили, което беше сготвил и замразил предишната седмица. Седнахме на дивана, за да хапнем. Разказа ми за пътешествията си през двете години между дипломирането си и доктората. От спалнята донесе флашка с — по думите му — няколкостотин снимки, ако някога искам да ги разгледам. Все се канел да ги подреди в албуми, но така и не го направил. Като заговори за пътувания, се сети за някакво налудничаво комедийно шоу — гледал го в Австралия — от него скочи на дивиди филма, заснет в операта в Сидни. Докато се смеех с него, си дадох сметка, че напрежението ме напуска. Беше ми топло, чувствах се уморена и истински отпусната.

СРЯДА, 17 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Когато Лий работеше, отсъстваше с дни. Понякога ми звънеше по телефона постоянно, а между две обаждания ми пращаше съобщения, за да пита как съм, да каже, че предпочита да е с мен, да се поинтересува какво правя. Имаше обаче и дни, когато очевидно не можеше въобще да ползва телефон, и тогава оставах съвсем сама.

В сряда вечерта, на път от работа към вкъщи в тъмнината, си дадох сметка, че не съм го чувала от събота. Отбих се в супермаркета и си купих това-онова за вечеря. Щях да сготвя пиле фрикасе, та да си оставя и за утре.

По-голямата част от неделя и понеделник прекарах да проверявам телефона си в случай че е звъннал. Във вторник го проверих само няколко пъти: днес почти не го бях проверявала. Притеснявах се дали е добре. Докато избирах плодове и зеленчуци, се замислих откога отсъства. Откакто бяхме заедно, колко най-дълго сме били разделени? Няколко дни, седмица, но обикновено не минаваха повече от ден-два, без да се свърже с мен. Изпратих му съобщение в понеделник вечерта, но не получих отговор. Опитах се да му звънна, ала телефонът беше изключен. Не беше кой знае колко необичайно; когато работеше, често изключваше телефона или се озоваваше на място, където нямаше как да го зареди.

Странно ми беше да съм без него. Независимо колко притисната се чувствах понякога в негово присъствие, същевременно изпитвах усещане за безопасност. Сега, когато отново бях сама, бях уязвима и несигурна. В супермаркета не можах да се отърся от усещането, че някой ме наблюдава.

Вкъщи стоварих продуктите в кухнята, запалих някои лампи и се почувствах по-добре. Имах пропуснато телефонно обаждане, но номерът не беше отбелязан. Запитах се дали Лий се е опитал да се свърже с мен, но пък той първо щеше да звънне на мобилния. Приготвих вечерята, като си пеех, и с нетърпение очаквах да се потопя

във ваната с книжка в ръка. Извадих прибори от чекмеджето в кухнята и се настаних на дивана да хапна.

Ако нещо се случи с Лий, докато е на работа, дали щях да разбера? Щях ли да узная? Ясно даде да се разбере, че никой от колегите му не знае нищо за мен. Така било „по-добре, по-безопасно“. Ами ако е ранен? Ако отново се е сбил, но по-свирепо? Ако са го прободили или простреляли? Ще разбера ли някога?

Измих чиниите и ги подсуших. Не спирах да мисля за него, да се питам къде ли е, какво ли прави. Оставих ножа и вилицата в чекмеджето, но нещо ми се стори странно. Ножовете и вилиците вътре бяха с разменени места. Искях да прибера измитите, но приборите се оказаха разместени. Така вилицата се озова при ножовете, а ножът — при вилиците.

Днес сутринта не бяха така. Или бяха? Докато препичах филийки, се напънах да се сетя как бяха. Откъде взех ножа? Трябва да е бил в обичайното отделение, иначе щях да мажа маслото по филийката с вилица.

Сграбчих приборите и ги поставих по местата им.

Не разбирах какво се е случило. Качих се горе да напълня ваната и със запалването на лампата в банята видях, че кошът с дрехите за пране вече не е от лявата страна на мивката, а от дясната. Моментално забелязах разместването.

Върнах го на мястото му.

Някой беше влизал.

Обходих всички стаи. Търсех промени и разместени вещи. Отне ми цял час да огледам навсякъде, а когато приключих, пак не бях убедена, че съм го направила както трябва. Полудявах ли? Как така ще забравя, ако съм разместила мебели или съм променила местата на приборите за хранене? А и защо бих направила подобно нещо? Кошът с дрехите за пране дори не се вмести от дясната страна на мивката: пространството между нея и ваната е тясно и той стърчи.

Възникналият въпрос не беше кой е влизал — липсата на признаци за насилствено нахълтване говореше, че влезлият е имал ключ и следователно е Лий, — а защо. Защо е влязъл и е размествал предмети?

Продължих да търся. Надявах се да открия бележка с обяснение, паднала на пода или плъзнала се някъде, когато е затварял вратата след

себе си. Нямаше никаква бележка.

СРЯДА, 12 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Събудих се и за момент нямах представа къде се намирам. Сякаш бях заровена под камара палта след щур купон и пияна се бях озовала върху леглото горе.

От ужас, макар и измъчено, изпищях. Скочих, оплетох се в палта и одеяло, паднах на колене върху килима на пода и се изправих на крака. В този момент в периферното ми зрение попадна нечия фигура. Този път извиках, истински извиках.

— Кати?

Беше Стюарт — само по боксерки и държеше наранената си ръка.

Намирах се в хола на Стюарт. Явно се бях сгушила на дивана му, все още с дрехите си от работа. Полата и блузата ми бяха измачкани до неузнаваемост, а обувките ми — килнати на пода. Там се валяха и вълнено одеяло, моето черно палто, кафявото сако на Стюарт и тежко зимно яке.

Сърцето ми биеше лудо и дишах учестено.

— Какво... Какво правя тук?!

— Всичко е наред — побърза той да ме успокои. — Заспа, а аз не исках да те будя.

Часовникът в кухненския бокс показваше шест и половина; навън точно започваше да се развиделява.

Нямах спомен кога съм заспала. Помнех, че седяхме на дивана, гледахме дивиди с някакъв комедиант, с когото се бил запознал в Австралия, и се смеехме, а после аз се разплаках, защото се бях смяла прекалено много и силно.

Дишането ми се нормализира, ударите на сърцето се укротиха.

— Най-добре да си вървя — промърморих.

— Извинявай. Не исках да те изплаша.

Изгледах го от главата до петите; стоеше пред мен по боксерки; трябваше да съм благодарна, че не спи гол.

Придърпах си обувките и ги нахлузих; все още не успях да пазя равновесие. Грабнах си палтото, а одеялото метнах на дивана.

— Извинявай... за този хаос. Как е ръката ти?

— Зверски ме боли, ако трябва да съм честен. Ей сега ще изпия още няколко хапчета.

— Най-добре да си вървя — повторих аз.

— Добре...

Изпрати ме до вратата. Погледнах го и си помислих, че е било адски тъпа идея да ме остави снощи да спя, а да не ме събуди. Същевременно се сетих как дотича от спалнята си, когато чу приглушения ми вик.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

— Катрин, скъпа! — Силвия държеше широко отворена вратата към къщата на Маги, защото всъщност тя беше домакинята, макар вече да не живееше тук.

Хвърли се към мен и ме прегърна.

Същевременно долових как наднича любопитно през рамото ми.

— Още е на работа — обясних аз. — Съжалявам. Надявам се скоро да се появи.

— На работа ли? — учуди се тя. — Да не е тръгнал да краде кралските бижута?

— Вероятно — засмях се аз.

Влязох в хола и поздравих всички. Клер и Ленън седяха на дивана. Ленън изглеждаше леко сконфузен, защото главата на Клер беше в скута му, а краката ѝ опираха върху облегалката на дивана; той не смееше да помръдне, а тя се смееше жизнерадостно на някаква реплика на Луиз.

— Катрин, крайно време беше! — възкликна Луиз и се надигна от пода, където седеше. Целуна ме по бузата. — Клер вече се намота.

— Клер, ама никак не носиш на алкохол!

— Знам, знам — отвърна тя през смях и по бузите ѝ се плъзнаха сълзи.

— Е, къде е той? — обади се Чарли.

Чарли бе сегашното гадже на Луиз. Всички го намирахме неподходящ за нея, но гледахме да не ѝ влияем.

— Още е на работа — повторих аз. — Каза да не го чакаме, а да започваме.

— Въобщо не сме възнамерявали да го чакаме — обяви Чарли. — И през ум не ни е минавало.

Толкова са гаден, помислих си аз, но си замълчах.

Макс, съпругът на Маги, спореше с нея в кухнята колко кориандър да се добави към ястието на печката.

Изпратих и на двамата въздушна целувка, но те продължиха да се препират, все едно въобще не съществувах.

Стийв се появи откъм банята.

— Къде е новата звезда? — попита той, целувайки ме по двете бузи.

— О, боже, защо всички не престанете? — престорих се на сърдита аз. — На кръстосан разпит ли ще го подложите, когато пристигне?

— Зависи как се държи — уточни Силвия и ми подаде чаша вино с размерите на фруктиера.

Носеше пола с щампа на зебровата кожа и мрежести чорапи, а блузата ѝ преливаше в лилави и розови оттенъци. Както винаги изглеждаше ослепително.

Стийв беше един от партньорите на Силвия за чукане; определено го предпочитам пред другите и се радвах да го видя тук. Беше женен, но с удоволствие спеше с всяка, която привлече вниманието му. Същото правеше и съпругата му Айлин. Силвия преспиваше със Стийв поне веднъж на два месеца, а между тези срещи понякога излизаше с нас из града да се забавлява. При някои от тези случаи се бе присъединявала и Айлин. Доста е забавна. Веднъж Силвия ми довери, че след особено бурна вечер из града се била събудила между Стийв и Айлин на гигантското им легло в спалнята.

На вратата се звънна и всички ме погледнаха с очакване. Изражението ми говореше: „Моля ви, дръжте се прилично“, но когато отворих, се оказа, че са Сам и Шон.

— О, него няма ли го? — въздъхна Сам, влизайки в хола.

— За бога — обърнах се аз към всички, — ще се успокоите ли малко и ще престанете ли?

Тутакси съжалих за думите си. Защо бях толкова напрегната? Та това са най-добрите ми приятели; поне с момичетата бях прекарала почти целия си живот. През годините се бяхме впусkali във всевъзможни връзки и ако някоя щеше да се появи при Маги с нов кавалер, аз щях да бъда не по-малко любопитна от тях сега.

— Силвия, това от истинска кожа ли е направено? — попита Сам.

— Не, естествено, скъпа. Купих полата на разпродажба.

— Но е космата...

Маги положи всевъзможни усилия да забави вечерята, ала след половин час Макс започна да мърмори и всички се настанихме на масата. Започнахме да си подаваме хляб, вино, лъжици и купички със зеленчуци. Седях в мрачно мълчание до празното място до мен, пълнех чинията си с храна и копнеех да съм някъде другаде.

СРЯДА, 12 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Видях Стюарт на Хай Стрийт превит под тежестта на торби в едната ръка; другият ръкав на сакото му беше празен. Бавно вървеше пред мен към Талбот Стрийт.

Редно беше веднага да го догоня, да му предложи помощта си и да се насладя на компанията му през последните стотина метра до вкъщи.

Не направих нищо подобно, естествено. Повъртях се пред прага на фризьорския салон няколко минути, после се престорих, че изучавам витрината на книжарницата, като държах главата си наведена, докато изчаках той да свие зад ъгъла и да изчезна от погледа ми.

Не беше само заради неудобството, че се бях събудила с писъци на дивана му. Колкото повече разсъждавах по въпроса, толкова поужасно ми се струваше. Той е лекар; при това се занимава с душевното здраве на хората. Олицетворява всичко, което от три години насам се стараех да избягвам. Мирише на болница, излъчва авторитета на човек, който казва на другите какво да правят, поставя ти диагноза, тъпче те с медикаменти, взема решения вместо теб, насочва живота ти по пътека, която може да контролира.

Хвърлих предпазлив поглед надясно към хората, облечени в топли палта, към колите и автобусите, за да видя дали е още там.

— Стори ми се, че си ти. Как си?

Извърнах се и го видях до лявото си рамо. Към торбите, които носеше, се бе прибавила още една.

— Добре съм, благодаря. Боже, тези торби изглеждат тежки.

— Да, тежат.

Докато не съм го гледала, явно се бе върнал в аптеката на ъгъла. Поколебах се за миг, но съзнавах, че не е редно да го оставя сам да носи торбите до вкъщи. Това обаче означаваше да не мина по обичайния си маршрут по алеята зад къщата.

— В моята посока ли си? — попита той усмихнат.

Раздразних се заради жалкия си опит да го избегна, защото не ми стигна акълът да вляза в книжарницата и да се скрия подобаващо. Замислих се как да отговоря — с „не“ или дали да се извиня, че имам среща с някого. Понякога просто е по-лесно да се предадеш.

— Дай да ти помогна с торбите — предложих аз.

— Няма нужда, наистина.

— Дай ми поне някои.

— Благодаря.

Подаде ми две леки торби и тръгнахме.

— Как е рамото?

— Днес, струва ми се, е по-добре. Вероятно дълго ще ме боли. Излязох само за да си купя мляко.

Известно време вървахме мълчаливо. Чувствах се напрегната, идеше ми всеки момент да побягна. Той крачеше на разстояние от мен, толкова голямо, че някои хора минаваха помежду ни. Запитах се дали му е трудно да спазва темпото ми.

— Часът ти е за утре, нали? — попита ме накрая.

Забавих крачка, за да ме догони. Не желяех да обсъждам на висок глас медицински въпроси на Хай Стрийт.

— Да, утре е.

— Не те смущава, нали?

— Предполагам.

Пресякохме и поехме по Талбот Стрийт. Тук тротоарът се стеснява, а хората бяха по-малко.

— Извинявай, че те изплаших онзи ден. Май щеше да е по-добре да те бях събудил.

— Не биваше да заспивам. Не се безпокой. Няма да се повтори.

Долових как извърна глава да ме погледне, но аз продължих да се вирам право напред.

— Знам, че ти е трудно — промълви той.

Това преля чашата. Обърнах се към него; торбите се разлюляха от инерцията и ме удариха по краката.

— Не, Стюарт, въобще не знаеш — сопнах се аз. — Нямаш никаква представа. Въобразяваш си, че всичко ти е ясно, защото се ровиш в главите на хората всеки ден, но идея нямаш какво става в моята, така да знаеш!

Вероятно беше свикнал с подобни изблици, с гневни избухвания, ала едва ли и на улицата пред дома си. Изглеждаше стъписан и за момент сякаш не му достигаха думи; възползвах се от възможността.

— Ще се видим — обявих аз и оставих торбите на земята.

Нека сам си ги качва горе.

— Къде отиваш?

— Нямам идея — отвърнах аз, отдалечавайки се. — Просто още не ми се прибира.

Чух вратата да се отваря и затръшва след него. Едва тогава хвърлих поглед през рамо. Беше влязъл вътре. Намирах се почти до края на алеята. За миг се замислих дали да не тръгна по нея и да проверя къщата отзад, но бях прекалено ядосана и раздразнена. Нервите ми, изопнати като ластик, сякаш всеки момент щяха да се скъсат.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Дори не чух кога се е звъннало на вратата, но изведнъж забелязах, че Маги е станала от масата, а когато се върна, Лий я придружаваше.

— Здравейте — поздрави той. — Извинявайте за закъснението.

Последва миг — само миг — на шокирано мълчание, докато всеки го претегляше: тъмносив костюм, руса коса, ясни сини очи, топла усмивка. В следващия момент всички момичета заговориха едновременно.

Силвия скочи от мястото си начело на масата и обгърна врата му с ръце. Докато всички чакаха или да го целунат, или да му подадат ръка, аз седях на мястото си, защото бях в неизгодното положение да съм от вътрешната страна на масата. Най-после той се настани до мен, целуна ме, намигна ми и прошепна: „Извинявай“.

Сякаш цялата горях. Не го бях виждала от близо седмица и неведнъж си го бях представяла мъртъв в някоя канавка; бях се чувствала самотна и сама, преследвана и наблюдавана. Но сега изведнъж всичко беше наред: моето привлекателно, секси гадже се върна, а аз почти бях забравила колко прекрасен е той.

Всички се бяха отпуснали. Луиз щастливо разказваше за времето, когато от смях Клер си подмокрила пликчетата в „Куинс Хед“ и се наложило да ги суши на духалката в тоалетната; Стийв разказваше на Лий каква кола си е купил наскоро, а аз сияех. Всички бяха впечатлени от вида му — така привлекателен, спокоен и овладян; от начина, по който им се усмихваше и се извини за закъснението; от факта, че бе намерил време да купи бутилка вино за Силвия, а за Маги — букет дългостеблени бели рози. Той седеше до мен, насочил цялото си внимание към Стийв, а дясната му ръка под масата лежеше върху бедрото ми.

Чух мобилния ми да бибитка в чантата и го извадих, защото мислех, че е закъсняло съобщение от Лий.

Силвия бе изпратила съобщението.

Очите му наистина ли са с този цвят, или е с лещи?

Веднага ѝ отговорих.

Такива са.

Погледнах я. В другия край на масата тя бърбеше щастливо с Макс, а той най-после започваше да се успокоява и да губи лилавите оттенъци по лицето си, резултат от всякакъв вид стрес.

Бузите на Клер се зачервяваха.

— Няма ли да спреш за малко, Клер? — изгледа я Сам изпитателно. — Не смяташ да повториш изпълнението си от онази вечер в „Чешър“, нали?

— Не ставай лош — нацупи се Клер. — Но това ме подсети: не си им казал какво стана с Джак в „Чешър“, нали?

— Боже, беше много смешно.

— Разкажи им — настоя Клер, а после, без дори да направи пауза, за да си поеме въздух, продължи: — Джак беше в „Чешър“ и добре се беше почерпил. Разбра, че е на път да повърне...

— ... както и ти правиш — отбеляза Ленън.

— ... и хукна към мъжката тоалетна — подхвана Сам, защото на Клер ѝ беше трудно да се овладее. — При бързането рязко отворил вратата на една кабинка и нахълтал. Добре де, но някакъв нещастник вече седял на тоалетната чиния. Когато Джак отворил вратата, си глътнал езика. Проблемът обаче бил, че не можел да се въздържи...

— Или е бил прекалено намотан, за да съобрази, че тоалетната не е празна... — намеси се Клер, докато по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— И повърнал в скута на горкия човек...

— Боже, никак не е смешно...

— Явно в онзи момент си е дал сметка и си е помислил: „Чакай. Току-що повърнах върху непознат. Ако аз бях на негово място, страшно щях да се вкисна“. И тогава сметнал нападението за най-добрата защита — фраснал човека в лицето и избягал от тоалетната...

Сега всички, с изключение на Чарли, се смееха.

— Боже — възкликна Клер. — Трябва да отида до тоалетната. Сега ще се върна.

— Искаш да кажеш — подхвана Чарли сериозно, — че е повърнал върху краката на непознат, а после го е фраснал без никаква причина?

— Нещо такова — отвърна Сам, бършейки сълзите си.

— Някой ще ми подаде ли соса? — помоли Чарли невъзмутимо.

— Чарли, голямо си дърво — отбеляза Луиз.

— Определено съм те виждал някъде, Лий — смени темата Стийв. — Да не сме се срещали по работа или нещо такова?

— Не вярвам. Но понякога стоя пред входа на „Ривър“ — отвърна Лий. — Вероятно оттам...

— Възможно е. Видя ли вече новото заведение? За „Ред Дивайн“ говоря. Доста е впечатляващо. Бяхме там в петък.

— Не. Не ходя много по клубове, честно казано. Прекалено често съм виждал какво става след това.

— Браво на теб — избоботи Макс от отсрещната страна на масата. — Същото повтарям на тези тук. Крайно време е да пораснат и да харчат парите си за разумни неща или още по-добре: да ги вложат в нещо.

— О, млъкни, дърт мърморко — прекъсна го Маги шеговито. — Не обръщайте внимание на дядото, момичета. Забравил е какво е да се забавляваш.

— Много добре умея да се забавлявам, благодаря.

— Кръстословиците и програмата на Радио 3 — това са ти забавленията.

Хапвахме и си приказвахме; ръката на Лий доста често се плъзваше под масата и докосваше бедрото ми. Беше топла, тежка и приятна.

Когато се нахраних, я намерих под масата и я стиснах. Той ме погледна въпросително. Очите му наистина бяха много красиви, изразителни. Другите, потънали в приказки, не ни обръщаха внимание.

— Беше ли в къщата ми днес? — прошепнах аз в ухото му.

— Бях на работа — отвърна той озадачен. — Защо?

— Някой е разменил местата на вилиците и ножовете.

Погледна ме, сякаш питаше: „Защо, за бога, би го направил?“, но същевременно в очите му играеха закачливи пламъчета.

— За да се пошегуваш ли го направи?

— Просто исках да знаеш, че те пазя, това е всичко.

Усетих как страните ми пламват. Нямах представа защо изведнъж се почувствах толкова неуютно.

— Да ми беше оставил бележка — възнегодувах аз.

— Нямаше да е толкова забавно — отвърна той усмихнат и ми намигна.

Допих си виното и се засмях на някаква шега на Силвия.

Палецът на Лий галеше нежно ръката ми и ме побиваха тръпки.

— Лий? — обадох се аз тихо.

— Да?

— Не го прави пак, моля те.

— Какво да не правя?

— Не ми размествай нещата, ако обичаш.

Лицето му леко помръкна, но той кимна. После пусна ръката ми. Повече не я потърси под масата.

ЧЕТВЪРТЪК, 13 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Клиниката беше по-претъпкана, отколкото преди няколко вечери; хората бяха повече, шумът — също. Седях в ъгъла, притиснала силно колене, и се мъчех да се сетя защо си причинявам това. Срещу мен един мъж кашляше постоянно, без да слага ръка на устата си. Дете с мръсно яке вадеше дървени кубчета от кашона с играчки и ги хвърляше по братчето си, а майка им се правеше, че не ги вижда, и оживено обсъждаше с жената до себе си фиброзните тумори. На няколко пъти се замислих дали да не стана и да си тръгна. В края на краищата, не бях точно болна; тук определено имаше много хора в далеч по-лошо състояние от моето. Нямах ли само да изгубя времето на лекарите?

— Кати Бейли?

Гласът дойде от страничен коридор. Вдигнах глава и видях мъж да наднича иззад ъгъла.

Подскочих като ужилена.

Забързах по коридора след доктор Малхотра и попаднах в стая, където ме блъсна силна миризма на дезинфектант.

— Приятелка сте на Стюарт, така ли? — попита най-напред той.

— Да — отвърнах аз, чудейки се откъде знае.

— Готин тип е.

Санджив Малхотра — слаб, елегантно облечен в тъмни панталони, бледорозова риза и връзка — имаше късо подрязана тъмна брада и очила.

— Какво мога да направя за вас?

Разказах му за проверките и за пристъпите на паника; разказах му как стават все по-ужасни. Попита ме дали някога ми е минавало през ума да се нараня. Отговорих отрицателно. Поинтересува се случило ли се е нещо, за да възбуди пристъпите. Разказах му за Робин. След това, естествено, се наложи да разкажа и всичко останало. В тази част бях лаконична. Обясних му, че полагам много усилия, за да загърбя случилото се.

Натисна няколко бутона по клавиатурата на компютъра. Точно както Стюарт ме подготви, той ме насочи към Районния екип за душевно здраве за преценка. Вероятно щели да ме приемат след няколко седмици.

И с това май се приключи.

— Чух, че в момента Стюарт е извън играта — подхвърли той накрая.

— Рамото му се е извадило.

— Лоша работа. Но така пък има шанс да бием в неделя.

Взех автобуса обратно до Галбот Стрийт. Изпитвах странно усещане — все едно бях сънувала всичко; и ми беше малко неспокойно. Бързах да се прибера вкъщи и да започна проверката. Предчувствах, че ще ми е трудно да я направя както трябва.

ПОНЕДЕЛНИК, 22 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Последният понеделник преди Коледа — пазаруване до последния момент и финални приготовления за двудневния празник.

В шест и половина в центъра на града още кипеше живот. Преоблякох се в службата, приготвих се за прекарване на вечерта с момичетата и излязох да потърся подарък за Лий. После щях да отида в „Чешър“. Тази седмица той работеше; не в „Ривър“, а на другото, неназовано пред мен място. То го отделяше от мен за дни, връщаше се оттам изтощен, а понякога и в откатително настроение.

В „Маркс енд Спенсър“ се запътих право към щанда за мъжки ризи и потърсих нещо, което би носил; което би накарало сините му очи да изпъкнат още повече.

Увлечена в избора и потънала в мечти за Коледа, си припях песничката, която звучеше по уредбата в магазина. Пред мен се изпречи фигура и спря.

Вдигнах поглед: Лий стоеше с победоносно изражение.

Изпицях от радост, докато той ме държеше в прегръдките си, а после дълго и страстно ме целуна. Ухаеше на мента.

— Мислех, че си на работа — отбелязах аз на масата в кафенето след няколко минути.

— Работя — отвърна той. — Просто съм в кратка почивка, това е всичко.

Кафенето беше спокойно; бяхме само ние, млада двойка близо до вратата и възрастна двойка с чайник чай и две порции риба — седяха до прозорците, обърнати към коледната украса на Хай Стрийт. Зад тезгяха персоналът бършеше чаши и чинии.

— Липсваше ми снощи — обяви той. — Не спрях да мисля за теб и влажното ти влагалище.

Усетих как се изчервявам и се огледах. Никой не беше достатъчно близко, за да ни чуе, но пък и Лий не беше снишил гласа си.

— Сега влажно ли е? — попита, без да откъсва очи от мен.

— Всеки момент ще бъде — отвърнах въпреки цялото си смущение.

Той се облегна назад на стола и погледна към скута си. Започнах да се чувствам още по-неловко. Наведох се напред през масата, проследих погледа му и видях точно каквото очаквах да видя.

— Лий, сериозно, не тук.

За миг ми се стори, че ще възрази и ще притегли ръката ми под масата, но той въздъхна и седна нормално.

— Къде си тръгнала, издокарана така? — попита той.

— Имам среща с Луиз и Клер в „Чешър“.

Продължи да ме наблюдава и накрая се засмях.

— Какво? Какво има? — недоумявах аз.

— Намери ли нещо по магазините?

— Аз си знам.

— Доста места обиколи. „Бъртън“, „Принсипълс“, „Некст“, а сега и тук.

— Следиш ли ме?

Той сви рамене и в следващия миг се появи нахаканата му усмивка.

— Да кажем, че съм един от многото мъже, които те зяпат похотливо в тази пола днес.

— Ти поне си щастливецът, който си играе с онова, което е отдолу — отвърнах аз.

Лий си допи кафето и стана.

— Време е да се връщам на работа — обяви. Наведе се и ме целуна настървено. — Не закъснявай довечера.

Възрастната двойка до прозореца се изправи и си събра торбите с покупките. Жена с униформа на кафенето се появи и започна да раздига масата.

Седях с чашата кафе в ръце и се питах дали наистина искам да отида в „Чешър“ тази вечер. Изневиделица той се появи отново и застана като стена между мен и останалата част от заведението.

— Свали си пликчетата — нареди.

Погледнах го смаяна.

— Шегуваш ли се?

— Не се шегувам. Свали ги. Никой няма да те види.

Стараете се да правя възможно по-малко движения, повдигнах полата си, смъкнах пликчетата до коленете, бутнах ги към глезените и бързо ги изхлузих от краката си, като ги навих на топка и ги стиснах в юмрук.

— Дай ми ги — протегна ръка той.

— Защо? — попитах, но му ги дадох.

Пъхна ги в джоба на самото си и отново ме целуна; този път — нежно.

— Добро момиче.

Седях неподвижна, стиснала колене, и гледах право напред, докато се уверя, че го няма. Приплъзнах се към ръба на стола и се изправих. Чувствах се замаяна, изплашена и възбудена едновременно.

Беше ми омръзнало да пазарувам. Посегнах към най-близката синя риза, занесох я на касата и платих.

Докато на път към „Чешър“ вървах по Хай Стрийт сред тълпите пазаруващи или край чакащите на опашка за автобуси, усещах полъха на нощния хладен вятър под полата си. През цялото време си мислех, че Лий сигурно продължава да ме наблюдава, и се питах дали това не е някакъв тест. Очакваше ли се от мен да го зърна? Исках да го правя незабележимо, но докато оглеждах трескаво лицата, надничах в магазини и пресечки, си дадох сметка, че не се справям добре. Колкото и странно да ми беше през декември да съм навън по къса пола и без пликчета, все още се чувствах приятно замаяна от внезапната му поява и ми се щеше да го бях опипала под масата, когато имах тази възможност.

ЧЕТВЪРТЪК, 13 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Прибрах се преди час и половина, а проверката вървеше съвсем погрешно. Колкото пъти решавах, че съм приключила, се появяваха несигурността и страхът. Безсмислено беше да го правя, ако не е както трябва. Ръцете ми вече трепереха и почти не виждах от сълзите в очите си, а още не бях приключила дори с входната врата на апартамента.

Този път чух стъпките; чух и вратата на апартамента му горе да се отваря и затваря; не смеех да мръдна и затаих дъх. Опитвах се да не вдигам никакъв шум.

Почука тихо, но въпреки това подскочих.

— Кати? Аз съм. Добре ли си?

Не можех да му отговоря; хлипах. Стори ми се, че чувам въздишка.

— Не си добре — констатира той. — Какво стана?

Поех си дълбоко въздух.

— Нищо — отвърнах най-накрая. — Добре съм.

— Ще отвориш ли вратата?

— Не. Остави ме на мира.

— Искам само да ти помогна, Кати.

— Не можеш. Върви си.

Разплаках се още по силно; сега, освен ядосана бях и изплашена; бях му бясна, че е тук, че ми пречи да се срина.

Той нямаше да си тръгне.

Най-накрая се опитах да се изправя и хванах дръжката на вратата. Видях го през шпионката; лицето му беше тревожно. В коридора нямаше друг.

Ръцете ми трепереха.

Дръпнах резето; със завъртането на ключа се справих по-бавно; секретната брава ми отне още повече време. Докато отворя вратата, коленете ми се подкосиха и се строполих на пода.

Той бутна вратата и влезе; с него нахлу и хладният въздух, ароматът на зимата. Затвори след себе си и седна до мен. Не се

приблѳжи много; просто седеше до мен.

Отначало не можех да го погледна.

— Опитай се да поемеш въздух и да го задържиш — посъветва ме той тихо.

Опитах. Не успях.

— Толкова съм... Толкова съм уморена. Не... Не успях... Не успях да направя проверката...

— Знам. Опитай да се съсредоточиш върху дишането си. Не мисли за нищо друго. Засега само върху дишането.

Отново опитах.

— Ще ме хванеш ли за ръката?

Той протегна длан.

Пресегнах се, докоснах я, отдръпнах ръка; отново я докоснах и тогава той ме хвана. Пръстите му бяха леденостудени.

— Извинявай. Ръката ми е студена. Хайде, опитай отново да дишаш дълбоко. Ще ме погледнеш ли?

Насилих се и го погледнах, но с дишането не се получавахе нищо; продължавах да дишам учестено. Ако не успеех да се успокоя, щях да се килна и да падна.

— Мисли само за дишането — повтори той. — Прави го заедно с мен. Поеми въздух. Задръж го. Така е много по-добре. Сега издишай. Чудесно. Хайде, направи го отново.

Сякаш мина цяла вечност, но накрая наистина се получи. Пръстите ми възвърнаха чувствителността си. Сега дишах забавено, контролирах се. Вкопчих се в ръката му, все едно се давех.

— Много добре — похвали ме той. — Ето че се справи.

Поклатих глава, защото още ми липсваше увереността да проговоря. Сълзите ми продължаваха да се леят. Погледнах го в очите; бяха красиви и мили и определено не ме гледаха осъдително. Размърдах се малко и се приближих към него; той протегна крака напред и се облегна на входната ми врата; доближих се още малко, той ме прегърна със здравата си ръка, а аз зарових лице в гърдите му; бяха топли и ухаеха на него. Постави ръка на главата ми и започна нежно да ме гали.

— Всичко е наред, Кати — промълви той, а аз чувах как гласът му боботи в гърдите. — Всичко е наред. В безопасност си. Съвзе се.

Чувствах се толкова уморена. Бях готова да заспя направо на пода, до него, стига той да ме държи и да не ме пуска. Отворих очи и видях синия цвят на памучната му риза и как се движеше с дишането му. Мина ми през ума, че е редно да се отдръпна; всичко започваше да ме боли. Смазващо смущение и неловкост изместваха страха.

Най-после вдигнах глава, а той предпазливо се отдалечи от мен.

— Хайде — подкани ме, — да седнем някъде по-удобно.

Изправи се, подаде ми ръка и ме отведе до дивана. Свих се на топка. Искаше ми се отново да седне до мен; тогава пак щях да се сгуша в него.

— Да ти направя ли чаша чай? — попита.

— Благодаря — отвърнах, кимайки и треперейки. Заслушах се как пълни чайника, как потраква с чашите. Отваряше шкафовете и търсеше чая; дори провери в хладилника. Чайникът завря. Странно ми беше присъствието му тук. Откакто се нанесох, друг човек не беше влизал в апартамента ми, с изключение на водопроводчика, когато тръбите се спускаха.

Докато поставяше чашите на холната масичка, се сепнах, защото бях задрямала.

— Сега вече ще се оправяш — увери ме той.

Седнах и обгърнах чашата с ръце. Вече не треперех, но гласът ми звучеше дрезгаво.

— Да, ще се оправя. Благодаря. Благодаря и за чая.

Наблюдаваше ме, докато пия; личеше си, че и той е смъртно уморен.

— Яла ли си?

— Да — излъгах аз. — Как е рамото ти?

— Боли — отвърна той ухилен.

— Извини ме за всичко това. Ти как разбра?

— Чух те да плачеш.

— Не биваше да се безпокоиш.

— Нямахте начин да не се намеся — поклати глава. Отпи от чая и продължи: — По-лоши ли стават пристъпите на паника? По-чести ли са?

— Май да.

— Този лош ли беше? — поинтересува се той.

— Имала съм и по-лоши — свих рамене аз.

Гледаше ме втренчено, преценяващо, точно като гаден, шибан лекар. Точно така ме гледаха навремето и в болницата, сякаш чакаха да предприема нещо, да кажа нещо, да демонстрирам някакъв симптом, за да успеят най-сетне да определят какво не е наред.

— Извинявай. Очаквах да си по-добре. Сандж наистина е готин. Само дето понякога се преструва на нехаен. Какво ти каза?

— Добре мина. Да, готин е. Прати ме да ме преценят или нещо такова. Какво имаше предвид, като каза, че си извън играта и имали шанс да победят в неделя?

— Нахакано копеле — засмя се Стюарт. — Играя в отбора по ръгби на клиниката. Сандж вижда в мое лице голяма заплаха за своя отбор.

Двамата едновременно си изпихме чая.

— Е, както и да е, признавам ти, че го направи. Предприе първата крачка.

— Да — съгласих се аз.

Неволно го погледнах в очите и не успях да откъсна поглед.

— Ще ми разкажеш ли как стана? — почти прошепна той; едва го чух.

— Кое?

— Как започна всичко?

Не отговорих.

След време попита:

— Искаш ли да остана тук, докато поспиш?

— Наистина вече съм добре — поклатих аз глава. — Благодаря.

Скоро той си тръгна. Чувствах се съвсем будна и ако трябваше да съм откровена, исках още да съм в обятията му; исках да ме притиска към себе си и да стои до мен, но не беше честно да го моля да го направи. Той си тръгна, аз заключих вратата след него и си легнах.

Сега се налагаше да се замисля как ще продължавам нататък, как ще живея занапред. Едно по едно, крачка след крачка. Съзнавах обаче, че няма да издържа дълго. Нямах да се справя.

СРЯДА, 24 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

До Коледа всичко беше наред. Е, да излизаш с човек, който работи дни наред и изчезва, не е наред, но когато се появяваше, всичко се подреждаше. Когато се очертаваше да отсъства няколко поредни дни, винаги ме предупреждаваше. А появеше ли се отново, изпитвах неописуемо облекчение, че е жив и здрав, и всякакви упреци ставаха безсмислени.

Когато беше с мен, буквално живееше вкъщи. Докато бях на работа, той подреждаше, поправяше каквото има нужда и ме посрещаше с вечеря.

Отсъстваше ли обаче, ми липсваше повече, отколкото мислех, че е възможно. Всяка нощ се питах дали е добре и дали някога ще разбере, ако му се случи нещо лошо. Прибираше се разнебитен, умиращ от глад и определено се нуждаеше от душ, но никога повече не се появи наранен. Каквото и да се бе случило онзи първи път, сега исках да вярвам, че е по-внимателен заради мен.

Не за пръв път в живота щях да прекарам сама Бъдни вечер. Лий беше на работа някъде; било негов ред, както ми обясни. Опитал се да се измъкне, за да е с мен, но не се получило. Добави, че ще се опита да се върне по-рано. До десет вечерта на Бъдни вечер обаче нямаше и следа от него.

Шибана работа, помислих си аз.

Не ми отне много да се приготвя да изляза: любимата ми рокля, обувки с токчета, грим, вдигане на косата, като съзнателно оставих няколко кичура да падат безразборно, и бях готова.

В десет и половина пристигнах в „Чешър“, където заварих Сам и Клер. Бяха ме изпреварили с по няколко питиета и ми предстоеше сериозно догонване. Клер вече си бе намерила евентуален кандидат за празничната вечер — изглеждаше прекалено млад и леко замаян, за да осъществи достойно представяне.

— Не го намирам за особено подходящ — изкрещях в ухото на Сам, за да надвикам „Уизард“, които от октомври насам пееха за

милионен път „Защо не е Коледа всеки ден?“.

— Може, но само да видиш приятеля му! — Сам също изкрещя и посочи с гърлото на бутилката си бира към ъгъла, където един далеч по-тъмен и много по-привлекателен мъж ни наблюдаваше с трудноразгадаемо изражение.

— По-контактен е, така ли?

— Не и до този момент.

Приятелят се приближи към нас и се представи; оказа се доста симпатичен. Казвал се Саймън и служел в армията, прошепна в ухото ми. Заминавал за Афганистан след две седмици. Слушах го и наблюдавах очите на Сам, вече разфокусирани от пиене и леко обидени, защото тъмноокият сексапилен бог очевидно проявяваше прекалено засилен интерес към мен.

— Саймън — извиках аз в ухото му, — това е Сам. Аз си тръгвам. Весела Коледа.

Целунах го леко по бузата — сигурно за късмет — намигнах на Сам и тръгнах да си търся палтото.

Очевидно „Чешър“ отпаднаше за мен, а още не се бях забавлявала достатъчно, мина ми през ума, докато се придвижвах по Бридж Стрийт, за да проверя дали в „Хоул Ин Дъ Уол“ е препълнено. Радвах се, че си бях облякла и палто, защото започна да вали. Температурата не беше достатъчно ниска да го обърне на сняг, но все пак беше студено и за миг се запитах дали не сбърках, като въобще излязох от вкъщи.

— Не, приятел, забрави! Няма да го направя, по дяволите! Хайде, разкарай се!

Шумната кавга откъм алеята привлече вниманието ми. Трима мъже спореха; единият беше по-пиян от другите. Вероятно се карат за наркотици, помислих си разсеяно и с наведена глава продължих да вървя. Нямах никакво желание да се забърквам.

Пред „Хоул Ин Дъ Уол“ имаше опашка, но не особено голяма. Потърсих подслон във входа на супермаркета в съседство, където се озовах до бегло познати момче и момиче.

В този момент видях двама от тримата спорещи да минават по Бридж Стрийт край нас.

Единият се оказа Лий.

Не се оглеждаше, а вървеше целенасочено с ръце в джобовете на джинсите; засмя се на нещо, което другият каза.

На тротоара се изсипа група пияни мъже, решили да потърсят друго заведение. При отварянето на вратата се чу шум от бара и коледната музика; долетя и малко топлина, миризма на бира и пот.

— Ще влизаш ли? — попита ме портиерът, държейки вратата отворена пред мен.

Защо не, помислих си аз. Дарих портиера с коледна целувка по бузата и се шмугнах в топлината и хаоса на заведението.

ПЕТЪК, 21 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Когато се прибрах от работа тази вечер, намерих бележка.

При вида ѝ се усмигнах. Беше оставена на площадката пред вратата ми. Навярно Стюарт бе решил, че ще имам възражения да я пъхне под вратата ми, и я беше оставил отпред, където никой, освен него нямаше да мине.

Вдигнах я, преди да започна да проверявам вратата, пъхнах я в джоба на палтото и най-последно, след час и половина, вече седнала на дивана във всекидневната, я прочетох.

К., надявам се да си добре. Мислех си за теб. Искаш ли да отидем за по питие или нещо подобно в събота? С., х

„Боже, да!“ беше първата ми мисъл. Този факт сам по себе си ме разсмя. Аз да изляза за питие? С мъж, който знае за душевните ми проблеми, който ме видя да получавам пристъп на паника? Явно състоянието ми се подобряваше.

Упражнявах се да дишам дълбоко според препоръките в някои от материалите, които Стюарт ми бе разпечатал. Опитвала съм този метод и преди — миналата година — когато ставаше все по-зле и по-зле, но по онова време пристъпите на паника и мислите така се прокрадваха и ме завладяваха, че се паникьосвах още преди да предприема опити да се успокоя. След това се паникьосвах, защото не дишах правилно, и нещата ставаха още по-лоши.

Сега по-добре си давах сметка какво ги предизвиква и се надявах да има резултат. Затова всяка вечер след работа прибавях ново правило към дневния си режим. Първо проверявах апартамента, после се сядях на пода във всекидневната, затварях очи и дишах. Бавно вдишвах и издишвах. Отначало го правех в продължение на три минути; нагласях кухненския часовник. Затруднявах се да си държа очите затворени толкова дълго; всеки шум ме смущаваше. Но накрая го направих

успешно няколко пъти. Помогна ми стремежът към перфекционизъм, желанието да контролирам живота си; увещавах се да не си отварям очите, преди часовникът да звънне, да не извързвам глава към прозореца, ако чуя шум отвън.

Винаги така се започва. Правя нещо, което ми се струва добра идея. Да заключвам апартамента е добра идея, нали? После, един ден, по някаква причина не го правя както трябва, а това въобще не е добре, защото, ако ще правиш нещо полезно за себе, задължително е да го направиш правилно, иначе няма смисъл. След това започвам да се притеснявам и да си представям какви лоши неща ще се случат, не го ли направя правилно и се издъня, както се издънвах толкова пъти през скапания си живот.

Така при първия опит с дихателните упражнения се провалих; пробвах отново и пак се издъних. Станах и проверих апартамента три пъти, за да компенсирам неуспешното начинание.

Обзета от неспокойство се запитах дали най-добрият начин да вървя напред е да отида на лекар и да контактувам с човек от медицинския бранш. Все пак и досега се справях, нали? Бях жива, нали?

Опитах отново, преди да си легна. Този път не се получи съвсем лошо. Дори докато дишах дълбоко, се замислих за Стюарт: как държеше ръката ми, как ме насърчаваше да дишам, как седеше на студения под до мен и ми говореше успокоително, но очите му ме гледаха тревожно. Преди да се усетя, часовникът иззвъня; бях издържала три минути, без да отворя очи.

Същата нощ спях по-добре от дълго време насам.

Поставих бележката на Стюарт пред себе си, кръстосах крака и за момент се заслушах в шумовете в апартамента и извън него, после затворих очи и започнах. Вдишване. Издишване. Вдишване. Издишване. Само като си представям Стюарт до мен, ще успея, реших аз. Няма лошо, нали? Важното е да успея. Затова го вдигнах от студения, твърд под и го качих горе във всекидневната му с удобните меки дивани. Беше слънчево и топло, а светлината струеше през прозорците и озаряваше лицето му; беше поставил ръка върху рамото ми и ми говореше нещата, които ми каза и преди, но и някои други неща.

— Тук съм. Всичко е наред. В безопасност си. Сега дишай. Първо навътре, после навън. Опитай отново. Хайде. Точно така. Чудесно се справяш. Вдишай, издишай...

Пет минути по-късно отворих очи и погледнах проклетия часовник.

Бях забравила да го навия!

СРЯДА, 24 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Прибрах се вкъщи някъде към два след полунощ. Почти през цялото време имах компания: трима пияни младежи и двете им приятелки със залитащи стъпки тръгнаха в моята посока. Вървах с тях и бърбех с едно от момичетата; оказа се братовчедка на Сам.

Разходката по Куинс Роуд всъщност не ми се отрази зле. Макар и мразовито, вятър нямаше, пък и аз се бях наляла с достатъчно водка да не усещам студа. А и палтото ми беше меко и топло. Когато се прибера, ще си направя чаша хубав чай, мислех си, а утре ще се излеждавам до късно сутринта...

Някой седеше на стъпалата пред къщата ми и с приближаването ми се изправи.

Лий.

— Къде беше? — попита той.

Извадих ключовете от дъното на чантата.

— Излязох — отвърнах аз. — Не ми се стоеше вкъщи. Отдавна ли си тук?

— От десетина минути. — Целуна ме по бузата. — Ще влизаме ли? Тук ми замръзнаха топките.

— Защо не си отключи?

— Ти ми забрани, забрави ли?

— Какво?!

— Каза да не влизам и да не размествам вещите ти.

— Нямах това предвид. Естествено, че можеш да влизаш.

Още в антрето той ме придърпа и ме притисна към стената. Разтвори палтото, а устата му обсеби моята. Целувката му, смразяваща и суха, ухаеше на него, а не на алкохол. Значи не беше пиян, а просто освирепял.

— Не спрях да мисля за теб днес — прошепна той. Ръцете му се плъзгаха по сатена, по роклята. — Тази рокля ме кара да те желая невероятно много.

Захванах се с панталоните му; освободих колана и ги смъкнах. *Тук в антрето, помислих си аз, е толкова подходящо, колкото и навсякъде другаде.*

— Само ми кажи — простена той, заровил лице в косата ми, — нали не си се чукала с друг, облечена в тази рокля?

— Не. Само с теб. Тя е твоя. Аз съм твоя.

СЪБОТА, 22 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Днес времето е страхотно. Приемам го като знак. И освен това е четна дата. Значи е страхотна идея да се излезе за питие.

Чакаше ме, когато почуках. Предложих да го взема, като съм готова; така нямаше да се налага да ме чака още половин час, докато проверя всичко. Приключила бях с проверката и тя мина добре.

— Как е рамото ти? — попитах аз.

— По-добре е. — Вече не носеше презрамката. — Хапчетата явно си вършат работата.

Хай Стрийт продължаваше да гъмжи от хора, възползващи се от последните дни преди Коледа. Стюарт ме поведе по странична пряка, а после — по задна алея. Кръчмата „Рест Ашуърд“ се намиреше в дъното, а черната дъска отвън обещаваще „хубава храна“. Той задържа вратата отворена пред мен.

Точно отваряха и ние се оказахме първите посетители. Пред малкия бар с два меки дивана имаше открита камина, където в момента горяха свити на топка вестници; всеки момент върху тях щяха да хвърлят от подредените наблизко цепеници. Светещи гирлянди от лампички украсяваха бара, а в ъгъла стоеше украсено с вкус истинско коледно дърво. Слава богу, че не бяха пуснали и коледни песни.

Той ми подаде чаша вино и аз се настаних на единия диван близо до огъня. Протегнах ръце, за да ги сгрея, но камината още не излъчваше достатъчно топлина.

— Изглеждаш уморен — констатирах аз, когато той седна срещу мен. — Наспа ли се?

— Не особено, ако трябва да съм честен. Но съм свикнал. Върна ли се късно от работа, обикновено заспивам трудно.

Отпих от виното и усетих как направо ме блъсна в главата. Какво у него ме караше да се чувствам достатъчно сигурна, че да рискувам да пия?

— Отново се упражнявах да дишам дълбоко — осведомих го аз. — Цяла глава от материалите, които ми даде, е посветена на темата.

Стюарт се наведе напред и постави своя „Гинес“ на масата между нас.

— Наистина ли? Звучи обещаващо. Трябва само да продължиш да се упражняваш, докато ти стане втора природа, и да прибягваш до техниката при необходимост, но без да се стараеш особено.

Кимнах и споделих:

— Никога не ме е бивало да се отпускам, но засега всичко върви добре.

— Тогава — за новото начало — вдигна той чашата.

Последва пауза. Малко ми се приспа.

— Имала ли си нови проблеми с онзи идиот, мениджъра по продажбите? — попита той.

Поклатих глава.

— За щастие не съм го виждала. Представа нямам какво ще му кажа, когато пътищата ни се пресекат, но тогава ще се тревожа. — Замислих се за миг и продължих: — Всъщност аз така и не ти благодарих за... Знаеш за какво. Че го разкара от мен. И защото си честен с мен. В противен случай най-вероятно още щях да съм разстроена и не на себе си. Сега поне ми се струва, че напредвам.

— Няма нужда да ми благодариш — усмихна се той. — Всъщност аз трябва да ти благодаря.

— Ти на мен? Защо?

Въздъхна и ме погледна, сякаш се колебаеше дали да каже какво мисли.

— Когато се преместих, не бях в най-добра форма. Дори не исках да се местя от последната квартира, но се налагаше. Но сега къщата... Не знам... Усещам я като свой дом и до голяма степен това е свързано с теб.

— С мен? Как?

Сви рамене и прецених, че изглежда леко смутен.

— Не знам. Наясно съм само с това: с нетърпение очаквам да те видя.

Дори се засмя от смущение, а аз се досетих, че той всъщност ме харесва и се опитва да ми го каже, без да ме подплаши.

Понечих да отбележа: *ти не ме познаваш*, но това някак не отговаряше на истината. Знаеше за мен много повече, отколкото който и да е в службата, а приятели аз вече нямах.

Плахо, сякаш не с моя глас, признах:

— Караш ме да се чувствам в безопасност.

После атмосферата се промени. Дали защото пих прекалено много — почти цяла чаша, по дяволите — или защото кръчмата се напълни и навсякъде около бара седяха хора? Стюарт ме изглежда изпитателно, но аз издържах на погледа му.

Някой прибра чашите ни и вълшебството отлетя.

— Още едно питие? — попита той.

Наканих се да стана и този път аз да платя, но той ми махна да не мърдам.

С лекота можех да заспя в удобния диван.

— Някой седи ли тук? — попита млада жена, съпроводвана от по-възрастна.

Майка и дъщеря бяха тръгнали на пазар, ако се съдеше по торбите.

— Да, но има достатъчно място там — посочих аз другия диван.

Питах се колко ли ще издържа, преди цялото това излагане на показ да ме притесни.

Грабнах сакото на Стюарт от съседния диван и го метнах на облегалката на нашия. С усилие надвих желанието да го подуша и се разсмях. Боже, вече бях пияна. Можех да си позволя само още една чаша вино; само една.

Стюарт се върна след — по моя преценка — цяла вечност и седна до мен, без дори да погледне двете жени, бърбрещи каква грешка е допуснал някой си Франк, като изоставил Джулиет. Диванът не беше особено голям.

Това всъщност представляваше изпитание. Ако успея да се справя, ако успея да го изтърпя да седи така близо до мен на обществено място, ако съумея да водя разговор — какъвто и да е — с този почти непознат мъж, когото обаче вече инстинктивно харесвам и на когото имам доверие, тогава навярно нещо ще се случи; в някакъв момент в бъдещето.

— Добре ли си? — попита Стюарт.

С кое да съм добре, исках да попитам, но той имаше предвид, че седи така близо до мен и бедрото му е опряно в моето. С изключение на Робин, който ми се нахвърли, и Стюарт, който се погрижи за мен по

време на пристъпа на паника, за пръв път допусках физически контакт с мъж *от него насам*.

— Добре съм — уверих го аз, като се питах колко ли са пламнали страните ми. — Питах се... Как така... не ме е страх от теб. Аз се плаша от всички. От абсолютно всички. А ето че не съм изплашена, когато си до мен, макар да не знам нищо за теб.

Той пресуши половината си бира на един дъх и постави решително чашата пред себе си.

— Радвам се, че не се страхуваш от мен. Няма и защо.

Взе ръката ми. Погледнах към пръстите си в неговата длан и се запитах защо са толкова студени, когато останалата част от мен е така гореща: абстрактно мислех и за ръцете му — големи, силни, с къси нокти. Чаках паниката да ме завладее, но пристъп не последва. Сърцето ми биеше учестено, но не от страх.

— Що се отнася до това дали ме познаваш, ще ти кажа някои неща. От известно време искам да ги споделя, но просто не ми се удаваше възможност. Затова ще го направя сега.

Понечих да обърна внимание, че когато е бил с мен, никога не съм му позволявала да вземе думата, ала за щастие се стърпях и не си отворих устата.

— Преди да се преместя тук, живеех в Хампстед с гаджето си Хана. Тя всъщност ми беше годеница, а не гадже. Мислех, че сме щастливи, но очевидно не е било така.

Млъкна внезапно и се загледа в ръката ми, вкопчила се в неговата. Леко го стиснах и попитах:

— Какво стана?

— Оказа се, че излизала с друг. Някой от службата ѝ. Забременя и направи аборт. Разбрах всичко едва след като се беше случило. Определено ми беше трудно...

— Това е ужасно — изкоментирах аз.

Усецах обидата, която струеше от него.

Палецът му погали нежно ръката ми, от което потреперих.

— Излиза, че още не си готов за нова връзка — отбелязах аз направо, като се постарях да смекча думите с усмивка.

Господи, помислих си, какво ли още бих изтърсила, ако изпия нова чаша.

За щастие той се усмихна.

— Не, не съм. — Допи си бирата, погледна отново ръцете ни и каза: — Но нещо ми подсказва, че и ти още не си готова.

Поклатих глава. Замислих се и накрая успях само да изрека:

— Съмнявам се дали някога ще бъда.

— Толкова лошо ли беше? — не се въздържа той.

Кимнах. Говорих по въпроса при разпита в полицията, но и тогава отговарях само на конкретни питання, без да се впускам в подробности. Опитаха се да ме накарат да говоря за случилото се в болницата. Научих се какво да им казвам, кои детайли ще ги направят щастливи, ще ги убедят, че се възстановявам, а аз през цялото време се молех да ме пуснат и да ме оставят на мира. Най-после ме изписаха. Предполагаше се по-нататък да ми помогнат с консултации, но до тях така и не се стигна. И без това нямаше да ги посещавам. Искях само да избягам; да избягам бързо и никога да не поглеждам назад.

Нито за секунда не ми беше хрумвало, че някога ще заговоря по въпроса, но сега думите излизаха от устата ми, все едно ги изрича друг, а аз просто седя и слушам.

— Нападнаха ме.

След известно мълчание той попита:

— Намериха ли злосторника?

— В затвора е — кимнах аз. — Дадоха му три години.

— Три години? Не е много.

— Все пак е нещо, нали? — свих рамене аз. Три години, трийсет години... Можеха никога да не го заловят. Така поне имах възможност да избягам.

ЧЕТВЪРТЪК, 25 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

На Коледа ме събуди ярката слънчева светлина. Лий не беше в леглото до мен. Отдолу долиташе дрънкане на посуда и шумът направо ми цепеше главата. Погледнах будилника: девет и половина.

Опитах се да изглеждам развълнувана, щастлива и в коледно настроение, но в момента главоболието ми спешно се нуждаеше от помощ.

Отново заспах, а когато отворих очи, Лий държеше до мен поднос със закуска.

— Събуди се, красавице.

Надигнах се, като се стараех да не обръщам внимание на главата си.

— Леле! — възкликнах.

Гледах препечените филийки, прясно изцедения сок и бутилката шампанско, сякаш не бях пила достатъчно през последните двацет и четири часа.

Лий си съблече джинсите и тениската и се настани в леглото до мен. Взе препечена филийка и я ухапа.

— Весела Коледа — поздрави ме той.

Целунах го; после отново го целунах, при което едва не ритнах подноса. След това пих от сока.

— Снощи не бях на себе си — обяви той.

— Не беше на себе си ли? — изненадах се аз. — В какъв смисъл?

Изгледа ме настойчиво.

— Бях полудял от ревност, че си излязла облечена в онази рокля. Извинявай. Не биваше да се държа така.

Само неговото дъвчене нарушаваше последвалото дълго мълчание.

— Защо си така обсебен от червени рокли?

— Не от всички червени рокли — сви рамене той. — Просто от твоята и по-специално, когато си облечена с нея.

— Снощи те видях в града — подметнах аз. — Спореше с някакъв тип в алеята.

Той не отвърна, а постави подноса до леглото.

— Приличаше на наркосделка. С това ли се занимаваш? С наркотици ли търгуваш?

— Няма смисъл да ме питаш такива неща, Катрин. Няма да ти отговоря.

— Работата ти ме плаши.

— Затова не говоря за нея.

— Ако пострадаш, ако сериозно пострадаш, ще разбере ли някога? Някой ще ми съобщи ли?

— Няма да пострадам.

— Но ако все пак се случи?

— Няма да пострадам — повтори той.

Взе празната чаша от ръката ми и я остави на масичката до леглото. После ме придърпа надолу и ме целуна.

— Лий, страшно ме боли главата.

— Знам лек, който ще ти помогне.

Не ми помогна, естествено, но опитът си заслужаваше.

НЕДЕЛЯ, 22 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Пуснах ръката му и отпих от питието си, като оставих хладината на виното да ме обгърне. Чувствах се леко замаяна и се запитах дали е от виното, или от подхванатата тема.

— Май леко се напих — усмихнах се аз.

Погледна ме преценяващо.

— Да, малко си поруменяла...

— Да си вървим ли?

Изведнъж вече не исках да съм навън. Две питиета и да ми се замае главата! За нищо не ставам. Навремето се случваше да пия по цяла нощ, а на другия ден нищо ми нямаше.

На улицата беше страшно студено. Не се чувствах стабилно на краката си. Той ме прегърна през раменете.

— Добре ли си? Дръж се.

Неволно трепнах леко. Той сякаш не го усети. Исках го, много го исках, но се опасявах, че тялото ми няма да му позволи да се доближи до мен.

— Мислех си какво каза за моето социализиране. Как, ако лекувам ОКР-то, бих си осигурила повече време за социални контакти...

— И?

— Не чувствам общуването с теб като огромна заплаха.

— Нима? Това някакъв скрит комплимент ли е?

— Да речем — засмях се аз. — Някога не бях такава — споделих аз.

Зъбите ми тракаха, докато се придвижвахме сред тълпата към Талбот Стрийт.

— Така ли? — престори се той на учуден и шеговито добави: — Да не би някога да си била трезва?

Престорих се на обидена и леко го бутнах, но побързах да си върна опората на ръката му върху раменете ми.

— Искам да кажа, че някога наистина бях голяма купонджийка. Излизах всяка вечер, пиех много. Почти не се задържах вкъщи. Глупост, нали?

— Защо да е глупост?

— Ами излагала съм се на риск през цялото време. Напивах се и се озовавах в дома на непознати или канех хора вкъщи. Понякога се будех без никакъв спомен къде се намирам и какво съм правила. Когато се сетя за всичко това сега, се учудвам как така съм още жива.

— Радвам се, че си жива.

— Сигурно ти се ще да ме познаваш от онова време, а? — попитах аз шеговито.

Прегърна ме леко и заяви сериозно:

— Радвам се, че въобще се запознахме.

О, боже, помислих си аз, нека да престане да е толкова мил и внимателен с мен. Трудно ми е да го понеса; не го заслужавам.

— Слушай, мен насилствено са ме вкарвали в болница. Два пъти. Редно е да знаеш.

— След като те нападнаха ли?

— Първият път беше веднага след това. Пуснаха ме от болницата, след като се свързах от физическите наранявания. Май не ги интересуваше особено какво става в главата ми. Пък и аз не си давах зор как да се държа. Но не мина много време и направих сцена в денонощна аптека. Дойдоха да ме приберат санитарии в бяло.

— Вероятно полицията е извикала на помощ парамедици.

— И чак след година делото стигна до съда. Именно тогава състоянието ми се влоши отново. За втори път.

— Получи ли подходяща помощ, лечение?

— Нямам представа. Важното е, че сега съм тук. Дълъг път извървах, да знаеш. Много дълъг път.

— Вижда се — кимна той.

— Редно е, смятам, да ти го кажа.

— Защо?

— В случай че има някакво значение и би променило нещата.

Стигнахме до къщата. Той отвори вратата и отстъпи встрани, за да вляза. Във входното антре се обърна към мен и спокойно ме посъветва:

— Провери я веднъж. Само веднъж.

Погледът ми говореше: *ще проверя вратата колкото шибани пъти искам!*, но накрая я проверих само веднъж. И веднъж ми се стори достатъчно, защото той беше там.

Тръгна пръв по стълбите. На площадката пред апартамента ми спря, но застана леко встрани, за да не препречва пътя ми.

— Благодаря, че прие да излезеш — каза той.

Известно време го гледах; разстоянието помежду ни ми приличаше на бездна, която исках да прекося.

Не знам кой мръдна пръв — той или аз, но изведнъж беше до мен, ръцете ми го обгръщаха, плъзнаха се под сакото му; притисках го с всички сили. Едрата му ръка подкрепяше главата ми; помислих си колко странно е усещането. Косата ми беше късо подстригана, а не дълга както преди. Все едно вече не бях същият човек. Изведнъж ми се прииска отново да си пусна дълга коса, та да усетя как пръстите му минават през нея.

Въздъхна, а аз вдигнах глава и го целунах. Отначало той не отвърна на целувката ми; застина за секунда. После ръката му се спусна към бузата ми и ме погали; докосна пламналата ми кожа с хладните си пръсти. В следващия миг и той ме целуваше. Имаше лек вкус на „Гинес“. Краката ми се подкосиха. Той ме хвана през кръста. Усещах силата му въпреки нараненото рамо.

Трябва да се чувствам паникьосана, да съм смъртно изплашена, помислих си аз; но нямаше нищо подобно. Не исках никога да ме пусне.

Той се отдръпна, за да ме погледне. С една ръка подкрепяше гърба ми, другата продължаваше да е върху бузата ми. Вероятно проверява колко съм пияна, хрумна ми за миг. Но не. В зелените му очи имаше загриженост; проверяваше дали съм добре.

Очевидно бях добре, защото той отново ме целуна, този път по-настойчиво. Наболата му брада леко одраска устните ми.

Постепенно отпусна прегръдката, а моята ръка с неохота се откъсна от кожата на гърба му; по някакъв начин бе успяла да се провере под ризата му. Отстъпи назад, та да ме види.

Помислих си: *да не си посмял да се извиниш за случилото се току-що! Да не вземеш да кажеш едно шибано „извинявай“!*

— Ще влезеш ли? — попитах аз и погледнах към вратата на апартамента.

Исках да съблека дрехите му, исках да ме чука. Точно тогава — в този момент — мисля, че бях готова дори да му платя, за да го направи.

Последва дълга пауза. С всеки изминал миг ставаше все поужасна. Поклати глава. Имаше вид на човек, който спори със себе си какво да предприеме. Вътрешната му битка най-последно приключи: пристъпи напред, целуна ме пак — този път по горещата буза — и прошепна:

— Ще се видим утре.

Обърна се и тръгна към своя апартамент, като вземаше по две стъпала наведнъж. Чух как ключът се превъртя, как вратата се отвори и затвори и настъпи тишина. Стоях пред апартамента си, все едно току-що съм се върнала от работа.

Само дето се клатушках леко, сякаш ме брулеше силен вятър, и ужасно ми се ходеше до тоалетната.

ЧЕТВЪРТЪК, 25 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Мобилният ми извъня, докато още се бяхме вкопчили един в друг. Лесно се абстрахирах от звука, когато се съсредоточавах върху тялото на Лий и следвах ритъма му. Той направи гримаса и усетих как се стегна заради разсейването.

— Шибан телефон — промърмори и прокара ръка по челото си.

— Не му обръщай внимание — прошепнах аз. — Остави го. Продължавай.

Настроението му се промени. Отблъсна ме грубо, сграбчи ме за косата и ме обърна по корем. Извиках от внезапната болка, но той не ми обърна внимание и настойчиво проникна в мен отзад. Съпротивлявах се, ала Лий само дръпна главата ми назад и продължи още по-силно.

Отне му само минута. Чух звуците, които издаде, когато свърши. После моментално се отдръпна от мен и стана. При влизането в банята затръшна вратата така силно, че прозорецът издрънча.

От дърпането на косата скалпът ме болеше; лежах неподвижно и слушах как сърцето ми бие лудо в гърдите. Какво, по дяволите, беше това? Чух как водата от душа потича.

Телефонът звънна повторно. Обадох се.

— Скъпа, честита Коледа!

Беше Силвия.

— Здравсти, скъпа. Как си?

— Още не достатъчно пияна. А ти?

— Едва дванайсет и половина е — отбелязах аз, като погледнах часовника. — Да не си започнала вече?

— Естествено, Не ми казвай, че си още в леглото.

— Може и да съм.

— Ха! — възкликна тя възбудено. — Вероятно и аз щях да съм, ако имах Лий за компания.

— Подарявам ти го. Днес определено не е в настроение.

— Да дойда ли да го вразумя?

— Не — засмях се аз. — Ти какви ги вършиш?

— Разни неща. Мама иска да ѝ помогна да сготви обяда, аз искам да разходя новите си дрехи...

След няколко минути приключих разговора и се облякох. Избрах избелели джинси, пуловер и топли чорапи. Долу, в кухнята, цареше пълен хаос: трохи от препечен хляб, използвани пакетчета чай, захвърлени в мивката... Почти приключвах с миенето на съдовете, припявайки на коледните песнички по радиото, когато се появи Лий само по джинси. Горната част на тялото му беше стегната, а раменете — влажни. Сграбчи ме, от което подскочих.

— Добре ли си? — попитах аз.

Заровил лице в шията ми, той промърмори:

— Да, като се изключи шибаното позвъняване. Кой беше?

— Силвия.

— Защо ли не се досетих?

— Нарани ме и ме заболя, да знаеш.

— Как те нараних?

— Дърпаше ми косата и много болеше.

Дари ме със странна усмивка и разтърка главата ми.

— Извинявай. Не си ли падаш по грубия секс?

— Не съм сигурна — отвърнах аз след кратък размисъл. — Или поне не си падам по толкова груб.

— Всички жени го обичат. Които твърдят обратното, лъжат.

— Лий!

Той само се засмя и отиде във всекидневната. Сигурно се шегува, реших аз, а не мисли наистина така. Прокарах пръсти през корените на косата си — в ръката ми останаха цели кичури. Погледнах ужасена космите и ги хвърлих в кофата за боклук.

НЕДЕЛЯ, 23 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Пак бе неделя и беше облачно, тоест като цяло се очертаваше добър ден; по-късно можех да отида да потичам.

Точно в момента обаче всичко ми се струваше пълна гадост.

След като ме остави да стърча пред апартамента и се качи горе, изпитах чувството, че съм се държала като пълна глупачка. Съзнавах го някак вяло, защото още ми беше топло и приятно от двете чаши вино (две чаши, боже мой!), но същевременно сега, в мрачното и ветровито декемврийско утро, мислех само как щастливо му обясних за пребиваването ми в психиатрична болница — неведнъж, а два пъти — и как той застина, когато го целунах, как се отскубна от пръстите ми, които го бяха сграбчили, и побягна колкото бързо успяха да го понесат краката му нагоре по стълбите.

Какво, по дяволите, си въобразявах, че правя? Положително бе доловил какво отчаяние излъчвам. И защо да не ме смята за побъркана? Та нали не бях в състояние да се измъкна от апартамента, без да проверя всичко четирийсет пъти? Сега не бях само побъркана, сега бях *отчаяна* побъркана, изпитваща такава потребност от мъжко присъствие, че се нахвърля на първия мъж, който ѝ е засвидетелствал някакво внимание през последната година. И за да са още по-лоши нещата, този мъж бе психолог; ако някой беше наясно какво е побъркан човек, това беше той.

Влязох в апартамента и се погледнах в огледалото. Лицето ми беше мокро от несъзнателно пролетите сълзи, докато ме бе целувал. Под сълзите бузите ми бяха огненочервени. Не приличах на току-що целувана жена, а на току-що зарязана жена.

И в известен смисъл точно това се беше случило.

Ала в малко по-положителен план всичко това представляваше огромно разсейване от обичайните ми грижи. Снощи ми се беше разминало само с една проверка на апартамента. Една!

Не успях да заспя обаче. Часове наред лежах будна и си припомнях какво ми каза той и какво му казах аз. Опитвах се да

анализирам всяка думичка, с която — според моето въображение — ми каза колко ме харесва, но сега всичко ми се струваше неправдоподобно, защото можеше да бъде изтълкувано и по друг начин: той не е готов за връзка (точно такива бяха думите му), същото важи и за мен (също го каза) и е получил тежък удар от годеницата си. От подтекста на всичко това разбирах, че има нужда от моята компания и е доволен да е с мен, защото щом никой от нас не е готов за връзка, значи той е в пълна безопасност да прекарва известно време с мен, понеже няма да му се нахвърлям. Всичко това ми го обясни съвсем ясно, и то преди да му се нахвърля в буквалния смисъл.

По дяволите!

В три сутринта станах от леглото, включих отоплението и останах да треперя по нощница цели десет минути, докато пиех чай. Постепенно топлината започна да прониква в мен и реших да опитам номера с дишането. Защо не, в края на краищата? Нямах какво друго да върша.

Този път доста се постарах да го направя, без да мисля за Стюарт. Ако сега се замислех за него, рискувах нещата да се развият по-зле, а не по-добре. Естествено, че колкото повече се стараех да не мисля за него, толкова по-невъзможно ставаше. Стоях загледана в тавана, слушах боботещата тишина в ушите си, питах се дали и на него му е трудно да заспи. В такъв случай значи лежеше и се чудеше какво ли да ми каже, като ме види следващия път. *О, здравей. Е, вярно, отвърнах на целувката ти, но всъщност с по-голяма охота бих си обръснал веждите, отколкото това да се повтори. Нали не възразяваш да не ми се нахвърляш в бъдеще? Сърдечно ти благодаря.*

Стигнах дотам да си изнеса строга лекция: *Няма да допусна това да ми пречи. Ще се възстановя от ОКР. Ще ставам по-добре с всеки изминал ден. Възстановявам се, защото мога да го направя. Той просто ми посочи пътя. Не той ми помага да се оправя. Аз се оправям сама.*

И пак се впуснах в дълбоко дишане. Този път се справих добре. Но само за три минути и с облекчение чух звъна на часовника. Ала след това се почувствах по-спокойна, върнах се в леглото и когато навън най-после започна да се развиделява, заспах.

Събуждайки се сутринта, за миг си спомних единствено как ме целуна, колко вкусен, колко силен и топъл беше и колко безопасно се

чувствах. После обаче тутакси си припомних подробностите и ми призля. В осем си изпих чая и реших да проявя храброст, като отида да потичам. Облякох спортен екип, обух маратонки, погледнах облаците през прозореца и се запитах защо ли не завали. *Направо ще ме довърши*, помислих си, *и напълно го заслужавам*. Да тичам половин час под дъжда — или още по-добре в лапавица — е точно каквото трябва да ми се случи.

Проверих апартамента три пъти. Е, не беше лошо, но не беше и добре за през уикенда. С голяма безопасна игла закопчах ключа към вътрешната страна на джоба на анцуга, отново проверих вратата и най-после поех.

Оказа се по-ветровито, отколкото предполагагах, а маршрутът ми до парка означаваше да ме бие в лицето през по-голямата част от пътя. Докато стигна до входа, вече не си усещах лицето. В парка се впуснах в спринт чак до върха на хълма; дишах учестено, докато гърдите ме заболяха. На върха си поех въздух. Пред погледа ми се ширна панорама чак до реката. В небето се гонеха облаци и с всяка минута ставаше все по-тъмно и буреносно.

Поех надолу по хълма, направих пълна обиколка на парка и стигнах до входа точно когато закапаха едри ледени капки дъжд. Запитах се дали да не потърся подслон под тентата на затвореното кафене, но понеже не обичам да се мотая около парка повече от необходимото, особено в такъв полумрак, когато не виждаш кой се приближава, продължих да тичам.

Докато стигна до Талбот Стрийт дъждът естествено утихна. Бях мокра до кости, косата ми стърчеше във всички посоки от влагата и потта, а страните ми горяха от студа.

Наближавах към къщата, когато входната врата се отвори. Излезе Стюарт. Прекалено зает да проверява дали е заключил правилно, отначало не ме забеляза. За миг се запитах дали да не се шмугна зад колоните на съседната къща.

Оказа се прекалено късно.

— Здравей — поздрави той така жизнерадостно и дружелюбно, че се стреснах.

— Здравсти — отвърнах аз, като съжалявах, че не бях тичала малко по-бързо, та да си вляза вкъщи, преди той да излезе.

— Отивам да купя нещо за закуска. Искаш ли да дойдеш?

— Трябва да се преоблека — извиних се.

— Добре — съгласи се той, поглеждайки мокрия анцуг. — Иди и си сложи сухи дрехи. Като си готова, се качи. Яйца и бекон устройват ли те?

— Прекрасно — уверих го аз.

Ухили ми се и мина край мен.

— Стюарт... — промълвих аз.

Обърна се; още държеше ключовете в ръка.

— Искях... да ти благодаря за снощи. Задето... не влезе и ми отказа. Извинявай. Мисля, че виното ме замая.

— Не съм ти отказвал — отвърна той объркан.

— Какво? — попитах аз смаяна на свой ред. — Не ми ли отказа?

Пристъпи към мен и сложи ръка върху рамото ми, както направи снощи, за да ме успокои.

— Не, не съм. Просто не се възползвах от ситуацията.

— Не е ли същото?

— Не, въобще не е същото. Никога не бих ти отказал.

Усмихна ми се, а сърцето ми заби лудо. Не беше от тичането.

— Ще се видим след малко — подхвърли той и пое към Хай Стрийт.

Стоях загледана след него, докато не изчезна зад ъгъла.

ЧЕТВЪРТЪК, 25 ДЕКЕМВРИ 2003 Г.

Вечеряхме в неловко мълчание. Лий беше стотвил — печени парчета пуйка, картофи и дори сос от боровинки. Беше с книжна шапчица и ме наблюдаваше настойчиво, докато пиеше.

Бях ядосана, без да знам точно защо. Очаквах празника — Коледа — с нетърпение и си мислех колко е прекрасно да го споделиш с някого, а ето че сега почти ми се искаше въобще да не е тук. Питях се какво да кажа, та да си тръгне, без да предизвика кавга.

Дали защото каза, че жените обичали да се държат грубо с тях? Замислих се отново за думите му, но не те предизвикаха гнева ми. Нищо чудно и да беше прав. Вярно, на мен не ми беше особено приятно, но при други обстоятелства вероятно бих променила мнението си.

Не, не беше това! Друга беше причината: обземаше ме чувството, че Лий започва да ме обсебва.

Качих се горе, за да се преоблека, а когато слязох, установих, че ме е изолирал от кухнята. Настоя да си отворим подаръците след вечеря, а не преди това. От мен се искаше да седя на дивана с чаша шампанско в ръка и да проявя търпение. Накрая се оказах гост в собствената си къща.

За да се избавя от това неудобство, реших да се напия възможно по-скоро и добре напредвах към целта.

— Много е вкусно — обявих аз накрая, колкото да наруша смазващото мълчание.

— Радвам се, че ти харесва — кимна Лий и допълни чашата ми.

— Може ли вече да си отворя подаръците, моля? — попитах аз веднага щом той се нахрани.

Бях твърде нестабилна на краката си, та се наложи да ме хване за ръка, за да стана от масата. Сринах се и се разхилих до елхата, а той седна до мен.

— Май се налага да ти помагам, а? — предложи той и ми подаде малка, красиво опакована правоъгълна кутийка.

— Не! — възразих категорично и я сграбчих. — И сама ще се справя, благодаря.

Отне ми много време и още няколко чаши вино, докато отворя всички подаръци: няколко компактдиска от хора, за които не бях и чувала, гривна, която проблясваше на китката ми, нова кожена чанта и сребърна писалка с името ми, гравирано отстрани. Лий запали свещи до камината. Пиеше виното си далеч по-бавно от мен. Той също си отвори подаръците. Неговите бяха по-малко от моите, защото аз получих и от приятелки. Наблюдавах го как ги отваря — предимно дрехи, няколко одеколони и нов телефон. Изглеждаше доволен; много доволен. Или виното замъгляваше преценката ми?

После отворих кутия и намерих бельо, заровено сред куп тънка хартия. Трябваше, естествено, да го пробвам веднага. Започнах да се разсъбличам непохватно, свличах джинсите с безчувствени пръсти; наложи се той да ми помогне. Така и не успях да пробвам новото бельо, защото започнахме да се любим под неугледното коледно дърво, което бях украсила оскъдно с бели лампички и няколко стъклени топки.

Докато той проникваше в мен, се стараех да си поема дъх, а раменете ми се жулеха в килима. Чувствах се някак си не на себе си, повдигаше ми се, припомнях си всички мъже, с които се бях чукала безразборно при поредното излизане вечер да убия времето.

За момент съвършено ясно ми проблесна въпросът дали той е подходящият за мен. Не беше ли това просто поредната вечер след пиянство, която прекарвам с почти непознат мъж? Чукахме се на пода, а пръстите и устните ми бяха изтръпнали от прекалено много алкохол. Накрая, прекалено уморена да продължавам, симулирах оргазъм. Изчаках го да свърши, защото исках да остана сама, исках да спя, а и да повърна.

Лий сигурно долови неудобството ми и позабави темпо. Допря устни до бузата ми. Отворих очи. Стоеше над мен с неразгадаемо изражение. Косата му беше влажна от потта по челото; светлината от свещите хвърляше сенки по бузите му.

— Катрин — прошепна той.

— Да...

Очаквах да ме попита дали съм добре. Приготвих се да го даря с насърчителна усмивка, та най-сетне да свърши, а аз да отида да пия

вода, да си легна и да гледам как стаята се върти.

— Ще се омъжиш ли за мен, Катрин?

Думите му напълно ме шокираха.

— Какво?!

— Ще се омъжиш ли за мен?

След това — часове по-късно — легнала в леглото с поредното пулсиращо главоболие, си дадох сметка, че идеалният отговор щеше да бъде да го бях целунала, да поема нещата в свои ръце и да го накарам да довърши онова, с което се бе захванал. Прилагайки подобна тактика на отлагане, щях да имам време да помисля. Но поради замъгленото си от прекалено много вино съзнание се поколебах малко по-дълго.

Той се надигна от мен и седна на дивана.

С мъка се изправих на крака.

— Може ли да си помисля? — попитах аз.

Лий ме гледаше втренчено и за мой ужас в очите му имаше сълзи. Той плачеше. Този корав тип, чиято работа бе да се бие с други типове по алеите, който ме дърпаше за косата така, че падаха цели кичури, и ми обясняваше, че жените обичат да се държат грубо с тях, плачеше истински.

— О, Лий, недей — седнах в скута му и започнах да бърша сълзите му с пръст. Извърнах главата му, за да го целуна. — Всичко е наред. Просто не го очаквах. Това е обяснението.

Подцених обаче степента на неговото смущение. След няколко минути той се облече и ме целуна за довиждане.

— Утре съм на работа — съобщи ми нежно. — Скоро ще се видим.

— Но, Лий, ти пи. Недей да шофираш.

— Ще тръгна пеша и ще взема такси.

Нали точно това исках преди малко: да си тръгне и да ме остави на мира. А ето че сега го нямаше. *Внимавай за какво мечтаеш, Катрин*, напомних си аз.

Внимавай.

НЕДЕЛЯ, 23 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Докато си взема душ и посветя десет минути на агонията да реша как е най-подходящо да се облека за закуска с мъж, когото бях целунала снощи, надолу по стълбите се разнесе миризмата на пържени яйца и нахлу през прага ми.

Успях да заключа, да проверя веднъж вратата и да поема нагоре. Изпитах силно желание да се върна и отново да я проверя, но разчитах на факта, че ще прекарам известно време в компанията на Стюарт и това ще запълни ума ми с приятни мисли.

Беше оставил входната си врата отворена, но независимо от това почуках.

— Ехо?

— Насам — чух го да подвиква и проследих звука до кухнята в задната част на апартамента. Беше ярко осветена, защото през сводестите прозорци нахлуваше светлина. Беше украсил всекидневната: имаше коледна елха, а по прозорците — светлинки. Изглеждаше топло, уютно и подканващо. Върху холната масичка лежаха неделни вестници; на масата в кухнята вече имаше чайник с чай, няколко препечени филийки и буркан с мармалад от портокалови корички.

— Точно навреме пристигаш — обяви той.

Постави две пълни чинии, а аз се настаних срещу него и налях чая, добавих мляко в моята чаша и го докарах точно до любимия си цвят.

Необяснимо щастлива, не успях да залича усмивката от лицето си. Стигаше ми, че съм тук, толкова близо до човек, с когото мога да прекарам деня. Беше ми направо трудно да дъвча, защото се усмихвах така широко. В един момент се престраших да погледна към него и видях, че ме наблюдава съсредоточено.

— Изглеждаш щастлива — отбеляза той.

— Щастлива съм — уверих го аз, дъвчейки бекон с препечен хляб и жълтък.

Той се изчерви. Представа нямах защо, но по някакъв начин ми напомни за снощи.

Реших да сменя темата.

— Ти си дяволски добър готвач дори когато си с болно рамо.

— Именно за това си мислех сутринта.

— За кое?

— Ами какво ще правиш за Коледа?

— Абсолютно нищо — изсмях се аз глухо: — Точно като миналата година. Ще си стоя къщи и ще гледам скапаната коледна телевизионна програма.

— Ал ще дойде на обяд на Коледа. Няма с кого да прекара празника. Ще дойдеш ли и ти? Заедно ще прекараме Коледа. Какво ще кажеш?

— Нямах ли семейство или близки, с които да празнуваш?

— Не — поклати глава той, дъвчейки. — Мога да отида при сестра си, но живее в Абърдийн. Ралфи пак тръгна да обикаля света с раница, а и съм дежурен в някои от дните по празниците. Имам късмет, че Коледа ми е свободна.

Допих си чая и се запитах дали няма да е невъзпитано да си наля още.

— Това е същият Ал, за когото ми говореше, нали? Водещ световен специалист по ОКР. Правилно ли разбирам, че искаш да прекарам Коледа с него?

— Ами — да. И с мен. Ще дойдеш ли?

— Много си мил. Може ли да си помисля?

— Да.

Привършихме закуската и се преместихме в слънчевата трапезария с остатъка от чая. Седнах на светлия килим и разгърнах на пода пред себе си „Сънди Таймс“. Потопих се в други части на света, в травмите и болките на други хора, в чужд живот.

На дивана той преглеждаше „Телеграф“ и от време на време ми четеше по някой абзац или се засмиваше на нещо.

Кракът ми започна да изтръпва. Сгънах вестника и се наместих до Стюарт със списание в ръка. В списанието имаше материал за ОКР. По принцип избягвам да чета такива статии, защото ми действат мъчително, но сега ми се стори интригуващо. Ставаше въпрос за

прочути исторически личности, страдали от ОКР. Някога възприемали състоянието за ексцентричност.

Показах статията на Стюарт. Той се приближи към мен и я прочете през рамото ми. Усещах дъха му върху себе си.

Не само се чувствах напрегната, но се питах ще ме целуне ли отново и същевременно се чудех ще го понеса ли без успокояващото въздействие на алкохол в себе си. Изведнъж той стана рязко и отиде в кухнята, за да приготви пресен чай. В този момент пред слънцето премина облак и стаята потъмня.

— Наистина е време да си вървя — промърморих аз.

Реших, че не ме е чул. След няколко минути се върна с чайника и внимателно го постави върху масичката сред страниците с рекламите.

— Можеш да си вървиш, ако искаш — отвърна той, — но се надявах да поостанеш.

— Нима?

— Често питаш така, все едно не ми вярваш — отбеляза той, сядайки на дивана до мен.

— Гледаш ме като психолог — отвърнах аз, леко свъсила вежди.

— Аз съм психолог. Защо се дразниш?

— Защото започваш да ме анализираш.

Усмихна се леко, а аз продължих:

— Наясно си как работи мозъкът ми, а аз нямам понятие какво мислиш ти.

Започна да ми налива чай — този път го беше докарал съвсем точно на цвят — несъмнено си даваше сметка, че това ще ме възпре да не си тръгна.

— Снощи те целунах — изтресох аз троснато.

Представа нямах какво искам да му внуша.

— Да — съгласи се той.

— Усетих как животът ми се променя.

— И? — погледна ме очаквателно със зелените си очи.

— Промените ме плашат до смърт.

— Знам.

— *Знаеш?! Само това ли ще кажеш?*

Сви рамене, отказвайки да отвърне на разпаления ми тон.

— Просто се съгласявам с теб. Всяка промяна плаши. Естествено е. Но с времето я преодоляваш, нали?

Не съобразих как да му отвърна. Стаята се завъртя пред очите ми. Нещата не отиваха на добре. Как стана така, че преди минути се чувствах блажено щастлива, а сега се стигна до това?

— Не знам какво искаш от мен — промълвих окаяно.

Отново ме изгледа изпитателно; именно от това се страхувах най-много. Ами ако разбере какво всъщност изпитвам? Изведнъж останах поразена от начина, по който ме гледа.

— Кати, беше само целувка.

— И мислиш, че не значи нищо ли? — попитах аз с пламнали бузи.

— Не съм казал подобно нещо.

— Как успяваш така не принудено да водиш неловки разговори?

— Вероятно защото по-често ми се налага да водя такива, вместо по-безобидни — засмя се той.

Разбрах, че каквото и да кажа, той има готов отговор, затова прехапах устни. Да ме гледа вторачено — в това също го биваше. Този път обаче спечели той; изплаших се, че ако го гледам прекалено дълго в очите, ще се разплача, затова си допих чая и решително оставих чашата на масичката.

— Наистина е по-добре да си вървя — заявих аз. — Благодаря за закуската. Беше чудесна.

Изпрати ме до входната врата.

— Винаги си добре дошла, когато решиш.

Стюарт беше прав; разбира се, че беше. Ставаше въпрос само за целувка, за не принуден разговор, за закуска... Докато проверявах вратата, прозорците, кухненските чекмеджета и всичко останало, си повтарях какво ми каза той и се питах кое точно ми е трудно да проумея.

СРЯДА, 7 ЯНУАРИ 2004 Г.

— Здравей, красавице.

— По дяволите, Лий, заради теб щях да получа сърдечен удар!

Потънах в прегръдките му, преди да завърша изречението. Намирахме се на студения служебен паркинг. Тръгнах си по-късно и очаквах единствено мъчително прибиране вкъщи сред задръстванията, а ето че той стоеше и ме чакаше до колата. Паркингът беше зле осветен и полутъмен.

Целуна ме бавно и нежно.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

— Приключих по-рано и реших да те изненадам. Да отидем някъде.

— Нека първо се приберем, за да се преоблека.

— Изглеждаш чудесно както си.

— Не, сериозно. Цял ден бях на работа. Предпочитам да се преоблека...

— Влизай.

Държеше вратата на колата непосредствено зад моята отворена.

— Тази кола ми харесва — отбелязах аз, настанявайки се на седалката. — Какво стана с твоята?

— Идвам направо от работа — отвърна той. — Тази е служебна.

— Ясно. А каква точно е службата ти?

На това, естествено, не последва отговор. Изглеждаше елегантен в тъмния костюм и тъмносивата риза; беше и гладко обръснат. Запитах се дали наистина идва право от работа, или преди това се е отбил в гимнастическия салон. Отвън колата нямаше никакви отличителни белези, та да я правят различна от другите; вътре нямаше разхвърляни компактдискове, смачкани бележки от паркинги или разрешително, прикрепено към предното стъкло.

Бяхме се отправили извън града.

— Къде отиваме?

— На по-различно място.

Докато караше, сложи ръка върху бедрото ми, но не откъсна очи от пътя. Ненадейният контакт ме накара да потрепера от вълнение въпреки умората. Побутна полата ми нагоре и стигна до голата част на крака ми. За миг си помислих, че ще продължи нататък, но той спря там, високо върху бедрото. Поставих ръка върху неговата.

— Подранихме — отбеляза след време. — По-добре да спрем за малко. Какво ще кажеш?

Нямаше предвид, естествено, да спрем да се насладим на гледката, но все пак потърси относително приемливо място. Представляваше паркинг на върха на хълма; по-нататък се простираше парк, затворен нощем, но за щастие, не бяха заключили портата. Лий подкара по тъмния път сред дърветата и стигна до оголено място, откъдето се виждаха светлините на града в долината под нас.

Той освободи предпазния колан и огледа заобикалящата ни тъмнина. Друга кола бе паркирала в ъгъла; нямаше признаци вътре да има някого, макар да бе прекалено тъмно, за да се види ясно.

Независимо от спуснатите седалки в колата не беше удобно. Накрая се озовахме отвън, облеgnати върху вратата — аз с пола, навита до кръста, и събути пликчета, а той — заровил лице в гърдите ми. Рошех косата му и треперех, но не бях наясно дали от студ, или от тръпка; петите ми потъваха в рохкавата пръст.

— Не е редно да правя това — промълви той шепнешком.

— Защо не?

Вдигна глава. В тъмното едва го виждах, но усещах тялото му до своето и различавах светлите кичури, които вятърът развяваше.

— Не можах да спра да мисля за теб. Цял ден се питах колко време ще мине, преди отново да съм с теб.

— Това е хубаво, нали? — попитах и го целунах по бузата.

— Не и когато трябва да се съсредоточиш върху нещо служебно — поклати глава той. — Все едно мамя. Не постъпвам така.

— В смисъл мамиш, все едно чукаш друга ли?

Засмя се.

— Не чукам никоя друга. Само теб. Когато съм с теб, не мисля за работата си и не е редно да мисля за теб, когато съм на работа. — Отдръпна се и си оправи костюма. От джоба на сакото извади черна топка плат. — Твои са, предполагам?

Отворих вратата на колата, за да вляза на топло.

— Чакай — спрях аз. — Не бях с тези.

— Не, разбира се. Донесох ти чисти. Имах предчувствие, че ще са ти нужни.

— А какво стана с моите?

— Сигурно са някъде на паркинга — сви рамене той.

— Имаш ли фенерче? Не мога да си оставя пликчетата някъде на паркинга.

— Нямам фенер — отсече той и запали двигателя. — Да вървим. Гладен съм.

След половин час пристигнахме в прекрасна стара кръчма до реката и чакахме за маса. Седнала пред откритата камина с чаша червено вино в ръка, се топлех и бавно изучавах менюто. Лий седеше срещу мен и ме наблюдаваше с весела усмивка.

Аз първа го усетих; от него внезапно започна да се излъчва напрежение. С периферното си зрение долових как се стегна.

Вдигнах поглед: наблюдаваше някого или нещо зад мен. Инстинктивно се обърнах. Зад мен в ресторанта вечеряха сума ти хора.

— По дяволите! — изруга той под носа си.

— Лий, какво има?

— Не се обръщай — нареди ми с леден тон. В следващия миг се изправи. — Чакай тук, чу ли? Сега ще се върна.

Проследих го с поглед как се отправя към тоалетните на ресторанта. Чувствах се неспокойно. Кого видя? Друга жена ли? Независимо от указанията му се завъртях, за да виждам трапезарията. Чаках появата му. Вратата към тоалетните се отвори, но не беше Лий, а двама непознати — единият в костюм, праметнал малка раница на рамо; другият — по-възрастен — по-небрежен в облеклото, с черно кожено яке и джинси. Смееха се. Очаквах да седнат в трапезарията, но те тръгнаха право към мен. Облегнах се назад в креслото и отново потънах в менюто, докато минаваха край мен. Стигнаха до входа на кръчмата и си стиснаха ръцете. Мъжът с джинсите изчезна през вратата и се изгуби някъде в паркинга.

След няколко минути се появи Лий. Говореше по мобилния. Междувременно седна срещу мен.

— Да. Добре. Ще се видим отвън.

Затвори апарата и го пъкна в джоба на сакото.

— Лий, какво става?

— Съжалявам. Налага се да излезем и да изчакаме малко в колата.

— Какво?!

— Трябва да се срещна с един човек. Не може да го чакаме тук.

— Шегуваш се!

Наведе се напред и пхна ключа в ръката ми.

— По дяволите, млъкни и отивай в колата! Ще дойда след минута.

С тежки стъпки се отправих към колата и затръшнах вратата, макар наоколо да нямаше никого, който да оцени степента на беса ми. Сама вътре, отворих жабката с надеждата да открия някакво обяснение на случващото се, но тя беше празна; абсолютно празна.

След няколко минути от страничната врата на кръчмата излезе Лий и тръгна към мен. Отвори и заедно с него в колата нахлу студеният нощен въздух.

Погледнах го с очакване.

— Тази кръчма е долна — обяви той весело. — Да отидем на друго място.

— Какво?

Притисна слепоочията си с пръсти, все едно му причинявах главоболие.

— Добре — примири се той, — слушай сега. След няколко минути ще се появят още коли. Ще се срещна с хората в тях и ще им обясня какво се случи току-що. С малко повече късмет ти и аз ще си тръгнем и ще идем да вечеряме в друга кръчма.

— А ако нямаме късмет?

— Тогава ще се наложи да им помогна, а ти ще се снишиш в колата. И няма да гъкнеш.

— Някога ще благоволиш ли да ми обясниш какво, по дяволите, става?

— Само да приключи тази история. Обещавам ти.

Наведе се и ме целуна в тъмнината. Отначало извърнах глава, та устните му да попаднат върху бузата ми, но той ме хвана за брадичката и ме целуна по устата. С другата си ръка, плъзнала се под сакото ми, разкопчаваше блузата.

На мястото до нас спря кола. Вътре различих три силуета, но поради тъмнината не ги видях ясно.

— Пристигнаха — осведоми ме Лий. — Ти стоиш тук, чу ли? При никакви обстоятелства не излизай от колата, разбра ли?

Кимнах. Той излезе и се качи отзад в новопристигналата кола. При отварянето на вратата лампичката в купето не светна. Напрягах се да наблюдавам фигурите вътре, но не ги различавах добре. Приличаха на хора, които обсъждат нещо, ала не чувах никакъв звук. След няколко минути четирите врати се отвориха и всички излязоха. Лий ми се усмихна и намигна. Не бях в настроение да отвърна на закачката му. Цялата компания се отправи към страничната врата на кръчмата. Влязоха. Имаха вид на приятели, тръгнаха да изпият по халба бира.

В колата беше студено; чудех се дали да не запаля двигателя, за да се сгрея, или поне да пусна радиото. За миг дори ми хрумна да отпраша към вкъщи и да го оставя тук с приятелите му. Ядосвах се не толкова заради провалената романтична вечеря, колкото заради начина, по който се разпореждаше с мен. Започнах мислено да се подготвям как ще го посрещна. Точно тогава случващото се — каквото и да беше — приключи.

Страничната врата на кръчмата се отвори със замах и последва истински хаос.

Седнах по-напред на седалката, за да виждам по-добре, но мигом се дръпнах назад, защото онзи мъж с раничката се затича към колата. По петите го следваше мъж с качулка, а зад него тичаше Лий. Лий извика нещо и се хвърли към мъжа с раничката. Двамата се строполиха на земята. В същия момент вратата отново се отвори и оттам изскочиха други двама мъже.

Припомняйки си всичко, признавам, че не разбрах какво става. Едва когато видях Лий да измъква от джоба си някаква гумирана жица и да завързва ръцете на мъжа отзад, а двама от неговите хора да връщат мъжа с качулката от пътя, най-после ме осени, че пред мен се разиграва *арестуване*.

Лий арестува мъжа с раничката.

ПОНЕДЕЛНИК, 24 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

През този ден всичко страхотно се обърка; крехкият ми свят се срина.

Свърших работа в четири. Бях насред кампания за набиране на персонал за изграждащото се в индустриалната зона ново складово помещение за продукцията на фармацевтичната компания, в която работех. Щяхме да открием склада през април и вече бяхме набрали почти целия управленски състав. Оставаше да се погрижим за бригадирите и изпълнителите. Предвиждахме повечето да са от околните райони. Обявите във вестниците щяха да излизат през първите шест седмици на новата година. В случай че не набавим достатъчно персонал чрез тях, щяхме да се обърнем към агенциите за трудова заетост.

Взех метрото до Кингстън Стрийт, на четвърт километър от вкъщи. Избрах заобиколния път отзад, за да проверя завесите, после щях да изляза на Талбот Стрийт и да стигна до входната врата. Съзнателно си наложих да пътувам с метрото два последователни дни по един и същи маршрут и да огранича проверките, доколкото ми е възможно. Сутрин начинанието ми отнемаше по един час — определено много по-добре, отколкото досега.

На няколко крачки от входната врата чух вик зад гърба си и се обърнах сепнато. Видях Стюарт да тича по Талбот Стрийт към мен.

— Рано си приключил — констатирах аз.

— Да, слава богу. Ти как си?

— Добре, благодаря.

Последва пауза. Питам се как ще проверя входната врата в негово присъствие.

— Е, ще дойдеш ли за по питие?

— Какво? Сега ли?

— Да, сега.

— Каня се да...

— Хайде, ела сега. Хайде.

Във входното антре на къщата ми позволи да проверя вратата веднъж, докато ме чакаше нетърпеливо.

— Тук за теб има бележка — посочи той масичката в антрето.

Стиснах зъби, раздразнена от прекъсването. Ако продължи да ми говори, проверката ще отнеме цяла нощ.

— Остави ме да свърша тук и тогава ще погледна.

Разбира се, точно когато приключвах с проверката, вратата на апартамент номер едно се отвори и госпожа Макензи се появи по пеньоар и чехли.

— Ти ли си, Кати?

— И аз — обади се Стюарт.

— О, чудесно е, че сте двамата. — Изглежда ме изпитателно, както правеше винаги, свареше ли ме да проверявам вратата. След това се размърда. — Е, ако стоя и ви зяпам цял ден, нищо няма да свърша.

Влезе си в апартамента и със Стюарт се спогледахме.

— И с теб ли постъпва така? — попита той шепнешком.

Кимнах и добавих:

— Не споменавай Коледа пред нея. Не обича празника.

— Разбрах. Допуснах тази грешка миналата седмица. Ето ти бележката.

Представляваше листче с предварително напечатано „Докато те нямаше“ и на него се мъдреше моето име. Сред квадратчетата, на които да отбележиш за какво става дума, беше изписано името „Сам Холандс“, номер на мобилен телефон, на стационарен и съобщение: „Моля звънете при първа възможност“.

Стюарт ми я връчи, преди да осъзная за какво става дума, и естествено, на този етап, при толкова прекъсвания, въобще не успях да проверя вратата както трябва. Налагаше се да започна всичко от самото начало.

— Вратата е заключена, Кати — промълви той внимателно, забелязал изражението ми. — Нали няма да стоим тук цяла нощ? Да отидем да пийнем по нещо при мен.

— Не мога да я оставя така.

— Напротив — можеш. Хайде.

— Защо внезапно се разбърза така?

— За никъде не бързам — увери ме той.

Беше толкова спокоен, толкова невероятно овладян, че усетих как се напругам.

— Защо не си вървиш и не ме оставиш да довърша?

— Няма да поощрявам ОКР-то ти.

— Какво? — прихнах аз неволно.

— Кати, не е нужно да те убеждавам. Сама ще овладееш състоянието си. Ако се включи в рутинните ти проверки, пък било то и само като присъствие, няма да си мотивирана да работиш срещу тях.

— По дяволите, не се дръж като шибан психолог.

— Напротив, точно така ще продължа. Работният ми ден приключи и бих искал да се качим горе с теб още сега, за да пийнем нещо. Затова — идвай.

Накара ме да се кача по стълбите пред него. Още стисках бележката в ръка. Не погледнах обратно към входната врата. На първия етаж спрях и хвърлих поглед към вратата на моя апартамент. Изпитвах изключително силно желание да вляза и да започна проверката.

— Хайде, Кати, не спирай — подкани ме Стюарт.

Вече беше изкачил половината стълби до горния етаж.

— Трябва да вляза и да звънна на този човек... — погледнах листчето, — на Сам Холандс.

— Звънни от моя телефон — предложи той.

Понеже не помръднах, Стюарт се върна и застана до мен.

— Апартаментът ти е обезопасен, защото си го проверила сутринта — обърна ми внимание той. — Нали е така?

Преди да успее да възразя, той ме хвана за ръка.

— Хайде да се качваме.

И изведнъж се оказа, че мога да се движа.

Апартаментът на Стюарт беше по-топъл от моя и светъл — всички лампи бяха запалени. Той включи фурната и започна да се суети из кухнята.

— Чай ли ще прием или вино? — попита.

— Вино — отвърнах аз. — Да го отворя ли?

Подаде ми бутилка от хладилника, а аз намерих чаши в шкафа.

— Най-добре да звънеш на Сам Холандс — посъветва ме той.
— За да не забравиш.

С бележката отидох във всекидневната на Стюарт, седнах на дивана и я погледнах изпълнена с напрежение. По това време на

вечерта не си заслужаваше да пробвам стационарния номер. Най-вероятно беше на офис. Набрах мобилния. Звъня доста продължително. Накрая отговори женски глас.

— Детектив сержант Сам Холандс на телефона.

Детектив сержант ли?

— Ало? Обажда се Кати... Кати Бейли. Оставили сте ми съобщение.

— Изчакайте за момент, моля.

Чуха се приглушени шумове, гласове в далечината, все едно детектив Холандс притискаше слушалката към рамото си.

Пулсът ми започна да се учестява, а устата ми — да пресъхва. Прилошаваше ми. Какво, по дяволите, иска полицията? Едва ли е за нещо добро.

— Извинявайте, госпожице Бейли. Кати, нали? Благодаря, че отвърщате на позвъняването ми.

Нови приглушени шумове.

— Работа в отдела за домашно насилие към полицейския участък в Камдън. Търся ви във връзка с Лий Брайтман.

— Да? — едва успях да прошепна аз.

— Всъщност е превантивно позвъняване. Искрах да ви уведомя, че Лий Брайтман ще бъде освободен от затвора в петък, двамайсет и осми февруари.

— Нима?

Чух собствения си глас да идва от много, много далеч.

— Да, опасявам се. Съобщил е на кой адрес ще бъде в Ланкастър. Според мен няма защо да се безпокоите, че ще налетите на него на улицата. Колега от Ланкастър ни се обади, за да ни каже подробностите и да ви уведомим.

— Той знае ли... Знае ли къде съм?

— Не и ако вие не сте му съобщили адреса. От нас определено няма да го научи. Уверена съм, че няма да се отдалечава, Кати. Безсмислено е да се безпокоите. Ако нещо ви притеснява, просто ни звъннете — или на този номер, или на другия. Разбрахте ли ме?

— Благодаря — едва успях да промълвя и затворих.

Седях и чаках; усещах как паниката ме връхлита като вълна. Не си спомням, но май я чаках, когато чух шума — високо и ясно простенване. За миг се запитах откъде идва. И останала без дъх, си

дадох сметка, че аз го издавам. Облегнах се назад на дивана и се опитах да се смаля до неузнаваемост, да потъна; исках да изчезна.

Винаги различавам подобни моменти като изключително опасни. Страхът, който обсебва живота ми, се извисява до нови върхове и съществуването ми се превръща в безсмислено усилие, в огромно предизвикателство.

Но в момента всичко беше в мъгла. Видях седналия до мен Стюарт, цялата стая се люлееше, все едно има земетресение. Усетих как ръцете му ме обгърнаха и го чух да ми казва нещо. *Дишай* ли беше? Не помня детайлите. Отблъснах го секунди преди да ми прилошее; той грабна кошчето за боклук и го сложи пред мен, а аз не спирах и не спирах да повръщам.

После се чуваше само моето запъхтяно дишане; усещах как потрепервам и за нищо на света не съумявах да се контролирам. Пръстите ми изтръпнаха, но беше прекалено късно; подът стремглаво приближаваше към мен.

СРЯДА, 7 ЯНУАРИ 2004 Г.

През целия път към вкъщи Лий почти не ми проговори.

Спря за момент и взе плик с пържени картофки от ресторанта на Проспект Стрийт. Стояха неотворени върху масата в трапезарията и от аромата им устата ми се пълнеше със слюнка, независимо че изцяло бях изгубила апетит. Седяхме на дивана, на тъмно. Настани се там и ме придърпа в скута си. Скована и вдървена като нацупено дете, вече дори не помнех точно за какво се сърдя.

— Трябва да поговорим за това — промълви той нежно.

Беше ме обгърнал с ръце и заровил лице в шията ми.

— Трябваше да го направим доста отдавна.

— Права си. Съжалявам. И се извинявам за цялата гадна история тази вечер.

— Кой е той? Мъжът с раничката?

— Една от мишените ни. Следя го от седмици. Представа нямах, че използва кръчмата като място за срещи, иначе не би ми хрумвало да те заведа там.

— Значи си полицейски офицер?

Той кимна.

— А защо не ми каза досега?

Последва пауза. Въпреки яда си започвах да омеквам. Той си играеше с ръката ми, преплиташе пръсти с моите, вдигаше я до устните си, за да целуне връхчетата на пръстите.

— Не очаквах това да се случи — повтори. — Не постъпвам така. Не се обвързвам с жени. С никоя не съм бил достатъчно дълго, за да се налага да ѝ обяснявам каквото и да било. Никак не ми е лесно да говоря за работата си, да знаеш. През по-голямата част от времето действам под прикритие. Много по-лесно се справям, ако съм сам.

— Изглежда ми опасно — отбелязах аз.

— Вероятно ти се е сторило по-ужасно, отколкото е. Аз съм свикнал.

— Това ли прави и първата вечер, преди да се появиш тук, целият в кръв? Мислех, че си се сбил.

— Да, тогава не всичко мина по ноти. Но такива неща не се случват често. През по-голямата част от времето седя в кола и чакам нещо да стане или съм на инструктаж в задушна стая без прозорци, или отговарям на триста, че и повече имейли. — Размърда се и пъхна ръка зад гърба си. — Седя на нещо твърдо. Какво е?

Беше органайзерът ми. Хвърлих го на дивана заедно с чантата си, когато влязохме.

Освободих се от прегръдката му и се надигнах.

— Ще донеса пържените картопки. Искаш ли нещо към тях? Някакво питие?

— Не — чух го да отказва.

Сложих чайника да ври. Ако се нуждаех от нещо в момента, то определено беше чаша чай.

— Може ли да погледна? — попита той отдалеч.

След няколко минути донесох чашите с чай, а той беше запалил лампите. Тефтерът ми с ангажиментите беше в скута му и той прелистваше страниците.

— Какво правиш?

— Любопитен съм. Кои са всички тези хора?

На гърба на органайзера ми имаше прозрачен плик с множество визитки.

— Хора, които съм срещала по конференции и така нататък. Не е редно да ровичкаш там.

— Защо не? — попита той, но затвори тефтера и ми го подаде.

— Ръководя „Човешки ресурси“, Лий. Там има данни за персонала, служебни задължения и други такива. Затова.

Той се ухили.

— Добре. Картофките още ли са топли? Умирам от глад.

ПОНЕДЕЛНИК, 24 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Съвземах се бавно. Лицето ми беше забито в пода, а миризмата на повърнато нахлуваше в ноздрите ми.

Почти веднага усетих как паниката отново ме завладява. Стюарт се опита да ме накара да дишам бавно. Държеше ме, милваше ме по лицето, говореше ми спокойно, но в началото не даде резултат; аз буквално не го чувах. Повърнах отново. За щастие съумях да дишам и благодарение на това не припаднах повторно, но в някакво отношение ми се струваше, че това би било по-милостиво.

Накрая го чух:

— Върни се при мен. Дишай заедно с мен. Хайде, Кати. Не искам да се налага да викам помощ. Дишай едновременно с мен. Можеш да се справиш. Хайде.

Мина доста време, преди да се успокоя и да започна да го чувам и да разбирам какво ми говори. Даде ми чисти дрехи: негово долнище на анцуг и тениска, защото не искаше да ме остави сама в апартамента, а аз не бях готова да сляза долу. От слабост едва се държах на краката си. Той ми помогна да стигна до банята, остави ме да се съблека и да вляза в приготвената вече вана. Застана пред полуотворената врата и не спря да ми говори, докато аз треперех и се стараех да не се гледам и да не мисля за белезите по тялото си.

Имах чувството, че *той* отново е в главата ми. Или още не е, но изчаква. Неговият образ, срещу който се съпротивлявах, още беше тук. Бе изгубил част от натрапчивостта си, но сега...

Взех флакона с душгел за тяло на Стюарт, но ръката ми трепереше прекалено силно и той потече по китката ми във водата във ваната. Все пак успях да насапунисам ръцете си и да отстраня миризмата на повърнато от косата и тялото си. Ароматът на тела, странно познат, ми помогна да се почувствам малко по-добре. Наплисках си лицето с вода и си изплакнах устата.

— Мисля си за първия път, когато те видях — говореше Стюарт. Чувах гласа му, все едно е до мен, а той всъщност беше пред

открехнатата врата. Седеше на пода в антрето, защото виждах протегнатите му крака. — Брокерът направо нахлу в сградата, а ти сигурно си проверявала вратата. Доста мръснишки го изгледа.

— Не помня... Наистина ли?

Зъбите ми тракаха, гърлото ме болеше. Нима бях крещяла? Чувствах се точно така.

— Да.

— Вратата беше отключена. Резето не беше пуснато.

Той се засмя.

— Горката ти. Как си се справяла, когато са оставяли вратата отворена? Боже. — Тонът му се промени. — И мен ме гледаше ужасена, защото прекосих прага точно когато проверяваше вратата. Помислих си, че не съм виждал по-красива разрошена разгневена жена.

Дръпнах запушалката на ваната с безчувствени пръсти. Заслушах се как водата изтича. Често бях чувала това бълбукане от леглото си долу и се питах защо ли се къпе в три сутринта.

— Не съм красива — възразих тихо, все още загледана в белезите по дясната си ръка и по-дълбоките в горната част на бедрата. Най-жестоките бяха още червени и ме сърбяха.

— Съжалявам, но остави аз да определя. Приключи ли?

Надигнах се колебливо и се загърнах с кърпата. Все още беше влажна от душа, който той си бе взел сутринта. Чувствах се напълно изцедена, лишена от всякаква енергия. Седнах на ръба на ваната и зачаках кожата ми да изсъхне от само себе си. Нямах никакво желание да докосвам тялото си.

— Нали не възразяваш да отида да сложа чайника да ври? — попита той. Гласът му ме накара да подскоча. — И си подай дрехите. Ще ги пусна в пералнята.

— Добре — съгласих се аз с едва доловим шепот.

Бях на път съвсем да си загубя гласа. Спомних си за времето, когато се беше случило. На следващия ден полицията се опитваше да ме разпитва, но аз не можех да говоря. Бях пищяла в продължение на три дни. Наложих се да минат няколко дни, та гласът ми да се възвърне и да бъда в състояние да отговарям. Дотогава, естествено, той им бе наприказвал какво ли не.

Облякох тениската и долнището на анцуга. Чувствах ги странни: бяха ми прекалено широки и се налагаше да придържам анцуга. Имах усещането, че съм полугола, защото ръцете ми не бяха покрити. Белезите бяха зловещи; не исках Стюарт да ги види. На вратата на банята висеше тъмносиня хавлия. Облякох я. Обгърна ме почти два пъти и стигаше до пода. Щеше да свърши работа.

Заварих го в кухнята. Пералнята се въртеше с моите дрехи. Долавяше се лека миризма на дезинфектант. Той постави чаша чай на кухненската маса и аз се настаних пред нея; босите ми крака опряха в плочките на пода. Никога не си бях събувала чорапите в неговия апартамент, да не говорим за другите дрехи.

— Искаш ли да поговорим? — попита той.

— Не съм в състояние — прошепнах аз.

— Ще ми кажеш ли какво ти съобщиха по телефона?

Замислих се над думите си, преди да ги изрека.

— Щели да го освободят на двацет и осми.

— Мъжът, който те е нападнал ли?

— Да.

— Добре — кимна той. — Чудесно се справи.

Похвали ме сякаш съм ученичка, решила сложно математическо уравнение.

— Щял да остане в Ланкастър. Според нея нямало да дойде насам.

— Знае ли къде живееш?

— Не мисля. Местих се. Три пъти се местих. От онова време, освен полицията ме познава само един човек — Уенди.

— Дали Уенди е в опасност?

Помислих върху думите му известно време и поклатих глава.

— Едва ли знае, че сме станали приятелки. За пръв път говорих с нея, когато ме откри. После него го арестуваха. Тя обаче даде показания по време на процеса...

Отпих от чая. Опари ми гърлото, но ми подейства като вълшебство. Почти моментално усетих как се успокоявам.

— Всичко ще бъде наред — увери ме той нежно. — Сега си в безопасност. Той никога повече няма да те нарани.

Опитах се да се усмихна. Искях да му вярвам, да му имам доверие. Не — имах му доверие! В края на краищата седях в неговата

кухня с неговите дрехи и неговата хавлия. Въпреки това промълвих:

— Не можеш да ми го гарантираш.

Той се замисли.

— Така е, не мога, но вече не си сама в цялата история. Можеш да направиш избор: или се отърсваш от сянката на този злодей и без да спиращ, се възстановяваш и с всеки изминал ден ставаш по-силна, докато спреш да се страхуваш, или го оставяш да продължи да те наранява. В състояние си да направиш избора.

Думите му ме накараха да се усмихна неволно.

— Тук ли ще останеш тази нощ? — попита той.

Замислих се над възможностите пред себе си: исках да се прибера и да започна с проверката на апартамента, но същевременно се страхувах; страхувах се да се прибера вкъщи; страхувах се да съм където и да било без Стюарт.

— Да — отвърнах.

— Аз ще спя на дивана.

— Не, недей. Редно е да си в леглото си — посочих рамото му.

— Миналия път, когато спа на дивана ми, се срина — напомни ми той.

— Има по-малка вероятност да се срина на дивана ти, отколкото ако се събудя в леглото ти.

— Щом така смяташ — добре. Гладна ли си?

Не бях, но още преди часове той беше пъхнал във фурната една тавичка. Яденето още беше топло. Започнахме да се храним, поставили чинии в скута; топяхме зальци в гъстия сос, а лютото месо пареше гърлото ми, но беше вкусно. Беше донесъл и бутилката вино, която така и не отворих. Сега я изпихме.

— Сигурно не е добра идея — отбеляза Стюарт, довършвайки първата чаша вино.

— Кое?

— Алкохолът. Ти изкара тежка вечер, а утре аз трябва да съм свеж, за да сготвя коледния обяд.

— Но е приятно.

Погледна ме и се усмихна. Стори ми се смъртно уморен, а очите му бяха потъмнели.

— Днес на работа си мислех как ще се прибера и тази вечер ще се напия — сподели той.

— Защо?

— Миналата Коледа беше кофти, ако трябва да съм честен. Мъча се да я забравя. Решението не е да се разстройвам, разбира се, но се надявах да помогне.

— Какво стана миналата Коледа?

Отново си напълни чашата и наля в моята, макар да бях отпила съвсем малко.

— Тогава нещата с Хана тръгнаха към провал.

— С годеницата ти ли?

Кимна и продължи:

— Пригответе коледното угощение. Бяхме четирима: аз и Хана, брат й Саймън и приятелката му Роузи. Саймън беше най-добрият ми приятел в университета. Чрез него се запознах с Хана. Точно приключвахме на масата и мобилния на Хана звънна. Тя беше на повикване. Каза, че било спешен случай и трябва да отиде в болницата. Саймън я смъмри, но Хана му се сопна да я остави на мира, грабна си палтото и изчезна. Той се ядоса страшно много, но аз не разбрах защо. Постоянно му повтарях да не се разстройва. Получи се доста неловко. След малко двамата с Роузи си тръгнаха. Останах сам. Докато я чаках, бях заспал на дивана. Хана се върна към три след полунощ. — Погледна ме. Неволно свъси вежди. — Много кофти Коледа, наистина. Оказа се, че обещала да прекара празника с мъжа, с когото се срещала. Саймън знаел за връзката й. Смятал да ми каже истината. Затова Роузи го накара да си тръгнат. Не искала да ми провали Коледата.

— Ти кога разбра?

— Едва през юли. — Облегна се на дивана и си допи виното. — Не ми се говори за това — отсече той решително.

Изми чиниите, докато гледах късните новини. После донесе завивката от спалнята и ме загърна. Беше огромна.

— Имам спален чувал в гардероба — каза той. — Ти вземи това.

— Благодаря.

Улових погледа му и усетих как сърцето ми трепна. Ако се беше опитал отново да ме целуне, не знам как щях да реагирам. Ала той само се усмихна и се прибра в спалнята. Чух го да се движи напред-назад, да гаси лампите. Загаси в кухнята, но остави в антрето да свети. Сгуших се на дивана под топлата мека завивка, която леко ухаеше на

прах за пране и неговия одеколон за след бръснене. Сигурна, че няма да заспя, лежах и мислех как няма да заспя и накрая съм заспала.

СЪБОТА, 17 ЯНУАРИ 2004 Г.

Силвия организира събирането в „Спред Игъл“ — любима кръчма, станала свидетел на многобройни прекрасни вечери през годините. Силвия ту поддържаше връзка с управителя, ту се разделяха, но двамата съумяваха да останат приятели и в моментите, когато не са заедно.

Взехме такси до „Спред Игъл“. Лий беше в лошо настроение.

— Слушай, ако не искаш, няма да стоим дълго. Сериозно. Само час-два.

— Да, добре.

Ако не беше толкова дяволски привлекателен, вероятно щях да му кажа да се омиа. Не успях да реша дали изглежда по-добре в костюм, обръснат и свеж, или го предпочитам по джинси и нуждаещ се от душ. Тази вечер беше нещо средно: по джинси, но с тъмносиня риза, от която очите му изглеждаха необикновено ярки и сини и — слава богу — чист и свеж. Докато се насочвахме към вратата, зашеметени от шума отвътре, той ме хвана за ръката и я стисна.

Всичко беше заради глупавата рокля.

Излезе от банята изкъпан и чисто гол. Тръгна да прекосява спалнята със самоувереността, присъща само на мъже с неговата физика. В същото време аз обличах черна кадифена рокля.

— Така ли ще си облечена?

Обгърна ме през талията и ме придърпа към себе си.

— Очевидно — отвърнах аз развеселена.

— А защо не с червената?

— Защото отиваме в „Спред Игъл“, най-обикновена кръчма, а не луксозно заведение. Неподходящо е там да се явя в червена сатенена рокля. Ще изглеждам натруфена.

Лий погледна в отворения гардероб и свали червената рокля от закачалката. За миг ми се стори, че ще я метне към мен, но той седна на леглото и започна да разкопчава копчетата на гърба едно по едно.

— Лий?

Сякаш бе забравил за присъствието ми. Застана до мен, зарови лице в шията ми, после прокара език по кожата ми и задиша в ухото ми. Косъмчетата по цялото ми тяло настръхнаха.

— Сложи червената — прошепна той.

— Лий, глупаво е. Наистина. Какво ѝ е на тази?

— Нищо ѝ няма. Красива е. Ти си красива. Но изглеждаш страхотно в червено.

— Изглеждам добре и в черно — отвърнах аз, съзерцавайки образите ни в огледалото върху вратата на гардероба. — Не намираш ли?

Той прокара ръка нагоре по крака ми, после между бедрата и аз направо се разтопих. С другата ръка започна да тегли роклята ми нагоре и преди да се усетя ме постави върху леглото и я изхлузи през главата ми.

Оставих го да ме съблече. Оставих го в продължение на половин час да посвети цялото си внимание на тялото ми, а после, когато се облече и слезе долу, отново надянах черната рокля и когато таксито спря отпред, вече бях готова. През целия път до кръчмата той не ми проговори.

ВТОРНИК, 25 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Сутринта на Коледа отворих очи и слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца, ме зашеметиха. За миг ми се стори, че е лято. Чух как Стюарт трака с посуда в кухнята и изведнъж се сетих: не, Коледа е. След няколко часа ще се появи Алистър.

Той разбра, че съм се събудила.

— Здравей — поздрави ме. — Честита Коледа. — Беше по джинси и оръфана сива тениска. — Слагам чайника.

— Най-добре да ставам — обадох се аз изпод топлатата завивка.

Той дойде и седна до мен на дивана. Леко трепна, когато завъртя рамото си.

— Мислех си — подхвана впил очи в мен — дали да не звънна на Алистър и да отложи нещата.

— Какво?! Ще отложиш Коледа ли?

— Ако предпочиташ да си сама след вчера. Той положително ще разбере.

— Много си мил, но наистина съм добре — усмигнах се аз.

Придърпах завивката нагоре, защото изведнъж си дадох сметка колко оскъдно съм облечена. Връхлетя ме споменът, че снощи повръщах и имах пристъп на паника.

— Тогава най-добре се облечи — посъветва ме той весело. — Да сляза ли долу и да ти донеса дрехи, или тези от вчера те устройват? Вече са чисти.

Представих си как слизам в апартамента и сама търся какво да облека. Ако не грееше слънце, сигурно щях да искам той да е с мен. Погледнах към прозореца, облян от светлина. В ден като този не можеше да се случи нищо лошо.

— Ще се справя сама. Отивам да се облека и се връщам.

— Донеси си и нещата — предложи той.

— Нещата?

— Четка за зъби например и други такива. В случай че искаш да останеш и довечера.

Няма да оставам тази вечер. Би било истинско чудо, ако някога въобще успея да изляза от апартамента си отново. Следващите два часа ще се посветя на проверка, помислих си аз, докато слизах по стълбите със сгънатите изпрани дрехи и обувките ми в ръце.

Апартаментът изглеждаше наред. Но беше студен, защото по това време обичайно съм на работа, а отоплението се изключва в шест часа. Завесите висяха както ги оставих; всичко беше както трябва. Проверях последователно и си мислех колко е странно да го правя облечена с долницето на анцуга на Стюарт и тениската му.

След трикратна проверка си взех душ, за да се стопля, и си измих косата, за да ѝ придам приличен вид. Погледнах в гардероба и се запитах дали всъщност притежавам дреха, с която да не приличам на петдесетгодишна.

Извадих черно бюстие — обикновено го нося под сакото, когато съм на работа, и черна пола, достатъчно къса, за да изглежда дръзко; намерих и черен чорапогащник. Приличах на начинаещ нинджа. Накрая, в дъното на едно чекмедже, открих розова кашмирена жилетка. Тя поне щеше да скрие белезите по ръцете ми. Не я закопчах, а я вързах на талията.

Огледах тъжно всичките си обикновени обувки — все подходящи за носене под панталони или достатъчно удобни да хукна в спринт при необходимост.

По дяволите — и без това не ми трябват обувки. Нали отивам на горния етаж?

Подсуших си косата с пешкира и си сложих грим; съвсем малко, защото не исках да го плаша. След всички приготовления се погледнах в огледалото. Изглеждах доста странно и изключително слаба. Въобще не приличах на себе си. *Ако реши да ме търси, помислих си, едва ли ще ме разпознае.*

Не исках да мисля за това. Извадих сак и напъхах в него някои основни неща — четка за зъби, маратонки, тениска, чисто бельо. Взех достатъчно, та да не се налага по-късно да слизам, ако не съм в настроение.

Оставих сака до вратата, за да ми е подръка, и отново се захванах да проверявам.

СЪБОТА, 17 ЯНУАРИ 2004 Г.

„Спред Игъл“ гъмжеше от народ, повечето приятели на Силвия от „Ланкастър Гардиан“. Шумът беше невероятен и дори имаше дисководещ, макар виковете и смехът да заглушаваха музиката. Съдейки по шума и състоянието на присъстващите, очевидно пиеха отдавна.

Силвия посрещаше гостите си на бара и изглеждаше още по-красива и екзотична от обикновено. Носеше пурпурна пола и яркозелената копринена блуза с цвета на очите ѝ, достатъчно разкопчана, за да разкрива щедра част от бюста ѝ в черешовочервен сутиен. Когато ме видя, нададе писък, откъсна се от наобиколилите я мъже в костюми и притича да ме прегърне. От нея се носеше аромат на скъп парфюм, джин и свинско.

— Боже мой, не е за вярване! Ще работя в „Дейли Мейл“!

И двете заподскачахме, преди да се сетя за Лий и да се дръпна настрана.

Силвия пристъпи напред с най-изкусителната си усмивка, подаде му ръка и направи лек реверанс.

— Здравей отново, Лий.

За щастие той я дари с щедра усмивка и я целуна по бузата. Това обаче явно не беше достатъчно за Силвия. Обгърна врата му и силно го прегърна. Той ме погледна над рамото ѝ и ми намигна.

След това като че ли се успокои. Аз се разхождах из заведението, говорех с приятели, пиех далеч повече, отколкото беше редно, приемах да ме черпят бегли познати или дори съвсем непознати. От време на време зървах Лий и всеки път той изглеждаше добре. Разговаряше предимно с Карл Стивънсън, редактора на Силвия, откакто постъпи във вестника. По-късно го зърнах в компанията около Силвия, която разговаряше ту с него, ту с другите наоколо. Той забеляза, че го гледам, усмихна ми се и пак ми намигна.

Е, явно няма да стоим само час, помислих си, докато развеселено наблюдавах как на бара Лий разговаря оживено с Лен Джоунс, главния

криминален репортер. Именно той преследва неуморно цяло лято Силвия, независимо от съществуването на госпожа Анабел Джоунс, която неведнъж заплаши да го кастрира с ножици за нокти.

Приблжих се до Лий на бара и се сгуших в него.

В отговор той ме дари с ухаеща на бира целувка над ухото.

— О, не спомена, че тази прекрасна богиня е твоя! — подхвърли Лен и пиянски размаха халбата бира в моя посока.

— Здравей, Лен — поздравих аз.

— Кат, сексапилна кукло, как си? Защо не си приказваш с мен?

— Току-що дойдох да си поприказваме — парирах аз. — Да не мислиш, че дойдох с надеждата Лий да ми купи още едно питие?

Той схвана намека и подаде на бармана десетачка, срещу която получих водка. В този момент Лен измърмори, че отива до тоалетната.

— Изглежда се забавляваш — прошепнах аз в ухото на Лий.

Той кимна и ме погледна в очите. Вече започвах много добре да разбирам какво му е, как се чувства. Досещах се какво си мисли и краката ми се подкосиха. Без да откъсвам очи от неговите, плъзнах ръка върху чатала му и през джинсите усетих колко е възбуден. Леко го стиснах и видях как той поруменя, после отдръпнах ръка и отпих от питието си.

— Много обичаш да се закачаш — изръмжа той в ухото ми.

— Чакай да видиш какво ще последва вкъщи — отвърнах аз.

По изражението му разбрах, че не е склонен да чака толкова дълго.

Ако трябва да съм честна, доставяше ми огромно удоволствие да го дразня. Отидох да потанцувам със Силвия. Беше си събула обувките и се вихреше на покритата с ламинат част от пода, определена за дансинг.

Видях го, че ни наблюдава; Силвия също го забеляза, затова ме притегли и здравата ме прегърна.

— Силвия, не прави така! — смърчих я аз, когато най-после ме пусна.

— Значи ли, че няма никакъв шанс да направим тройка, преди да замина за Лондон? — попита тя в отговор.

Засмях се и погледнах Лий. Възхищението в очите му беше повече от очевидно.

— Какво очакваш да отговори той? — попитах на свой ред.

Тя ме прегърна през кръста и двете се извъртяхме да го погледнем.

— Дяволски привлекателен е! — възкликна тя.

— Знам и затова е само мой!

Разсмяхме се и се прегърнахме. После заподскачахме под звуците на песента „Лейди Мармалейд“.

Вниманието на Силвия не се задържа дълго върху мен обаче. Двама запотени непознати млади мъже я привлякоха в групата си. Според мен въобще не бяха от вестника, но на Силвия не й пукаше.

Лий беше изчезнал. Стоях на дансинга притисната от телата на танцуващите; ушите ми бръмчаха от шума и аз мислено се упреквах защо не облякох нещо по-леко вместо кадифената рокля.

По едно време изпитах потребност да отида в тоалетната. Хвърлих отчаян поглед на опашката пред дамската и се насочих към мъжката.

— Не ви гледам — съобщих аз на няколкото мъже пред писоарите, заключих се в кабинката и се облекчих.

После, пробивайки си път сред пияните тела, тръгнах да търся Лий. Отново стоеше на бара и бърбеше с Лен.

— Ще ни извиниш ли за секунда? — обърнах се любезно към Лен.

Лен вдигна вежди, но кимна и поръча на бармана нова халба.

Хванах Лий за ръката и го повлякох по коридора край тоалетните в градината на бирарията отвън. В пространството около вратата доста голяма тълпа бе излязла да поеме глътка чист въздух, но аз го отведох по-нататък, през портата в края на градината, където имаше детска площадка. През лятото тук гъмжеше от деца, но в момента беше пусто и много, много тъмно.

Не се налагаше да го влача; той се досети бързо накъде го водя, пое инициативата и започна да ме тегли.

Препънах се в буренясала бабуна и седнах в края на маса за пикник; запретнах си полата, доволна, че в последния момент смених чорапогащника с чорапи, и още по-доволна, че захвърлих пликчетата си в кофата за боклук в мъжката тоалетна.

На фона на оранжевата светлина от прозорците в града едва различавах силуета му, но ясно чувах тежкото му дишане. Пъхнах показалец през колана на джинсите му и го притеглих към себе си.

Разкопчах колана и свалих ципа, а ръката му се плъзна между бедрата ми. Открил, че съм без бельо, той простена.

Залепи грубо устни към моите, после ги откъсна колкото да прошепне в ухото ми:

— Ти си похотлива мръсна кучка.

— Млъкни — срязах го аз. — Сто процента сега се радваш, задето предпочетох тази рокля, нали?

Отне му малко по-дълго да свърши, защото беше пил. Забавлявах се, че ме чука в мразовитата нощ, но част от мен започна да се притеснява да не би някой да ни чуе какви звуци издаваме. Друга част от мен започна сериозно да се тревожи дали в дупето ми няма да се набият съчки.

В този момент той ме обърна с лице към масата. С една ръка ми вдигна полата, а с другата обгърна талията ми и ме облада отзад. През стиснати зъби издаваше болезнени звуци. Притисната към масата, за момент останах без дъх и усетих грубата повърхност на дървото, в което се бях вкопчила с всички сили. Държеше ме за бедрата и проникваше напористо и силно, от което започваше да ме боли.

Между отделните тласъци вече различавах и други шумове. Той ли ги издаваше? Не, идваха отдалеч. И в следващия миг — въобще не можеше да става въпрос за грешка — чух женски кикот. Някой друг също се наслаждаваше на обладаване на открито. Детската площадка очевидно беше пренаселена. Поколебах се дали да кажа нещо и леко се напрегнах; несъмнено това е бил желаният резултат, защото в следващия миг Лий свърши с такава сила, че коремът ме заболя от притискането в ръба на масата.

Моментално се отдръпна от мен и си вдигна джинсите, като ме остави сама да си оправя роклята. Чух го да си прочиства гърлото в момента, когато откъм пързалката изскочиха две фигури; ярката зелена блуза се забелязваше дори от разстояние. Зад Силвия, хванал се за ръката ѝ като за спасителен пояс, с гузно изражение пристъпваше Карл Стивънсън.

— Добър вечер — поздрави Силвия ухилена.

Намигна ми, мина край нас и се отправи към заведението.

Хванати за ръка, ние отидохме до страничната врата, прекосихме паркинга и излязохме да търсим такси. Аз отново треперех.

— Вие, жените, защо никога не носите палта, по дяволите? — промърмори Лий и ме обгърна с ръка през раменете.

— Нали имам теб да ме топлиш — целунах го аз по врата.

Тази част от вечерта премина чудесно; и прибирането с такси също беше чудесно, особено като се има предвид, че беше поставил ръка между бедрата ми и ме опипваше през цялото време.

Когато се прибрахме обаче, нещо се промени.

— Отивам да си взема душ — обявих аз.

Той стоеше във всекидневната като буреносен облак, с натикани в джобовете на джинсите ръце.

— Аз се прибирам вкъщи — заяви.

Обърнах се към него смаяна; колебаех се дали след цялото пищение в ушите съм го чула правилно.

— Вкъщи ли каза, че се прибиращ?! Защо? Няма ли да останеш?

Приближих се към него и обвих кръста му с ръце. Известно време той остана с ръце в джобовете, после ги извади, хвана ме за раменете и нежно, но решително ме отгласна от себе си.

— Какво има? — попитах аз разтревожена, чувствайки как приятното усещане за алкохолно опиянение се изпарява.

Той се вторачи в мен. Очите му бяха тъмни и пълни с гняв, какъвто не бях виждала дотогава.

— Какво има ли? Наистина ли не се досещаш? Боже!

— Лий, кажи ми, по дяволите! Какво направих?

Той поклати глава сякаш се стараеше да я избистри.

— Даваш ли си сметка какво направи? Излезе от мъжката тоалетна, при това без пликчета!

— Вмъкнах се там само защото пред дамската имаше опашка. Със Силвия винаги го правим, за да не чакаме — заобяснявах аз плахо.

— Силвия! — избухна той. — Това е съвършено друга история! Как само се прегръщайте по дансинга, как се притискахте?!

— Надявах се да ти се стори еротично — промърморих аз, усещайки как сълзите ми напират. Нещата се бяха объркали ужасно. — За нищо на света не бих правила секс с нея.

Очевидно моментът не беше подходящ да спомена предложението ѝ за тройка.

— Само, за бога, не започвай да цивриш! — изкрещя той. — Да не си посмяла да цивриш.

Насилих се да не се разплача.

— Лий, свалих си пликчетата в тоалетната, защото планирах да тръгна да те търся — простенах аз.

— И откъде да съм сигурен? Какво пречи да си се чукала с някого там? Ти си мръсна, долна кучка!

Това вече ме засегна.

— Я не ме обиждай! Не си го изкарвай на мен! Не те чух да се оплакваш, докато ме чукаше в градината!

— А ти изведе приятелката си там, за да имаме и публика!

— Представа нямах, че е вън!

— Често ли го правите, а? Гледате се взаимно, така ли? По дяволите!

— Не! — Малко послъгнах. Бяхме го правили един-два пъти заради забавата. Беше нещо като предизвикателство да видим коя ще изведе някого на детската площадка първа. Но не и тази вечер... — Лий? — Докоснах го по ръката; мъчех се да си го върна, да го умилостивя, да го успокоя. Той ме отблъсна. — Хайде, наистина съжалявам. Въобще не беше както го описваш. Лий...

Отново го докоснах, но той пак ме отблъсна. Този път — по-силно, и с двете си ръце. Паднах на дивана и за миг останах без дъх.

Той рязко си пое въздух и ми обърна гръб.

— Ще си вървя — измърмори.

Седях на дивана потресена от силата на гнева му, но и от перспективата да го загубя.

— Да, най-добре си върви — успях да промълвя.

След като си тръгна, посветих цял час на дълъг горещ душ. После започнах да обикалям от стая в стая. Премислях думите му и как бе изтълкувал поведението ми. Не бях се чукала с друг; дори не бях флиртувала с друг; а Силвия не се броеше, защото ми бе най-добрата приятелка на света. Не беше прав. Но после се замислих: та той не познаваше никого от присъстващите. Изоставих го и тръгнах да разговарям с други хора, с които се смеех и шегувах. А и наистина се натискахме със Силвия на дансинга. Боже!

Втория час прекарах сгушена на дивана, прегърнала колене. Взирах се невиждащо в телевизионния екран. Въздействието на алкохола изцяло се изпари.

Точно обмислях дали да не си легна, независимо че нямаше да успея да заспя, когато на вратата тихо се почука. И после всичко се подреди, защото той отново се появи. Светлината в антрето огряваше лицето му и ясно виждах сълзите, цялата болка и наранената му душа. Залитна към мен и промълви:

— Извинявай, Катрин. Извинявай.

Прегърнах го и го придърпах навътре, като го целувах нежно. Беше замръзнал; явно беше вървял километри. Съблякох го и го натиках под душа. Почти се повтори първата нощ, когато дойде вкъщи с кръв по веждата и три счупени ребра.

— Извинявай — прошепна отново той, сгушил се до мен в леглото, за да се сгрее.

— Няма защо, Лий. Ти се оказа прав. Не се държах добре. Извинявай. Никога вече няма да се повтори.

След това ме люби. Беше изключително нежен.

Часове по-късно лежах в тъмнината на спалнята, заслушана в равномерното му дълбоко дишане. Най-последно прошепнах въпроса, който се въртеше в главата ми, откакто за пръв път видях очите му:

— Кой ти разби сърцето, Лий? Коя беше?

Забави отговора си дълго. Дори помислих, че е заспал. Но накрая прошепна, все едно изричаше заклинание:

— Наоми...

На следващото утро не помнех откъде са синините по ръцете ми, но не бях забравила името; нито начина, по който го произнесе — с благоговение и въздишка.

ВТОРНИК, 25 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Качих се отново горе. Още преди да вляза в апартамента, чух гласове. Вратата зееше отворена — това би ме побъркало, но нали не беше моят апартамент?

Стюарт се суетеше в кухнята. Затворих плътно вратата след себе си, насочих се към него по коридора, а той спря насред изречението и ме погледна.

Завих зад колоната и там най-после видях Алистър Ходж.

— Ха! Ти трябва да си небезизвестната Кати! Много съм слушал за теб. Как си, скъпа?

— Добре, благодаря. Приятно ми е да се запознаем.

Протегнах ръка, а той ми подаде чаша вино. Мигом си помислих, че ще трябва да приемам нещата непринудено.

— Ела и седни до мен, скъпа, и да видим дали ще намерим празнична музика.

Хвърлих поглед към Стюарт през рамо, докато Алистър ме отвеждаше в пространството, отредено за всекидневна. Той ми се усмихна, намигна ми и отново се захвана с готвенето.

Алистър, добре сложен мъж с преждевременно побеляваща коса като мен, имаше огромен корем, който напираше под памучната риза и висеше над колана на кафявите му панталони. Независимо от обиколката на талията изглеждаше пъргав и с лекота се надигна от дивана, за да отиде и да подбере още компактдискове от колекцията на Стюарт.

— Стюарт, момчето ми, нямаш много коледни песни.

— Виж дали не дават по телевизията — подсказа Стюарт.

— Признавам, че и аз нямам — подметнах аз.

— Колко жалко. Въобще не се чувствам коледно, ако няма коледни песни.

Започна да прехвърля каналите. Най-после попадна на хор от момчета, които пееха като ангелчета с широко отворени уста.

Почувствах как бузите ми пламват, макар да бях изпила само половин чаша вино.

— Как е рамото ти? — подвижна Алистър.

— По-добре. Вече се оправям.

Алистър се наведе съзаклятнически към мен.

— Каза ли ти какво се случи?

— Ритнал го пациент — отвърнах аз.

— О, значи не знаеш цялата история. Трябваше да се досетя. Той е нещо като герой, нашият доктор Ричардсън. Усмирил пациент, който проявил агресия към медицинска сестра. Съборил мъжа на пода...

— Преувеличава — прекъсна го появилият се изневиделица Стюарт и започна да допълва чашите ни.

— ... и го държал прикован, докато не пристигнала помощ.

Погледнах Стюарт.

— Обикновено не е толкова опасно — обясни той. — Повечето ми пациенти са прекалено нещастни. Не намират сили дори да се помръднат. Обикновено не попадам на побойници.

Алистър вдигна вежди. Гледах ту единия, ту другия.

— Хайде, Ал, стига сме говорили за работа. Кати едва ли държи да чуе всички ужасни подробности.

— Каза ли ти за наградата си?

— Не — отвърнах аз.

Стюарт изръмжа недоволно и се върна в кухнята.

— Дадох му наградата „Уейли“ за изследванията му при лечението на депресия при млади хора. Той е първият психолог от Великобритания, който я получава. В отделението се гордеем изключително много с него. Добре, добре. Ще млъкна по въпроса за момента. Бях сигурен, че не си й казал, Стюарт. Затова го споменах.

— В едно отделение ли работите? — попитах аз.

— Не, вече не. Аз съм в Центъра по натрапчиви разстройства и травми. В съвсем друга сграда съм. Стюарт е в клиниката по депресия, поема и спешни случаи. Започна обаче работа при мен. Бляскав специалист е.

— Чувам те — провикна се Стюарт откъм кухнята.

— Знам, момчето ми, затова говоря такива ласкави неща.

Алистър се загледа в концерта, който излъчваха от Кингс Колидж, Кеймбридж, а аз отидох да проверя дали Стюарт се нуждае от

помощ при готвенето.

— Да помогна с нещо?

— Не. Всичко е под контрол.

Накрая все пак ме натовари със задачата да подредя масата, достатъчно малка за двама, да не говорим за трима. Отворих нова бутилка вино, защото изпихме първата. Алистър беше донесъл ръчно направени пакетчета с късмети. Разпределих ги по местата и пак седнах при него.

По едно време вече почти припадах от глад, а уханията от кухнята ме опияняваха.

Стюарт обяви:

— Готов съм!

Вечерята беше изумителна. Стюарт беше приготвил еленски бут в гъст зеленчуков сос, печени картофи с пащърнак и йоркширски пудинг. Месото буквално се топеше в устата. От изпитото вино ми стана топло и се почувствах леко опиянена.

Захванахме се с късметите, смяхме се на находчивите послания, пихме още вино и накрая към шест вечерта изядохме десерта, макар всички да бяхме преяли солидно. Алистър се вземаше допълнително от всичко; със Стюарт се споглеждахме и се усмихвахме, все едно споделяме наша си шега.

Накарах Стюарт да седи на дивана, докато ние с Алистър раздигаме и измием съдовете. Той обаче не се задържа дълго там. Само след няколко минути се настани до кухненската маса, за да ни наблюдава и да участва в разговора. Щастливо описвах на Алистър какво е да работиш във фармацевтичната индустрия и да набираш персонал за бъдещ склад. Звучеше ми скучно в сравнение с отделенията за душевноболни, но те и двамата ме слушаха внимателно. Стюарт нарязва малко еленски бут и го зави във фолио, за да го даде на Алистър за вкъщи.

Когато всичко беше разчистено, направих чай. Отдавна се бе стъмнило, а заваля и дъжд, който гневно се изсипваше върху прозореца. Хубав ден да си стоиш у дома.

— Обядът беше възхитителен. — Алистър си погали корема, все едно е трофей.

— Радвам се — отвърна Стюарт, — макар обедното време отдавна да мина.

Алистър се бе настанил самодоволно на дивана помежду ни.

— Няма да се бавя още дълго — увери ни той и ми намигна съзаклятнически. — Сигурно двамата предпочитате да останете насаме.

Усетих как бузите ми пламват, а Стюарт се прокашля.

— Ние сме просто приятели — вметнах бързо аз.

— Естествено — съгласи се Алистър с широка усмивка.

— Днес автобусите редовни ли са? — попита Стюарт небрежно.

— Малко по-нарядко са — отвърна Алистър. — Не е честно, защото е редно хората да се придвижват лесно, независимо дали е Коледа, или не.

— Ще успееш ли да се прибереш вкъщи?

— А? О, сигурно. Предполагам...

Последва дълга пауза.

— Май е най-добре да си вървя — обявих ненадейно аз.

Изведнъж изпитах ужасното чувство, че по някаква причина Стюарт се старае да се освободи от Алистър. Изпихме три и половина бутилки вино и стените на стаята вече се поклащаха плавно. Ами ако се строполят върху нас? Сетих се как предишната нощ спях на дивана му, завита с неговата завивка и облечена в неговите дрехи.

— Какво те чака утре, Ал? — попита Стюарт в поредния си опит.

— Боже, лудо наваксване с писмените доклади. Трупат се като лавина.

— Тогава не е хубаво да закъсняваш.

— А? — Алистър го погледна. — О, да, разбира се. Наистина е време да си вървя. Боже, колко ли е часът? — Изправи се изненадващо бързо. — Е, скъпа, очаквам да се видим в най-скоро време, нали?

— Да, предполагам...

— Направо нямам търпение...

С пламнали страни намерих палтото му, а Стюарт му подаде чантата. Увери го, че следващата седмица ще се видят и ще пият кафе, за да обсъдят някои случаи. Преди да се усетим, Алистър стоеше извън вратата, а Стюарт тръгна да го изпраца до долу. Аз пристъпвах от крак на крак в кухнята, като внимавах да не се подхлъзна.

Чувах гласовете им да долитат от входното антре.

— Превъзходен обяд, Стюарт. Направо първокласен... Благодаря за поканата...

— За мен беше удоволствие, наистина...

— И разбрах — сниши глас Алистър, но не достатъчно, за да не го чуя — какво имаш предвид за Кати. Тя е истинско съкровище, повярвай. Много е готина. Много по-готина от Хана. Добре си се справил, приятел. Браво на теб. Точно така трябва...

Чу се захлопването на вратата, после — дръпването на резето. След секунди чух Стюарт да се качва, вземайки по две стъпала наведнъж.

Бях застинала на място, а сърцето ми биеше лудо.

— Добре ли си? — попита той.

— Чувствам се... леко пияна... Не знам точно...

Гледаше ме с поглед, изпълнен със съмнение.

— Струваш ми се страшно преbledняла изведнъж. Ела да седнеш.

— Не — възпротивих се аз. — Ще се прибирам вкъщи.

— Сигурна ли си? Остани още малко.

— Не.

— Кати, какво има? Мислех, че...

— Не!

Хукнах към вратата и се подхлъзнах на ламинирания под в антрето. Успях обаче да сляза по стълбите, като се държах за парапета. Справих се с ключа, отключих вратата и я затръшнах зад себе си. Сърцето ми биеше лудо.

Часове по-късно, след като проверих апартамента, взех душ и се настаних удобно на дивана, изпратих съобщение на Стюарт.

Извинявай за поведението ми. Благодаря за обяда. К.,

x

Чаках нетърпеливо отговора. Получих го едва след половин час. Само три думи; повече, отколкото заслужавах, но все пак...

Няма защо. Наистина.

ПЕТЪК, 30 ЯНУАРИ 2004 Г.

Обадих се на Силвия през януари, седмица след като започна новата си работа. При първото позвъняване попаднах на телефонен секретар. Щях да ѝ оставя съобщение, но нито намерих подходящите думи, нито успях да ги подреда в изречение. Бях избрала лош ден за тази задача; главата ме цепеше и явно страдах от прилив на хормони, защото не спирах да плача.

Същата вечер опитах отново и този път се свързах. Очаквах да чуя шум от бар като фон, но всичко беше тихо.

— Здравсти, Силв, аз съм.

— Катрин, как си?

— Добре съм, скъпа. Как е при теб? Нямам търпение да чуя. Работата готина ли е? Удобно ли е да побъбрим?

— Напълно. Ще излизам след час, но сега седя и се преструвам, че чета материали. Добре върви. Но е и доста натоварено. Няма нищо общо с „Ланкастър Гардиан“.

— А квартирата?

— Това е друга история. Апартаментът е между мъж, който обича да слуша оглушително „Карпентърс“ по цял ден, и двойка, която или се кара шумно, или се чука шумно. Днес се улових, че цял ден си тананикам „Едва сега започваме“, затова реших да си сменя жилището.

— Липсваш ми, Силв.

— Знам, скъпа. И ти ми липсваш. Как е в Ланкастър?

— Вали.

— А работата?

— Уморителна, много и стресираща.

— А момичетата?

— От известно време не сме се виждали.

— Какво? Да не си болна? Защо не излизаш?

— Излизам с Лий. Отдавна не съм се виждала с момичетата.

В другия край на линията последва дълга пауза. Чувах шумове, сякаш тя ровичка в огромна купчина обувки.

— Притеснявам се, Силв. Нещата не вървят на добре.

— Кои неща? — попита тя.

Продължавах да чувам как ровичка, после тихичко изруга.

— С Лий. Понякога направо ме хваща страх.

Най-после тя престана да прави онова, с което се беше захванала.

— Защо се страхуваш? Не бива да се страхуваш от Лий. Прелестен е. Да не би да те е страх да не го загубиш?

Помълчах, докато намеря подходящите думи.

— Невинаги е прелестен...

— Да не би да се карате?

— Нещо такова... Не знам. Уморена съм, а той работи много. Когато се виждаме, сякаш винаги той диктува условията, а и вече не му е приятно да излизам без него.

— Ако трябва да сме честни, скъпа — въздъхна Силвия, — в известно отношение той има основание. Спомни си каква беше... какви бяхме всички, когато двамата се запознахте. Излизаше всяка вечер с единственото намерение да флиртуваш. Нищо чудно, че се притеснява да те пуска.

Аз не реагирах и тя продължи:

— Сега имаш връзка, скъпа. Това е съвършено различно. — Тонът ѝ малко се смекчи. — Лий е добър мъж, Катрин. Не забравяй с какви отрепки си излизала. Сигурна съм, че просто те защитава. И не само е дяволски привлекателен, но и те обича. Истински те обича. След вечерята всички го казаха. Той е напълно и цялостно увлечен по теб. Нали всички чакаме именно това? Ще ми се да имах твоя късмет. Наистина ми се иска да съм на твое място.

— Знам — промълвих аз, като се стараех да не разбере, че плача.

— Слушай, скъпа, трябва да бягам. Звънни ми през уикенда, чу ли?

— Непременно. Забавлявай се. И умната.

— Слушам. Чао засега. Чао — повтори тя и изчезна.

СРЯДА, 26 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

Карай да върви.

Толкова пъти проверих апартамента през последните двайсет и четири часа, че направо се скапах, за да продължа. Не настъпи обичайното облекчение, но и паниката не ме завладя. Мислех за Стюарт и се питах дали съм провалила всичко; чудех се дали единственият приятел, който имам, ще ми проговори отново.

Той не разбираше. Как да разбере? Нямах и най-бегла представа.

Във всеки случай можеше да се каже, че му правя услуга. И той беше наранен от предателството на Хана. Не му трябваше друга мъчителна връзка с жена като мен.

Сутринта чух гласове някъде от сградата. Припълзях до вратата и се напрегнах да чуя по-ясно. Стюарт и госпожа Макензи разговаряха долу.

— ... стой на топло.

Не долових какво му отговори тя. Двамата не спираха да говорят и почти не правеха паузи между изреченията. Замислих се дали да не отворя вратата, за да ги чувам, но после щеше да се наложи да проверявам пак.

Чух я да се смее; и Стюарт се засмя.

— Нещата доста са напреднали оттогава, нали? — попита той.

Отново прозвуча госпожа Макензи. Отделни думи, фрази...

— ... да не те бавя... имаш работа...

И Стюарт:

— Ако ти трябва нещо, кажи. Насреща съм...

Тръгна да се качва нагоре. Притиснах се към вратата, без да дишам, и надзърнах през шпионката. Нима проверявах дали наистина е той? Или просто отчаяно се нуждаех да го видя, да се уверя, че е добре?

Фигурата му попадна в полезрението ми, но размазана от шпионката. Носеше торба с провизии, от която стърчеше франзела. Искрах да спре, да се поколебае, да хвърли поглед към вратата ми, ала той не направи нищо подобно. Продължи към втория етаж, като вземаше по две стъпала наведнъж.

ПОНЕДЕЛНИК, 2 ФЕВРУАРИ 2004 Г.

Щастието ме обзема и напуска като призрак полъх. Целия януари се лашкам между желанието Лий да се върне от работа, защото ми липсва, и копнежа пак да се върне на работа.

Отворих вратата и веднага ме обсеби мисълта, че отново е влизал и е размествал вещите ми. Отнякъде долиташе особено ухание, усещаше се течение. Къщата беше хладна и странна. Извиках: „Ехо? Лий?“, макар да знаех, че е на работа, защото междувременно ми беше пратил няколко съобщения. Все пак не изключвах възможността да се е прибрал по-рано, за да ме изненада. Придвижвах се предпазливо из жилището, опасявайки се да не би да се крие някъде и да изскочи внезапно.

Не беше разхвърляно, както изглежда ограбена къща. Едва когато осъзнах, че лаптопът ми е изчезнал заедно с батерията, погледнах към френските прозорци — бяха леко откренати. Дръжките отвън бяха повредени, сякаш някой бе използвал бормашина.

Извадих телефона от чантата си и набрах номера на Лий.

— Здравсти — обади се той. — Какво има?

— Някой май е влизал в къщата ми — отвърнах аз.

— Какво?!

— Задната врата беше отключена, лаптопа ми го няма.

— Къде си сега?

— В кухнята. Защо?

— Не пипай нищо. Иди и изчакай в колата, чу ли? Сега ще дойда.

— Да звънна ли на полицията?

— Аз ще се обадя. Там съм след минути. Добре ли си, Катрин?

— Да, да... Добре съм.

Седнах в колата и усетих как се разтрепервам. Заплаках. Не заради лаптопа, а защото някой бе влизал, бърникал беше в нещата ми. Можеше дори още да е вътре.

Патрулната кола пристигна малко преди Лий. Бях наред обясненията си какво се е случило, но той стисна ръката на офицера и двамата влязоха вътре, а мен ме оставиха в колата. След половин час пристигна подвижна полицейска лаборатория. Служителката ми се представи, ала аз тутакси забравих името ѝ. Влязох в къщата с нея и ѝ показах разбитата брава и масата в трапезарията, където беше стоял лаптопът.

Скоро след това Лий и униформеният полицаи слязоха от горния етаж. Последваха много ръкостискания, смях и най-накрая офицерът си тръгна.

Докато жената снимаше отпечатащи от различните повърхности, аз ѝ направих чаша чай. Не схващах никаква последователност в действията ѝ.

Най-после тя си тръгна и аз отново се заплаках.

— Съжалявам — промърморих, докато Лий ме вземаше в прегръдките си.

— Всичко е наред — промълви той. — В безопасност си. Аз съм тук.

— Неприятна ми е мисълта, че някой е влизал.

— Обади се да дойдат да оправят бравите — успокояваше ме той. — Човекът ще се появи всеки момент. Не се притеснявай. Искаш ли да остана при теб тази нощ?

— Нали си на работа?

— Мога да се измъкна. Само трябва да държа телефона си включен, ако възникне нещо.

Кимнах.

По-късно — часове по-късно, когато задната врата беше с подменена ключалка — Лий ме любеше в леглото ми; този път беше внимателен и нежен. Питам се дали крадецът е влизал и в спалнята, ни, какво друго е докосвал.

Лий беше необикновено нежен, грижовен и любящ и така успя да ме разсее от мисълта за натрапника. Потопих се в чувствеността на устните и пръстите му.

Когато най-после отворих очи, той ме гледаше усмихнат.

— По-често трябва да го правиш — промълви той.

— Кое?

— Да се отпускат.

— Лий, не ходи никъде, моля те.

— Оставам тук. Ти поспи, ако искаш. — Прокара пръст по слепоочието ми и надолу по бузата. — Мисли ли за онова, което ти казах?

Запитах се дали си заслужава труда да се престоря, че не разбирам за какво говори.

— Мислих — отвърнах аз накрая.

— И?

Отворих очи и го погледнах сънливо.

— Продължавай да ме питаш. Един ден ще те изненадам и ще кажа „да“.

Той се усмихна. Протегна ръка и я плъзна от лицето ми, по тялото, докато стигна до бедрото. Каза ми, че ме обича. Обичах го, когато беше такъв нежен, спокоен и щастлив.

ПЕТЪК, 28 ДЕКЕМВРИ 2007 Г.

На сутринта се събудих крайно неразположена. Едва стигнах до банята. Прекарах няколко минути пред тоалетната чиния, като се питах дали съм яла нещо неподходящо, или това е закъсняла реакция към количеството алкохол, изпит по Коледа.

Докато седях върху плочките на пода и треперех, изведнъж се сетих: днес щяха да го пуснат.

Беше едва пет сутринта и навън — още тъмно. Най-после успях да стана да си измия зъбите. Тръгнах да си легна отново, но така и не стигнах до леглото. Краката ме отведоха до вратата на апартамента.

Знаех, че е заключена, но независимо от това изпитвах необходимост да я проверя. Докато я проверявах — шест пъти — едно, две, три, четири, пет, шест — си повтарях: заключена е, заключена е. Снощи лично я заключих; помнех как я заключих; помнех и как я проверих. В продължение на дяволски много часове я проверявах. И какво пречеше все пак да не е заключена? Ами ако съм допуснала грешка? Ако съм я отключила, без да си давам сметка? Ако нещо при проверката се е объркало и не съм обърнала достатъчно внимание?

Отново. Започни отначало.

Усещането за него е силно днес. Надушвам го, долавям присъствието му във въздуха. Помнех какво е да го чакам да се върне, да знам, че нищо не мога да предприема, за да се освободя; нямаше смисъл да бягам, да се съпротивлявам. Най-лесно беше да се предам.

А сега?

Приключих с вратата, но нещо продължаваше да ми се струва не наред.

Ще се наложи да започна отначало. Краката ми бяха измръзнали, цялата бях настръхнала. Трябваше да отида да си взема пуловер, чорапи, но не ми се струваше редно. Все едно да оставя вратата широко отворена, докато той е от другата страна и чака; чака да допусна грешка.

Започнах нова проверка, сега вече напълно съсредоточено. Дишането ми обаче се учести, а сърцето забърза. Не успях да се отърся от образа му: ето, стои от другата страна на вратата и чака да спра да проверявам, да се отдалеча, за да се възползва.

Беше лошо, изключително лошо. Телефонът ми остана в кухнята. Стюарт беше на работа, пък и не бях го виждала или разговаряла с него от *онова* съобщение... Напълно неспособна да се откъсна от вратата, не можех дори да си помисля да стигна до спалнята.

Само веднъж, заповядах си аз строго, *само още веднъж и всичко ще е наред; още веднъж и ще бъде безопасно да се отдалеча от вратата*. Насилих се да дишам дълбоко, а не учестено, опитвах да задържа дъха си, да мисля за гласа на Стюарт.

Завърших една серия от проверки и спрях.

Постепенно се почувствах по-спокойна; дишането ми се нормализираше. При така създалата се възможност отидох в спалнята и без да поглеждам завесите, пропълзах в леглото. Стомахът ми се беше свил и цялата треперех. Часовникът на нощното шкафче показваше седем без двацет. Бях прекарала пред вратата два часа.

Станах от леглото и намерих чорапи и суичър с качулка. Отидох в кухнята, за да пусна отоплението.

Взех телефона и се обадох в службата. Досега изобщо не бях ползвала болнични, но днес щях да направя изключение. Нямах начин да изляза от жилището си.

В продължение на половин час устоях на изкушението отново да направя проверка, но после реших, че се налага да дръпна завесите, и отново започнах. За щастие трябваше да спра в осем, за да приготвя задължителната чаша чай.

Седнах на дивана с чая и си взех книгата — една от онези, които Стюарт ми препоръча за ОКР. Авторът препоръчва да се конкретизират всички потребности, всички самоналожени правила и да се изброят по важност. Взех си органайзера, лист хартия и химикалка.

Отне ми дълго време, но след много старателно обмисляне, много зачеркване и след като няколко пъти започвах отначало, накрая списъкът ми изглеждаше така:

ПОТРЕБНОСТИ

Да проверявам входната врата на къщата.

Да проверявам прозорците и завесите.

Да проверявам вратата на апартамента.

Да проверявам кухненското чекмедже.

ДА ИЗБЯГВАМ

Червени дрехи.

Полицията.

Места с много хора.

РЕЖИМ

За пиенето на чай.

За пазаруването на четни дати.

За броенето на крачки.

Несъмнено входната врата на къщата заемаше челното място. Хрумна ми, че откакто Стюарт се нанесе, май прехвърлих тази отговорност върху него. Запитах се дали ще съумея да се измъкна постепенно, като прехвърля част от задълженията върху него, но същевременно се тревожех дали не е донякъде нечестно.

Погледнах часовника. Осем и половина.

В колко часа освобождават затворниците? Дали вече е на свобода? Как ли изглежда? Разполага ли още с пари? Къде ще отиде?

Затворих очи и се насилих да мисля за друго.

Колко време ще мине? Кога ще ме открие? Опитах се да си представя как напуска затвора и отива някъде; в дома на приятел например. Положително продължава да има купища приятели. Или навярно ще си намери друго момиче. Не е изключено времето, прекарано зад решетките, да го е променило. Може да не тръгне да ме издирва.

Сега вече направо лъжех себе си.

Щеше да тръгне да ме издирва; беше само въпрос на време.

Едва успях да стигна до банята и отново повърнах. Усещах единствено болка.

ВТОРНИК, 24 ФЕВРУАРИ 2004 Г.

Обирът промени много неща за мен. Никога след това не се почувствах в безопасност, дори когато Лий беше с мен. Когато отсъстваше, когато излизах из града, бях на работа или пътувах с колата към офиса или към вкъщи, имах чувството, че ме наблюдават. Когато оставах у дома сама, не ме напускаше усещането, че и друг е в къщата.

Не ми помагаше и фактът, че установявах липсата на все нови и нови вещи. Ако не беше обирът, бих решила, че съм забравила къде съм ги оставила, но ставаше въпрос за рядко използвани неща, затова знаех къде ги държа. Паспортът ми например. Стоеше в стара чанта в дъното на гардероба заедно с портфейл, пълен с евро, който също беше изчезнал. И мой стар дневник. Представа нямам защо са го взели, но го нямаше. И старият ми мобилен телефон, който дори не работеше — бях го оставила на полицата с книги във всекидневната.

Всеки път изпитвах чувството, че обирът се повтаря.

Според уверенията на Лий било често срещано явление при такива обири. Обикновено хората не били наясно какво точно е взето. Спомена и за серия обири в моя квартал напоследък, при това в някои къщи били нахлували не само веднъж.

Когато не работеше, оставаше при мен всяка нощ. Понякога се появяваше ненадейно дори когато работеше — влизаше, без да звъни, и ме плашеше до смърт. Една нощ се прибра доста мръсен, а дрехите му воняха, все едно е спал на открито. Съблече се във всекидневната, остави ги на купчина и се качи горе, за да вземе душ.

Когато се появи отново долу, миришеше по-приятно, а и изглеждаше доста по-приятно. Приготвих му вечеря, после ме люби във всекидневната нежно, внимателно и с любов. Слушаше ме, докато разказвам безсмислени подробности от случки в службата, отмяташе косата ми от поруменелите ми страни, целуваше ме по потното чело и ми повтаряше, че съм най-красивото нещо, което е виждал от цяла седмица насам. После пак облече мръсните дрехи и изчезна в нощта.

Последваха нови два дни без него; никакъв знак, никаква дума, никакво позвъняване. Във вторник се върнах по-рано от работа. Отново ме обзе чувството, че някой е влизал вкъщи. Представа нямам какво ме наведе на тази мисъл; вратата беше здраво заключена два пъти, прозорците — плътно прилепнали към касата, но жилището излъчваше нещо странно. Проверих всичко, преди още дори да си сваля палтото, търсех да забележа кое не е на мястото си. Не открих нищо подобно. Или си въобразявах нечие чуждо присъствие и усещането, че Лий е идвал, или просто ми се искаше да съм си го въобразила.

Приготвих вечеря и после звъннах на Сам да си побъбрим. Гледах никаква глупост по телевизията. Измих чиниите и ги прибрах по местата им. Същевременно си тананиках заедно с радиото.

В дванайсет без петнайсет загасих телевизора с намерението да си лягам. След като го изключих, къщата стана болезнено тиха. Централното отопление беше спряло преди час и беше студено.

Проверих входната и задната врата и изгасих лампите след себе си. Дръпнах леко завесите в предната стая и ми се стори, че виждам нещо отвън: силует, сянка от другата страна на пътя, до къщата от месеци обявена за продан; едра фигура на мъж, застанал в тъмнината между фасадата на къщата и гаража.

Чаках да мръдне или очите ми да се приспособят към тъмнината, та да различа какво виждам.

Не помръдвах. Колкото повече се вирах с присвити очи, толкова повече у мен се затвърждаваше убеждението, че там има храст или дърво. Просто в тъмнината изглеждаше странно.

Затворих вратата на всекидневната, изгасих осветлението в антрето и поех уморена нагоре. Съблякох се, сложих пижама и си измих зъбите. Запалих лампата на нощното шкафче и отметнах завивката.

Тя лежеше там.

Под завивката, цветна на фона на белия чаршаф, се мъдреше снимка.

Загледах се за миг, а сърцето ми биеше учестено.

Беше принтирана моя дигитална снимка. Взех я, но ръката ми трепереше така силно, че образът се размаза. Въпреки това я разпознах и знаех точно какво изобразява: аз, гола, на същото това легло, с

разтворени крака и зачервено лице; по страните ми са полепнали кичури мокра коса, а очите ми гледат право в камерата с похотлив, съблазняващ, нескрит копнеж. Той направи тази снимка през един от първите уикенди, които прекарахме заедно. През същия уикенд преди това ни брули вятърът в Моркъм; през този уикенд за пръв път ми каза, че ме обича. Забавлявахме се с камерата и се снимахме взаимно. После гледахме заедно снимките и той ми позволи да ги изтрия от картата. Но явно не и преди да е направил копие на тази.

За миг се загледах в очите си и се запитах що за човек бях тогава, що за човек бе поискал това. Изглеждах толкова щастлива. Приличах на жена на път да се влюби.

Което и да беше съществуването на снимката, не бях сегашната аз. Накъсах листа на дребно, хвърлих парчетата в тоалетната чиния и пуснах водата. Разтанцуваха се радостно на повърхността като разбърквани от вятъра конфети.

СРЯДА, 9 ЯНУАРИ 2008 Г.

Най-после Каролайн се върна на работа след дългата ваканция, прекарана с децата. През отворената врата на офиса си я видях как влиза. В момента говорех по телефона, тя ми махна със загоряла ръка.

— Чудесно изглеждаш — похвалих я, когато отидох при нея. — Добре ли прекара?

— Разкошно! — възкликна тя. От главата до петите бе облечена в есенни тонове и имаше загар. — През всичките дни, все топли, децата се забавляваха, а аз прочетох четири романа излегната до басейна. Запознах се и с мъж на име Паоло.

— Наистина ли?

— Да. И той беше разкошен.

Слязохме в кафенето, макар тя току-що да си беше свалила палтото.

— Нямам сили да се захвана с всички натрупани имейли. Тук ужасно претоварено ли беше?

— Не особено. Според мен тепърва започва. Един от шефовете ще дойде да говори за новия склад.

— Веднага трябва да си взема топъл шоколад — простена Каролайн.

Седнахме с напитките до прозореца, обърнат към добре поддържана зелена морава и храсти, отрупани с цветове.

— Как изкара Коледа? — попита тя, отхапвайки с апетит от кифлата с пълнеж.

— Добре, благодаря.

— Със Стюарт ли беше?

— Обядвахме заедно. И с приятеля му Алистър — добавих бързо, преди да се развълнува от думите ми.

— Само обяд ли?

— Само обяд.

Изгледа ме изпитателно.

— Нещата малко се пообъркаха — продължих аз.

— Как точно се пообъркаха? — не спря да ме разпитва тя.

— Чух какво каза приятелят ми за мен. Малко се стреснах. Тръгнах си внезапно и мисля, че той се засегна. Оттогава не сме се виждали.

Минаха две седмици. Сигурно ходи на работа всеки ден, но не съм го виждала. През това време нито почука на вратата ми, нито ми изпрати съобщение. Не съм изненадана, особено след като го изоставих така на Коледа. Дори не бих се учудила, ако си потърси друга квартира. На кого му е притрябвала луда съседка?

— Очаквах да си попаднала на подходящ човек — не се предаваше тя.

— Не — отвърнах аз. — Но не е страшно, наистина. Предпочитам да съм сама.

Каролайн ме потупа по ръката, при което остави трохи от кифлата си по моята.

— Убедена съм, че не е страшно — увери ме тя. — Знаеш ги мъжете. На моменти са болезнено чувствителни.

Не съобразих какво да й отговоря и затова отпих от чая си.

— Не си ми разказала за Паоло — смених темата аз. — Млад и невероятно привлекателен ли е?

— Няма да се впускам в подробности, но ще ти кажа следното: сервитьор е в хотела, беше ми подръка и не се налагаше да оставям майка с децата за повече от час. Милата, все си мислеше, че съм с Миранда. Коя е Миранда ли? Момиче, с което се запознахме там. Беше адски забавно.

Върнахме се в офиса. Изкачвайки се по стълбите, мислех за Стюарт. Ужасно ми се искаше вече да се прибирам.

ПЕТЪК, 27 ФЕВРУАРИ 2004 Г.

Към девет часа в петък вечер излязохме с Лий в града. Обеща по-късно да отскочим до „Ред Дивайн“, за да се срещнем с момичетата, които също бяха излезли да се забавляват.

Не ми се беше случвало да очаквам с подобно нетърпение някоя вечер, но същевременно и я ненавиждах. Най-накрая щях да видя как изглежда „Ред Дивайн“, щях да прекарам вечерта в танци, приказки и смях с приятелите си, но в същото време Лий щеше да е неотлъчно до мен. Исках да съм с него, но не и тази вечер.

Отидохме в клуба някъде след единайсет. Опашката се точеше почти до Бридж Стрийт, но нощният портиер зърна Лий и ни махна да минем през входа за специални гости. Последваха доста ръкостискания и потупвания по раменете. Лий размени общи приказки с пет-шест горили, облечени в костюми, които пазеха входовете. Аз си държах устата затворена и стоях чинно настрана, потреперваща от студ.

Този път не спорихме какво ще облека тази вечер. Избрах къса черна рокля с тънки презрамки и диамантена украса около подгъва. Той ме погледна и каза:

— Може да излезеш облечена така, стига да си с чорапогащник.

Стори ми се справедливо, пък и беше прекалено студено, за да съм по чорапи.

Свалих си сакото и го оставих на гардероба. Лий се върна да поприказва с още някого на вратата — току-що пристигнал нисък мъж с брада. Взех го за собственика. Бях виждала снимката му във вестника. Бари ли се казваше? Брайън? Нещо подобно.

Замислих се дали да не мина през огледалните врати, откъдето долиташе шум, музика и топлина, за да намеря момичетата, да си поръчам питие и да започна да разпускам без него, но не се реших. Най-добре беше да го изчакам.

След известно време той дойде при мен, взе ме под ръка, целуна ме по бузата и ме преведе през красивите огледални врати.

Клубът беше огромен, с няколко зали, дансинги и барове, разположени на странни места, поради което, макар и голям и препълнен с народ, притежаваше странна интимност. Доста от първоначалната архитектура на църквата беше запазена; край стените имаше столове, арки отвеждаха от зала в зала. И както бе споменала Силвия — над един от баровете имаше голям осветен витраж. Оттам пространството се разширяваше към основния кораб, а диджеят седеше в някогашния амвон. Невероятни звуци, светлини и танцуващи хора изпълваха помещението. Достатъчно високо, за да не могат да бъдат докоснати, се вееха обвити в червено люлки. Две танцьорки в червени трика се люлееха напред-назад, спазвайки основния ритъм на музиката. Най-горе в това пространство имаше балкони; хора с питиета в ръка стояха облежани на хромираните парапети и наблюдаваха танцуващите.

Докато си пробивахме път през навалищата, а сърцето ми пулсираше с ритъма на оркестъра, непрекъснато се оглеждах за момичетата. Лий не пусна ръката ми, докато не стигнахме до един потих бар, където купи питиета за двама ни. Застанала с гръб към него, се оглеждах за място, където да потанцувам и да се отпусна.

Някой ме потупа по рамото. Оказа се Клер. Прегърнах я радостно.

— Тук е страхотно, нали? — извика тя възторжено в ухото ми.

— Да, така е. Къде е Луиз?

Клер сви рамене и небрежно посочи към основния дансинг.

— Къде е Лий? — попита тя на свой ред.

Посочих зад себе си на бара. Той беше забелязал Клер и правеше знак „искаш ли питие?“.

Тя поклати глава и вдигна бутилка със сламка в нея.

— Много е мил — извика в ухото ми.

След няколко минути той се появи с нашите питиета в ръце. Изпих половината доста бързо, връчих чашата на Лий и хванах Клер за ръката.

— Танцуваш ли? — попитах я аз, неволно поглеждайки към него за разрешение.

Той не се усмихна, но и не възрази. Съзнавах, че ще наблюдава всяко мое действие.

С Клер се добрахме до основния дансинг. Танците ме ободряваха. За момент между две песни дори забравих за присъствието на Лий. Почувствах се отново самостоятелна: можех да танцувам, когато пожелаая, да говоря с когото си искам, да флиртувам, да бъбря и да пия, докато едва се държа на краката си, ако това ми е на сърцето.

После хвърлих поглед към балконите и го зърнах — почти невидим с тъмния си костюм и застанал назад в сянката. Светлините го осветиха само за миг и после той отново потъна в тъмнината. Щеше да ми е по-приятно, ако разговаря с някого, оглежда помещението или поне си дава вид, че се забавлява. Но той просто се беше вторачил в мен.

Дарих го с усмивка, ала не ми отвърна; може пък изобщо да не гледаше към мен.

Започнах да се чувствам леко неспокойно.

На дансинга ни намери Луиз. Погледна ме, хвана ме за ръка и извика нещо в ухото ми, но поради силната музика въобще не я чух.

Пък и нямах време да гадая какво е искала да ми каже, защото изведнъж някой ме прегърна през талията изотзад и започна да се притиска провокиращо към гърба ми. Подскочих сепнато и погледнах през рамо. Беше Дарън, един от приятелите на Луиз в службата, с когото изкарах мимолетна връзка миналата година. Целуна ме нескопосано някъде над ухото и изглеждаше доволен от срещата, ала усмивката му застина моментално, щом видя изражението ми.

Все пак се насилих да се усмихна, но танцувайки, се отдръпнах от него. Дарън продължи да танцува близо до нас; по-точно страшно близко, като се имаше предвид колко претъпкан е дансингът. Събрах достатъчно смелост и хвърлих поглед към балкона.

Лий беше изчезнал.

За миг се запитах дали това не е моят шанс.

— Лу — провикнах се, — къде е тоалетната?

— Какво? — попита тя и постави ръка зад ухото си, сякаш така щеше да ме чуе.

Хванах я за ръка и започнах да я тегля далеч от дансинга, но бях закъсняла. Сред тълпата от тела около мен, които ме притискаха от всички страни, усетих едно прекалено интимно докосване. Нечия ръка обгърна гърдата ми и я стисна, като същевременно ме притегли назад.

Усетих топлия му дъх върху шията си, езика му — върху кожата си. Едва долових думите, изречени в ухото ми:

— Къде си се запътила?

Пуснах ръката на Лу, тя отново потъна сред танцуващите тела, а аз продължих да танцувам с моя любовник, който все така ме притискаше откъм гърба, без да виждам лицето му. Независимо от хората, плътно прилепнали към нас, усещах всяка част от тъй добре познатото му тяло до своето. Облегнах глава на рамото му, а със свободната си ръка той отметна косата от шията ми и първо ме целуна, а после ме ухапа. Навил дългата ми коса като въже около ръката си, Лий теглеше главата ми назад, за да се открие още плът. Вече виждах светлините на тавана горе; двете момичета продължаваха да се люлеят и от ритмичните им движения ми се зави свят.

Краката ми започнаха да се подкосяват. Той ме изтегли от тълпата и ме поведе по тесен коридор до тъмен ъгъл. Наоколо се движеха хора, надвикваха шума, смееха се и не ни обръщаха внимание. Притисна ме към стената с тялото си и хвана брадичката ми да ме целуне; с другата си ръка държеше и двете ми китки над главата, притискайки ги към грубата мазилка. Стисна още по-силно китките ми. Не исках да ме целува; хващаше ме клаустрофобията и започвах да се паникьосвам.

— Направи ми свирка — изръмжа тихо.

— Няма — отвърнах аз, но той очевидно не ме чу.

Започна да ме насилва да коленича, аз обаче се съпротивлявах.

— Не ми е добре — провикнах се. Изгледа ме изпълнен с подозрение. — Май ще повърна.

Явно ми повярва, защото ме поведе по коридора към тоалетните и ме бутна вътре.

Там се оказа изненадващо тихо; музиката се чуваше някак много отдалеч. Множество момичета се тълпяха пред огледалата и мивките.

Със залитащи стъпки влязох в последната кабинка и затворих плътно вратата. Седнах върху капака и се разплаках. Краката ми трепереха. Свих колене, придърпах ги към брадичката си и застинала като топка, продължих да ридая.

Минаха минути или може би секунди. Исках да съм където и да е на планетата, но не и тук. Изтеглих малко тоалетна хартия от рулото и си избърсах страните. По нея полепна част от грима и туша за мигли.

Ръката ми трепереше. Какво ставаше с мен? Кога нещата започнаха така да се объркват?

— Катрин? — чух гласа на Луиз. Последва потропване по вратата. — Вътре ли си, скъпа? Пусни ме да вляза. Добре ли си?

Протегнах ръка и дръпнах резето. Тя влезе, видя лицето ми и затвори вратата. Приклезна пред мен, взе ръката ми и се опита да спре треперенето.

— Какво има, скъпа? Какво става?

— Просто... Просто не ми е добре — разридах се отново аз.

Тя ме прегърна и лицето ми потъна в косата ѝ. Миришеше на парфюм, на лак за коса и пот. Хем я обичах, хем ми се щеше Силвия да е на нейно място.

— Всичко е наред, всичко е наред — повтаряше тя и нежно ме люлееше. Откъсна още тоалетна хартия и избърса лицето ми. — Искаш ли да доведе Лий? Или да го помоля да те откара вкъщи?

Така силно поклатих глава, че кабинката се завъртя пред очите ми.

— Не! Ще ми мине. Трябва ми само минутка.

Луиз отметна косата от лицето ми и се опита да ме погледне в очите.

— Какво ти става, скъпа? Не си на себе си. Какво има?

— Нищо не е наред — успях да промълвя и отново избухнах в ридания. — Не... Не... Не издържам вече.

Ново потропване на вратата.

— Лу? Аз съм. Пусни ме.

Беше Клер. Луиз отвори и Клер също влезе. Едва се намести, но успя да затвори. Трите стояхме натъпкани в кабинка, предназначена за един човек. Отдавна не ми се беше случвало. От мисълта, че съм отново с приятелките си, се усмихнах вяло.

— Ето, така е по-добре — обяви Клер. — Имаше нужда от мен, нали, скъпа? Луиз, ти не си в състояние да се справиш. Ела насам, мила.

Избута Луиз и ме притисна към огромните си, стопроцентово истински гърди и едва не ме задуши.

— Остави я. Едва диша, не виждаш ли?

В този момент и трите за малко не прихнахме. Спрях да плача и вече не ми се повдигаше. Трите се прегърнахме, отворихме вратата и

се изнизахме навън.

— Редно е да се пооправим малко — прецени Луиз и извади гримове от чантата си.

И двете хвърлиха критичен поглед върху размазания по лицето ми грим.

— Е, какво има? — попита Клер. — Знаеш, че можеш да ни кажеш. Каквото и да е, скъпа, ще го преодолеем.

— Ами не знам... Не съм сигурна... В службата е кофти. През цялото време се чувствам уморена. Напоследък не спя особено добре... А и Лий. Никак не съм сигурна с Лий...

— Какви са тези белези?

Клер държеше китките ми и гледаше червените белези по тях. Там, където ги бе притискал към грубата мазилка, имаше издайнически драскотини и засъхнала кръв.

— Нямам представа. Сигурно съм се одраскала някъде.

Двете си размениха многозначителен поглед, а аз стоях неподвижно и чаках Луиз да нанесе очната линия на клепача ми.

— Ето. Красива си както обикновено — обяви тя и ме завъртя към огледалото.

За миг не се познах.

— Хайде. Лий сигурно се пита какво правим тук — подкани Клер. — Казах му, че съм тръгнала да те търся.

— Той ни чака? — смаях се аз.

— Да, отпред. Дойде да ми каже, че ти е прилошало.

— О...

Нямах сили да помръдна.

— Голям късмет извади с него, Катрин — изкоментира Клер и се приближи да ме прегърне. — Дяволски привлекателен е и очевидно много те обича. Ще ми се и аз да имах някого като него.

— Понякога... ми идва в повече — промърморих аз.

Преддверието на тоалетната продължаваше да е пълно с жени. Викаха и се бутаха една друга.

Луиз ме целуна по бузата.

— Нали всички винаги сме мечтали точно за нещо такова? Някой да те гледа честно в очите. Някой, който да стои и да те чака пред тоалетната. Прекалено много свикнахме с отрепки, дето не им пука, Катрин. Сега си с човек, на когото не само му пука за теб, но и за

когото си от първостепенно значение. За него светът не съществува без теб. Не си ли даваш сметка колко е прелестно? Намерила си страхотен тип.

Не знаех какво да отговоря, разбира се, но и те не очаквах да кажа нещо. Вече се бяха отправили към вратата на тоалетната, където — както уточниха — чакаше той.

Лепнах на лицето си най-жизнерадостната усмивка, на която бях способна, и поех след тях, като се питах какво ли ще последва и как ще успея да сведа до минимум уврежданията.

СЪБОТА, 12 ЯНУАРИ 2008 Г.

Със Стюарт вървахме към метрото. Беше съвсем рано — още не се бе развиделило, а понеже беше събота, улиците бяха пуси. Двамата бяхме станали преди час и вече бяхме излезли от къщата.

— Мислех, че не ми говориш — обадих се аз най-накрая, старайки се да не изоставам от него.

Зъбите ми тракаха.

— Какво? — изненада се той. — Откъде ти хрумна?

— Опасявах се да не ми се сърдиш, задето си тръгнах на Коледа.

— А, това ли? Не се сърдя. Вероятно бях пил прекалено много вино. Пък и няма значение. Беше толкова отдавна.

Предишната вечер ми прати съобщение. Първото от онова „Карай да върви“ насам.

К., имаш ли някакви планове за утре? Ако не, ще те извела. Бъди готова в 7 сутринта. С., х

Половин час по-късно бяхме на гара „Виктория“ и гледахме електронното табло. Стоях наметната с огромното яке на Стюарт, съвсем подходящо за изследване на Арктика. Температурите все още бяха минусови, а аз не успях да се стопля. Якето стигаше до коленете ми. Вероятно приличах на хлапе, но поне престанах да треперя. Той ми нахлузи още плетена шапка и подплатени ръкавици.

Най-после започна да се развиделява; бледото зимно слънце отвън осветяваше краищата на тъмните сиви облаци. Толкова рано в събота гарата все още беше тиха; забелязваха се неколцина туристи, а няколко смели гълъба налитаха на всяка паднала троха. Самотен чистач лъскаше пода с машина. Известно време го наблюдавах. Стори ми се, че нарочно се вре в хората, застанали пред огромното табло, вдигнали глави нагоре в очакване на информация; приближаването му ги принуждаваше да си вземат багажа и да се отместят.

— Перон четиринайсети — обяви Стюарт. — Хайде.

Във влака беше топло. Седнахме един срещу друг и почти веднага се наложи да сваля якето и шапката. Стюарт ги натика в отделението над седалките. Аз останах по пуловер.

— Ще се наложи да разнасям якето цял ден — отбелязах.

— Не, почакай. Ще бъде ветровито. Няма да съжаляваш, че го взехме.

Оказа се прав, разбира се. Беше студено и на гарата в Брайтън имаше течение; докато се спускахме по хълма към морето, вятърът ставаше все по-силен. Докато стигнем до брега, вече бях дръпнала и качулката над плетената шапка, а Стюарт ме държеше здраво за ръката, за да не ме отвее вятърът. Морето беше сиво и свирепо; капки пяна и вода се забиваха като иглички по лицата ни. Впечатлени от мощта му, останахме известно време вкопчени в синия парапет, който ни разделяше от стихията долу.

Стюарт каза нещо, но не го чух, защото вятърът грабна думите от устата му и ги отнесе далеч. После ме хвана за ръка и потърсихме подслон сред виещите се улички.

Беше рано, но магазините гъмжаха от народ — мнозина искаха да се възползват от януарските разпродажби. Придърпах Стюарт в спортен магазин и си купих по-малка синя шапка, комплект с безплатни ръкавици. Така върнах на Стюарт неговите. Разхождахме се известно време. В тази част на града имаше голямо оживление заради многобройните магазини по тесните улички, а и вятърът тук не духаше така силно, та атмосферата беше почти спокойна.

Аз обаче очаквах всеки миг да зърна Лий.

Вече ми се бе привидял на няколко пъти: във влака се разминахме с мъж, облечен в обемисто синьо яке и с къса руса коса. Така и не видях лицето му, но силуетът му ме стресна. Докато наблюдавахме бушуващите води при кея, минаха мъж и жена, които разхождаха куче. Изключено беше да е с жена и куче, но независимо от това почти ми прилоша.

Наближаваше десет часът — време за чай. Намерихме кафене на малък площад, където музикант свиреше с ръкавици без пръсти на акустична китара. Свиреше сам. Никакви барабани или група не подкрепяха рокаджийската му песен. Поръчахме си чай, седнали на маса от тъмно дърво с пейки от двете страни в ъгъла. Именно тогава

влезе мъж и се насочи към задната част на кафенето; мина край нашата маса. Сгуших се на мястото си и извърнах глава.

— Какво? — попита Стюарт. — Какво има?

— Извинявай, нищо — съвзех се аз. — Какво каза?

— Мъжът ли те стресна? — попита той тихо.

— Добре съм, честно — кимнах и май успях да го уверя. — Извинявай.

— Как каза, че му било името?

Не му отговорих веднага. Извърнах поглед и се опитах да преценя дали съм готова за това, дали мога да го споделя. Той не преставаше да ме гледа с нетрепващ поглед. Нямаше да ме остави на мира; нямаше да ме насилва да бързам, но нямаше и да ме остави на мира.

— Лий — промълвих аз. — Името му е Лий.

— Лий — повтори той. — И имаш чувството, че го виждаш ли?

— Да — отвърнах аз, загледана в юмрука си, сврян в скута ми; ноктите се впиваха в дланта ми.

— Не се притеснявай — насърчи ме той. — Това е част от възстановяването.

— Виждах го дори когато още беше задържан. Затова не излизам често.

Той ми се усмихна.

— Не бива да прогонваш тези мисли. Не им се съпротивлявай. Остави ги да идват, приеми ги, но не се чувствай виновна или зле заради тях. Това е част от процеса. Ако им се съпротивляваш, ще стане по-трудно. — Хвърли поглед през рамо към мъжа, когото бях видяла. — Той чете вестник. Защо не се увериш сама?

За миг погледнах Стюарт, сякаш е полудял. Изражението му не се промени.

— Аз съм тук — напомни ми той. — В безопасност си. Хайде, погледни го.

Без да вярвам съвсем, че го правя, извърнах глава и погледнах към дъното на заведението; видях още маси от тъмно дърво; двойки седяха като нас, семейство с две деца ядеше сладолед и най в дъното се бе разположил мъж със светла коса, димяща чаша пред себе си и брой на „Дейли Експрес“.

Дъхът ми секна и инстинктивно изпитах желание да се обърна и да се скрия. Но продължих да го наблюдавам. Не беше той; вече знаех, че не е, но това не намаляваше страха или внезапната паника. Ясно виждах обаче, че не е той: беше по-възрастен, косата му — по-скоро сива, отколкото руса, с бръчки около очите, с по-слабо лице и не така широкоплещест като Лий; всъщност без якето щеше да изглежда направо кльоцав.

Явно усети вторачения ми взор и вдигна поглед от вестника. За миг очите ни се срещнаха и той се усмихна. Да, усмихна ми се. Внезапно прозрях, че въобще не прилича на Лий. Просто един непознат дружелюбен мъж се наслаждаваше на кафето си и ми се усмихваше.

И аз му се усмигнах.

— По-добре ли си? — попита Стюарт, когато извърнах лице към него.

— Да.

— Ще се справиш, да знаеш. По-смела си, отколкото подозираш.

— Може би — отвърнах аз и отпих от чая.

Беше топъл и вкусен.

На излизане от кафенето продължавах да се усмихвам. Пак тръгнахме по уличките. Слънцето грееше, макар и слабо, и това ме разведри и развесели. Отправихме се към кея.

Макар и поутихнал, вятърът все още духаше силно. Застанахме на завет да погледаме вълните и как чайките се мъчат да се закрепят на ръба на парапета. В открито море облаците бяха черни и зловещи, но над нас слънцето грееше.

— Малко е ветровито, а? — обърна се към мен възрастен мъж.

Стърчащи кичури сива коса се вееха безразборно край ушите под нахлузената му шапка. По стъклата на очилата му бяха полепнали капчици морска пяна.

— Малко, да — съгласих се аз.

Той държеше здраво ръката на съпругата си. Ръцете им бяха стари, кожата — с петна и сбръчкана; халката на жена му бе изтъняла и се движеше свободно зад едрата фаланга. Тя имаше розови страни и сини очи; цветен шал пазеше косите и ушите ѝ. Той се засмя и посочи как млад гларус на кафяви петна и с големи крака излетя от парапета и смело хвъркна срещу бушуващия вятър.

Продължихме напред по кея, но скоро стана невъзможно да се придвижваме по-нататък. Обърнахме се и се върнахме на брега. Веднага намерихме заведение за риба и пържени картопки; вътре бе пълно с хора с влажни връхни дрехи; смееха се и се забавляваха. Поръчахме си голяма порция картопки за навън. Седнахме на оградата. Ядяхме с ръце картофките, слушахме как чайките и гларусите крещат около нас и дебнат да изтървем някой. Дори очаквах някоя птица да грабне картофче буквално от пръстите ми.

Стюарт ми разказваше за пътуванията си до морето като дете, какви увеселителни паркове е посещавал, как е трупал тен през лятото, в какви риболовни експедиции се е включвал.

— Каж ми нещо за родителите си.

— Мама почина, когато бях на петнайсет. Татко живее близо до Рейчъл. Добре е. Засега се справя сам. Видях го за кратко преди два месеца. Ще ги видя следващия месец, когато имам няколко свободни дни.

— Рейчъл е сестра ти ли?

— Да. По-възрастна и по-мъдра от мен. А твоите родители?

— Загинаха при автомобилна катастрофа, докато следвах.

— Било е тежък удар за теб. Съжалявам.

Само кимнах.

— А братя или сестри? — продължи той.

— Едно дете съм.

Бяхме изяли почти всички картопки. Оставаха само няколко студени на дъното. Без да обръща внимание на разлепените предупреждения да не се хранят гларусите, Стюарт ги изсипа в канавката и хвърли опаковката в кошчето.

— Ще ми се да направим резервация за кратка ваканция — сподели той, докато се изкачвахме по хълма към центъра на града. — Да отидем да разгледаме някои проспекти.

ПЕТЪК, 27 ФЕВРУАРИ 2004 Г.

Отведе ме право вкъщи, което беше хем добре, хем лошо. Вече не бях наясно какво искам.

През цялото време в таксито не си проговорихме, въпреки че той ме държеше за ръка; нежно, но здраво. Не откъсвах очи от прозореца и гледах, без да виждам нищо отвън. Пред очите ми само играеха капките дъжд, които се стичаха по стъклото.

Взе ключовете ми, отвори входната врата и ме пусна да вляза първа. Не седнах; нито пък той. Зърнах лицето му и то ми се стори толкова разстроено, че не намерих сили да го погледна отново.

— Мисля, че трябва малко да успокоим топката — обявих аз.

Щом думите излязоха от устата ми, изпитах огромно облекчение.

— Какво?!

— Казах, че...

— Чух какво каза, но не го вярвам. Защо реши така?

— Имам чувството... Просто ми е нужна известна дистанция. Искам да излизам по-често с приятелите си, искам да имам време за себе си, да помисля...

Седнах на ръба на дивана и стиснах плътно колене. Усещах как напрежението във въздуха се увеличава.

— Разполагаш с достатъчно време, когато съм на работа.

— Така е — отвърнах аз. — И това ми харесва. Не ми е приятно да се прибирам и да откривам, че си бил тук в мое отсъствие. Искам да ми върнеш резервния ключ.

— Нямах ли ми доверие?

— Просто се нуждая от лично пространство. Обичам да знам къде са ми нещата.

— Това пък, по дяволите, какво общо има с каквото и да било?!

— Влизаш тук, когато ме няма, оставяш бележки, поставяш снимки под завивката на леглото.

— Надявах се да ти хареса. Не помниш ли какво стана, след като направих онази снимка? Аз помня. През цялото време случилото се не

ми излизаше от ума.

— Доколкото помня, каза, че си я изтрил. Очевидно не си.

Не отговори. Затова аз продължих:

— Изплашена съм, Лий. Особено след обира. Не ми е приятно да идваш тук в мое отсъствие. Имам чувството, че къщата вече не е моя.

Последва пауза. Виждах го с периферното си зрение. Стоеше вляво от мен, до вратата. По лицето му не трепна дори мускул; не си беше свалил и палтото; стоеше като сянка, черен призрак, някакъв кошмар.

— Искаш отново да се чукаш с всекиго по всяко време ли? — попита той с леден глас. — Към това ли желаеш да се върнеш?

— Не — отвърнах аз. — Просто се нуждая от известно пространство, това е всичко. Искам да се виждам с приятелите си. Искам да помисля, да съм сигурна, че всичко е наред.

Тогава той пристъпи напред внезапно и явно съм трепнала, защото когато го погледнах отново, бе застинал на място със спокойно и безизразно лице, но очите му бяха бесни. Без думичка повече, отстъпи назад и излезе. Чух входната врата да се отваря, а после да се затваря с тихо щракване.

Беше си тръгнал.

Известно време останах неподвижна и чаках нещо да се случи. Представа нямах какво очаквам. Вероятно смятах, че ще се върне. Може би наистина щеше да се върне и да ме удари, да ме измери с нещо или да ми се разкрещи.

Най-накрая се надигнах, качих се горе и съблякох глупавата черна рокля с глупавите й блестящи изкуствени диаманти. Реших никога повече да не я облека. Щях да я дам за първата благотворителност, за която ми звъннат на вратата, независимо колко бях платила за нея. Щях да дам и червената. Исках да се отърва и от двете рокли.

Едва часове по-късно, докато лежах будна и се питах какво беше станало току-що и как се бе стигнало дотук, си дадох сметка, че той не ми върна резервния ключ.

ПОНЕДЕЛНИК, 14 ЯНУАРИ 2008 Г.

С Каролайн пътувахме към Уиндзор за среща с висшия управленски екип. От нея се очакваше да говори за бюджети, а от мен — да докладвам как върви наборът на персонал за новия склад, чието откриване предстоеше през новата година. Докато се носехме по магистрала 4, Каролайн шофираше и бърбеше за работата. Чувствах се изтощена и ме болеше гърлото.

Напускането на офиса никога не ми се отразява добре. Режимът ми се разстройва. Вече мислех какви проверки имам да направя вкъщи и си повтарях колко е важно да ги направя качествено, както е редно, за да не се наложи да се занимавам с тях цяла нощ и да вдигам шум, защото Стюарт неизбежно ще го чуе.

— Изглеждаш изтощена, скъпа — отбеляза неочаквано Каролайн.

— Така ли?

— Стояла си до късно, нали?

— Не. Струва ми се, че по-скоро настивам.

Отново се загледах през прозореца. Ако можех да поспя дори за няколко минути, щях да се почувствам по-добре.

— Как вървят нещата с разкошния мъж от горния етаж?

— Явно все още си говорим, въпреки всичко. Заведе ме на екскурзия.

— Изглежда обещаващо.

— Беше приятно.

— Не ми звучиш убедена.

— Ние сме просто приятели, Каролайн.

— Глупости.

Неволно се засмях.

— Наистина е така. Не очаква нищо, повярвай ми.

— Ще ми се да престанете да се дебнете и да предприемете нещо.

— Слушай, нищо няма да стане. Ако щеше да става, вече да е станало. Харесвам го или мисля, че го харесвам, но предпочитам да съм сама.

— Понякога не си ли самотна?

— Не.

— Аз съм. Откакто Йън ме изостави... Много съм зле. Опитвам се да се държа заради децата, но когато отиват при баща си за уикенда, къщата е съвсем тиха. Мисля да се запиша в клуб или нещо такова. Какво ще кажеш?

— Имаш предвид за самотници ли? Където да се срещаш с хора? Страните й порозовяха.

— Защо не? Не е лесно да се попадне на свестен мъж. Надявам се, че може би...

— Може би какво?

— ... и ти ще дойдеш с мен.

Погледнах я смаяно, но Каролайн не откъсна очи от пътя. Здравно стискаше волана. Питам се какво да отговоря.

— Пристигнахме — заяви тя, навлизайки в паркинга. — Готова ли си да застанем пред лъвовете?

ПЕТЪК, 12 МАРТ 2004 Г.

През първите дни се чувствах странно пуста, изпразнена, все едно съм предприела нещо огромно, а още не съм го осъзнала напълно. Същевременно се страхувах. С прибирането вкъщи заключвах два пъти входната врата, търсех знаци дали не е влизал в мое отсъствие, но нищо не беше преместено и не липсваше. Поне видимо.

Мислех си, че всичко се е оказало много лесно — проявил е разум; а може би не беше толкова лош, колкото го изкарах? Започнах да се питам дали не направих грешка. Беше страхотен в леглото, всеки път, когато се любехме, беше различно, вълнуващо. Чудех се дали да не му пратя съобщение и да го помоля да се върне, но накрая прибрах телефона в чантата — да не го виждам — и го оставих там.

След онази нощ не го видях две седмици. Нощно време плачех; липсваше ми по някакъв начин. Но проблемът беше мой, давах си сметка аз. Аз настоях да се разделим; виждах колко му е трудно да е с мен; не беше чудно, че си тръгна, без да погледне назад. Изпратих му няколко съобщения, но те останаха без отговор. Когато звънях на мобилния му, той ме препращаше направо на гласовата поща.

Две седмици след като си тръгна, ми се обади Клер.

Бях в разгара на подготовката си за някаква презентация, предвидена за същия следобед, когато тя се обади. Гласът ѝ звучеше странно и напрегнато. Попита ме как съм.

— Добре съм, скъпа. Ти добре ли си?

— Просто си мисля каква огромна грешка направи, това е всичко.

Стори ми се, че плаче, макар да се стараеше да не се чуе.

— Грешка ли? За какво говориш?

— За Лий. Той ми каза, че си скъсала с него. Не му повярвах. Защо, по дяволите, го направи?

Щях да ѝ отвърна, но тя не ми даде подобна възможност.

— Готвел се да те заведе на почивка, така ми каза. Много искал да те изненада, защото си променила живота му, направила си го щастлив, когато си мислел, че никога вече няма да е щастлив. Знаеш ли за бившата му приятелка, Катрин? Говорил ли ти е за Наоми? Самоубила се е, знаеш ли? Оставила бележка, в която му определяла среща. Така се подsigурила да я намери именно той. Така и никога не го преодолял. Сподели, че още има кошмари и сънува как намира тялото ѝ. А после ми разправи как си скъсала с него, искала си да излизаш и да се срещаш с хора. Как можа да постъпиш така, Катрин? Защо му нанесе такъв удар?

— Чакай, Клер, не беше точно така...

— Имаш ли представа... — прекъсна ме тя. Сега вече открито плачеше, едва си поемаше дъх между думите и си представях гнева ѝ, докато едрите сълзи се стичат по страните ѝ. — Имаш ли *въобще* някаква представа, колко е нечестно всичко това? Бих дала всичко, за да имам мъж като Лий. Бих дала абсолютно всичко на света някой да е така увлечен по мен, колкото е той по теб. *Обича те*, Катрин. Обича те повече от всичко. Разполагаш с всичко на този свят, а просто го захвърляш и дори не се замисляш, че така разбиваш сърцето му. Струва ми се непоносимо.

— Наистина не е така — успях най-после да вметна аз.

Вече беше изчерпила темата и само от време на време чувах по някое изхлипване. Е, поне не ми затвори телефона.

— Не знаеш какво е да си с него. Следи ме, влиза в къщата ми, когато отсъствам...

— Ти му даде ключ, Катрин! Защо му даде шибания ключ, щом държиш да идва само когато си там?

Нямах отговор на това. Дори аз не можех да отрека, че има логика в думите ѝ.

— Знаеш ли кое е най-лошото? — подхвана тя наново. — Дори след като се държа така с него, след като разби сърцето му, той все още е напълно и лудо влюбен в теб. Сподели с мен всичко, което си му казала, и веднага след това ме помоли, ако те чуя, да те питам дали ще отидеш да го видиш. Върнал се е на работа в „Ривър“. Каза, че иска да те види, да провери дали си добре, но няма да дойде в къщата ти, защото си го помолила да не го прави. Е, ще отидеш ли?

Обещах ѝ да си помисля.

Очевидно малко или много бе очаквала тъкмо това, защото изстреля едно финално: „Не мога да повярвам, че си постъпила така. Дано се гордееш със себе си“, и затвори.

След това аз се разплаках; затворих вратата на офиса си и се молех никой да не влезе. Клер никога не ми беше говорила по този начин. Беше предана приятелка; за нея дружките винаги бяха на първо място, преди мъжете.

Останалата част от деня бях като замаяна. Направих презентацията възможно най-бързо, без да мисля какво точно казвам и без особен ентузиазъм. Думите на Клер не преставаха да се въртят из главата ми. Явно бях допуснала голяма грешка, за да ми говори така. Мислех си какво ми каза тя: бил нещастен без мен и много ме обичал. Замислих се за бившата му приятелка — тази Наоми... Никога повече не спомена името ѝ, след като го бе прошепнал през онази нощ. Запитах се защо е предпочел да говори за нея с Клер, а не с мен. Мислех си колко ли му е било тежко тогава и колко щастлив е бил; колко щастлив съм го направила аз.

Тръгнах си от работа веднага след презентацията, като се извиних с главоболие; впрочем това отговаряше на истината. Прибрах се вкъщи и си поплаках още малко. Същевременно си мислех за Клер. Не можех да допусна да загубя една от най-скъпите си приятелки, една от най-старите си приятелки. По-късно, след като лежах в леглото часове наред и разсъждавах по тези въпроси, събух пижамата и облякох червената рокля. Не ми стоеше така добре, както последния път, когато я носех — беше ми широка около талията и на гърдите, сякаш някой тайно я беше разтегнал. Въпреки това останах с нея, сложих си малко грим и отидох в „Ривър“ да го търся.

Най-много исках да се повтори моментът, когато ме чука в офиса на „Ривър“; исках да ме погледне, все едно съм най-съвършеното същество, което някога е виждал; исках да ме хване за ръката, да ме повлече по коридора към офиса, обзет от нетърпение да чака и секунда повече, преди да ме обладае.

Минах край опашката от чакащи и се насочих към входа за специални гости. Видях го да се смее и шегува с Тери, главния портиер. Сърцето ми се сви: късо подстриганата му руса коса, загарът, независимо от студа и дъждовете, добре скроеният тъмен костюм, очертаващ мускулите и стройното му тяло.

— Здравей — поздравих аз.

— Катрин? Какво правиш тук? — попита Лий.

Опитваше се да звучи хладно, но забелязах реакцията в очите му.

— Надявах се да ме пуснеш, за да се видя с приятелите си — отвърнах аз, усмихнах му се и леко намигнах.

Тери се приближи.

— Съжалявам, скъпа, тази вечер е препълнено. Нареди се на опашката като другите.

Въобщо не възнамерявах да заставам на опашката.

— Няма нищо — отвърнах аз. — Ще отида другаде.

Хвърлих последен поглед на Лий и си дадох вид, че се отправям към центъра на града.

В действителност взех първото такси и се прибрах право вкъщи. Не се изненадах, когато в три през нощта го чух да тропа на вратата.

— Защо не използва ключа си? — попитах, докато му отварям.

Нямах време да кажа каквото и да било повече, а и той не ми отговори.

Хвана ме за раменете и ме бутна навътре, във всекидневната, като дори не си даде труда да запали лампата, нито да затвори вратата след себе си. Дишаше учестено, а когато докоснах лицето му усетих, че е мокро. Целунах го и започнах с език да бърша сълзите от бузите му. Той простена и се хвърли така свирепо да ме целува, че усетих вкуса на кръв. След това ме бутна силно и се озовах върху дивана. Преди да успея да кажа каквото и да било, той беше свалил долнището на пижамата ми. При бързото и непохватно разкопчаване на панталоните си скъса някакво копче. През главата ми мина мисълта: „Ще ме заболи“, и в следващия миг той вече ме чукаше; при първото му проникване извиках от болка.

Казах ли „не“? Не и тогава. Изнасили ли ме? Не в същинския смисъл на думата и не точно тогава. В края на краищата аз му отворих вратата. По-рано същата вечер ходих в клуба с намерението да го накарам да ме чука. Е, сега ме чукаше и си давах сметка, че нямам никакво основание да се оплаквам.

Но ме болеше. Вътрешната страна на устната ми, където зъбите му се бяха впили в меката плът, беше прехапана. На другия ден бях натъртена навсякъде и едва успях да вървя. Но се върна; поне за няколко часа. Когато се събудих сутринта, него го нямаше.

СРЯДА, 23 ЯНУАРИ 2008 Г.

Време беше да променя живота си.

Днес отидох да определят състоянието ми. Имах чувството, че с тази си постъпка поемам по друг път.

Районният екип за душевно здраве се помещаваше в Леони Хобс Хаус, на улица, съседна на Уилоу Стрийт. На вид сградата изглеждаше нормално, а не като нашата къща — величествена, с огромни сводести прозорци и входна врата, която се нуждае от боядисване. На портата имаше месингова табела, а по долните прозорци плакати, рекламиращи всичко — от отказване от цигарите до помощна група за преодоляване на следродилна депресия.

Валеше и от това сградата ми се стори по-мрачна, отколкото би изглеждала в слънчево време. Прозорците сякаш плачеха.

Отворих вратата; в антрето беше разположена рецепцията и стълбище към първия етаж. Зад рецепцията следваше някогашния преден салон на къщата, сега натъпкан с бюра и жени, които поставяха листа и папки в разни кутии, разговаряха помежду си и отпиваха от порцелановите си чаши. Стените бяха облепени със здравни плакати.

— Имам час за преглед — обясних аз на жената на рецепцията.

— Кабинетът е горе. Акцентът ви не е местен. Откъде сте?

Беше към петдесетгодишна, с дълга сива коса, сплетена на плитка на гърба, и ореол от свободни кичури около лицето.

— От север — отвърнах аз.

Обикновено така отговарях на всеки, който ме запита в Лондон, и хората го приемаха без повече въпроси.

Тази жена обаче се оказа изключение.

— Вие сте от Ланкастър — обяви тя. — Живях там двайсет години. После се преместих тук. Заплащането е по-добро, но хората не са така мили.

Погледнах към препълнената стая зад нея, където шест-седем жени седяха със стиснати устни и попиваха всяка нейна дума.

Изкачих се по стълбите. На лепнат върху стената оръфан лист с черен маркер услужливо пишеше „Кабинетите са наляво“. След късия коридор вляво попаднах на втора рецепция. Тази бе боядисана в бежово. Зад бюрото нямаше никого, затова се настаних в едно от удобните кресла и зачаках. Бях подранила за часа си.

От вратата вдясно излезе жена, облечена с широк пуловер и джинси; косата ѝ беше вързана на две опашки, щръкнали отстрани на главата ѝ. Устната ѝ беше прободена с халка; имаше красива усмивка и много бели зъби.

— Здравейте — поздрави тя. — Вие вероятно сте Кати Бейли.

— Да.

— Той ще ви приеме след минута. Аз съм Деб, една от сестрите — представи се жената. Продължаваше да ми се усмихва. — Носите ли въпросника?

— Да... — смънках аз и го извадих от чантата.

Деб го пое.

— Това пести време, когато сте вътре — подхвърли тя.

Продължавах да чакам. От дъното на коридора, иззад ъгъла, се чу отварянето на врата и приближаващи се крачки. Почти веднага в приемната надникна глава на мъж.

— Кати Бейли?

Изправих се и го последвах. Непрекъснато мислех за Стюарт. Мислех само за него, докато консултиращият ме психиатър задаваше въпросите си. Казваше се доктор Лайънъл Пари. Разрошената сивееща брада му придаваше неугледен вид. Когато ме попита колко време ми отнема да проверя вратата, прозорците и чекмеджетата, както и всичко останало, си помислих да го излъжа. Проверянето на вратите звучи така глупаво. Знам, нелепо е, но не мога да се спра.

Затова му казах истината. Понякога с часове; понякога закъснявам страшно много за работа и се налага да оставам до покъсно, за да наваксам пропуснатото време. А социалният ми живот? Не ме размивайте. Работата ми харесва и вечер не ми се излиза особено.

Започна да ме разпитва за Лий. Казах му за образите, които се мяркат, какво беше правил. Все неща, които се опитвах да забравя. Разказах му и за всичко останало: кошмарите, пристъпите на паника, как се будя в четири през нощта и ме е страх отново да заспя. И за

нещата, които гледам да избягвам: социални събирания, места, препълнени с хора, полицията, червени дрехи.

Той ме слушаше, водеше си бележки и от време на време ме поглеждаше.

Аз треперех.

Не плачех, още не. Но като говорех за това, се разстройвах.

— Опитвам с дълбоко дишане — споделих забързано. — Опитвам се да контролирам паниката. Понякога успявам.

— Това е добре — отбеляза той. — Значи вече знаете, че владеете положението. Щом понякога контролирате паниката, просто е нужно да продължите да се упражнявате, както и да прибегвате към няколко други техники, докато успеете да я контролирате през цялото време. Поставили сте началото. Много добре сте се справили.

— Благодаря, но всъщност заслугата е на Стюарт, не моя.

— Стюарт?

— Един приятел. Психолог е.

— Дори той да ви е насочил в правилната посока, всъщност вие сте направили избора да се опитате да контролирате паниката си. Никой, освен вас, не е в състояние да го направи.

— Предполагам, че е така...

— И не забравяйте: щом сте постигнали това, можете да постигнете и повече. Това означава, че ще успеете да започнете да контролирате и проверките. Няма да стане веднага, нужно е време, но ще успеете.

— А сега какво следва?

— Ще ви насоча към когнитивно поведенческа психотерапия. Смятам да включа и лекарства, за да ви помогнат срещу пристъпите на паника. Нужно е известно време, преди да започнат да действат, затова не се учудвайте, ако не усетите резултат веднага. Трябва да изчакате поне няколко седмици.

— Опитвала съм с лекарства преди. Предпочитам да ги избягвам.

— Прегледах медицинското ви досие. Лекарствата, предписани ви в болницата, са други. От новите няма да се чувствате замаяна или сънлива. Искам да ги предпиша, защото от отговорите ви съдя, че навярно става въпрос за елементи на посттравмично стресово разстройство — ПТСР, и ОКР.

— Според Стюарт ще е добре, ако бъда пренасочена към доктор Алистър Ходж.

— Да. И аз щях да го предложа. Работи в клиниката тук, както и в „Модзли“. Ще ви дадем направление, а после ще звъннете на секретарката му. Сигурно ще ви назначи час скоро. Междувременно ще кажа на Деб да ви даде номера на кризисния екип, в случай че се нуждаете от него, но се съмнявам.

— По ваше мнение колко време ще отнеме? Да се оправя, имам предвид.

— Трудно е да се прецени — сви рамене той. — Всеки човек е различен. Но ще видите положителни промени след няколко сеанса. И вие ще трябва да се потрудите. То е като в живота: колкото повече вложите, толкова повече ще получите.

Когато най-после излязох отново на улицата, беше тъмно. Вече не валеше. Движението беше спряло; вероятно имаше злополука на кръстовището и това обясняваше задръстването. Автобусите се движеха, защото алеята за тях беше свободна, но все пак се придвижваха бавно.

Имах чувството, че съм направила решителна крачка, че връщане назад няма. След като излязох от болницата, именно от това се плашех най-много. В периода, когато не се контролирах, попаднах изцяло в ръцете на непознати — нито ги харесвах, нито им вярвах, но се налагаше да следвам тяхното разписание и техните указания: те ми нареждаха кога да ям, кога да спя и кога да ходя до тоалетната.

След като за втори път излязох от болницата, знаех, че по-скоро бих умряла, отколкото да се върна там. Напуснах Ланкастър с фалшива усмивка и уверенията при първа възможност да се насоча към местен институт за душевно здраве. Откъснах се от лекарите, сестрите и социалните работници и отвратителната им система, съвършено безсмислена в моите очи. Те направиха възможното: изправиха ме на крака и доста прямо ми обърнаха внимание на факта, че не съм умряла; сега трябваше да се стегна и да продължа напред. Не за пръв път си помислих колко по-добре би било да съм умряла, вместо да се налага да минавам през процеса на възстановяване. Но като се преместих, си дадох сметка, че ако някой ще контролира живота ми, това ще съм аз. Нямах алтернатива. И поех контрола в свои ръце; контролирах всеки миг от деня, изчислявах отделеното време за

каквото и да било до секунда, броях крачките си, планирах броя на чашите чай. Така имах цел, имах причина да слагам единия крак пред другия всеки ден, колкото и кофти да беше, колкото и тежък, мрачен и самотен да беше.

Не исках да загърбя всичко това. Само така се чувствах в безопасност, пък макар и за кратко.

ВТОРНИК, 16 МАРТ 2004 Г.

От иззвъняването на мобилния ми телефон подскочих. Седях и чаках да се случи нещо, той да се върне, да ми звънне; надявах се на това, но същевременно се страхувах. На дисплея обаче не се изписа „Лий“, а „Силв“.

— Силвия? — вдигнах аз, като се стараех да звуча възможно най-весела. — Как си?

— Добре съм, скъпа. Ти как си?

— Добре. Как е Лондон?

— Каж ми как си наистина.

За момент не бях в състояние да ѝ отговоря. Стисках здраво слушалката вторачена в несъществуваща точка на стената и се опитвах истински да се съсредоточа, за да не рухна.

— Добре съм — повторих аз.

— Луиз спомена, че се държиш странно. Притеснява се за теб.

— Странно ли? Въобще не се държа странно. Какви са тези глупости?

Гласът ѝ прозвуча изненадващо спокойно и — за Силвия — успокояващо:

— Не са глупости. Притеснява се за теб. Имала си синини по ръцете. Била си излязла с нея миналия месец, но след половин час си се прибрала вкъщи. А Клер каза, че онзи ден Лий ѝ плакал на рамото. Двамата скарахте ли се? — Понеже не отговорих, тя се провикна: — Ало? Катрин?

— Още съм тук.

— Искаш ли да си дойда, скъпа? Мога да отскоча за ден през уикенда.

— Не, не. Честно — добре съм. Просто нещата с Лий не вървят.

— Какво точно става?

— Той... Той... Силв, понякога той ме плаши. Някак се разпорежда с мен. Не ми е приятно.

Последна дълга мъчителна пауза. Е, поне го изрекох. Признах, че моята идеална връзка с идеалния мъж не е толкова идеална, колкото мислят. Сега вече всичко щеше да е наред, защото Силвия знаеше; Силвия щеше да намери най-точните думи, да накара мен — най-добрата ѝ приятелка на целия свят — да се окопитя. Чаках да ми каже нещо съчувствено, да ме посъветва да го зарежа, да си намеря друг и да побягна, без да се обръщам назад. Никога.

Когато тя заговори, отново останах силно шокирана и за миг дори забравих да дишам.

— Катрин, мисля, че е редно да отидеш на лекар.

— Какво...

— Напоследък наистина доста ти се струпа: огромен стрес в работата, напрежение и така нататък.

Не ѝ отговорих нищо, не вярвах на ушите си.

— Не само Луиз се притеснява за теб. Всички се безпокоим. Включително и Лий. Иди да поговориш с някого. С лекаря си например. Или с колежка от работата?

— Чакай. Какво каза? Лий се безпокои за мен ли?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Скъпа, той те обича. Смята, че аз ти липсвам, но е повече от това. Знам, че е така. Твърди, че се самонараняваш. Стискала си се по ръцете. Моля те, не се разстройвай, скъпа. Не искам да си разстроена, когато съм толкова далеч и не мога да предприема нищо...

Чух гласа си да се издига до истерично кресчендо:

— Каквото и да ви е наговорил, не е шибаната истина, чу ли?

— Не се разстройвай, Катрин. Моля те. Аз...

— Да не се разстройвам ли?! — повторих като ехо аз. — Какво очакваш да чуеш от мен? А и откога двамата с Лий си говорите по телефона?

— Говорил е с Луиз. Тя му казала, че се тревожи за теб. Луиз ми звънна снощи. После Лий се обади. Просто всички се притесняваме за теб. Наистина се държиш странно, а ние искаме да си каквато беше някога...

— Ти ли говориш това! Не вярвам на ушите си. Не вярвам, че се случва.

— Слушай, скъпа. Лий непрекъснато повтаря какви опити прави да се увери, че си добре, но според мен е най-хубаво да се обърнеш

към лекар. Слушай, Катрин, потърси помощ. Да ти намеря ли някои номера?

Отдръпнах слушалката и ужасено се взрях в нея. После прекъснах връзката и с всички сили запокитих апарата към стената. Той се счупи поне на три парчета; най-голямото лежеше върху килима и издаваше звуци като ранено животно.

Поставих ръка на устата си, за да спра... Какво? Писък ли? Никой не ми остана вече, абсолютно никой. Само той и аз.

СРЯДА, 23 ЯНУАРИ 2008 Г.

Автобусът пълзеше във вечерния трафик. Беше се стъмнило, но градът грееше с осветените си витрини, уличните лампи и отразените им в мокрия паваж светлини. В автобуса беше топло и влажно, а прозорците — замъглени. Носеше се миризма на стотици хора и вехта тапицерия.

Не обичах да говоря по телефона в автобус, но отчаяно исках да го чуя. Говорех тихо.

— Здравей, аз съм.

Гласът му долетя от много, много далеч.

— Как мина?

— Добре. Трудно ми беше, но се справих. Ще ме прати при Алистър. Предписа ми и някакви таблетки.

— Какви?

— Не помня. Рецептата е в чантата ми. Спомена нещо със „С“...

— Значи за усвояване на серотонина. С други думи — антидепресант.

— Каквото и да е. Според него страдам от посттравмично стресово разстройство и ОКР.

— Това е добре.

— Нима?

— В смисъл добре е, че е преценил така. И аз мислех същото. Но не е моя работа да определям състоянието ти.

— Не е. Как беше в работата ти?

— Добре като цяло. За днес приключих.

Мъжът от другата страна на седалките ме наблюдаваше настойчиво. Ни най-малко не приличаше на Лий, но независимо от това се разтревожих. Беше млад, с къса тъмна коса и черни кръгове под очите; не откъсваше поглед от мен.

На следващата спирка слязоха няколко души и аз се запитах дали да не ги последвам и да извървя пеш разстоянието до вкъщи. Мъжът от отсрещната седалка също стана и аз реших, че ще слезе, затова не

мръднах от мястото си. Вместо това той остана на пътеката, докато автобусът не потегли отново, а после се настани на седалката пред мен.

От него лъхаше на мухъл, сякаш дрехите му са престояли влажни два дни в пералнята. Имаше петна по задната част на врата и през няколко секунди подсмърчаше; не прочистваше носа си, а по-скоро душеше въздуха.

На следващата спирка слязох. Очаквах да ме последва, но не го направи. Останах на спирката и се загледах след отминаващия автобус. Видях го през прозореца; продължаваше да ме зяпа.

ПЕТЪК, 19 МАРТ 2004 Г.

На път за вкъщи се отбих в пощата и взех формуляри за паспорт. После влязох в някои магазини за конфекция и поогледах разни дрехи, но не си дадох труда да пробвам някоя. Просто не ми се прибираше веднага вкъщи. Днес Лий беше на работа. От снощи нито ми беше изпращал съобщение, нито ми се беше обаждал.

Отворих входната врата и моментално ме обзе познатото чувство, че нещо не е наред. Не се усещаше течение, миризма или друго. На алеята беше само моята кола, от колата на Лий нямаше и следа. Но знаех, че в мое отсъствие някой е влизал.

Останах за миг на изтривалката, с отворената врата зад себе си, и се питах дали да вляза, или да се кача отново в колата и да запраща нанякъде. Антрето беше пусто; от него се виждаше чак до дъното, където се намираще кухнята. Всичко беше както го оставих.

Това са глупости, уверявах се аз. Никой не е влизал тук. Всичко е плод на въображението ми, още съм под въздействието на нахълталият обирджия.

Оставих ключовете и чантата си в кухнята, отидох във всекидневната и застинах на прага. Лий седеше на дивана и гледаше телевизия с изключен звук.

Ахнах от удивление.

— Боже, изплаши ме до смърт.

Той се изправи и пристъпи към мен.

— Къде, по дяволите, беше?

— В града. Отбих се в пощата. И не ми дръж този тон! Какво значение има къде съм била?

— Била си в пощата два шибани часа?!

Стоеше на сантиметри от мен. Усещах топлината на тялото му и силата на гнева му. Ръцете му бяха отпуснати, а гласът — равен.

Независимо от това се изплаших.

— Ако ще ми говориш така, отново ще изляза — обявих аз и му обърнах гръб.

Усетих как пръстите му се впиха в раменете ми и в следващия миг ме завъртя с такава сила, че краката ми се отделиха от пода.

— Да не си посмяла да ходиш някъде — изсъска той в лицето ми.

— Извинявай — смотолевих аз.

Пусна ме и залитнах. Освободена от хватката му, хукнах към входната врата, без да ме е грижа, че ключовете ми са в кухнята; изпитвах потребност да изляза, да се махна.

Така и не успях. Стигна до входната врата преди мен и докато се усетя какво става, юмрукът му се стовари върху лицето ми, в слепоочието.

Рухнах на пода до стълбището. Той стоеше над мен и ме гледаше. Бях толкова шокирана, че не можех да дишам; хлипах и опипвах лицето си, за да видя дали кървя. В този момент Лий коленичи до мен и аз трепнах, очаквайки да ме удари отново.

— Катрин — подхвана с нисък и изненадващо спокоен тон, — не ме карай отново да го правя, чу ли? Прибирай се вкъщи навреме или ми казвай къде си. Простичко е. И е за твое добро. По улиците бродят някои доста опасни хора. Само аз се грижа за теб. Известно ти е, нали? Затова прави каквото ти казвам.

Имах чувството, че всичко се преобръща. Сякаш се слагаше край на връзката ми с Лий. Вече знаех на какво е способен, какво може да направи и какво очаква от мен. В лицето на предишната наивна и безгрижна Катрин се затръшна врата. От мен оставаше само онази част, която непрекъснато се страхува, гледа през рамо кой я преследва; онази, която съзнава, че каквото и да се крие в бъдещето, то не е добро.

Часове по-късно, когато най-последно събрах смелост да се погледна в огледалото, на лицето ми почти нямаше белег, а бях едва ли не убедена, че е счупил скулата ми. Болеше ме главата, но кожата на раненото място беше цяла и се забелязваше съвсем лека подутина; все едно въобще не ме беше ударил.

ЧЕТВЪРТЪК, 31 ЯНУАРИ 2008 Г.

Слязох от автобуса на Денмарк Хил. От другата страна на пътя, при ярко осветената болница „Кингс Колидж“, линейка с включени фарове и сирена бързаше към страничния вход за спешни случаи. Стоях до пешеходната пътека и наблюдавах линейката, докато не си дадох сметка, че е спряла кола, за да ми направи път. Отправих се към болницата „Модзли“ — красива стара сграда от червени тухли.

Наблюдавах я известно време и се питах дали е изглеждала по същия начин и преди сто години, при всички случаи с по-малко движение наоколо обаче. За последен път бях в болница, когато ме въведоха през задния вход в дъното на линейката, свита в ъгъла. Бях си обещала никога да не стъпвам отново в болница, никога да не позволя да ме отведат там. А ето ме сега, застанала пред психиатрична клиника. Щях да вляза през главния вход като нормален човек. Стига да събера сили да прекрача прага.

— Търсиш ли някого?

Беше Стюарт, облечен в риза, която определено се нуждаеше от гладене; ръкавите му бяха навити до лактите, а болничният му пропуск висеше на джобчето.

— Почти забравих как изглеждаш — отвърнах аз.

Заради обърканите му смени и моето ходене на работа не бяхме се виждали само два дни, но имах чувството, че са минали години.

— Да влезем ли вътре? — подкани ме той.

Погледнах го, после отместих поглед към входа. Виждах как хора влизат и излизат.

— Не съм сигурна.

— Да отидем другаде, ако искаш, но не разполагам с много време.

— Не. Хайде да влизаме. — Поех си дълбоко въздух. — Но не позволявай да ме задържат вътре, чу ли?

Влязохме през главния вход и поехме по безкраен коридор. Движихме се сред лекари, пациенти и медицински сестри. Най-

неочаквано вляво се появи ресторант.

— Все на хубави места те вода — засмя се той.

— Съвсем добре е. Не ставай глупав.

Седнах на свободна маса, а той отиде за напитки и храна. Наблюдавах го на опашката. Тълпите хора винаги ме изнервяха, но тук се чувствах още по-зле. Болничният персонал се различаваше лесно, защото мястото му беше тук. Но другите, разглеждащи изписаното на черна дъска меню, от което всичко, освен печени картофи, беше изтрито, или се колебаеха между изсъхналите сандвичи и повехналите парчета торта, или бяха дошли на свиждане, или бяха пациенти.

Мъжът, трети на опашката след Стюарт, определено ми вдъхваше безпокойство. Беше с други хора, смееше се и разговаряше с момиче, но нещо у него ми напомняше за... Дали беше смехът? Чувах го от мястото си. Реших да се съсредоточа върху Стюарт и да наблюдавам него, но мъжът продължаваше да стои там. Беше мускулест и широкоплещест. Започна леко да ми прималява.

Обърнах стола си към стената и се опитах да мисля за други неща. Брой до шест. Всичко ще е наред. Това не е той.

— Салата със сирене или шунка? — Стюарт постави таблата пред мен и аз подскочих.

— Салатата със сирене, ако обичаш.

Подаде ми я и започна да разгъва хартията около сандвича с шунка.

— Да отидем някъде този уикенд — предложи той. — Какво ще кажеш? Например — в събота. Времето щяло да е хубаво. В неделя имам мач, ако рамото ми позволи.

В този момент мъжът зад Стюарт на опашката мина край нас. Приличаше повече на него, отколкото мъжът в кафенето в Брайтън. Погледнах го; да, направих го. Погледнах го и насилих мозъка си да забележи разликите.

Стюарт проследи погледа ми и видя как мъжът седна на няколко маси от нас заедно с придружаващите го и момичето, с което говореше преди малко. Продължаваха да се смеят.

— Това е Роб — обясни Стюарт. — Играем заедно ръгби.

— О!

Вдигнах очи и видях, че ме наблюдава изпитателно.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Изглеждаш леко пребледняла.

— Винаги изглеждам бледа — опитах се да го обърна на смях аз.

— Наистина — добре съм.

— Колко време ти отне проверката сутринта?

— Не обърнах внимание — свих аз рамене. Той продължаваше да ме наблюдава изпитателно. — Стюарт, наистина — добре съм. Престани.

— Извинявай.

След като се нахранихме, тръгнахме обратно по дългия коридор към входа. Първата приемна беше все още препълнена; хора влизаха и излизаха. Броях стъпките си до вратата с единствената мисъл как ще се измъкна; питах се какво ли ще предприемат, ако изведнъж хукна. Най-накрая стигнахме отвън, на студеното, и аз вдишах свежия въздух и се потопих в шума на уличното движение. Отново се почувствах свободна. Дори забравих, че Стюарт е до мен, докато не ме хвана за ръка.

Погледнах го изненадано.

— Не е подходящото място и време, знам — подхвана той, — но искам да ти кажа нещо.

Израках го да продължи. Погледнах към ръката му, която държеше моята. Дадох си сметка, че е нервен.

— Помниш ли, когато те целунах? А на другия ден ти казах, че не е било нищо повече от целувка. Помниш ли?

— Да.

Бях прекалено изплашена, за да го погледна в очите, и затова насочих поглед към пътуващите на юг коли и автобуси, но никой от тях нямаше да прекоси реката и да ме отведе вкъщи.

— За мен не беше просто целувка. Казах го, защото... Не знам защо го казах. Беше глупаво. Оттогава мисля за това.

Именно тогава я видях.

На горния етаж на автобус номер 68 в посока Уест Норуд. Вниманието ми привлече ярката розова барета, нахлупена върху русите къдрици. Отдалечаваше се от мен, но ме гледаше. Направо се взираше.

Беше Силвия.
Обърнах се към него.
— Какво каза? — попитах аз.

СЪБОТА, 20 МАРТ 2004 Г.

В събота Лий беше свободен и отново отидохме в Моркъм. Не исках да ходим, но беше по-добре, отколкото да стоим вкъщи. Лицето все още ме болеше, когато го докосвах отстрани, но иначе нямаше никакви видими белези. Беше успял да ме удари достатъчно силно, за да ми изтракат зъбите, но не толкова, че да остави следа.

Беше топло и слънцето напипаше от безоблачното синьо небе. В тежкото движение ни отне доста време да намерим място за паркиране. Най-накрая се наложи да се върнем пеша до плажа на града. Той ме държеше за ръка. Продължавах да се чувствам неспокойно в негово присъствие.

— Съжалявам за случилото се онзи ден — пророни той.

За пръв път го споменавах.

— За кое точно?

— Знаеш за кое.

— Искам да го изречеш.

Може да бях малко предизвикателна, но сега се чувствах в по-голяма безопасност, когато се движех сред други хора, семейства и деца на колела, отколкото в собствения си дом.

— Съжалявам за спречкването.

— Лий, ти ме удари.

Изглеждаше истински стъписан.

— Не съм.

Спрях и се обърнах да го погледна.

— Шегуваш ли се? — попитах аз. — Удари ме по лицето.

— Реших, че си се спънала и паднала — обясни той. — Както и да е — съжалявам.

Вероятно това беше всичко, което щях да получа като извинение. Продължихме да се разхождаме. Беше достатъчно топло, за да сваля жилетката си. Имаше отлив и морето беше толкова далеч, че почти не го виждах.

— Лий, и аз съжалявам — промълвих аз.

Вдигна ръката ми към устните си, за да я целуне.

— Знаеш, че те обичам — каза той.

Независимо от всичко изражението в очите му и колебливата му усмивка едва не ме подведоха отново.

— Нищо не се получава — подхванах аз. — Не мога така. Страх ме е от теб, Лий. Не искам да съм повече с теб. И за двамата ни не е добре.

Видях сянка да преминава през лицето му. Не беше гняв, а по-скоро разочарование. Очаквах да пусне ръката ми, но вместо това той я стисна още по-силно.

— Недей — промълви тихо той. — Недей да го правиш. Миналия път съжаляваше.

— Така е, но оттогава се случиха разни неща.

— Какви неща?

— Ами например ти ме удари. И си говорил за мен с Клер, а и със Силвия. Тя мисли, че полудявам, Лий. Не е честно. Силвия е най-добрата ми приятелка, а си я настроил срещу мен.

— Какво?! — Той се изсмя. — Това ли ти каза?

Усещах как сълзи напират в очите ми. Не исках да плача, не и тук. Седнах на една пейка. Той се настани до мен и отново ме хвана за ръката.

— Каза ли ти как съм узнал телефона ѝ? Даде ми го онази вечер, в „Спред Игъл“. Дойде при мен на бара и поиска да я черпя питие, докато ти беше дявол знае къде. Купих ѝ питие, а тя сложи ръка на чатала ми и ме стисна, после пхна листче в джоба на сакото ми и поръча да ѝ звънна, ако се отегча.

— Не ти вярвам.

— Напротив, вярваш ми, защото знаеш каква е.

Разтрих ядно бузата си с опакото на ръката.

— Ела насам — подкани ме той и ме придърпа. — Не плачи. Всичко е наред.

Държеше ме нежно обвил раменете ми с две ръце, а аз седях сгушена в него. Прокара пръсти през косата ми и я отметна от лицето.

— Няма защо да се страхуваш, Катрин. Наистина няма защо. Заради ненормалната ми работа не умея да показвам чувствата си. Стресирам се, ядосвам се и забравям кой е насреща. Извинявай, ако съм те изплашил.

Отдръпнах се, за да го погледна в очите.

— А ако бях извикала полиция, Лий? Ако им бях казала какво си направил?

— Най-вероятно щяха да изпратят някой да вземе показания, да им сложат входящ номер и нищо друго нямаше да се случи.

— Наистина ли?

— Или това, или щяха да последват безкрайни вътрешни разследвания и в резултат да загубя работата си и пенсията. — Прокара пръст по бузата ми и изтри последната сълза. — Имам нещо за теб. Искам да го вземеш, независимо от всичко.

Беше пръстен в малка черна кадифена кутийка; платинен пръстен с голям диамант просветна на слънчевата светлина. Не желях да го докосна, но Лий го пхна в ръката ми.

— Съзнавам, че началото на връзката ни не е от най-спокойните — увери ме той, — но нещата ще се оправят, повярвай ми. След няколко месеца ще поискам да ме преместят на по-малко напрегната работа и по-често ще мога да си бъда въщи. Моля те, кажи, че ще си помислиш, Катрин. Поне помисли, преди да ми отговориш.

Помислих. Питях се какво ще трябва да правя, за да не ме удари повторно, представих си как ще трябва да се прибирам въщи навреме, да му обяснявам къде съм, когато не сме заедно, да обличам дрехи по негов избор и да правя точно каквото ми каже.

— Добре — отвърнах аз. — Ще си помисля.

И тогава, на ярката слънчева светлина, той ме целуна; не се съпротивих.

Винаги съм мислила, че жените, които продължават да поддържат връзка и след като ги малтретират, са глупачки. В края на краищата редно е да настъпи момент на осъзнаване, че нещата са поели по лош път, когато изведнъж те обхване страх да бъдеш с партньора си. Според мен точно това е моментът да си тръгнеш. Да скъсаш и да не поглеждаш назад, така си мислех. Защо да оставаш? Бях виждала жени по телевизията или интервюирани в списания, които казват неща от рода на: „Не е толкова просто“, и винаги си бях мислила: просто е! Просто си тръгни и скъсай с него.

Освен момента на осъзнаване — вече отминал за мен — си дадох сметка, че не е толкова лесно да си тръгна. Опитях, после допуснах грешката да го поканя обратно. Това, че бях още влюбена в Лий — в

онази нежна, уязвима част, която все още съществуваше у него — представляваше само част от проблема. Появил се бе и ужасният страх какво би направил, ако го провокирам.

Вече не ставаше въпрос да си тръгна, а да побягна.

Трябваше да се спася.

СЪБОТА, 2 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

Беше слънчево и почти топло, затова взехме метрото до реката и се разходихме по южния бряг, докато капнахме от умора. Седнахме на пейка пред галерия „Тейт Модърн“ и пихме чай от пластмасови чаши. Сякаш беше първият ден на пролетта.

— Когато дойдох да те видя в болницата в четвъртък, ми се стори, че видях познат.

— Лий ли? — попита той.

— Не. Друг. Силвия.

Стюарт се наведе напред, за да извърне глава да ме види.

— Коя е Силвия?

— Беше най-добрата ми приятелка, преди всичко това да се случи. Премести се в Лондон, защото получи страхотна нова работа.

— И ѝ загуби дирите?

Кимнах, но уточних:

— Всъщност беше нещо повече. Тя не ми повярва. Когато нещата с Лий тръгнаха на зло, се опитах да ѝ кажа. Нужна ми беше помощта ѝ. Представа нямам защо не откликна. Накрая спрях да я търся.

Той чакаше да продължа. Остави чашата си на паважа под седалката; от чая се издигаше пара и се виеше нагоре на красиви спирали.

— Мислех за онова, което каза — промълвих аз.

— Какво съм казал?

— Онова, за целувката.

— А аз се питах дали въобще ме слушаш.

— Просто ме изненада, това е всичко. Мислех, че не се интересуваш от мен.

— Явно успявам да крия чувствата си по-добре, отколкото предполагам — засмя се той.

В последвалата пауза съобразявах какво да кажа нататък.

— Слушай — обади се той, — не се притеснявай. Знам, че моментът е труден за теб. Не искам обаче това да ни спре да сме приятели.

— Не това ме притеснява — отвърнах аз. — Нужно ми е да ти разкажа всичко. Нужно ми е да разбереш какво се случи с мен. Не бива да решаващ какво изпитваш към мен, докато не узнаеш всичко.

— Какво? Сега ли ще ми разкажеш?

— По-добре тук, навън — кимнах аз. — Няма да се срина при толкова много минаващи край нас хора.

— Добре — съгласи се той.

— Лошо е.

— Предполагам.

Поех си дълбоко въздух и започнах:

— Връзката ни беше мъчителна. И ставаше все по-лоша. Накрая за малко да ме убие.

Последва дълга пауза. Стюарт погледна към мен, погледна ръцете си. След малко попита:

— Някой те откри ли?

— Уенди. Живееше в съседство. Вероятно това е било голям шок за нея.

— Съжалявам — промълви той. — Съжалявам, че си преживяла такова нещо.

— Била съм бременна, когато ме нападна. Узнах го в болницата. Съобщиха ми, че съм загубила бебето. Не знам дали ще мога да имам деца. Споменаха, че е малко вероятно.

Той извърна поглед.

— Трябваше да ти го кажа — настоях аз.

Стюарт кимна. Видях как очите му се напълниха със сълзи. Преметнах ръка през раменете му.

— За бога, моля те, не се разстройвай. Не искам да се разстройваш.

Сега той ме прегърна и силно ме притегли към себе си. Останахме така известно време.

— Знаеш ли кое беше най-лошото? — подхванах аз изпод ръката му. — Не стоенето в онази стая, където чаках да се върне и да ме убие. Не ударите му. Не болката. Нито това, че ме изнасили. Най-ужасното

беше, че после никой — дори най-добрата ми приятелка — не ми повярва.

Седнах изправена и се загледах в реката. Надолу по течението бавно се придвижваше шлеп.

— Трябва да ми повярваш, Стюарт. Това ми е по-нужно от всичко друго на света.

— Вярвам ти, естествено — увери ме той. — Винаги ще ти вярвам.

Избърса сълзите ми с пръст и се приближи да ме целуне. Сложих ръка върху устните му.

— Почакай. Помисли какво ти казах. Нужно ми е да съм сигурна, че го приемаш.

— Добре — кимна той.

Изправихме се и тръгнахме към моста Ватерло.

— Тя защо не ти повярва? — попита той. — Най-добра приятелка не постъпва така.

— Заради него. Успяваше да очарова всички. Държеше се превъзходно с приятелите ми. Смятах ме за неблагоприятна. Било невъзможно да е такъв, какъвто го описвах. После започна да говори с тях зад гърба ми. Разправяше за мен неща, които не отговаряха на истината. Говореше със Силвия. И други мои приятели говореха с нея и ѝ казваха какво е споделил с тях. Преди да се усетя, всички започнаха да ме обсъждат и главно — че съм полудяла напълно.

Пред нас малко момче, хукнало да хване по-голямото си братче, падна на колене. Майка му го вдигна и разтри крачетата му, преди то да се разплаче.

— Ти я видя, така ли? Силвия?

— Беше в автобуса, пътуваше на юг. На горната платформа.

— Тя забеляза ли те?

— Взираше се в мен. Беше доста странно.

— Това притеснява ли те?

— Кое? Че видях Силвия ли? Не мисля. Просто се шокирах при вида ѝ. Не допусках някога отново да се срещнем, а тя изведнъж се появи. Да, знаех, че е някъде в Лондон, но все пак...

Почти стигнахме станцията на метрото.

— Да се прибираме вкъщи — предложи той и ме притегли в прегръдките си.

Нямаше друго място, където така силно да искам да бъда.

ПЕТЪК, 2 АПРИЛ 2004 Г.

Станах от бюрото си точно в дванайсет, изключих монитора на компютъра и си грабнах палтото от закачалката на вратата. В центъра на града гъмжеше от народ, но в петък обикновено е така: пълно е с пазаруващи, с пенсионери, майки с деца, студенти и хора, които би трябвало да са на работа, но по необясними причини не са. Слънцето грееше, а това винаги привлича повече народ в центъра на града. Долавях аромата на лятото във въздуха, макар още да беше хладно. Имаше изгледи през уикенда да се стопли.

Мразя тълпите. Предпочитам да се движа в центъра на града, без да срещам никого, но днес щях да се видя със Сам.

В кафене „Болеро“ Сам ме чакаше на маса до прозореца.

— Да седнем отзад, искаш ли? До прозореца винаги е студено.

Тя вдигна учудено вежди, но взе торбите и палтото си и ме последва към дъното на заведението.

Не бях идвала тук, откакто смениха собственика. Някога беше „Грийн Кичън“ — вегетарианско заведение, където предлагаха местни екологични продукти, и малко кафене отзад. Успя да се задържи известно време, но после студентите си заминаха за дългата лятна ваканция и посетителите силно оредяха. Точно след Коледа отвори врати отново, вече като „Болеро“. Със специалитета за пенсионери (чай и сладка за една лира) търговията му в момента вървеше добре.

— Честит рожден ден — поздравих аз най-накрая и я целунах по бузата. — Как си?

— Добре, благодаря — отвърна Сам.

Беше изключително красива в червената си кашмирена жилетка, подарък от настоящото ѝ ново гадже. Е, не беше съвсем ново. Бяха се запознали по Коледа в Чешър, но за мен все още беше ново. От Коледа насам го бях виждала само веднъж.

— Как си ти по-конкретно?

— По-конкретно ли? — изненадах се аз. — Това пък какво значи?

Наистина не ми се говореше за това още в началото на срещата ни.

— Не сме се виждали от векове — отвърна тя. — Затова питам.

В този момент се появи сервитьорката — едно добре дошло разсейване. Поръчах си голям чай и печен сандвич с пълнозърнест хляб. Сам си поръча лате и сандвич със сирене чедър.

— Как вървят нещата със Саймън? — попитах аз.

Темата запълни следващия половин час, през което време Сам преполови обяда си. Все още беше опиянена от новия мъж, от бъдещето, от евентуалната им женитба, когато той се върне пак в отпуска. Предчувстваше бляскави перспективи.

— А ти? — попита накрая тя, допивайки кафето си. — Как вървят нещата с Лий?

— Добре. Много добре.

— Предложи ли ти вече брак?

— Да, донякъде.

— Донякъде?

Хвърлих поглед към прозореца, просто да съм сигурна.

— Вечно ми предлага брак. Не пропуска седмица.

— А ти какво — съпротивляваш ли се? Не си ли казала вече „да“?

За Сам това очевидно бе напълно непонятно.

— Не виждам защо — отвърнах аз. — Нещата са добре както са. Разбираме се. Е, понякога се сдърпваме, но това е нормално. Защо да променям нещата?

— Защо да ги променяш ли? Можеш да си уредиш сватба, затова! Рокля, меден месец, подаръци. Страхотен купон, на който ще присъстват всичките ти приятели.

— Не казвам, че няма да стане — свих рамене аз. — Просто имаме по-важни неща в момента. Много съм заета в службата. Не ми се занимава с организирането на сватба точно сега.

— Е, той явно много те обича — отбеляза Сам снизходително и ме потупа по ръката.

Разбърках си чая и се загледах във водовъртежа, образуван на повърхността.

— Да — отвърнах след малко.

— Тогава защо си така тъжна? — поинтересува се тя.

Не се справям особено добре, помислих си аз. Очакваше се да съм весела и жизнерадостна, пълна с пожелания за щастлив рожден ден, но не се получи и не успях да я подведа.

— Липсва ми Силв — опитах се да се оправдая.

Въпреки последния ни ужасен разговор това напълно отговаряше на истината.

— Тя е в Лондон. Не е кой знае колко далеч.

— Сега и двете сме доста заети.

— Чух за спречкването ви.

— Така ли?

Тя кимна.

— Клер ми каза. Според нея се държиш много странно, откакто се запозна с Лий.

— Знам.

— Какво точно става?

Свих рамене; питах се дали да ѝ разкажа моята версия на историята и доколко това въобще ще ми помогне. Накрая промърморих:

— И аз не съм съвсем наясно.

Не ѝ вярвах, не напълно. Напоследък единствено с нея поддържах контакти, но и те бяха спорадични. Откъде да знам дали и тя не е разговаряла с Лий. Какво ѝ пречи, след като приключим с обяда, да му телефонира и най-подробно да му опише какво съм говорила, как изглеждам, какво съм яла. В кухнята изтърваха нещо — шумът ме накара да подскоча. Погледнах отново Сам, но не успях да разчета изражението ѝ.

— Клер е права. Променила си се.

Поклатих глава.

— Не. Просто съм претоварена в службата. Уморена съм. Знаеш как е...

Тя се наведе напред и отново потупа ръката ми.

— Насреща съм, ако искаш да говориш. Знаеш го, нали?

Успях да ѝ се усмихна лъчезарно.

— Разбира се. Но наистина съм добре. Просто ми трябва малка почивка. Е, как беше снощи? „Чешър“ беше ли претъпкан? После ходихте ли на друго място?

— Да. Там беше претъпкано. Представа нямам защо.

— Днес е краят на сесията. Снощи е била последната вечер за всички студенти да се напият, преди да се приберат, за да изперат дрехите си.

Сам се засмя.

— Не бяха само студенти. Имаше купища хора. Видях Емили и Джулия. Тя попита за теб. Роджър, който някога работеше с Емили, също дойде. Помниш ли го? Някога те сваляше, нали?

Усмихнах се кисело.

— Така беше. Преследваше ме и постоянно звънеше в службата.

— И Кати се появи. Тя също пита къде си.

— Съжалявам. Звучи като чудесна вечер. Жалко, че съм я изпуснала.

— Отдавна не си излизала.

— Знам. Слушай — подхванах аз, в отчаян опит да сменя темата, — защо не отскочим до Манчестър другия уикенд? Ще си потърсим нови обувки, ще обядваме.

— Следващия уикенд не мога. Ще оглеждам къщи. Но ще ти звънна, става ли? Ще го направим друг път. Идеята е страхотна. Но да ме пазиш да не харча прекалено много пари!

Платих сметката за обяда ни, независимо от настояването на Сам да участва — черпя я за празника ѝ, обясних аз. Единствена тя остана от старите ми приятели. Дори да не ѝ вярвах напълно, разполагах само с нея.

Навън, на студеното, тя ме прегърна силно, до болка. После разтърка гърба ми, сякаш да му влее малко топлина.

— Господи, страшно си отслабнала — отбеляза тя.

— Знам — отвърнах аз. — Страхотно, нали?

Погледна ме строго и попита:

— Сигурна ли си, че си добре? Честно ли? Според мен не всичко е наред.

— Сам, наред е.

Но не можах да изрека „честно“. Ако беше настояла, щях да се срина; щях да се предам. Не ме биваше да лъжа и се стремях винаги да казвам истината.

— Сигурна ли си? — повтори тя.

— Да.

Отново ме прегърна, ала попадна на натъртеното място. Опитах се да не трепна, но ме заболя. Цялото тяло ме болеше.

— Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен, нали?

Кимнах, а тя пое нагоре по хълма към колежа, където работеше. Питах се дали се е досетила как стоят нещата. Знаеше, че не всичко е както трябва, но не съумя да определи какво точно и до каква степен.

Аз знаех за какво става дума, но не можех да го оглася.

Огледах Маркет Стрийт, в случай че го забележа, но не го видях никъде. Значи не беше там. Понякога беше, друг път — не. Просто не ме напускаше чувството, че през цялото време ме наблюдават; всяка минута, всеки ден. Понякога това правеше всичко по-лесно, някак по-безопасно.

Преброих си стъпките обратно до офиса: четиристотин двайсет и четири. Това поне беше нещо положително.

ВТОРНИК, 12 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

Тази вечер се прибрах, преди да се е стъмнило напълно. Сутрините също бяха по-светли и в сивия Лондон крушките ставаха почти излишни.

Поддадох се на порока си да се прибирам по заобиколни пътища, наслаждавах се на здрача и мислех какво ще си сготвя за вечеря.

Докато стигна до Талбот Стрийт, небето потъмня и стана значително по-студено. Минах по алеята отзад, погледнах прозорците на апартамента, балкона и завесите. Погледнах и портата, увиснала на пантите си, с гъстата трева зад нея.

Завесите висяха точно както ги бях оставила.

Стигнах края на алеята и завих зад ъгъла, за да изляза на улицата. Измъквайки се от мрака, забелязах как една фигура се отдалечава от къщата. Нещо в силуета ме накара да спра и да се свия в сенките.

Беше Лий.

По същия начин винаги беше Лий, когато зървах едър мъж с решителна крачка, светла коса и широки рамене. Затаих дъх и си наложих да погледна точно когато мъжът сви зад ъгъла и прекоси Хай Стрийт. Нямах достатъчно време, за да съм сигурна. Не, не е той, убеждавах се аз. Подсъзнанието си играе игрички с мен. Не е той, никога не е той. Всичко е плод на въображението ми.

Поех по Талбот Стрийт към вкъщи, като се опитвах да се отърся от неприятното чувство, да си възвърна състоянието на духа, в което бях допреди малко, когато мислех какво ще хапна, как ще си взема душ, ще гледам филм, ще се ослушвам за стъпките на Стюарт на стълбището и как накрая ще заспя.

Влязох в къщата, затворих вратата след себе си и я проверих, като прокарах пръсти по касата, за да се убедя, че е прилепнала плътно; проверих и резето, дръжката, ключалката. Едно, две, три, четири, пет... После започнах отначало.

Приключих с проверката и зачаках. Нещо не беше наред. Нещо беше ужасно не наред. Пак започнах от самото начало, проверих вратата, проверих ключалката...

Какво беше? Какво не е наред?

Не беше вратата...

Взрях се за малко в нея. Всичките ми сетива бяха изострени, слушах напрегнато. После бавно извърнах глава.

Погледнах към вратата на апартамент номер едно.

Тишина.

Краката ми не желяеха да се помръднат, но ги насилих. Отидох до вратата и почуках — никога не го бях правила дотогава, дори не ми бе минавало през ума да го направя.

— Госпожо Макензи? Вътре ли сте?

Тишина, болезнена, пълна тишина. Никакъв сериал, никакви новини; абсолютно нищо. Погледнах през рамо към входната врата, към масичката в антрето с купчината писма. Не виждах нищо нередно. Вратата все още беше заключена.

Отново почуках, този път — по-силно. Възможно беше да е излязла. Можеше дори да е заминала някъде — на курорт, на почивка... Хем мислех така, хем бях убедена, че нещо ѝ се е случило.

Преглътнах и изведнъж се ужасих. Поставих ръка върху дръжката, но веднага я оттеглих. Посегнах да напипам мобилния си телефон в джоба.

Чувствах се глупаво. Какво щях да кажа? „О, здрасти, Стюарт. Би ли се върнал вкъщи? Госпожа Макензи си е изключила телевизора“.

Отново поставих ръка върху дръжката и я натиснах. Вратата се отвори, преди да успея да я спра. Удари се в стената вътре така силно, че сигурно се е чуло и на най-горния етаж.

Вътре светеше. Долиташе и топъл въздух с миризма на готвена храна.

— Ехо?

Не очаквах отговор. Прекрачих прага. Нейният апартамент беше огледален на моя: всекидневната насреща, кухнята в дъното вдясно с изглед към градината, банята и спалнята — също вдясно. Не я виждах от мястото, където стоях, затова направих още една крачка напред. Килимът под краката ми беше силно протъркан.

Вече виждах цялата всекидневна: телевизорът — огромен и явно затова толкова шумен — беше изключен, а екранът сивееше.

Сега вече се намирах до вратата на спалнята. Светлината беше включена, но вътре беше празно. Погледнах назад към входната врата и видях стълбището, което отвежда към моя апартамент горе и този на Стюарт на последния етаж.

— Госпожо Макензи?

Гласът ми прозвуча странно дори на самата мен. Исках да е овладян, но излезе някак писклив и от това още повече се изплаших.

Пристъпих още крачка напред. Завесите на прозореца вляво от мен бяха спуснати. Напред и вдясно беше кухненското пространство. До мен имаше маса за хранене, покрита с хубава дантелена покривка, и цвете в саксия по средата.

Открих я в кухнята. Отначало видях само обут в чехъл крак.

Изтичах до нея.

— Госпожо Макензи?! Чувате ли ме? Добре ли сте?

Лежеше на една страна, а по лицето ѝ имаше кръв. Едва дишаше. Извадих телефона от джоба си и набрах 911.

— Спешни повиквания. Коя служба търсите?

— Трябва ми линейка — бързо отговорих аз.

Казах им адреса, съобщих, че госпожа Макензи е в безсъзнание, че едва диша и има кръв по главата.

Хванах я за ръка.

— Всичко е наред, госпожо Макензи. Линейката е на път. Скоро ще пристигне. Чувате ли ме? Всичко ще е наред сега. Всичко ще е наред.

Тя издаде някакъв звук. Устните ѝ бяха напукани. Намерих кърпа на плота, намокрих я, изцедих я, за да не капе, и наквасих устните ѝ.

— Всичко ще е наред, ще е наред — повтарях аз тихо. — Не се тревожете. Ще се оправите.

— Кат...

— Да, аз съм. Не се тревожете. Линейката е на път.

— Ох... — простена тя. В очите ѝ имаше сълзи. — Главата ми... Главата...

— Вероятно сте паднали. Постарайте се да не мърдате. Скоро ще пристигнат.

Ръката ѝ беше студена. Отидох в спалнята ѝ, за да потърся с какво да я стопля. На леглото имаше хвърлена домашно плетена завивка. Смъкнах я от леглото и се върнах в кухнята, за да завия легналата на земята фигура.

Отвън чух воя на сирена; идваше отдалеч, но постепенно се приближаваше. Щеше да се наложи да стана и да отида да отворя входната врата, но в момента не бях в състояние да помръдна.

— Вратата... — подсказа ми тя с немощен глас.

— Всичко е наред, госпожо Макензи. Ще им отворя. Не се безпокойте.

— Вратата... Беше... Беше... Видях... Отвън...

Сирената спря. Линейката беше пристигнала.

— Сега ще се върна, госпожо Макензи.

Хукнах към входната врата. Ръцете ми трепереха.

Зелени униформи, висок мъж и ниска жена.

— Насам. Тя е на пода.

Отстъпих и ги оставих да поемат работата си.

— Знаете ли какво е станало? — попита жената.

Парамедичката изглеждаше млада, беше по-ниска от мен, с къса тъмна коса.

— Не. Така я заварих. Вероятно е паднала. Живея в апартамента отгоре. Обикновено се появява на вратата да ме поздрави, чувам телевизора ѝ. Стори ми се странно, когато не излезе. Почуках на вратата...

Дадох си сметка, че бръцоловея като луда.

— Добре, успокойте се. Тя ще се оправи. Ще се погрижим за нея. Треперите. Да не сте прималели?

— Не, не. Добре съм. Просто внимавайте за нея, моля ви...

Докато я закарат до линейката, се поуспокоих малко. Стоях на прага и гледах как бутат носилката в линейката.

Чух някой да тича към къщата. Погледнах и видях как Стюарт се приближава.

— Кати... Боже, помислих си... Видях линейката и реших...

— Госпожа Макензи е. Когато се прибрах, си дадох сметка, че не чувам телевизора. Вратата ѝ беше отключена. Влязох и я заварих на пода.

— Лошо ли е пострадала?

Парамедиците затваряха вратата на линейката.

— Имаше кръв по главата. Явно се е ударила в нещо.

Най-накрая линейката пое по Талбот Стрийт.

— Хайде да влезем вътре — подкани Стюарт.

Остави ме да проверя вратата, а той влезе в апартамента на госпожа Макензи, за да изгаси осветлението. Когато приключих, останах на прага да го изчакам.

— Какво правиш? — попитах аз след малко.

— Търся ключ. Не се притеснявай. Намерих.

Загаси и последната лампа в апартамента и дойде при мен. Заклучи вратата и прибра ключа в джоба си.

— Има ли семейство? Приятели?

— Никога никого не съм виждала.

На площадката на първия етаж и двамата спряхме.

— Ще се качиш ли да пийнем нещо? — попита той.

— Добре.

Направих чай в кухнята на Стюарт, докато той си вземаше душ.

Чувствах се неспокойна, седнала до кухненската му маса с чашата в ръка. Госпожа Макензи, легнала на пода и мъчеща се да ми каже нещо, беше пред очите ми. Вратата... Нещо за вратата.

Беше видяла нещо отвън.

Запитах се дали е същото, което видях и аз: силуетът, тъмната фигура на мъж. Сетих се, че фигурата се отдалечаваше, фигурата, която приличаше на Лий. Дали се беше отбивал в апартамента ми? Дали тя го беше видяла на вратата и стреснала?

— Опитай се да не се притесняваш — насърчи ме Стюарт, влизайки в кухнята. — Убеден съм, че ще се оправи. Утре можеш да отидеш да я посетиш, ако искаш.

Беше топъл и ухаеше на гел за душ; облечен беше в джинси и тениска. Видът му прогони всякакви зловещи образи на тъмни фигури от ума ми. Всеки път, когато през последните седмици ми се струваше, че зървам Лий, това винаги се оказваше плод на въображението ми. Защо този път да е той?

Подадох му чаша чай. Вече изстиваше. Самата аз не бих го пила такъв.

— Благодаря.

Стюарт се настани срещу мен и преди да успея да извърна глава, хвана погледа ми.

— Заминавам за Абърдийн в четвъртък — обяви той накрая.

— Да се видиш с близките си ли?

Кимна и продължи:

— Рожденият ден на татко е. Обикновено се прибирам по това време. — Внимателно остави чашата на масата. — Щях да те питам дали искаш да дойдеш с мен...

Усетих как ми става необичайно топло.

— ... Но предполагам, че е прекалено внезапно.

— Да, така е. — „И ми идва като гръм от ясно небе, добавих аз наум. Защо ме каниш, когато е прекалено късно да приема? Дори да исках да дойда, не съм подготвена“. Но на глас отвърнах: — Освен това първият ми сеанс е в петък.

— Да, вярно. Забравих.

„Не си забравил, помислих си аз, защото не съм ти казала. А и се съмнявам, че Алистър те е осведомил. Защо би го направил?“ Усетих как се разстройвам и впрягам.

— Искам да знаеш, че мислих над думите ти — заяви Стюарт.

Не му отговорих. Допих си чая, за да прикрия разочарованието си. Бях напрегната и неспокойна.

— Според мен не бива да бързаме — продължи той. — Първо искам да съм сигурен, че си добре.

— Много мило от твоя страна — срязах го аз остро.

— Кати...

— Да го даваме по-бавно, както правим в момента. — Изправих се рязко и столът едва не падна на покрития с плочки под. — Или дори още по-бавно, като се откажем напълно?

— Не искам.

— Браво на теб. А къде остава това, което аз искам?

— Какво искаш?

— Искам... Искам да се чувствам нормална. Ще е дяволски приятно. Искам отново да се чувствам като нормален човек!

Не издържах да го гледам повече: седнал спокойно, самоуверен. Обърнах се и се отправих към вратата.

— Кати, почакай, моля те.

Обърнах се към него.

— Не знам какво чувстваш изобщо! — заявих аз.

— Когато си в състояние да ме изслушаш, ще ти обясня какво чувствам.

— Понякога се държиш вбесяващо покровителствено, Стюарт.

— Добре — пристъпи той към мен. — Значи искаш да знаеш какво чувствам?

Кимнах и вирнах решително брадичка, готова да чуя какво ще последва.

— Слушаш ли ме?

— Започвай — кимнах аз.

И тогава той ме целуна.

Това напълно ме изненада. Целуна ме, като ме облегна на стената във ветровития коридор, а ръцете му обрамчиха лицето ми. Всеки път, когато си мислех, че ще престане, той започваше отново. Тялото му беше топло и солидно. Беше доста по-висок от мен; по-висок и от Лий, а фигурата му беше по-атлетична. Редно беше да се ужася; редно бе да реагирам както реагирах на Робин, който направи горе-долу същото на Хай Стрийт преди два месеца. Но вместо това усетих как се успокоявам, как напрегнатите ми крака се отпускат, а замръзналите ми ръце се стоплят.

След доста време Стюарт рязко отстъпи назад и ме погледна предизвикателно изпод вирнатите си нагоре вежди.

— О... — едва промълвих аз.

Отстъпи още една крачка.

— Така се чувствам — обяви той.

— Ясно...

И тогава се усмихна: широко и щастливо.

Прочистих си гърлото.

— Мисля, че трябва да поговорим за това, но може би друг път — смотолевих.

— Добре — съгласи се той.

— Например, след като се върнеш от Шотландия.

— Устройва ме.

— Сега се прибирам вкъщи.

— Добре. Ще се видим следващата седмица.

ПОНЕДЕЛНИК, 5 АПРИЛ 2004 Г.

Днес майка ми щеше да навърши шейсет и пет години. Често съм се питала каква ли щеше да е, ако беше жива. Щяхме ли да излизаме да хапнем заедно, щях ли да я глезя, да ѝ предлагам да пътуваме през уикендите. Питам се дали щяхме да сме добри приятелки, дали щях да ѝ звънвам, когато просто ми хрумне, за да си побъбрим или за да потърся утеха, да чуя приятелски глас.

Липсваше ми.

Ако беше останала, допускам, че животът ми щеше да протече по друг начин. Ако и двамата ми родители не бяха загинали, докато бях последна година в университета, навярно нямаше да се държа, както бях се държала; вероятно нямаше да се напивам всяка вечер, да спя с когото ми падне, да пробвам наркотици, да се будя в непознати къщи и да се питам къде съм и какво съм правила предишната нощ. Сигурно щях да завърша с по-висока диплома, вече да съм на ръководен пост в компания или международна организация, вместо да завеждам „Човешки ресурси“ на завод за фармацевтични продукти.

Едва ли щях да отида онази вечер, на Хелуин, в „Ривър“ с ярка червена сатенена рокля, с открито сърце, готово да бъде разбито. Може би нямаше да облека онова сако, в чийто джоб беше бележката за чая, който купих в кафенето на гимнастическия салон. А дали щях да оставя бележката в джоба, който той можеше да претърси и да намери, като по този начин узнае как отново да ме открие. Нищо чудно да ми се разминеше и никога повече да не го видех.

Може би щях да се спася.

А дори и сега, ако мама и татко бяха живи, може би щяха да намерят начин да ме откъснат от него. Щяха да усетят, че е опасен. Щях ли да ги послушам? Вероятно не.

Ако мама беше жива, навярно досега щях да съм омъжена за някой грижовен, стабилен, честен мъж, да имам дете или две, а дори и три.

Няма смисъл да разсъждавам какво е могло да бъде. Днес започвам да отвърщам на удара, реших аз. Стигах обаче до това решение всеки ден, докато той не се появише в къщата ми, не влезеше и не обърнеше нещата така, че отново всичко да е под негов контрол.

Днес обаче щеше да е по-различно.

Бях получила имейл от Джонатан Болдуин. Спомних си кой е, макар и не веднага. Преди четири години заедно изкарахме едномесечен курс в Манчестър. Той изглеждаше пряк и ентусиазиран; смеехме се заедно и помнех, че обещах да поддържаме връзка, но това никога не стана. Ненадейно ми изпрати имейл в службата да пита как съм. Откривал клон на консултантската си агенция в Ню Йорк и се интересуваше дали съм работила с някого, когото бих препоръчала. Отговорих, че ще си помисля и ще му съобщя. За мен това беше нещо като знак. Запитах се дали Ню Йорк ще се окаже отговорът.

Когато се върнах от работа, Лий ме чакаше вкъщи.

Не на верандата, както правеше някога, не. Беше вътре в кухнята и приготвяше вечеря. Някога постъпваше така и аз бях доволна. Днес, когато отворих вратата и долових миризмата на готвено, ми идеше да побягна. Но с побягване нямаше да стигна доникъде.

Той влизаше, когато си поиска, идваше и си тръгваше, когато го устройва. Сетих се как доскоро това ме радваше. Но сега исках собственото си пространство, да заключвам входната врата след себе си и да знам, че никой няма да влезе в мое отсъствие. Казах му, че искам пространство — добре си го спомням; помолих го също да ми върне ключа и да ме остави на мира, а той си тръгна, без да оспорва решението ми.

Когато мислех за това, ми се струваше странно как така е позволил да се измъкна толкова лесно, но и бях голяма глупачка — огромна глупачка — да го потърся отново. Може би тогава щях да се спася. Не биваше да му се обаждам; напротив — трябваше да го избягвам напълно, да започна отново да се виждам с приятелите си. Щях да бъда свободна.

Но не го направих.

СРЯДА, 13 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

Стюарт ми звънна в един и половина. Седях в офиса с Каролайн и обсъждахме кандидатите за работа в склада.

— Здравей, аз съм. Удобно ли е да говорим?

— Разбира се.

— Току-що ходих да видя госпожата от първия етаж.

— Как е тя?

— Не е добре. Не е идвала в съзнание, откакто са я докарали. Гледали са я на различни скенери. Май си е ударила главата по-силно, отколкото са предполагали първоначално.

— Това е ужасно.

— Питаха ме дали знаем за някакви нейни роднини.

— Нямам никаква представа.

Каролайн ме погледна въпросително и направи знак дали да излезе. Махнах с ръка, за да ѝ покажа да остане на мястото си.

— Да опитаме в компанията, която стопанисва сградата. Там може да знаят нещо.

— Ще им звънна следобед, ако имам възможност — обеща Стюарт.

— Ако искаш, да им звънна аз.

— Ще ти кажа.

Последва кратка пауза. Запитах се дали е мислил за целувката; аз самата доста мислих за нея.

— Утре по кое време летиш?

— Рано. Ще се върна в неделя вечерта. Ще ти липсвам ли?

— Не, разбира се — засмях се аз. — И без това рядко те виждам през седмицата. Винаги си на работа.

— Май е време да препоредя приоритетите си.

— Може би.

Нима флиртуваше с мен? Така изглеждаше. Запитах се какъв ли щеше да е разговорът ни, ако той, а не Каролайн седеше в офиса ми.

— Разрешаваш ли да ти звънна утре?

Да, той определено флиртуваше с мен.

— Сигурно ще имаш по-важни задачи.

— Шегуваш ли се? Ще бъда само с татко и Рейчъл.

— Дори и така да е, сам каза, че не ги виждаш често. Обърни им нужното внимание. Една почивка и на теб ще ти се отрази добре. Прекалено усилено работиш напоследък.

— Искам да разбера как е минала срещата ти с Алистър. Как се чувстваш след сеанса?

— Добре. Но се старая да не мисля за него, ако трябва да съм честна.

— Ще ти звънна утре вечер. Ако не ти се говори с мен, изключи телефона си.

— Може и така да постъпя. Зависи как се чувствам. Слушай, имам работа. Лек полет. Ще се видим другата седмица.

— Добре.

Затворих.

— Чакай да отгатна — обади се веднага Каролайн. — Стюарт ли беше?

— Съседката ни отдолу падна онзи ден. Откараха я с линейка. Стюарт се е отбил да я види. Не е много добре.

— Лоша работа.

— Ще отида да я видя утре вечер. Дано е по-добре.

— Той на почивка ли заминава?

— Лети за Абърдийн да види баща си и сестра си.

— Ти му се направи на недостъпна.

— Нима? Наистина ли?

В отговор тя само вдигна вежди.

— Попита дали ще ми липсва — признах аз.

— Определено ще ти липсва — отсече тя.

— За бога, Каролайн, става въпрос само за четири дни. Работи толкова много, че понякога не го виждам цяла седмица. Няма да е по-различно, ако е в Абърдийн.

— Ще ти се обади ли?

— Обеща да го направи.

— Значи всичко е ясно. Ако ти звъни всеки ден, докато се върне, ще знаем какво става.

— Какво точно ще знаем?

— Че те обича.

За миг се сепнах. Досега не ми беше минавало такова нещо през ума. Гледах на Стюарт като на човек, на когото вярвам, който разбира какво става в главата ми; е, добре — намира ме за привлекателна и евентуално би правил секс с мен, но не и като на мъж, влюбен в мен. Не гледах и на себе си като на влюбена в него.

— Ти какво, гадателка ли си? — засмях се аз.

— Помни ми думите — отвърна тя. — Ще видиш.

ПЕТЪК, 9 АПРИЛ 2004 Г.

Мислех, че е на работа, но се върна пиян. Отключи със своя ключ, докато седях и гледах новините по телевизията. За миг се зарадвах; бях се върнала към състоянието, когато очаквах с нетърпение да го видя, да сме такива, каквито трябва: спокойни, щастливи и да се забавляваме като двойка.

Вместо това той залитна, почти падна на прага и когато станах да го посрещна, юмрукът му се стовари върху лицето ми, от което залитнах и се строполих върху холната масичка.

Абсолютно шокирана, дори не помръднах. Лежах, гледах килима и се питах какво ли е станало. Болеше ме главата; много ме болеше, когато той ме хвана за косата и ме повлече на колене.

— Парцал! — заяви едва дишайки. — Гаден шибашц се парцал.

Шамароса ме с лявата ръка. Отново щях да падна, но той продължаваше да ме държи за косата.

— Какво съм направила? — проплаках аз.

— Не знаеш, така ли, гнусен, долен шибан парцал?

Тонът му беше леден, а той целият вонеше на бира.

Пусна косата ми и преди да успея да падна или да се изправя, вдигна коляно и така силно го заби в носа ми, че чух как костта изпращя. Изпищях и се помъчих да се изправя, да избягам. Сълзи се стичаха по бузите ми, а от носа и прехапаната ми устна течеше кръв.

— Моя си — просъска той. — Ти си моята шибана курва. Ще правиш всичко, което ти кажа, ясно ли е?

Простенах и се вкопчих в крака на масичката; стоях със затворени очи. Усетих как отново сграбчи косата ми и ме отскубна от масичката. Някакъв глас, вероятно моят, го умоляваше:

— Пусни ме. Моля те, моля те...

Разкопча джинсите си и със залитащи крачки се отправи към дивана, като ме влачеше след себе си, все едно съм кукла. Криво-ляво успях да се надигна, за да облекча болката от тегленето на косата.

С въздишка се стовари върху дивана; сега джинсите бяха смъкнати до средата на бедрата, а членът му — надървен, сякаш видът на размазания ми кървящ нос го възбуждаше. Заповяда ми да му направя свирка.

Като хлипах и се давех от кръвта в устата си, направих каквото ми нареди. Идеше ми да отхапя шибания му член и да го изплюя в лицето му; исках да използвам юмрука си и така силно да размажа топките му, че да се наложи да ги отстранят хирургически.

— Гледай ме! Долна кучко, гледай ме, казах!

Вдигнах очи към лицето му и видях две неща, които ме ужасиха. Първо, усмивката и изражението му говореха, че съм точно там, където ме иска, и на това няма да се сложи край, и второ — на сантиметър от лицето ми държеше нож с черна дръжка.

— Направи го както трябва — заповяда той, — за да не се наложи да ти отрежа шибания нос.

Направих го както трябва; дадох най-доброто от себе си, докато кръв, сълзи и пот се стичаха по лицето ми. Не прибягна до употребата на ножа; поне не тогава.

Трябваше да се спася; трябваше да избягам, преди той да се усети, защото щях да имам само един шанс.

ЧЕТВЪРТЪК, 14 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

След работа в четвъртък се качих на метрото към южния бряг на реката. Купих цветя — фрезии и рози от някаква будка на Виктория — и взех автобус към болницата „Кингс Колидж“.

Слизайки от автобуса там, където преди време видях Силвия, се почувствах особено. Все се оглеждах дали не е наоколо, но нея, естествено, я нямаше. Не беше нито в някой от автобусите, нито на тротоара. Чувствах се странно и защото се намирах така близо до работното място на Стюарт, докато в същия момент той е на стотици километри далеч.

Отне ми известно време да намеря отделениято. Най-накрая открих госпожа Макензи. Или спеше, или беше в безсъзнание — дишаше тежко през отворената си уста. Беше отслабнала или си въобразявах; във всеки случай ми се стори дребна като дете в огромното болнично легло. На шкафчето до леглото вече имаше ваза с букет от разцъфнали нарциси. До вазата лежеше картичка.

— Здравейте, госпожо Макензи — промълвих тихо аз, като хем исках да я събудя, хем не исках. — Донесох ви още цветя. Как се чувствате?

Какъв глупав въпрос. Седях на стола за посетители до леглото. Протегнах се и хванах ръката ѝ; беше изненадващо топла, но надупчена от иглите на захранващите я системи.

— Съжалявам, задето не ви открих по-рано — нареждах аз. — Наистина много съжалявам.

Стори ми се, че усещам лек натиск върху ръката си.

— Паднахте ли, госпожо Макензи? Злополука ли беше? — Гласът ми леко трепереше. — Питях се дали някой не ви е изплашил. Дали не сте видели някого или нещо, което да ви стресне.

Отново го усетих: леко стискане.

— Тук сте в безопасност — продължих аз. — Ще ви помогнат да оздравеете. Със Стюарт ще държим жилището ви под око. Не се притеснявайте за нищо.

Трудно ми беше да водя еднопосочен разговор. Погледнах картичката — ръчно изработена с изрисувани цветя. Най-отгоре пишеше: „Оздравявай бързо“. Стана ми любопитно. Вътре пишеше:

Оправяйте се бързо. С обич от Стюарт (апартамент три) и Кати (апартамент две). X

Помислих си: дано, когато се събуди, си спомня кои сме. Прибавих моите цветя към вазата с нарциси, за да не ходя да търся друг съд, и долях вода от мивката в ъгъла.

— Най-добре да си вървя — обявих аз и отново стиснах ръката й.
— Ще дойда скоро пак да ви видя.

Телефонът ми звънна, щом го включих, докато чаках на спирката на автобуса на Денмарк Хил.

— Ало?

— Здравей, аз съм.

— Здравсти.

— Казах, че ще ти звънна.

— Знам. Как мина пътуването?

— Леко беше. Ти как си?

— Добре. В момента съм пред „Модзли“ и чакам автобуса.

— Така ли? Ходи да видиш госпожа М., а?

— Да. Спеше.

— Казаха ли ти как е?

— С никого не говорих. Влязох при нея и останах за малко. Автобусът ми идва.

— Не можеш ли да говориш с мен, докато пътуваш?

Чаках реда си да се кача след възрастна двойка и група тийнейджъри със скейтбордове.

— Бих могла, но предпочитам да не го правя.

— Да ти звънна ли по-късно тогава?

— Ако искаш — отговорих аз и се засмях.

— В колко часа?

— Дай ми поне два часа. Знаеш, че ме чака работа веднага щом се прибера.

ПОНЕДЕЛНИК, 19 АПРИЛ 2004 Г.

Първият път, когато Лий ме нарани — имам предвид първия път, когато ми причини физически наранявания — се наложи да си взема една седмица болнични. Излъгах, че съм болна от грип, но ми повярваха, защото наистина звучах доста зле при позвъняването ми в понеделник сутринта. Трябваше да мине цяла седмица, преди синините по лицето да могат да се прикрият донякъде с грим. Най-издайническа беше цепнатата устна, но за нея не можех да предприема нищо. Носът ми, за щастие, не се оказа счупен.

Не е необходимо да обяснявам, че не отидох на лекар.

Той остана при мен пет дни. В утрото непосредствено след побоя се държеше дистанцирано. Гледаше ме така, сякаш съм изключително глупава и съм паднала нелепо на улицата. Независимо от това ми направи супа и ми помогна да се измия, като бършеше лицето ми с изненадваща нежност.

На следващия ден бе необичайно внимателен; каза ми, че съм единствената жена, която някога е обичал. Повтори ми, че съм негова — единствено негова; ако друг мъж дори ме погледне, щял да го убие. Заяви го непринудено, все едно между другото съобщава нещо, но знаех: ще го направи, способен беше да го направи.

За момента се налагаше да се преструвам и да се съгласявам с него. През онези пет дни се стараех да съм такава, каквато той иска. Повтарях му, че съм негова; само негова; че съм сбъркала, когато поисках да прекратя връзката; че го обичам.

В сряда вечерта той отиде на работа и аз премислих възможностите си. Отначало останах вкъщи, в леглото, и гледах телевизия, преструвайки се, че нищо не се е случило. Чаках ли, чаках да разбере дали ще се върне; дали това не е някакво изпитание.

Исках да звънна в полицията, но знаех, че ще провери телефона ми. Исках да изляза от къщата, да изтичам бързо до полицейския участък и да се моля да ми окажат защита. Нямах да се случи, разбира се. Щяха да го разпитат, ако имах късмет, после щеше да има

някакво разследване, през което време той ще е свободен да идва и да си тръгва и да има възможност да ме нарани отново; да има възможност да ме убие. Не си заслужаваше да рискувам.

В четвъртък звъннах на ключар и смених бравите на входната и задната врата.

От тази вечер започнах да правя цялостни проверки.

До следващия понеделник все още нямаше и следа от него. Питам се дали си е тръгнал завинаги. Една част от мен се надяваше той да изпитва угризения за стореното, да е променил отношението си към мен и да е решил да ме остави на мира.

По онова време все още бях отчасти оптимист.

Отидох на работа в понеделник и всички проявиха огромно съчувствие. Никой не се усъмни, че съм прекарала грип. Бях отслабнала пет килограма за една седмица, изглеждах бледа и немощна. Подутият ми нос беше спаднал, а синината — умело прикрита с тежък слой фон дьо тен.

Не стоях до късно; тръгнах си към четири.

След като се прибрах онзи понеделник следобед, двайсетина минути проверявах прозорците и вратите. Всички бяха затворени. Въздъгнах облекчено.

Не проверих спалнята; не виждах смисъл да го правя.

В десет отидох да си легна. На леглото ме чакаше малка купчина лъскави ключове и бележка:

Направи още ключове за новите си брави. До скоро,

xx

Следващия час се посветих на нова проверка на къщата; по страните ми се стичаха сълзи. Търсех да открия как е влязъл, но така и не разбрах.

Същата нощ получих първия си пристъп на паника. Първият от цяла поредица.

ПЕТЪК, 15 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

В петък следобед не отидох на работа — предстоеше ми първият сеанс при Алистър. Очаквах да съм по-нервна отколкото бях. Чаках в приемната на Леони Хобс Хаус и мислех за Коледата.

Клиниката беше пълна; много хора чакаха за преглед. Надявах се не всички да са за доктор Алистър. Днес нямаше и следа от Деб с халката на устната. На рецепцията на първия етаж седеше сивокоса петдесетгодишна жена. Табелката на синята ѝ жилетка съобщаваше, че името ѝ е Джийн.

Не ми каза нищо. Само попита за името ми. Не поглеждаше и никого в чакалнята, а седеше вторачена в монитора на компютъра си.

— Кати?

Скочих на крака и тръгнах по коридора към единствената отворена врата. На прага ѝ стоеше Алистър.

— Влизай, влизай. Как си, скъпа? Радвам се да те видя отново.

При такова сърдечно посрещане едва ли не очаквах да ме целуне и по бузата, но за щастие и на двама ни, не го направи. В кабинета имаше два кожени фотьойла и диван. Той седна в единия. Изглеждаше добре. Направи ми знак да седна и аз.

Избрах фотьойла.

— Здравей. Лесно ли се прибра на Коледа?

— Да. Веднага хванах такси. Чудесен шофьор. Благодаря и на вас. Наистина прекарах много добре. И ми беше страшно приятно да се запознаем най-последно, след като толкова бях слушал за теб от Стюарт.

Започнах леко да се притеснявам.

— Е — подхвана Алистър делово, — прегледах досието ти. Била си при доктор Пари, нали?

— Да.

— И ти е предписал антидепресант.

— Да.

— Добре, добре. И го пиеш от... Да видя... Три седмици ли?

— Горедолу.

— Започва да действа след известно време.

— Поне не ме замайва. От това се притеснявах.

— Не е като лекарствата, които си гълтала преди. Този е много по-подходящ. Наистина трябва да ти е било много тежко. Говоря за предишното ти лечение.

Не отговорих нищо.

— Но не е редно да го коментирам. Според мен, скъпа, става въпрос за два паралелни проблема. Явно страдаш от ОКР, и то в тежка форма. Но доктор Пари е забелязал, а аз съм склонен да се съглася, че при теб се проявяват доста симптоми, характерни за ПТСР — посттравматичното стресово разстройство. Някои симптоми са общи с тези при ОКР, но има и специфични: натрапчиви спомени, кошмари, пристъпи на паника. — Продължаваше да разлиства досието ми. — Ако питаш мен, при теб са налице всичките...

— Да, така е.

— По твоя преценка по-тежки ли стават?

— Понякога са по-тежки, понякога — не. Например в началото на декември се изплаших. Имах няколко силни пристъпа на паника и седмица-две след това сънувах кошмари. И ОКР-то се засили. После за известно време нещата се нормализираха. Вечерта преди Коледа друга случка ме разстрои и нещата пак не бяха добре. В момента обаче са почти под контрол.

Алистър кимаше и се тупаше по корема, сякаш вътре има скъпоценно бебе, а не просто обилния му обяд.

— Обзема те разяждащо съмнение, нали? Идеално знаеш, че вратата е заключена, кранчето за вода е затворено, печката е изключена, но съществува съмнението. Налага се да отидеш да провериш отново и отново... — Взе лист хартия и започна да си води записки. После продължи: — Добрата новина е, че терапията, която ще ти назнача, ще въздейства и върху ОКР-то, и върху ПТСР-то. Но трябва да си склонна да работиш върху себе си и сама, вкъщи. Колкото повече работиш, толкова по-добри резултати ще има. От време на време вероятно ще има известен застой, но нещата ще се оправят, повярвай ми.

Кимнах.

— Да започнем отначало. Кажете ми каква си била като дете.

Разказах му — отначало бавно — цялата тъжна история, но така и не стигнах до момента, когато се запознах с Лий; момента, когато животът ми се преобърна. Дотам щях да стигна по-късно.

Първият сеанс продължи час и половина. Следващият щеше да е един час и така всяка седмица, освен ако не изпитам чувството, че се нуждая от помощ. Съгласих се да опитам някои неща вкъщи. Например да се подложя на някаква опасност, а после да изчакам напрежението да се разсее, без да се захващам с проверките си или ритуалите, обичайно намаляващи напрежението ми. Теоретично напрежението щеше да намалее само. От мен се искаше единствено да проявя постоянство.

Леко скептична, обещах да опитам.

На половин километър от вкъщи телефонът ми иззвъня. Улиците бяха спокойни. Мислех да отида да потичам, макар вече да се стъмваше.

— Ало?

— Здравей, аз съм. Как мина?

— Добре. И ти ли правиш същото?

— В общи линии. Не е страшно, нали?

— Не, особено ако го правиш всеки ден. Не е ли голяма скука да слушаш такива приказки?

— Не е. Не забравяй, че всеки е различен. Какво ще правиш сега?

— Ще се прибера и ще проверя всичко три пъти. Защо?

— Ще ти звънна по-късно, става ли? Ще водя татко до градинския център. Просто исках да знаеш, че мисля за теб.

— Да ти звънна аз, ако искаш? След като приключа с проверките. Съгласен ли си?

— Напълно. Ще държа телефона подръка.

Мислех за едно от нещата, за които разговаряхме с Алистър. Теория А и Теория Б. Трябваше да ги обмисля аз. Теория А: ако не проверя апартамента както трябва, някой ще проникне. Не просто някой, а Лий, а аз няма да разбера, че го е направил. Значи ще бъда в истинска опасност, ако не извърша проверката качествено. Теория Б: достатъчно е да проверя вратата веднъж. Като я проверявам отново и отново, не я правя по-сигурна. Проверявам я, защото страшно се страхувам да не съм в опасност. Двете теории си противоречат.

Невъзможно е и двете да са истина. Рационалната теория, разбира се, е Теория Б. Като проверявам всичко по няколко пъти, това не ме предпазва повече, отколкото ако проверя всичко веднъж.

Дори да приема, че Теория Б е възможна, откъде да знам дали тя е вярната? Единственият начин според Алистър е да проведе научен експеримент, за да видя коя ще се окаже вярна.

Очевидно е накъде води всичко това: да проверявам по-малко, а същевременно нищо лошо да не се случи — т.е. проверките отново и отново са чисто губене на време и е редно да престана да го правя.

Не съм идиот; дори аз съзнавам, че е загуба на време, но това не ме спира да го върша.

Най-много ме безпокои обстоятелството, че този „експеримент“ не взема предвид един факт: опасенията ми не са базирани на измислена, несъществуваща опасност.

Те се основават на факта, че Лий е някъде наоколо и ме търси.

При положение че вече не ме е открил.

ПОНЕДЕЛНИК, 26 АПРИЛ 2004 Г.

В неделя Лий остана няколко часа. Преди това беше на работа или където ходи, когато не е тук. Когато влезе в неделя, се запитах дали няма пак да ме удари, но той изглеждаше съвсем доволен от себе си, от находчивостта си.

— Защо смени ключалките? — попита ме дружелюбно, докато обядвахме.

Напрегнах се, но се насилих да отговоря:

— Не знам. След обира реших, че ще е по-безопасно.

— Щеше ли да ми дадеш нов ключ?

— Разбира се.

Той се засмя.

Когато отидох на работа днес сутринта, изпратих писмо на Джонатан Болдуин да попитам какъв точно човек търси. По-късно следобед ми отговори.

Катрин,

Зарадва ме, че откликваш. В общи линии търся някой да ми помогне да установя клона си в Ню Йорк. Някой с консултантски опит, но по-важното е да е ентузиазизиран и отдаден. Държа да е достатъчно гъвкав, за да забелязва откриващите се напред възможности. Помня, че преди години ти имаше вид на човек, който един ден ще ръководи голяма организация.

Бих ти помогнал за работна виза, а разполагам и с апартамент в Тъпър Ийст Енд (не е луксозен, но има балкон с южно изложение, което е предимство). В някой бъдещ момент вероятно ще изскочи потенциално партньорско място в компанията.

Неудобството е, че ми трябва човек бързо. От Ню Йорк ми звънят постоянно с бизнес предложения, които

отхвърлям заради ангажименти във Великобритания.
Колкото по-бързо намеря човек за офиса, толкова по-добре.
Имаш ли някакви идеи?

Поздрави,
Джонатан

Запитах се дали ще се справя. Ако успеех да уредя всичко по телефона и с имейли, да обсъдя нещата с него, докато съм на работа, това се очертаваше като начин да се измъкна. Имаше изгледи да се озова в Ню Йорк, преди Лий да се усети. Ако замина за Америка, макар и с краткосрочен договор — дори за три месеца — ще спечеля време да реша какво да предприема по-нататък. Имаше начин да уредя да ме пуснат и за по-дълго от настоящата работа.

Нуждаех се от достатъчно време, за да избягам от него.

ПЕТЪК, 15 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

На Хай Стрийт все още имаше доста хора. Завих зад последния ъгъл и излязох на Талбот Стрийт. Чувствах се уморена. Щеше да се наложи да се съсредоточа изключително много върху проверката, за да не допусна грешки.

Минах по алеята и заставах пред задната страна на къщата. Огледах прозорците; всичките. Лампата в спалнята на Стюарт светеше. Бях оставила един от таймерите си там. Щеше да я загаси в единайсет. Долу апартаментът на госпожа Макензи тънеше в мрак. Всичко изглеждаше наред. Излязох от алеята и заставах пред входната врата на къщата. Влязох, затворих след себе си и изведнъж ми хрумна, че съм единственият човек в къщата. Тази вечер само аз щях да спя в тази огромна сграда. Никаква госпожа Макензи, никакъв Стюарт, само аз. Снощи разговарях със Стюарт часове и имах чувството, че е до мен; все едно не бях самичка. Тази вечер щеше да е различно.

Проверих вратата, прокарах пръсти по рамката — търсех пукнатини или отвори да ми подсказват, че някой я е насилвал. След това се захванах с резето, после — с ключалката. Завъртях дръжката шест пъти в едната посока и шест пъти в другата. Липсваше ми шумът от телевизора на госпожа Макензи; липсваше ми това, че тя не се появява да ме поздрави.

След първата серия от проверки се поспрях да си почина. На този етап обикновено тя отваряше вратата си.

Не съм сигурна дали беше истина или не, но изведнъж долових или си въобразих, че долавям нещо: някакво течение, миризма на отдавна сготвена храна, студен полъх на вятър. Обърнах се бавно и погледнах вратата. Вечерта, когато линейката откара госпожа Макензи, я затворихме и заключихме. Стюарт звънна на компанията, стопанисваща сградата, и съобщи какво е станало. Щяха да изпратят човек да вземе ключа, но до този момент никой не бе идвал.

Свъсих вежди и се намръщих; вратата ми изглеждаше странно.

Пристъпих малко към нея.

Беше леко откrehната. Усетих отново течение; този път не си въобразявах; отвътре лъхаше студен въздух.

Хванах дръжката и вратата се отвори. Не беше заключена. Вътре всичко беше тъмно, тъмно като в гроб.

Решително затворих вратата. Езичето на бравата се намести в улея. Натиснах дръжката — този път вратата не поддаде. Резервните ключове на Стюарт бяха в чантата ми. Беше прикачил ключа от апартамента на госпожа Макензи към своите.

Намерих ключовете, открих нужния и заключих. Проверих отново вратата. Плътно прилепваше към касата. Да, определено беше затворена и заключена. Ако имаше някого вътре, щеше да му е необходим ключ, за да излезе.

Отидох при входната врата, за да направя втора серия проверки. Нищо не се получи обаче, защото мислех само за вратата към апартамента на госпожа Макензи. Ами ако не съм я заключила правилно? Какво ще стане, ако вратата се отвори, докато съм с гръб към нея?

Отидох и отново я проверих. Беше все така заключена.

Проверих входната врата трети път. Най-накрая се почувствах малко по-добре. Изкачих се по стълбите и влязох в моя апартамент. Лампата в трапезарията светеше, както я бях оставила. Другата част от апартамента беше тъмна и хладна. За момент се поспрях до вратата, заслушана в шумовете на къщата; напругах се да чуя нещо необичайно, непознато. Нямаше нищо такова.

Започнах да проверявам вратата към апартамента. Незнайно защо се чувствах неспокойна. Не можех да се отърся от мисълта, че съм съвсем сама, абсолютно сама в цялата къща.

Докато приключа с проверките, стана девет. Все очаквах да открия нещо нередно, но всичко беше както трябва. Слава богу.

Най-накрая седнах, за да телефонирам на Стюарт.

— Здравей, аз съм.

— Най-сетне. Вече почти се бях отчаял.

Звучеше уморен.

— Как е баща ти?

Стюарт въздъхна и леко сниши глас. В далечината се чуваше шум от телевизор.

— Добре е, наистина. Но е много по-слаб от последния път, когато го видях. Според мен Рейч не забелязва, защото го вижда всеки ден.

— Ходихте ли до градинския център?

— Да, но валеше дъжд. Разходихме се предимно из парниците. Няма да повярваш колко растения оглежда този човек, без да му доскучава. Освен това тук е дяволски студено. Липсваш ми, Кати.

— Нима?

Усетих как бузите ми пламват, защото в този момент си дадох сметка, че и той ми липсва. Вярно, през седмицата почти не се виждахме, но сега буквално изпитвах болка от отсъствието му.

— Да. Ще ми се да беше тук.

— Нали се връщаш в неделя. Ей сега ще дойде.

— Няма. Не и за мен. Какво ще правиш в събота?

— Не знам. Ще отида до обществената пералня. Може и да потичам. Отдавна не съм го правила.

Настъпи пауза, преди той да попита:

— Значи добре мина сеансът при Алистър, така ли?

— Да. Освен това ми възложи и домашно.

— Сега добре ли се чувстваш?

Знаех накъде бие. Преценяваше дали има вероятност да получа пристъп на паника по-късно, защото съм обсъждала симптомите си.

— Сеансът мина добре. По-скоро се притеснявам, че тук съм сама в момента. Госпожа Макензи я няма долу, теб те няма горе. Само аз и призраците.

— Искаш да кажеш, че е спокойно ли?

— Да. Но има и още нещо. Заклучихме вратата, нали? Заклучихме я с нейния ключ, нали?

— Да. Защо?

— Когато се върнах, беше открехната. Вратата на госпожа Макензи зееше леко.

— Може да са идвали от компанията, която стопанисва сградата. Нали казаха, че ще минат.

— Да, но вероятно щяха да заключат вратата, а не да я оставят отворена.

— Навярно не са обърнали внимание. Обзалагам се, че сега е здраво заключена.

— Надявам се.

— Кати, заключила си я. Всичко е наред.

Не отговорих нищо.

— Когато те срещнах за пръв път, правеше всичко това сама. Заклучваше се всяка вечер, уверяваше се, че всичко е наред. И сега е наред. Нищо не е по-различно.

— Да, знам — постарях се да прозвуча весело. — Добре съм, наистина.

— Ще дойдеш ли с мен в Абърдийн следващия път?

— Може би. Ако ме предупредиш навреме.

— Рейчъл умира да се запознаете.

— Стюарт, нима си й казал за ОКР-то?!

— Не. Защо да го правя?

— За да съм сигурна, че има точна представа каква съм.

— ОКР-то не е част от теб, нали така? То е само симптом. Както студът е част от зимата.

— Чудесно. И какво точно им каза?

— Как съм срещнал едно момиче със сребърни коси и тъмни очи, което е забавно, умно и очарователно и като цяло — забележително. Може да погълне петдесет чаши чай на ден и да направи така, че на погледа ѝ да не издържи дори човек със стъклени очи.

— Сега разбирам защо нямат търпение да се запознаем.

Опитах се да прикрия прозявката, но не успях.

— Задържам ли те?

— Наистина съм доста уморена. Извинявай. Снощи не спях, а днес се прибрах пеша, защото автобусите попаднаха в задръстване.

— Прибра се пеша от Леони Хобс Хаус ли?

— Стига. Не е толкова далеч, а аз обичам да ходя.

Отново се прозях.

— Вземи телефона със себе си, когато си легнеш, чу ли?

— Защо?

— Ако се събудиш през нощта, ми звъни.

— Не искам да те будя. Не е честно.

— Нямам нищо против. Ако ти си будна, искам и аз да бодърствам с теб.

— Стюарт, всичко това е доста странно.

— В какъв смисъл странно?

— Когато се върнеш в неделя, нещата няма да са същите, нали? Всичко ще е променено. След онзи ден...

— Откакто те целунах, искаш да кажеш.

— Да.

— Да, променено е. Права си. Твърдо бях решил да стоя настрана, за да можеш да се справиш. Опасявам се, че вече не съм в състояние да го правя. Това притеснява ли те?

— Не съм сигурна. Мисля, че не.

— Кацам в девет и нещо в неделя вечерта. Да дойда ли да те видя, когато се прибера? Ще бъде късно.

Именно в този момент настъпи обратът.

Поколебах се да отговоря с пълното съзнание какво ще означава, ако кажа „да“, и какво ще означава, ако кажа „не“.

— Кати?

— Да, ела да ме видиш. Няма значение колко е късно.

ПЕТЪК, 21 МАЙ 2004 Г.

Лий щеше да работи през целия уикенд. Най-неочаквано този път ми го съобщи предварително. Не знаех защо го направи. Да не би, за да провери дали няма да избягам? Убедена съм, че не знае за Ню Йорк. Затова дебнеше няма ли да се опитам да се откъсна от него по друг начин. Дори предложи да изляза тази вечер, да се видя с приятели.

През последните няколко седмици се държеше така, сякаш връзката ни е напълно нормална. Не упражни насилие върху мен, не се появяваше ненадейно, дори не предявяваше неразумни искания. Държа се съвсем мило: грижеше се за мен, когато бях настинала миналата седмица, готвеше ми и ми пазаруваше. Ако не бях опознала и другото му лице, щях да съм доволна как тече връзката ни.

Нещата потръгнаха още по-добре, когато му съобщих намерението си да взема по-дълга отпуска от службата. Казах му го като предпазна мярка: ако някой от службата звънне или аз случайно се изтърва за нещо, щях да имам с какво да се оправдая. А и разбира се, той искаше да напусна работа още от самото начало. Тогава си въобразявах, че иска да ме вижда по-често, а всъщност бе ставало въпрос за контрол още тогава.

Сега вече го познавах несравнимо по-добре. Когато бях на работа, ми звънеше в странни часове на деня. Намерех ли пропуснато обаждане от него, веднага му звънях. Винаги ме питаше с какво ще съм заета, дали имам съвещания: знаеше програмата ми по-добре от мен. Веднъж едно заседание продължи по-дълго от очакваното. Когато после му се обадох, очаквах да е сърдит, но не беше. По-късно се оказа, че идвал до службата ми, видял колата ми на паркинга, отворил я с резервния ключ (вече има дубликати на всичките ми ключове) и проверил километража, за да разбере дали не съм ходила някъде, без да го уведомя предварително. Знаеше съвсем точно колко километра е навъртяла колата ми, колко е разстоянието от вкъщи до офиса и

обратно. Въобще не беше възможно да се отклоня от обичайния маршрут.

Никога не бях протестирала срещу това, но не беше редно, знаех го много добре. Съзнавах, че съм изцяло под контрола му. И това беше моята форма на бунт. Той нямаше представа какво се върти в ума ми. Нямаше представа как търся начин да се спася; нямаше представа и доколко съм наясно, че разполагам с един-единствен опит. Щеше да ме убие — знаех това — ако не успееш да се справя.

Поддържах връзка с Джонатан. Бях пряма и в прав текст настоях да премисли дали иска аз да оглавя клона в Ню Йорк. Не помнех дали съм му споменавала желанието си един ден да оглавя своя компания, но може и да съм му казвала. Не ме интересуваше естеството на работата. Щях да се старая с всички сили. В момента гледах на нея като на спасителен изход. За щастие всичко можеше да се обсъжда по електронната поща. Не се налагаше нищо да бъде пращано на домашния ми адрес. Седмица по-рано си бях получила паспорта и го бях оставила в чекмеджето в службата си.

Надявах се Джонатан да ме наеме. Не знаех дали ще запазя разсъдъка си, ако ми откаже. С кредитната си карта отдавна пазарувах онлайн, затова ако си резервирах полет, Лий нямаше как да разбере. Проверях си имейлите в службата. След обира не си дадох труда да си взема нов лаптоп; не виждах смисъл.

Затова засега той можеше да ме дебне и наблюдава колкото си иска; нямаше да се задържа още дълго в Ланкастър.

Съвсем скоро щях да съм свободна.

НЕДЕЛЯ, 17 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

Чух как Стюарт се качва по стълбите, как си влачи раницата, как я обляга на стената. Седях на дивана с подвити под себе си крака, обути в черни вълнени чорапи, а нервите ми бяха изопнати до краен предел. Когато го чух, се запитах дали да не го оставя да извърви целия път до горния етаж, да се прибере, да вземе душ, да си налее питие или каквото правят хората, когато се върнат от пътуване. Питах се дали е забравил за обещанието си да ме навести, макар да говорихме за това в петък вечер, а той го спомена отново снощи и дори ми прати съобщение от „Хийтроу“ да ме осведоми, че самолетът му е кацнал и е на път за вкъщи.

След това се сетих за рамото му и без да разсъждавам повече, изтичах до вратата, дръпнах резето, отключих и я отворих.

Точно беше стигнал до площадката.

Беше леко задъхан, а раницата лежеше в краката му като простреляно животно.

— Господи — бяха първите му думи, — това тежи адски много.

— Какво носиш?

— Купища книги. Въобще не знам защо ги взех. Бяха в гаража на Рейчъл.

— Искаш ли да ти помогна да ги отнесеш горе?

Не ми отговори веднага. Сякаш беше забравил къде се намира и какво прави.

— Може ли да вляза? — попита той най-накрая.

Кимнах и отстъпих настрана. Той остави раницата където си беше.

Затворих вратата веднага щом влезе, и започнах да заключвам и проверявам, като бързах, доколкото е възможно, но внимавах да не допусна грешка. През цялото време Стюарт стоеше зад мен и изчакваше.

Най-накрая промълви:

— Кати, за бога, това е мъчение.

— Правя го възможно най-бързо.

— Сериозно, престани. Вратата е заключена.

— Колкото повече говориш, толкова по-дълго ще отнеме, затова млъкни, чу ли?

Той ме послуша. Вероятно беше броил с мен, защото точно когато свърших и се канех да започна отначало, се приближи и обгърна талията ми с ръце. Не трепнах. Допря глава до моята, усещах топлия му дъх върху шията си. Погледнах ръцете, които ме държаха през кръста. Обърнах се бавно и се взрях нагоре, за да го видя; трудно ми беше да разчета изражението му.

— Нервен си — промълвих.

— Очевидно е, нали? — засмя се той притеснено.

— Няма страшно — отвърнах аз и го целунах.

След онази първа целувка сега беше по-лесно. Отведох го в спалнята. Той започна да ме разсъблича, но после телата ни отново се преплетоха. Затова взех нещата в свои ръце и сама се съблякох.

В спалнята беше тъмно; проникваше светлина само от всекидневната, но дори и така се притеснявах от белезите. Вероятно той ги напипваше, докато прокарваше пръсти по кожата ми. Не каза нищо. Вероятно ги е усетил и с езика си, като целуваше тялото ми. Пак не каза нищо.

Най-странното е, че усещах, усещах всичко. Обикновено усещах само сърбеж, неудобство, напрегнатост, болка. Чувствителността на кожата ми беше притъпена от белезите; на места беше напълно изтръпнала — явно бяха засегнати нервни окончания. Но докато той ме докосваше, усещах всичко; все едно бях с нова кожа.

ВТОРНИК, 25 МАЙ 2004 Г.

Вчера Джонатан ми звънна по мобилния. За щастие по това време в офиса нямаше никого. Проведох нещо като интервю, но веднага разбрах, че е формалност. Опитах се да си представя как изглежда човекът от другата страна на линията, но не успях да свържа гласа с някакъв образ. Притеснявах се, но се стараех да не си проличи в тона ми. Леко преувеличих управленските си способности и това даде резултат: нае ме на тримесечен временен договор като начало. Ако ми хареса и той остане доволен от работата ми, каза, че ще го продължи. Резервира ми места за полетите и по имейла ми изпрати разписанията. Билетите щях да получа на летището.

Към края на деня видях шефката си и ѝ връчих заявлението си. Понеже имах неизползвана отпуска, ми оставаше да работя само още две седмици. Тя не се зарадва. Извиних се, че ѝ оставям толкова кратко време да си намери нов служител, но сърцето ми ликуваше.

Затова днес си позволих едно от редките си излизания сред хора. Искаше ми се да отида до пощата, за да купя веднага американски долари, но не тръгнах право натам. Опасявах се Лий да не ме дебне. Каза, че е на работа, което не беше пречка да ме следи. Беше постъпвал така и преди; толкова често го бе правил, че виждах лицето му, където и да се намирам. Вероятно през по-голяма част от времето си въобразявах, ала невинаги.

Разходих се из „Бутс“ и проявих интерес към тестовете за бременност. Ако ме наблюдава, това ще го впечатли, помислих си. После отидох на щанда с козметика.

Имах резервация за полета за четири следобед в петък, 11 юни. Последният ми работен ден във Великобритания щеше да е в четвъртък, предишния ден. Реших да си купя куфар и да го оставя в службата. От вкъщи щях да си взема най-необходимото и тайно да го пренеса едно по едно. Възнамерявах да скрия куфара в килера в службата. За щастие единствена аз влизах там от време на време. Не беше най-добрият вариант; не бях опаковала багажа си, но се налагаше

да се примирия. Щях да взема съвсем малко дрехи и да купя каквото ми е необходимо в Ню Йорк.

Планирах да оставя повечето си вещи в къщата в Ланкастър. Не биваше да рискувам да изнеса много неща. Нюйоркската ми заплата позволяваше засега да продължа да плащам наема за жилището в Ланкастър. Може би след няколко месеца щях да се върна, да връча ключа на хазяйката и да си прибера останалите вещи. Нуждаех се само от няколко месеца, та той да ме забрави и да си продължи пътя.

Случайно вдигнах поглед от витрината и го видях: стоеше в другия край на магазина, до входа. Беше в костюм. Може да е бил на среща с управата. Най-умното беше да се престоря, че не съм го видяла, макар страшно много да ми се искаше да му махна. Присъствието му обаче сложи край на плановете ми да отскоча до пощата. Щях да направя нов опит на следващия ден. Щях да кажа, че трябва да взема колет за приятелка или нещо подобно.

ПЕТЪК, 22 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

Събудих се внезапно; от състояние на дълбок сън за секунди се оказах съвсем будна; сърцето ми биеше лудо.

Намирах се в леглото на Стюарт и беше съвсем тъмно. Не се чуваше нищо, освен равномерното му дишане до мен. Слушах напрегнато и се питах какво ли ме е събудило.

Тишина.

Погледнах към Стюарт — лежеше до мен. Все още привиквах към това да спя с него, макар че откакто се върна от Абърдийн, прекарвахме всяка свободна минута заедно. При всяко събуждане до него ми трябваше известно време, за да се успокоя и да се сетя какво става.

Бях сънувала Силвия; Стюарт беше с мен и двамата, голи, се любехме в леглото, все едно сме съвсем сами, точно както постъпихме преди няколко часа. В съня си бях вдигнала поглед и я бях видяла там, на прага. Розовата барета беше нахлупена предизвикателно върху русата ѝ коса, тънките ѝ устни се извиваха в злобна усмивка.

Ето го отново — шума. Не идваше от апартамента обаче, а отвън. Станах от леглото и тръгнах предпазливо към прозореца, пътъм взех ризата на Стюарт от закачалката и се наметнах.

Още не бе настъпило утрото, но небето все пак просветваше. Погледнах от края на прозореца към тъмната градина и опасващата я мрачна ограда. Оттук не виждах бараката; моят балкон пречеше. Наведох се напред и се взрях в тъмнината; започнах малко да се отпускам, но изведнъж нещо мръдна.

В същия момент Стюарт се обади от леглото, от което подскочих.

— Какво правиш? Ела тук.

— Отвън има някого — настойчиво прошепнах аз.

— Какво?! — Скочи от леглото и застана до мен. — Къде?

— Там долу — прошепнах аз. — До бараката.

Отдръпнах се малко, за да не му преча да погледне.

— Нищо не виждам. — Прегърна ме през раменете и се прозина.
— Студено ти е. Върни се в леглото.

Забеляза изражението ми и отново погледна през прозореца. После, за мой ужас, вдигна комарника. Чу се такъв силен шум, все едно вратите на ада се отваряха.

— Виж — посочи той.

През дупката между портата и моравата се шмугна сянка — определено не беше човешко същество.

— Лисица — констатира Стюарт. — Беше лисица. Хайде, ела.

Дръпна отново комарника надолу, свали ризата от раменете ми и ме придърпа в топлото легло. Кожата ми беше студена в сравнение с неговата, но той бързо ме стопли, притиснал тялото си към мен. Искях да забравя онази сянка, ала тя непрекъснато се мяркаше пред очите ми; сега беше по-голяма и едра — стъпи на балкона ми. На фона на сивеещото небе проблесна нещо дълго, тънко и лъскаво. Приличаше на дълъг нож.

ЧЕТВЪРТЪК, 10 ЮНИ 2004 Г.

Би било прекалено да се надявам Лий да е на работа в деня, когато смятах да избягам. По някакъв начин обаче беше по-добре да е вкъщи, с мен. Като беше тук, поне знаех точно къде е.

Снощи се прибра късно. Аз гледах филм от дивана. В ума ми се въртеше мисълта колко искам да се отърва и същевременно се притеснявах да не се обърка нещо. Чух как ключът му се превъртя и се усилих да се усмихна, да съм спокойна и да не се издам.

Беше облечен в костюм. Закачи сакото на гърба на стол в трапезарията, пристъпи към мен и ме целуна.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попитах аз.

— Една бира ще ми дойде добре.

Изглеждаше уморен.

Донесох му бутилка от хладилника.

— Мислех си — подхвана той — да заминем някъде. Какво ще кажеш? Да се махнем от цялата лудница. Да сме само ти и аз.

— Звучи чудесно.

— Изпрати ли формулярите за паспорт?

Погледнах го сепнато и се молах да не е забелязал неволното ми трепване.

— Изпратих ги. Още не са ми отговорили. Отнема доста време.

Лий само вдигна вежди и отпи от бутилката.

— Винаги съм искал да отскоча до Щатите. Никога не съм ходил. Ти била ли си там?

— Не.

— Да отидем в Лас Вегас? Или Ню Йорк? Какво ще кажеш?

Сърцето ми биеше така силно, че нямаше начин той да не го чува.

— Нали знаеш, че те обичам, Катрин?

— Разбира се — усмихнах му се аз.

— За мен е важно да сме откровени един към друг. Обичаш ли ме?

— Да.

— Може да се оженим във Вегас. Какво ще кажеш?

В момента бях готова да се съглася с всичко, та дано го накарам да млъкне. Нуждаех се само от още няколко часа.

— Звучи превъзходно — отвърнах аз и го целунах.

ЧЕТВЪРТЪК, 28 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

Днес имах нов пристъп на паника.

Не беше толкова силен, колкото досегашните. Впрочем едва ли някога ще имам толкова ужасен пристъп като онзи по Коледа, когато за пръв път говорих със Сам Холандс. Ала ето, тъкмо започнах да мисля, че лекарствата действат и вече се оправям, и нещо наруши баланса.

Останах в автобуса чак до Парк Гроув, тоест зад ъгъла на сградата, в която живеех. Минах по обичайния маршрут през алеята отзад и погледнах прозорците си, за да се уверя, че завесите висят както ги оставих. Погледнах и към портата; беше откачена от една от пантите. Нищо чудно защо дребно животинче минава лесно оттам. Портата нямаше вид някой да я е отварял. Ако някой се е качвал на балкона ми, трябваше да е прескочил оградата, а тя е висока и трудна за преодоляване.

Замислих се отново за госпожа Макензи и как спомена за нещо отвън. Да не би пък да искаше да каже, че нещо отвън я е стреснало и затова е паднала?

Добре огледах приземния етаж с френските му прозорци. Сториха ми се наред. Апартаментът долу беше тъмен, както го оставихме.

Стюарт вече се бе прибрал и приготвяше вечеря горе. Щях да се преоблека и да си взема чисти дрехи за следващия ден.

Тази вечер възприех проверката като неприятно задължение. Стюарт беше горе и всяка минута, прекарана да оглеждам вратите и прозорците, беше пропиляна.

Стигнах до спалнята и проверката се обърка. Отне ми минута да забележа какво не е наред.

Завесите бяха дръпнати.

Първоначално шокът ми подейства като кофа ледена вода, изсипана върху главата ми. Усетих как сърцето ми заби учестено в гърдите. Отначало изцяло загубих способността да дишам, а после

започнах да се задъхвам. С огромни усилия на волята си наложих да вдишвам въздух бавно и дълбоко.

След малко успях да го правя по-лесно. Главата ми постепенно се избистри: *Тук не е влизал никой. Просто последния път, когато си била тук, си забравила завесите дръпнати. Дишай, дишай дълбоко.*

Когато се събудих сутринта, утрото беше настъпило. Бях дръпнала завесите в спалнята на Стюарт и светлината нахлу. Кога за последен път бях в моя апартамент? В понеделник вечерта ли? После се качих горе, за да приготвя вечеря, преди той да се върне от работа.

Явно бях оставила завесите дръпнати. Никой не беше влизал. Това бе единственото възможно обяснение.

Вероятно щях да приема това за факт, ако всички други завеси в апартамента ми не бяха спуснати.

Възможно ли е да не съм влизала в спалнята в понеделник вечерта? В понеделник направих ли проверката както трябва, или от бързане съм пропуснала спалнята и съм оставила завесите дръпнати? Мъчех се да си припомня какво съм правила в понеделник, но спомените се преплитаха с онези от сряда и от предишния понеделник.

Продължих с дишането, докато си възвърнах способността да мърдам. Пристъпих към прозореца и погледнах към градината, за да видя дали всичко си е на мястото. Тук-там се забелязваха цъфнали нарциси; тревата беше избуяла. Никакви признаци не подсказваха, че нещо се е променило. Нямаше от какво да се безпокоя.

Проверих прозореца и опипах касата. Всичко беше наред. Спуснах завесите и се преоблякох. През цялото време си повтарях каква глупачка съм. Джинсите ми бяха на леглото точно както ги оставих. Обух ги и намерих чиста тениска. От гардероба извадих блуза за следващия ден, дълга пола и тъмносините обувки, които ѝ подходат. Сгънах ги прилежно на купчинка и поставих обувките отгоре.

Сложих дрехите в сак и го занесох до входната врата. Започнах отново да проверявам апартамента. Този път направих всичко както трябва. Спуснах всички завеси, с изключение на онези в трапезарията, която се вижда от задната алея. Тях ги оставих леко дръпнати.

Чувствах се добре, когато тръгнах нагоре по стълбището към апартамента на Стюарт. Чувствах се добре и по време на вечерята, когато му разказах как съм се изплашила, защото съм забравила, че

съм оставила завесите в спалнята дръпнати. Засмяхме се и ми беше добре. Всичко беше добре, докато не се сгушихме на дивана във всекидневната на Стюарт, за да гледаме комедия, която ни разсмя до сълзи.

Бях добре до момента, докато не бръкнах в джоба на джинсите, за да извадя хартиена кърпичка, а вместо това попаднах на копче. Малко копче, облечено в червен сатен.

След това вече никак не бях добре.

ПЕТЪК, 11 ЮНИ 2004 Г.

В четири часа следобед ще бъда свободна.

Сутринта отворих очи и видях спящия до мен Лий. Изглеждаше привлекателен, спокоен, като човек, който никога никого няма да нарани.

Беше безбожно рано, но не се чувствах уморена. От превъзбуда умът ми работеше на пълни обороти. Имах чувството, че всеки момент ще стъпя на сцената на „Роял Алберт Хол“. Бях планирала днешния ден до най-малка подробност; имах и резервни варианти в случай че нещо се обърка — ако той стане подозрителен; ако неочаквано се обърка нещо.

Снощи, преди да си легнем, го предупредих, че днес ще тръгна рано на работа. Обясних, че трябва да се подготвя за следобедното съвещание. Той нищо не каза; дори се съмнявах дали ме слуша. Дотук — добре.

Шест без петнайсет. Станах възможно най-тихо, защото в никакъв случай не исках да го събудя. Отидох в банята да се облека. Бях си приготвила тъмносиния костюм и обувки с нисък ток; същите дрехи носих и миналата седмица. Щеше ми се да хапна нещо за закуска, но стомахът ми бе така свит, че вероятно щях да повърна.

И повърнах.

Едва успях да стигна до банята долу; зеленикава течност се изля от устата ми. Боже, бях по-нервна, отколкото подозирах. Изплакнах си устата със студена вода; видях как ръцете ми треперят леко.

Внимателно следвах всекидневната си рутина, независимо че Лий още спеше горе. Събрах си косата на кок, сложих си грим, изпих чаша вода, после я изплакнах и я поставих на сушилката. Замислих се за миг, след което изплакнах чиста купичка за овесени ядки и лъжица и също ги оставих на сушилката.

Взех си чантата и ключовете и тихо затворих входната врата зад гърба си. Беше почти шест и половина.

ЧЕТВЪРТЪК, 28 ФЕВРУАРИ 2008 Г.

— Точно така. Сега е по-добре. Дишай дълбоко. Пак. По-бавно...

— Не мога... Лошо ми е...

— Всичко е наред. Аз съм тук, Кати. Успокой се.

Малкото червено копче лежеше на килима като отворена рана. Не бях в състояние да го погледна. В далечината телевизорът се присмиваше на истерията ми. Отстрани вероятно изглеждах доста смешна.

Най-после почти се успокоих. Стюарт ме отведе в кухнята и ме накара да седна до масата, докато приготвя чая.

— Какво се случи? — попита той.

Винаги е толкова непроницаем, овладян.

— Това нещо в джоба ми — отвърнах аз.

Стюарт погледна към килима.

— Какво е? — любопитства той.

Започнах да клатя глава наляво-надясно, докато не ми се зави свят.

— То е... То е просто копче — изрекох най-сетне аз. — Но не това е важното. Важното е как е попаднало в джоба ми. Не съм го слагала там. Не биваше да е там. То означава, че е влизал в апартамента ми. Влязъл е, за да го сложи в джоба.

— Хайде, пак дишай дълбоко. Преди малко се съвзе. Не допусчай да те обхване нов пристъп. Ето ти чай. Пийни малко.

Отпих, но се опарих. Усетих как ми прималаява. Ръцете ми трепереха.

— Не разбираш... — простенах аз.

Настани се срещу мен с чая си и зачака. С онова вечно, влудяващо, безкрайно търпение, с което ми лази по нервите. Напомняше ми за шибаните медицински сестри в онова шибано, жалко подобие на болница, където ме държаха.

— Да не говорим за това, ако обичаш. Моля те. Вече съм добре.

Не каза нищо.

Аз си допих чая. Независимо от случилото се усетих, че започвам да се успокоявам. Все още обаче не можех да го погледна, да мисля за копчето и какво означава. Най-накрая успях да прошепна:

— Ще бъдеш ли така добър да ме отървеш от него?

— Това означава да те оставя сама за минута.

— Добре, но не се отдалечавай много.

— Ще го хвърля в кофата навън, става ли?

Стана от масата, а аз покрих лице с ръце, за да не го виждам. Останах със затворени очи, докато не чух входната врата на апартамента да се захлопва — съзнаваше, че моментът никак не е подходящ да я остави отворена — и се заслушах в стъпките му по стълбището. Идеше ми да се разпищя; исках да пищя и да не млъкна, но се въздържах, преброих до десет, повтарях си, че копчето е изчезнало; изчезнало е завинаги. Възможно бе дори въобще да не е било там, а само да съм си го въобразила.

Той се върна след няколко минути и отново се настани до кухненската маса. Пиех си чая и му се усмихнах; надявах се да изглеждам самоуверена.

— Видя ли? — подхванах аз. — Няма от какво да се притесняваш. Просто лудото ти гадже отново откачи без видима причина.

Не откъсваше поглед от мен.

— Бих искал да ми обясниш по-подробно. Мисля, че ще ти помогне.

Не отговорих веднага. Питам се дали да му откажа и ако го направя, дали ще ме остави на мира, или ще настоява, ще настоява...

— Това е част от миналото ми — подхванах аз след време. — Искам да скъсам с него, да го забравя.

— Част от миналото ти е, но то очевидно има силно въздействие върху настоящето.

— Да не мислиш, че аз съм го сложила там?

— Не казах такова нещо.

Прехапах си устната. Бях си изпила чая само наполовина, иначе сигурно щях да стана и да си тръгна. Нямах търпение да сляза долу и да започна да проверявам, за да разбера как е проникнал.

— Слушай — погледна ме изпитателно, — нямам никакво желание да надничам в главата ти. Интересува ме единствено как да ти

помогна. В състояние ли си за момент да забравиш с какво точно се занимавам и да ми разкажеш? Не съм ти терапевт, Кати. Влюбен съм в теб.

Усетих как неволно се усмихвам.

— Извинявай. Тая го от толкова дълго в себе си, че ми е трудно да го изрека наведнъж.

— Разбирам те.

Станах и отидох да седна в скута му, пъхнах глава под брадичката му. Той ме прегърна и ме притисна здраво.

— Имах червена рокля. Когато се срещнахме, бях с нея. Той имаше огромна слабост към този мой тоалет.

За миг си припомних колко хубаво ми стоеше роклята. Затова всъщност и я купих. Наложих се да намеря и подходящи обувки. В началото страшно ми харесваше. Исках да я нося непрекъснато.

— И това копче ти напомни за копчетата на роклята ли?

— Да... Не, става дума за нещо повече. То е от роклята. — Отчаяно се ровех в паметта си, опитвах се да си представя роклята, размера на копчетата ѝ, дали бяха пластмасови или метални. Мяхах се от абсолютна убеденост до пълно съмнение. Сега, когато копчето беше навън в кофата за боклук, нямаше начин, естествено, как да проверя. Едно нещо обаче беше извън всякакво съмнение.

— Той би постъпил точно по този начин, Стюарт. Точно такива извратени номера правеше. Пъхнал е онова нещо в джоба ми, за да разбере, че се е върнал за мен.

Стюарт ме галеше по ръката, но усещах напрежението му. Чаках го да обяви: *Става въпрос за някакво копче. Нищо не означава.*

— Може да си го взела отнякъде — предположи той предпазливо.

— Не! — срязах го аз. — Аз не правя така! Ти правиш ли така? Не? Никой не събира случайно нещата на друг човек.

— Възможно е да е попаднало там с друго пране — не се предаваше той. — Нали използваш обществената пералня? Мъничко е. Може да е останало в машината от предишното пране. Цялото беше изкривено. Това не е ли възможност?

— Ти на чия страна си?

Скочих на крака, защото се почувствах задушена от ръцете му. Прекосих стаята, но се разколебах и се върнах, опитвайки се да

овладея паниката, гнева и цялата безнадеждност на положението.

— Не знаех, че става въпрос за вземане на страна — защити се той.

— Млъкни и престани да се правиш на идиот! — креснах аз.

Той млъкна незабавно. Прекалила бях и моментално се почувствах неловко.

— Извинявай — смотолевих. — Не исках да ти кресна.

— Редно е да звънеш в полицията — предложи той след време.

— Защо? Няма да ми повярват — отказах аз окаяно.

— Може и да ти повярват...

— Ти не ми вярваш, та те ли?

— Абсолютно не отговаря на истината, че не ти вярвам. Според мен си сериозно травмирана от случилото се. Сега си изплашена и това ти пречи да признаеш факта, че съществуват куп рационални обяснения за това как е попаднало в джоба ти.

— Точно за това говоря, Стюарт! *Намерих го в джоба си!* Не се е оплело с прането, а беше в шибания ми джоб. Не е попаднало само там, не съм го сложила аз, а той! Не схващаш ли? Той правеше подобни неща. Влизаше в дома ми в мое отсъствие, оставяше ми бележки, раз местваше мебели. Не всичко се виждаше веднага. Именно затова започнах да проверявам.

— Влизал е в дома ти?

— Беше нещо като... експерт. Никога не разбрах как успява. Съумяваше да влезе, където си поиска.

— Господи, да не искаш да кажеш, че е бил крадец?

— Не, не беше крадец. Беше полицай.

ПЕТЪК, 11 ЮНИ 2004 Г.

Отдалечих се с колата от къщата, но не смеех да погледна назад.

Слънцето вече светеше ярко на безоблачно синьо небе; въздухът беше хладен, но не студен. Очертаваше се прекрасен ден, фантастичен ден. В края на улицата дадох десен мигач и завих. Усетих как у мен се надига ликуване и бях готова да се разсмея от облекчение. Бях трупала паника в себе си прекалено дълго.

Стигнах до службата и влязох през задната врата, за да не се налага да поздравявам охраната. Извадих куфара от скривалището. В страничния му джоб бяха щатските ми долари, паспортът с тримесечната виза и другите документи за пътуването. Офисът беше празен; друг щеше да се нанесе следващата седмица. Извлякох куфара навън с надеждата в момента охраната да не зяпа в мониторите за видеонаблюдение и никой да не ме види и да се запита защо отново съм тук.

Първата точка от плана мина гладко.

Когато се качих на магистралата, вече пеех. Пресякох две кръстовища и поех към жп гарата. На следващата улица имаше гараж за продажба на коли втора употреба. Паркирах срещу входа на двора. На седалката до мен лежаха талонът на колата и застраховката. Предварително попълних документ, че продавам колата, и бях оставила мястото за името на бъдещия собственик празно. До тези неща оставих бележка.

За когото представлява интерес.

Моля, грижете се добре за тази кола. На мен не ми е необходима повече.

Благодаря.

Оставих ключовете на таблото. Надявах се, че който я намери, няма да се обади в полицията.

Извадих куфара от багажника и тръгнах към входа на гарата. Купих си билет за Лондон, платих в брой и отидох на перона. Влакът щеше да пристигне след пет минути. Щеше ми се вече да пътувам, макар да знаех, че най-вероятно Лий още спи в леглото. Исках да съм далеч от него, исках да побягна и да не се обръщам назад.

Отначало влакът беше препълнен; слизаха хора, но нови се качваха. Исках да се отпусна, да чета книга, да приличам на нормален човек. Седях и гледах през прозореца как ниви, поля и селца прехвърчат край мен. Всяка гара ме отвеждаше все по-далеч и по-далеч от стария ми начин на живот и по-близо до свободата.

Седмица по-рано той се прибра късно. Минаваше единайсет часа. Вече не очаквах да се появи. Ще бъда в безопасност поне до събота, помислих си. Но той дойде и си отвори със своя ключ. Гледах програма за Ню Йорк и звукът от отварящата се и затваряща се входна врата ме накара да подскоча. Без да се замислям, изключих телевизора.

Вонеше на алкохол. Осъзнах, че не ме чака нищо приятно.

— Какво правиш? — настойчиво попита.

— Каня се да си лягам. Искаш ли да ти приготвя питие?

— Достатъчно пих.

Строполи се на дивана до мен. Беше облечен в същите джинси и суичър с качулка, с които тръгна за работа преди два дни. Прокара морно ръка през челото си.

— Снощи те видях в града — обяви с предизвикателен тон.

— Нима? — И аз го видях, но не възнамерявах да си призная. — Излязох да пийна нещо със Сам. Казах ти. Не помниш ли?

— Да, добре...

— Ти не беше ли на работа?

Копнеех да му кажа да ме остави на мира и да спре да ме следи.

— Бях, но ви видях да отивате от „Чешър“ в „Друид“. Явно добре се забавлявахте. Кой беше оня тип?

— Кой тип?

— Типът с теб. Онзи, дето те беше прегърнал.

Насилих се да си припомня.

— Нямам спомен да ме е прегръщал, но типът с нас беше гаджето на Сам.

— Ела тук.

Отвори широко ръце. Стиснах зъби и се приближих. Прегърна ме силно и притисна лицето ми към суичъра. Миришеше на кръчми, застояла храна и алкохол. Ръката му отметна косата от лицето ми и той ме целуна. Направи го доста недодялано.

След минута попита:

— Онази работа ли ти е дошла?

За миг ми мина през умна да кимна, но нямаше да доведе до нищо добро, затова отвърнах:

— Не.

— Тогава защо си толкова недружелюбна?

— Не съм недружелюбна — постарях се тонът ми да е безгрижен. — Просто съм уморена.

За да прозвучи по-убедително, се прозях.

— Вечно си уморена — промърмори той.

Отново се почувствах на кръстопът: или да го оставя да получи каквото иска, или да се противопоставя и да рискувам пак да ме набие. Когато е пиян както сега, не приемаше „не“ за отговор, а аз не исках да започна работа в Ню Йорк със синини по лицето.

— Не съм *прекалено* уморена обаче — насърчих го с усмивка.

Поставих ръка върху чатала му и го разтърках; започнах да разкопчавам колана му.

Въпреки всичко накрая ме наби. Чука ме, а аз се постарях да не ме боли много, като се преструвах, че ми е приятно. Знаех какво ще последва, когато по време на акта започна да ме шамаросва по дупето. Отначало започна леко, но постепенно ударите се учестиха и станаха по-силни. Накрая извиках. Напоследък това го освобождаваше. Можеше да ме чука с часове, особено, ако е пил, а ерекцията му ту се появяваше, ту спадаше, докато не откриеше начин да ме нарани. Хапеше ме, скубеше ми косата, докато не се разпищя, и в момента, когато доловеше неподправената нотка на болка в тона ми, стигаше до оргазъм.

Измъкна се бързо от мен и ме обърна; очите му сияеха от удоволствие. Кожата на задника ме заболя от протриването върху килима.

Питах се какво ли ще предприеме. След толкова много наранявания не очаквах повече изненади, но той ставаше все по-

изобретателен и по-изобретателен и измисляше нови и нови начини да ме унижи.

— Не ме удряй по лицето — помолих аз тихо.

— Какво?

— Недей по лицето. Прекалено много въпроси ми задават в службата.

Ухили се злорадо и за миг си помислих, че ще направи точно това — ще ме удря нескончаемо по лицето, докато потече кръв. Разплаках се, макар да мразех да вижда сълзите ми.

— Така ли?

Кимнах и извъртях глава, защото не издържах повече да го гледам. Той обаче хвана брадичката ми и започна сякаш да търси място.

— Не, Лий, моля те...

— Я млъквай! Така е добре. Ще ти хареса.

Докато ме чукаше, дъхът ми секна. Така силно ме притискаше, че очаквах всеки момент да изгубя съзнание.

После, докато все още ме чукаше, леко се надигна и смекчи натиска. Единственият начин да го спра, бе да се предам. Разпищях се с всички сили, а по страните ми потекоха сълзи. Почти видях смъртта; ужасена, не можех да спра да пищя. Затова продължих.

Той не се опита да ме спре; не запуши устата ми с ръка, а ме остави да пищя. След няколко минути стигна до оргазъм, измъкна се от мен и се изпразни върху лицето ми.

Сега, вече във влака, пред очите ми се стелеше красивата природа, но на мен почти ми призля от погнуса.

После той се надигна, със залитащи стъпки отиде до тоалетната долу, изми се в мивката и се качи горе, за да се строполи на леглото. Изчаках да го чуя, че хърка, изпълзях на четири крака и все още ридаеща, отидох да си взема душ. Слава богу, синините този път бяха само по тялото.

В девет часа влакът стигна до Кру. Чух по високоговорителите да съобщават следващите гари, а после и предупреждението:

— Заради проблем в Нънитън влакът ще закъснее половин час.

Половин час?! Погледнах часовника, макар да знаех колко е часът. Всичко беше наред. Имах на разположение два часа, освен трите

часа за регистрация преди полета, каквото е изискването на „Хийтроу“. Стига да няма повече забавяния, щях да стигна навреме.

Исках да поспя, но се чувствах прекалено напрегната. Кога най-после ще мога да се отпусна? Дали ще стане в самолета? Или когато пристигна в Ню Йорк? Най-вероятно, когато узная, че е напуснал Ланкастър или е минала година, без да ме потърси.

Въобще някога ще бъде ли възможно да се отпусна отново?

НЕДЕЛЯ, 9 МАРТ 2008 Г.

Най-сетне звъннах на полицейски офицер Сам Холандс от Отдела за домашно насилие в участъка на Камдън само за да сложа край на спора. Най-после ме свързаха с нея, но тя напълно беше забравила коя съм. Обясних за завесите, за копчето и — едва си намирах думите — подчертах, че това е типичното поведение на Лий от времето, когато бяхме заедно. Още докато ѝ обяснявах, прозвучах глупаво в собствените си уши. Приличаше на вопъл, само и само да привлечеш вниманието към себе си. Почти очаквах да ми каже, че просто губя времето на полицията, но тя всъщност се оказа твърде пестелива на думи. Обеща да се свърже с колегата си в Ланкастър и ако има за какво да се тревожа, ще ме потърси.

Повече не ми звънна.

Същата нощ Стюарт не спа особено добре. Лежах до него и чаках да заспи, но знаех, че е буден — бях го разтревожила с моите приказки. Заслужаваше по-достойна от мен; заслужаваше не толкова объркана жена, жена, която не се държи като психопат и не е с такова обременено минало. Лежахме един до друг смълчани, без да се докосваме. Щеше ми се да бяхме поговорили още малко, но същевременно не виждах смисъл.

Не ставаше въпрос само за копче; не ставаше дори въпрос дали копчето е червено; вече бях сигурна, че е от рокля, която съм носила в друг живот, по друго време. Рокля, която първоначално бях обичала, а после — намразила. В някакъв момент след това пръстите, докосвали роклята с такова любопитство, с такова благоговение, се бяха вкопчили в копчето и го бяха въртели, докато се откъсне.

Когато се събудих на следващото утро, Стюарт вече беше облечен и готов за работа.

— Да заминем някъде този уикенд — предложи той.

— Да заминем ли?

— За кратко. Някъде извън града. Какво ще кажеш?

Прекарахме уикенда в хотел в планината. През деня ходихме на дълга разходка, ядохме прекалено много вечерта, а после цяла нощ се прегръщахме във великолепно легло с балдахин. Беше прекрасен уикенд и противно на очакванията ми не изпитах никакво желание да се занимавам с проверка на завесите.

Беше от онези уикенди, които в минали години бих описала на Силвия до най-малката подробност. Сега това, естествено, нямаше да се случи. Понякога се питам къде ли е, какво прави. Ами ако се окаже, че живее близо до мен и всеки ден минавам край къщата ѝ? Представа нямам къде е. Вероятно, ако звънна в „Дейли Мейл“, ще я открия, но под мостовете изтече много вода и нямам представа дали съм в състояние да го направя. Много, много отдавна Силвия беше най-добрата ми приятелка, но тя е част от стария ми живот, живот, към който не съм убедена дали съм способна да се върна.

Сега имам нов живот и той е със Стюарт.

Постепенно паниката около червеното копче утихна и пътуването за уикенда ми позволи да помисля по въпроса. За мен не съществуваше рационално обяснение как е попаднало в джоба ми и затова се преструвах, че не е станало. Навярно Стюарт имаше право или дори самата аз го бях вдигнала в момент на разсеян амок; възможно беше да е и перверзен нов симптом на ОКР-то ми.

Така или иначе, когато се върнахме вкъщи обаче, се захванах с щателните проверки. Давах си труда да влизам в апартамента си всеки ден преди работа, да преглеждам и да оставям всичко подредено, а после, когато се върна, пак да проверявам, като палех лампите, щом се стъмни; стараех се да предам на жилището си вид — ако дебне отвън, — че съм си вкъщи, докато всъщност съм горе при Стюарт. Купих нов таймер и включвах телевизора, когато се прибера, като го нагласях да се изключи в единайсет вечерта. Понякога успявах да сведа проверките до три, както ме посъветва Алистър; понякога обаче проверявах повече пъти.

Колкото до чувството, че ме дебнат, то никога не ме беше напускало. Сега се натрапваше с всички сили. На всяка улица, във всеки магазин, всеки път, когато излизах от вкъщи, усещах нечии очи върху себе си. Знаех, че е плод на въображението ми. В края на краищата той се намираше на километри далеч, нали? Дори да са го

пуснали през декември, едва ли е хукнал да ме търси, или досега вече щеше да го е направил.

Една част от мен мечтаеше да е намерил друга жена; друга част желаше обратното — за нейно добро.

ПЕТЪК, 11 ЮНИ 2004 Г.

Когато стигнах на „Хийтроу“, разполагах с по-малко от час да се регистрирам за полета. Последната отсечка от пътуването — да пристигна в Юостън и да се кача на метрото за Падингтън, а оттам да се прехвърля на линията за летището, влачейки през цялото време глупавия куфар — се оказа тежка. Притеснявах се все повече и повече.

Възприех чекирането на гишето на „Американ Еърлайнс“ като повратен момент. Бях тук, намирах се в безопасност. Прекарах няколко минути из магазините в терминала и обмислях дали да харча пари за непотребни неща. Не си бях купувала бельо отпреди да срещна Лий. Ако си бях купила, щеше да ме обвини, че го правя, защото спя с друг. Докоснах деликатни дантелени пликчета и се чудех дали да не си ги купя. В следващия момент, поглеждайки към претъпкания с хора терминал, зърнах фигура, която поразително приличаше на него. Затаих дъх, но мъжът се обърна и се оказа, че въобще не е Лий.

Той е в Ланкастър, повторих си аз. Според него съм на работа. На седемстотин километра оттук е, а дори да разбере, че съм заминала, на борда на самолета ще бъда в безопасност, докато той пристигне тук. Вече нищо не можеше да направи.

Въпреки това страшно ми се искаше да съм в залата на заминаващите. Нямаше защо да се мотая тук.

При всяка крачка, която правех, имах чувството, че ме следят. Дори тук, на километри от вкъщи, на километри от Лий, накъдето и да погледнех, виждах лицето му. Щеше да е прекрасно да избягам от всичко това.

Наредих се на опашката, за да мина през гишето и да вляза в залата на заминаващите. Хвърлих последен поглед към морето от лица на хора в терминала, тръгнали по работа или на почивка. Някои в костюми, други по бермуди и със слънчеви очила. Почти бях преминала. Още няколко крачки, два часа в залата и ще съм на самолета; ще бъда свободна.

И изведнъж го видях как върви към мен с безизразни очи и лице.

Опашката се бавеше при детектора, не можех да остана тук.

Хукнах припряно към човек от охраната; мъжът в униформа вървеше спокойно сред хората и не подозираше какво ще го връхлети. Без да го погледна повече, се насочих натам. Ако бях погледнала, щях да видя как Лий размахва служебната си значка и как очите на охранителя се разширяват от учудване, докато летя към него. Бях готова да викам: „Помощ, помощ“... Вместо да застане между мен и Лий, вместо да се превърне в мой защитник, в мой спасител, той ме сграбчи и ме събори на пода с лице и колене, опрени в твърдия гранит, държеше ръцете ми, докато Лий щракна белезници на китките ми. Лий се изправи и задъхано обяви: „Хванахме те. Не можеш да избягаш“, а охранителят мълчаливо сияеше: беше му се удала възможност да участва в нещо толкова вълнуващо едва през втория ден от службата му тук.

Чух се да проплаквам:

— Моля ви, помогнете ми... Той не ме арестува... Нищо не съм направила...

Нямаше никаква полза.

Мъжът помогна на Лий да ме изправи на крака.

— Благодаря ти, приятел — похвали го Лий.

— Няма никакъв проблем. Нужна ли ви е още помощ?

— Не. В камионетката имам подкрепление. Отново благодаря.

Всичко свърши за минута. В камионетката, разбира се, нямаше никакво подкрепление. Дори нямаше камионетка, а кола, оставена на аварийни светлини точно при входа. Като ме стискаше здраво за лакътя, той ме изведе от сградата.

Можех да се опитам да избягам, но беше безсмислено.

— Бъди добро момиче, Катрин — посъветва ме той. — Бъди добра. Знаеш, че така трябва.

Бутна ме на задната седалка. Очаквах да затвори вратата, да седне отпред и да подкара, но той се настани до мен.

Нямам спомен какво се случи после.

ПЕТЪК, 14 МАРТ 2008 Г.

При следващата среща с Алистър му признах, че преживявам трудни моменти. Разказах му за навика на Лий да размества вещите ми и да ги крие, за червеното копче в джоба на джинсите си. По изражението му се досещах, че досега не е чувал подобна история, макар да се стараеше да не му проличи. Вероятно мислеше, че аз съм го направила, и се питаше дали не страдам и от някаква психоза.

Чест му прави, защото се държеше едновременно и успокоително, и строго. Каквото и да се бе случило, копчето си е копче и не означава нищо. Светът е пълен с червени предмети, обясняваше той, и те са свършено безобидни. Червеното копче всъщност не ме бе наранило. Намираше се в джоба ми, бях го докоснала, нивото на напрежението ми се бе увеличило, но като се изключи това, то не ме е наранило, нали?

Не копчето е проблемът, исках да изкрещя, а как е попаднало в джоба ми! Нямахме смисъл обаче да го обсъждаме. Той не можеше да ми помогне, а аз бях привикнала хората да не ми вярват. Исках отново да се обадя в полицията, да ме уверят, че Лий още е на километри далеч. Като цяло обаче едно нещо започваше да ми се изяснява. Както ме съветваше Алистър, трябваше да се науча да не съм жертвата — нито на себе си, нито на друг. Нуждаех се от сили, за да се боря с лошите неща, подхвърлени ми от живота; нужно бе отново да взема контрола в свои ръце.

За момента Алистър предложи да се съсредоточим върху ПТСР-то. Работата върху посттравматичното стресово разстройство включваше няколко елемента. При появата на видения от миналото или на мисли за Лий не биваше да се съпротивлявам, а да ги оставя да идват и да си отиват.

Сетих се как със Стюарт седяхме в кафенето в Брайтън и той каза нещо подобно за мъжа, който ме стресна тогава. Трябваше да се науча, че засега подобни мисли са част от заболяването.

— Предпочитам въобще да не ме връхлитат такива мисли — признах аз. — Въобще не си представям как ще го приема.

— Запомни едно, Кати: тези мисли трябва да отидат някъде. В момента те са в главата ти и не могат да излязат. Затова те разстройват така. Мислите те връхлитат, а ти се стремиш да ги изтласкаш в дъното на съзнанието си. Гониш ги, но те се връщат, защото съзнанието ти не ги е осмислило. Ако ги оставиш да се появят, ако ги обмислиш и преработиш, ще се освободиш от тях. Не се страхувай от тях. Те са само мисли.

Говореше с благ и изключително успокояващ тон. Опитах се да си представя Стюарт на негово място: седи, слуша за отчаянието, за мъката, за самотата на хората и как вече не разбират света, как искат на всичко да се сложи край.

Прибрах се вкъщи и се опитах да смея чутото.

Истината беше, че проверките не ми носеха удоволствие, никога не ми бяха носили. Те представляваха по-скоро облекчение и ми осигуряваха временно изтласкване на ужаса. Алистър ми подсказа няколко начина да намаля стреса, причинен от факта, че проверката може да не е извършена качествено.

По-рано вечерта, точно след като се прибрах от работа, звънна телефонът. Първо си помислих за Стюарт, но се оказа полицейски офицер Холандс. Сърцето ми заби лудо. Очаквах да ми съобщи какво ли не за Лий: изчезнал е, споделил е с някого, че идва да ме преследва, подвел е някой колега да му каже адреса ми.

— Говорих с колегата си от участъка в Ланкастър.

— И?

— Пратили човек да провери господин Брайтман сутринта, след като ми звъннахте. Не гарантирам, че не е идвал при вас, но е малко вероятно. Колегата го заварил в леглото, защото предишната нощ бил на работа. Работи в нощен клуб в града. Офицерът проверил. Вечерта, когато ми звъннахте, наистина е бил на работа. Не е невъзможно да е пътувал до Лондон, но не ми се струва вероятно. Имате ли други причини да мислите, че знае къде се намирате?

— Не — въздъхнах аз. — Но добре го познавам и знам какъв е. Не е ли редно да има някакво удостоверение, ако работи като портиер?

— Не е портиер. Събира мръсните чаши. При пускането му на свобода не са поставени условия и все пак останах с впечатлението, че

колегите в Ланкастър го държат под око. Успокойте се. Ако е смятал да ви издирва, вече щеше да го е направил. Имате ми телефона, нали?

— Да.

— Ако мислите, че някой е в апартамента ви, наберете 911.

— Добре.

Щеше ми се да мога да се отърся от тягостното чувство. Въпросът не беше *дали* ще открие къде се намирам, а *кога*. Единствената причина да не се бе появил още — ако допуснех, че съм оставила завесите дръпнати и разсеяно съм взела отнякъде облечено в сатен червено копче — е, че не знаеше къде съм.

Щом разбереше, щеше да се появи.

СЪБОТА, 12 ЮНИ 2004 Г.

Най-напред ме порази светлината — ярка светлина в затворените ми очи.

Устата ми беше пресъхнала; отначало не успях да я отворя.

Бях спала ли?

За миг не си усетих ръцете, но после осъзнах, че са здраво вързани зад гърба ми. Всичко от раменете до пръстите ме болеше.

Белезници.

Насилих се да си отворя очите, вече паникьосана. Видях, че лежа на една страна, а бузата ми е опряна в килима. Познат сив килим. Значи съм вкъщи, в стаята за гости.

Извъртях си лицето, доколкото мога, но не видях особено много. Нуждаех се от малко време, за да си припомня къде отивах и какво стана, а когато се сетих, ми дойде като вцепеняващ удар. Бях толкова близо до спасението си... Толкова близо...

Той не беше в стаята, но знаех, че не е далеч. Нямах представа кога ще дойде и затова се насилих да мисля.

Главата ме болеше. Отначало не разбрах дали е заради неестественото положение, в което лежах, или защото той ме е ударил. От всяка мисъл усещах болка.

От летището се бях озовала вкъщи... Вероятно ме бе докарал със своята кола. Нямах спомен. Сигурно бе продължило няколко часа. И това не помнех.

Представа нямах колко е часът и дали навън е светло, защото завесите бяха спуснати, а лампата — запалена.

Опитах се да си протегна краката, но те бяха вързани някак към китките. Въобще не можех да помръдна. Пробвах да се изтъркалям, за да легна по гръб, но се наложи моментално да се откажа, защото всяко движение се оказваше адски болезнено. Главата ми се замая и за момент видях звездички.

Какво се бе случило? Трябваше да помисля, трябваше да се съсредоточа; беше важно.

Спомена, че ме арестува... хората наоколо стояха и го наблюдаваха, а някои отминаваха, все едно нищо не се случва. Показа си служебната карта на охраната, а те попитаха има ли нужда от помощ. Сигурно съм се съпротивлявала, но той успя да ме извлече. Крещях, уверявах хората наоколо, че ме отвлича, че ще ме нарани, но те, естествено, са ме взели за луда. И аз бих си помислила същото, ако на летището чаках полета си до някое екзотично място, където отивам на почивка. Арестуват някаква луда.

Запитах се какво ли е станало с куфара ми. Вероятно са го свалили от самолета. Бях готова да се обзаложа, че полетът се е забавил.

Колко време щеше да мине, преди някой да усети отсъствието ми? Трябваше да започна работа във вторник. Дотогава имаше три дни. Преди това хазяйката на апартамента на Джонатан вероятно щеше да реши, че съм взела по-късен полет; ако въобще забележеше, че не съм се нанесла. Лий можеше да ми нанесе много поражения за четири дни.

По носа ми започнаха да се стичат сълзи и да падат върху килима.

Колко време ще мине, преди той да се върне. Не бях в състояние да помръдна. Едва ли щеше да ме остави тук така. Трябваше да разбера какви планове има. Ако щеше да ме убива, вече щях да съм мъртва. Явно беше намислил нещо по-лошо.

В този момент чух шума: стъпалата изскърцаха. Звукът ми напомни как лежа в леглото и се преструвам на заспала, докато го чакам да се появи горе и се питам дали ще е в добро настроение и дали ще ме остави на мира.

Вратата на стаята за гости беше затворена, чух да се превърта ключ. Дори не знаех, че стаята се заключва.

Усетих го как притегли главата ми назад; заболя ме. Развързваше парцала върху устата ми. Не си бях дала сметка, че ми е запушил устата. Устните ми бяха напукани и подути. Когато дръпна парцала, усетих как потича кръв. Опитах се да заговоря, но се чу само стон. Държах си очите затворени, не желяех да го погледна. Никога повече не исках да видя лицето му.

— Ако сваля белезниците, ще се държиш ли прилично? — попита той.

Гласът му прозвуча спокойно, овладяно. Значи не беше пиан. Това поне беше нещо.

Кимнах, при което ожулих бузата си в килима. Все още миришеше на нов. Усетих как грабна едната ми китка и отключи белезниците. Рязко ги изниза. От болката при внезапното движение извиках.

— Млъкни — заповяда той с все така спокоен глас. — Иначе пак ще те ударя, за да загубиш съзнание.

Прехапах устни и се разплаках. Сега, без белезниците, можех да си протегна краката, но беше адски болезнено.

След време ми се стори, че бих могла да седна. Опитах се да се повдигна на лакът и отворих очи. Стаята се завъртя пред погледа ми. Видях отеклата си китка и ожуленото от впитите белезници място.

Лий чакаше търпеливо, докато продължително се мъчех да се надигна. Най-после успях. Погледнах го. Седеше на пода с гръб към вратата и протегнати напред крака. Изглеждаше доволен от себе си. Прокарах ръка през устата си. По нея полепна кръв, но не много. Главата ми все още пулсираше. Явно ме беше ударил, за да изпадна в безсъзнание.

Все още бях облечена в тъмносиния костюм, който избрах за пътуването до Ню Йорк, защото не се мачка. Е, сега беше измачкан. Единият ръкав беше разпран на рамото, усетих свободното му движение. Полата бе разкопчана отзад. Нима се е опитвал да ме разсъблече?

Глезените ми бяха вързани със синьо найлоново въже. Искях да се протегна и да ги развържа, но няхах никаква енергия.

— Упой ли ме? — попитах глухо; гърлото ми беше пресъхнало.

— Това ли е единственият ти въпрос към мен? — засмя се той.

Едва забележимо свих рамене. Преди секунди го смятах за уместен въпрос, но сега си дадох сметка, че въобще не е важно.

Как ме намери, исках да попитам. Как разбра? Как стигна до „Хийтроу“ толкова бързо? И преди всичко — *защо*? Къде се провали планът ми? Защо не летях в самолет някъде над Атлантическия океан? Защо вече не съм в Ню Йорк?

— Ще открият, че ме няма — промълвих аз. — Като не се явя в Ню Йорк, ще ме обявят за изчезнала. Някой ще ме потърси.

— Кой например?

— Моят приятел. Даде ми работа в Ню Йорк.

— Приятел ли? Джонатан Болдуин ли имаш предвид?

Когато чух Лий да произнася името му, кръвта ми замръзна.

— Какво... Какво каза?

Бръкна в задния джоб на джинсите си, извади нещо и ми го хвърли. Оказа се визитка. Взех я с изтръпнали пръсти. На едната страна със златни букви на зелен фон пишеше:

Джонатан Болдуин
КОНСУЛТАНТ СПЕЦИАЛИСТ

Обърнах картичката. На гърба, с моя почерк, пишеше:

Конференцията в Манчестър
5–16 юни 2000

— Беше в органайзера ти, — обясни той. — Налапа въдицата. Повярва на всяка дума. Подозирах, че си наивна, Катрин, но не знаех, че си и глупава.

Значи в Ню Йорк не ме чакаше никаква работа, нито апартамент. Нямахме никакво спасение. Никой нямаше да забележи отсъствието ми. Нито в Ню Йорк, нито тук. Ще минат седмици, а може би и месеци, преди някой да си даде сметка, че ме няма. Дотогава вече ще съм мъртва. Усетих как ме залива огромна вълна отчаяние; тъмен облак, от който ми беше трудно да се съсредоточа върху каквото и да било, освен върху болката. Не беше възможно това да ми се случва, изключено беше. Бях говорила с него, той ми изпращаше имейли. Не беше Лий; беше друг мъж с по-плътен глас, с друг акцент. Джонатан беше истински човек, помнех го. Няма как да е бил Лий, изключено беше.

— Погоди ми номер, значи? — проплаках аз. — Всичко е твое дело, а?

— На последното си работно място правех това непрекъснато. Хората, извършили престъпления, са подозрителни. Понякога минава

дълго време, преди да ги убедиш. Но ти се хвана веднага, нали? Даже не се поколеба. Не се замисли дали е редно да постъпиш така. Вкопчи се във възможността да ме прецакаш и да ме изоставиш.

Значи е истина — той ме подведе. Провокира ме да се замисля за бягство и се възползва да го употреби срещу мен. Нямах какво да направя. През цялото време, докато виждах безоблачното синьо небе, когато усещах дъха на свободата, всъщност съм се намирала в клетка.

В мъглата в мозъка ми се оформи въпрос.

— И какво ще направиш?

Това го накара да се замисли. Не исках да срещна погледа му, но се досещах, че се съсредоточава.

— Още не съм решил — обяви той накрая.

— Би могъл да ме пуснеш — подсказах аз.

— Няма да стане — парира той веднага. — Моя си, както знаеш. Поиска да ме напуснеш. Дадох ти възможност, Катрин. Дадох ти няколко възможности. Но ти се провали.

— Не можеш да ме държиш тук вечно. Ще ме открият. Ще загубиш работата си.

Той се изсмя.

— Да, права си. Искаш да кажеш, че ако ще предприемам нещо, то най-добре да те ликвидирам, така ли?

Кимнах.

— Искаш да те убия ли? — любопитства той.

Отново кимнах. Всякаква съпротива у мен се беше стопила. Искях всичко да свърши.

Той се изправи и неочаквано се надвеси над мен. Усетих как ми прилошава.

— Именно това мразя у теб, Катрин — просъска той. — Прекалено лесно се предаваш.

Бутна ме с коляно и отново паднах на пода. Опитах се да седна и усетих как сълзите пак се стичат по страните ми.

Чаках да ме удари. Чаках да ме халоса по главата или да ме ритне. Направо исках да го направи. Стегнах се, но копнеех да се случи. Мечтаех да потъна в забвение.

Отново заговори. Този път съскаше през стиснати зъби, сякаш се гнусеше от мен.

— Ти си пълен боклук. Ти си долна, мръсна курва, Катрин. Не мога да реша дали да те убия, дали да те начукам, или да се изпикая върху теб.

Простенах, когато чух, че си сваля ципа на панталона. След секунди усетих топлата му урина върху косата си, върху остатъците от елегантния си костюм, върху новия сив килим. Разплаках се, но се стараех да държа очите и устата си затворени, за да не влезе урината му и в тях. От звука на уриниране, от миризмата ми прилоша и повърнах.

Когато свърши, тръгна да излиза от стаята, но за момент остави вратата широко отворена. Запълзях натам — виждах антрето и банята малко по-нататък. Преди да стигна обаче, той се върна. Носеше кофа студена вода, гъбата, с която чистех ваната, и парче сапун. От водата ме лъхна миризмата на белина, когато стовари кофата върху килима.

— Почисти се, мръсно — заповяда той.

Излезе от стаята и заключи вратата след себе си.

Извих от мъка. Поне не ми беше сложил пак белезниците.

НЕДЕЛЯ, 16 МАРТ 2008 Г.

Отворих очите си в тъмнината; дишах учестено, а сърцето ми пулсираше в гърлото. За миг се почувствах дезориентирана, но после Стюарт помръдна на леглото и разбрах, че съм с него в апартамента му. Бяхме само той и аз. Никакъв Лий. Отново бях сънувала кошмар.

Не е истина, повтарях си аз. Това са част от мислите, от които трябва да се освободя.

Замислих се дали да не събудя Стюарт, но ми се стори нечестно. Известно време се ослушах неподвижна в тъмнината.

Чувах шумове.

Чак след време осъзнах, че са истински шумове, а не част от ритъма на къщата, не шумът от кръвта, която бушува в главата ми.

Трясък; далечен. Отдолу ли идва? Не, не е оттам. Идва от подалеч. От апартамента на Стюарт не чувах така добре шумовете от улицата, както от моя. Врата на кола ли се затръшна?

Погледнах към будилника на Стюарт. Показваше три без десет сутринта. Най-студената, най-тъмната и най-самотната част на нощта. За предпочитане бе да заспя. По-добре да се върна обратно към кошмара си. За момент се запитах дали наистина съм будна, дали всъщност не сънувам.

Ново тропване, последвано от стържене. Шум от нещо, което се влачи по пода. Нещо тежко.

Седнах в леглото и напрегнато се заслушах. Няколко секунди не последва нищо. Чуваше се единствено дълбокото равномерно дишане на Стюарт, жуженето на хладилника в кухнята, запалването на кола отвън и потеглянето ѝ.

Навярно е точно това — някой е отишъл при колата си и е заминал нанякъде.

Стюарт се размърда до мен и аз се сгуших в него, като придърпах ръката му да ме прегърне. Така се чувствах защитена, в безопасност. Затворих очи и се помъчих да мисля за хубави неща. Исках да заспя.

СЪБОТА, 12 ЮНИ 2004 Г.

След няколко минути се появи и отнесе кофата. Използвах водата да изплакна малко килима. Вече чувствах как ожулените места по ръцете ме смъдят от белината. Парчето килим, което измих, се превърна от сиво в жълтеникаво.

После, в продължение на няколко часа, той не се появи.

Известно време плаках, но не дълго. Опитах се да се измъкна; блъсках вратата, но тя не поддаде. Опитах се да привлека нечие внимание през прозореца, но той гледаше към пуст вътрешен двор. В стаята не беше оставил нищо, което да използвам като оръжие или с което да счупя прозореца.

Преди да тръгна към летището, в тази стая имаше единично легло, гардероб, бюро със стар компютър, шкаф с чекмеджета, портативен телевизор и някои други дребни вещи. Сега вътре нямаше нищо. Единствената „украса“ беше корнизът и окачените завеси. С нищо не можех да стигна корнизата. Пробвах да го изтръгна с идеята да го използвам да разбия прозореца, но той пое с лекота тежестта ми, дори след като подскачах нагоре-надолу.

Бях жадна и се чудех кое време е, кой ден. Кога за последен път бях пила нещо? Е, така нямаше да издържа дълго. Ако беше отишъл на работа и отсъстваше няколко дни, щях да се дехидратирам.

Започнах да крещя: „Помощ! Помощ! Някой да ме спаси!“. Доста дълго крещях, но от това ме заболя гърлото.

Поседях известно време и се помъчих да съставя план. Питам се дали да не направя примка от чорапите си и когато влезе, да я нахлузя на врата му и да го удуша. Не успях да измисля нещо по-добро. От жажда, страх и глад мислех по-трудно от обикновено.

Предпазливо опипах главата над тила си и открих буца. Докоснах я съвсем леко, но така силно ме заболя, че едва не припаднах. По косата около нея имаше засъхнала кръв. Значи ме е ударил, за да загубя съзнание. Колко ли време не съм била на себе си?

Питах се дали са ми останали някакви сили, за да се боря с него, когато се върне. И главно — дали си струва. Ако го нападна, той ще отвърне на атаката, а после несъмнено ще ме накаже заради опита.

Е, не можех да седя и да го оставя да прави каквото си иска. Ако ме беше убил досега, поне цялата тази гадост вече щеше да е приключила.

Питах се дали да не завържа чорапите си около корниза или да нацепя завесите на ивици и да се обеса. Толкова сериозно обмислях идеята, че започнах да си представям изражението му, когато ме завари. Щеше да бъде своеобразна победа. Но всичките ми приятели, неговите колеги и всеки друг щеше да реши, че съм се самоубила от депресия. Щеше да се отърве и никой никога нямаше да разбере какво ми е причинил. И отново щеше да постъпи така с някой друг.

Именно тогава в мен се пречупи нещо и реших да се съпротивлявам. Отново се разпицях.

По тази причина не чух как влиза през входната врата, изкачва стълбите, отключва вратата и влиза в моя затвор.

ЧЕТВЪРТЪК, 20 МАРТ 2008 Г.

Когато се върнах от работа днес, на сушилката в кухнята заварих купичка, лъжица и чаша.

За всеки разумен човек рационалното обяснение би било, че след като съм закусила овесени ядки сутринта, съм си измила купичката, оставила съм я да съхне и съм отишла на работа.

В действителност обаче не бях направила нищо подобно.

Въпреки това не получих пристъп на паника — достатъчно мерило, че вече се оправям. Дори не се върнах до входната врата, за да започна проверката отначало. Стоях и зяпах купичката — знаех какво означава. Сърцето ми биеше учестено в гърдите и не смеех да се огледам наоколо, да не би да зърна Лий зад себе си.

Въобщие не беше в апартамента. Знаех го, защото вече бях проверила всичко веднъж. Входната врата долу беше заключена и с пуснато резе, както беше всеки ден, откакто Стюарт се нанесе. Вратата към апартамента ми също беше заключена, проверих я. Същото важеше и за вратите към балкона. Всичко в апартамента беше наред, докато накрая не влязох в кухнята да си приготвя нещо за ядене.

Изчаках напрежението да се поуталожии, твърдо решила да не му се поддавам. Първо копчето, а сега — това.

Червеното копче представляваше предупреждение, не така натрапливо като новото съобщение. Първото бе своеобразно червено знаме, макар и малко червено знаме, което ми съобщава, че се е върнал и ме е намерил. Целеше да подеиства като предупреждение. Предвиждаше колко странно ще прозвучи на когото и да го кажа, и ще ме вземат за човек, жаден за внимание: откъснала съм копчето отнякъде, пхнала съм го в джоба и изпадам в пристъп на паника. Този път обаче знаеше, че няма да кажа на никого. Какъв смисъл имаше? Никой не би ми повярвал: някой си влизал, без да остави следи, само за да сложи купичка на сушилката.

Хвърлих купичката, лъжицата и чашата в боклука и изнесох торбата навън, на площадката. После си направих чаша чай, за да

помисля.

Трябваше да се изнеса; да си потърся ново жилище още в деня, когато копчето се появи в джоба на джинсите ми преди близо месец. Дадох си сметка, че вече е прекалено късно да го сторя. Той ще ме следи, ще види как оглеждам нови апартаменти и ще научи къде ще живея още преди да съм се нанесла.

Дори да побягна — да изоставя всичко и да се кача на влак за някъде — той пак ще ме открие. А и не можех да изоставя всичко — работата си, апартамента, Стюарт... Мислите, породили се в кабинета на Алистър, изкристализираха в решение. Какъв смисъл има да бягам? Миналия път не даде резултат, нямаше да даде и сега. Налагаше се да остана; налагаше се да се подготвя за битка.

СЪБОТА, 12 ЮНИ 2004 Г.

Вратата се отвори със замах. Стреснах се и подскочих, а писъкът замръзна в гърлото ми.

Бях абсолютно неподготвена какво ще последва: юмрукът му се насочи към лицето ми със светкавична скорост, фрасна ме по скулата и ме хвърли назад, а главата ми се удари в стената.

За миг не можех да мръдна, защото бях зашеметена, но той и без това не ми остави време да обмисля следващото си действие. Хвана ме за косата и ме изправи на колене, преди да ме удари повторно, още по-силно. Този път юмрукът му попадна върху носа ми. Усетих как потече кръв. Потресена наблюдавах как капе върху сивия килим. Задавих се, изхлипах и повърнах.

— Веднага да млъкнеш! — изкрещя той. — Какво си се разпищяла?

— Пусни ме — помолих тихо.

— Няма да стане, Катрин. Вече не.

Този път трепнах преди удара. Попадна върху дясното ми око. Сложих ръка върху лицето си, за да се защитя. Той обаче я дръпна и я постави на пода; гледах го как стъпва върху пръстите ми и чух изпукването на костите.

Потиснах надигащия се в мен писък, но болката беше неописуема.

— Моля те, Лий, недей повече. Моля те...

— Съблечи се!

Погледнах го. С дясното око почти не можех да фокусирам.

— Не, не, моля те...

— Свали си шибаните дрехи, глупава долна кучко. Веднага се съблечи!

Седнала на пода, си свалих сакото. Дясната ми ръка почти не функционираше, пръстите започваха да се подуват. След секунда той изгуби търпение и дръпна сакото. Блузата направо я разкъса. После ме

сграбчи за косата и ме изправи; усетих как се изтръгна кичур. Само отри ръка в джинсите си и ми свали полата.

В следващия момент спря. Отвращаваше ме, но въпреки това вдигнах глава. Искан да видя очите му и евентуално да разбера какви са намеренията му.

Положих големи усилия, за да фокусирам погледа си. Боже, той злорадстваше; наслаждаваше се на всеки миг.

Докато го наблюдавах, посегна към задния джоб на джинсите и извади нож, ножа с черната дръжка и извитото седемсантиметрово острие.

Гласът ми се възвърна и започнах да го умолявам, плачейки:

— Не, недей, Лий... Моля те, недей...

Пресегна се и пъкна острието под пликчетата ми отстрани. Разрежа плата с едно-единствено рязко движение. Усетих студенината на острието върху кожата си. Не бях в състояние да помръдна. Направи същото и от другата страна, пъкна ръка между бедрата ми и дръпна плата.

Отстъпи крачка назад и ме огледа.

— Грозна си — обяви той със зловеща усмивка. — Толкова си отслабнала, че приличаш на скелет.

Само свих рамене с безразличие.

— Много си кльоцава. Преди те харесвах, но тогава по теб имаше плът. Беше красива. Не можех да се наситя да те гледам, знаеш ли?

Отново свих рамене. Вече почти не виждах с дясното око; главата ми пулсираше. Погледнах кръвта, покапала от счупения ми нос по тялото ми; кръв имаше навсякъде. Кой да си помисли, че толкова много ще изтече от един нос?

— Не мога да те чукам такава — обяви той с дълбока въздишка. — Никак не си привлекателна, знаеш ли?

Кимнах.

Обърна се и излезе от стаята, но преди да схвана какво точно прави, се върна отново с нещо в ръка; нещо червено. Хвърли го към мен, а то погали кожата ми като нежна целувка.

— Облечи я.

Моята червена рокля. Нахлузих я през главата, като се насилвах да не плача.

Погледнах го и се опитах да се усмихна. Исках да изглеждам подкупващо.

Отново ме удари, този път с опакото на ръката през устата. Стоварих се на пода. Прониза ме силна, зашеметяваща болка, но неизвестно защо се разсмях. Щях да умра, а не бях в състояние да спра да се смея.

В следващия миг той беше отгоре ми, раздалечаваше краката ми, запрыташе полата на роклята към кръста ми. Чух как се скъса, а това го възбуди още повече.

Най-ужасното беше, че не вонеше на алкохол. Не беше пиян. Този път дори това не можеше да му послужи за оправдание.

Лежах и се усмихвах, докато той проникваше нескончаемо, грубо и настойчиво в мен; мислех за болката, за ожулените си китки, за счупените си пръсти и нос, за неவிждащото си дясно око. Да, всичко наистина беше адски смешно, каква ирония! За малко да се кача в самолет за Ню Йорк, а всъщност въобще не е трябвало да си давам този труд. Можех да си остана тук, да се заключа в стаята си за гости и да чакам неизбежното.

Болката от съвкуплението не беше по-ужасна от всичко останало. Но поне докато ме изнасилваше, не предприемаше нищо друго; не ме убиваше.

ПЕТЪК, 28 МАРТ 2008 Г.

— Как върви? — попита Алистър, когато влязох в кабинета му.

— Добре — отвърнах аз.

Подадох му листа. Попълвах го старателно цяла седмица: вляво — описание на потребностите си да правя проверки според важността им; вдясно — списък какво съм отбягвала. Започнахме с лявата колонка. Бях оценила със скала до 100 колко ще се разстроя, ако не извърша определен ритуал. Най-ужасяващото — да не проверя входната врата на къщата — имаше оценка 95. Най-безобидното — да не проверя прозореца в банята — 40. При нещата, които бях отбягвала — многолюдните места бяха оценени с 65, полицията — с 50, а червеният цвят, естествено, след случилото се неотдавна беше оценен най-високо — с 80. Следваха действията, извършвани под строг ред. Например необходимостта да не пазарувам на нечетни дати, да се храня в определени дни и други подобни забрани не изглеждаха така зле, както в миналото. Всички бяха получили по 20. Срещу броя на изпитите в определен ред чаши чай обаче бях написала 75.

Беше ми възложена задачата да върша възможно по-често неща, от които най-малко ме е страх. До първоначалната оценка бях отбелязала колко съм се разтревожила, след като съм се подложила на подобно изпитание.

Алистър прегледа списъка и кимна. Приличах на ученичка, която показва домашното си на учителя.

— Добре, много добре... — промърмори той.

— Напомня ми на епизода от „Хари Потър“, където превръщат с магия в нещо смешно онова, което най-много ги плаши — отбелязах аз.

— Да, наистина. Или пък за Хамлет.

— Хамлет?

— „... Защото няма нищо, добро или лошо, което да не е направено такова от нашето мислене“^[1]. Както и да е. Разкажи ми за някои от нещата, които опита.

Поех си дълбоко въздух.

— Гледам някои полицейски програми по телевизията. Първоначално избрах игрален филм, но успях да гледам и документален, в който някои от кадрите бяха заснети от задната седалка на полицейска кола.

— И?

— Мина благополучно. Бях се подготвила да изключа телевизора, но не го направих. Дишах дълбоко, докато гледах, и накрая дори ми стана интересно. Постоянно си повтарях, че не е истинско. Очаквах да сънувам кошмари, но ми се размина.

— Звучи чудесно. Пробвай се отново да гледаш нещо подобно и дори се опитай да ти достави удоволствие. Третирай го като всяка друга телевизионна програма.

— Добре...

— А проверките?

— Изоставих проверката на прозореца в банята. Прескачам го, когато започна ритуала вкъщи.

— И как мина?

— Изненадващо леко.

— Радвам се да го чуя.

Истина беше. Бях подминала вратата на банята. Повтарях си, че няма начин оттам да се влезе. В края на краищата глупавият прозорец дори не се отваряше. Когато обаче приключих с проверката на всичко останало, се почувствах странно и после дълго време гледах вратата на банята. През цялото време си мислех, че всичко с прозореца е наред; не се отваря. Най-накрая напрежението ми намаля и вече не се чувствах така зле.

Като видях, че напредвам, това ми подейства мотивиращо. Нямах търпение да се прибера вкъщи и да опитам с нови неща; този път — по-трудни.

Сеансът ни почти приключваше. Алистър взе отново списъка ми.

— Помисли си дали не си пропуснала някои детайли при изброяването.

— Кой например?

— Ти помисли. Кой е най-големият ти страх? Наистина най-големият.

Замислих се, но отначало не знаех за какво говори. После осъзнах, ала не желяех да го произнеса. Усетих как напрежението ме завладява. Сърцето ми заби лудо, ръцете ми се разтрепериха.

— Тук си в пълна безопасност. Опитай се да ми кажеш.

Гласът ми долетя от много далеч:

— Лий...

— Точно така. Ще трябва да се справиш и с този страх, иначе преодоляването на другите става малко безсмислено. Според мен колкото по-рано се захванеш с този страх, толкова по-добре. Всички други са породени от най-големия, нали? Ако се справиш с Лий, ще прогониш и другите. Логично е, нали?

— Да — отвърнах аз. Наистина звучеше логично. Ако не се страхувах от Лий, нямаше нужда да проверявам вратата или да върша другите глупави безсмислени проверки, които запълваха деня ми. Звучеше повече от очевидно. — Страхът ми обаче не е неоснователен, нали? — попитах аз. — Знаем, че проверката на чекмеджето с приборите е загуба на време, но щом ме е страх от Лий, това е самозащита.

Алистър кимна, ала добави:

— И все пак помисли над това, за което говорим. Съществува Лий, но съществува и *мисълта* за Лий. Най-вероятно сега той е някъде на север и въпреки това *мисълта* за него разстройва всекидневието ти. Мислиш за него, представяш си, че е наоколо, въобразяваш си как ще нахлуе в дома ти. Именно мисълта за него, създаденият образ за неговата вездесъщност е изворът на всички лоши неща. Точно с това трябва да се справим.

Започна да ме боли главата.

— Не те тласкам да отидеш да откриеш истинския Лий и да се конфронтираш с него, а после да изчакаш напрежението да намалее. Налага се да преодолееш самата себе си.

— Но как? Какво да направя?

— Като оставиш мислите за него да те спохождат и да избледняват. Позволявай си да си спомняш. Остави напрежението да те завладее, изчакай го да отшуми, а после — преди да е изчезнало напълно — помисли отново за него. Когато си вкъщи, си представяй, че влиза в стаята. Представи си, че заставаш пред него. После остави

напрежението да отшуми. Това са само мисли, Кати. Остави ги да те навествяват и да си отиват.

Като го слушаше, човек би си помислил, че е много лесно.

— Ще опиташ ли?

— Какво?! Сега ли?

— Да опитаме заедно сега. Но по-важно е да го правиш сама, вкъщи. Отначало помоли Стюарт да седи при теб, ако искаш. Но не го използвай, за да ти дава увереност. Сама трябва да се опиташ да се справиш с това.

— Не съм убедена, че ще успея.

— От теб зависи, разбира се. Помисли си какво ще ти е, ако не се страхуваш от Лий. Заслужава си да се опита, нали? Ако го направим сега, вероятно ще ти е по-лесно, когато си сама вкъщи. Тук поне няма да се изкушиш да започнеш да проверяваш вратата. Какво ще кажеш?

Не му отговорих.

— Първо прецени колко ще те разстрои мисълта за Лий. Да използваме твоята система. Колко лошо си представяш, че ще бъде по скала от нула до сто?

— Само да помисля за него ли? Деветдесет.

— Добре, да опитаме.

Затворих очи, без да съм сигурна какво ще направя и дали няма да се проваля. Не ми беше трудно да си представя Лий. Той и без това непрекъснато витаеше в мислите ми, нищо че се съпротивлявах. Този път не ги прогоних. Представих си моя апартамент. Седя на дивана и гледам назад, към вратата. Чакам. Представям си как вратата се отваря и Лий застава на прага.

Усетих страха да ме залива като вълна. Сърцето ми заби лудо, сълзи потекоха от очите ми.

— Точно така — насърчи ме Алистър. — Остави ги да дойдат, не ги спирай.

Представих си как ме приближава. Лий, какъвто беше винаги: привлекателен, с къса руса коса, с лек тен дори през зимата; очите му са по-сини от лятното небе. Мускулите на ръцете и гърдите му потрепват. Идва, застава до дивана и ме поглежда. Дори ми се усмихва.

Изчаках. Напрежението вече беше по-малко, отколкото когато започнах да мисля за него. Очаквах експериментът да приключи със силен пристъп на паника, но далеч не се оказа толкова лошо.

— Кажи ми какво си представяш — подкани ме Алистър.

— Лий е в апартамента ми. Стои при мен.

— Това е добре. Сега искам да си представиш, че си тръгва. Качи го в кола и го накарай да си тръгне.

Успях. Той се обърна, намигна ми — нямах никаква представа откъде дойде това — и затвори вратата след себе си. Отидох до прозореца и проследих с поглед как се качва в сребрилата кола, затваря вратата и заминава. Представих си как се връщам на дивана и включвам телевизора.

Отворих очи.

— Как беше?

— Успях — уверих го аз.

— А напрежението? Силно ли беше, докато мислеше за него?

— По скалата — седемдесет. Или осемдесет...

— Чудесно. Видя ли? Ще се справиш. Началото е обнадеждаващо.

[1] Шекспир, У. Хамлет. II действие, II сцена. Превод: Валери Петров. — Б.ред. ↑

СЪБОТА, 12 ЮНИ 2004 Г.

Продължи дълго и накрая почти съжалих, че свърши. Излезе от мен, отиде до стената и седна там с ръце на главата. Видях кръвта си по ръцете и лицето му. Чух го да плаче. Бързо се надигнах и седнах.

— Какво правя? — простена той. — Боже Господи! Защо, по дяволите...

Наблюдавах го. Плачеше искрено.

Бавно се приближих към него. Цялото тяло ме болеше. Той не спираше да риде, а аз се наместих до него и се облегнах на стената; прегърнах го през раменете. Опря глава на шията ми и сълзите му потекоха по мен. Докоснах бузата му с обезобразената си дясна ръка — три пръста вече бяха надебелели като наденици.

— Шшшт... Всичко е наред. — Трудно ми беше да говоря през напуканите си и облени в кръв устни. — Наред е, Лий. Наистина...

Плака дълго, а аз — така както го държах — се питах дали нещо някога изобщо ще е наред.

— Ще ме затворят — простена той. — Ще попадна зад решетките заради това...

— Не, няма — утешавах го аз. — Нищо няма да кажа. Всичко ще е наред. Дватама ще се оправим... Само ти и аз...

— Наистина ли? — погледна ме като доверчиво дете.

Запитах се дали въобще вижда обезобразеното ми лице. Говорех ли му достатъчно утешително? Нима е възможно да си въобразява, че нещо някога ще е наред отново?

Щях да продължа с това поведение. Това беше единственият ми изход.

— Трябва да ми разрешиш да почистя малко.

— Разбира се.

За моя изненада той стана и излезе от стаята.

Изпълзях до площадката пред банята, влязох и някак си се намърдах под душа. Гледах как кръвта се отмива от мен и изтича в канала; беше почти красиво. Отмих урината му от косата си, като се

стараех да не забелязвам как кичури от нея остават в ръката ми, а паднеха ли, задръстваха канала. Кожата ме смъдеше, дясната ми ръка бе неизползваема. Питах се какво ще стане, ако скоро някой не намести костите на пръстите ми.

За щастие хавлията в банята беше тъмносиня, а не бяла и когато се подсуших енергично, следите от кръв не личаха. Кървях и между краката. Вероятно беше дошъл месечният ми цикъл, но с известно закъснение. Не бях обърнала внимание на факта, че не идва. Обяснявах си закъснението с драстичното си отслабване, със стреса и нередовното хранене. Сега, изглежда, дойде в резултат от нанесените ми травми.

Имах чувството, че всичко това се случва на друг. Влязох в спалнята, намерих дамски превръзки, нови пликчета и дрехи; облякох джинси и широка тениска. В този момент ми се отваряше възможност да избягам на улицата и да се разкрещя за помощ.

Но точно в това се състоеше проблемът — нямаше къде да отида. Нямаше как да се обадя в полицията, нали? Той беше един от тях. Щяха да ме погледнат и да скалъпят някаква история: била съм травмирана от случай, по който той е работил; не съм била на себе си, а той се е опитвал да ми помогне. Щяха да ме отведат в болница, да се погрижат за нараняванията ми, а после — да ме освидетелстват. Или още по-лошо: да ме върнат вкъщи. С лявата си ръка се постарях да почистя отчасти кръвта в стаята за гости. Беше навсякъде — по стените, килима, вратата. Най-накрая спрях и слязох долу.

ПЕТЪК, 28 МАРТ 2008 Г.

На връщане от „Леони Хобс Хаус“ вървах бързо, с големи крачки. Ако се изморя достатъчно, мислех си аз, поне тази нощ ще спя. Така беше на теория. Ставаше ми все по-трудно и по-трудно да спя в апартамента си; лежах будна часове наред и слушах шумовете отвън. Трудно ми се удаваше да спя дори горе със Стюарт; имах чувството, че всеки шум, който чувам, идва от апартамента ми долу.

Свих от главната улица по Лоримър Роуд и тътенът от уличното движение намаля.

Чувах стъпки, които абсолютно съвпадаха с моите. Дори за известно време ги смятах за моите. Едва след това си дадох сметка, че на тротоара зад мен върви човек. Хвърлих плах поглед назад.

На трийсетина метра от мен се движеше мъж. Беше в тъмни дрехи и с качулка. Не виждах лицето му, защото уличната лампа светеше зад гърба му. Виждах само как от устата му излиза пара.

Закрачих по-бързо, той направи същото.

В края на Лоримър Роуд отново излязох на главна улица. Виждах автобуси и оживено движение. Ще успея да се кача на превозно средство, ако не друго.

Преди да пристъпя на главната улица обаче, си дадох сметка, че стъпките бяха утихнали. Отново погледнах назад. Мъжът беше изчезнал. Сигурно беше влязъл в някоя от къщите.

По-късно, у дома, проверих вратата, прозорците и кухнята. Проверих дори прозореца в кухнята — нещо, което бях престанала да правя от седмици. Знаех, че е влизал тук. Надушвах присъствието му, миризмата му, както заек надушва присъствието на лисица.

Отне ми около час повече от обикновено, докато го открия. В чекмеджето с приборите един нож и една вилица бяха поставени в други отделения и скрити под останалите.

СЪБОТА, 12 ЮНИ 2004 Г.

Заварих го в кухнята да разбърква чаша чай. Щастливата идилична картина след случката отпреди половин час беше, меко казано, странна.

Усмихна ми се. По русата му коса, където бе прокарал пръсти през нея, се забелязваха тъмночервени петна от кръв. Целуна ме по бузата и в отговор успях да му се усмихна. При това действие устната ми отново се цепна.

— Добре ли си? — попита ме той.

Кимнах и на свой ред попитах:

— А ти?

— Да. Съжалявам...

— Знам...

Отидохме във всекидневната и аз седнах на дивана.

— Не исках да си тръгнеш — подхвана той смутено.

Седеше в креслото отсреща, за да не ме притеснява. Долових, че всичкият му яд го е напуснал. Ако възнамерявах да бягам, моментът беше подходящ, но нямах никаква енергия.

— Е, сега не съм тръгнала за никъде, нали?

Гласът ми прозвуча странно дори за мен. Не само заради цепнатата устна. Струваше ми се, че нещо не е наред и с ушите ми, в главата си чувах странно жужене.

— Защо го направи? — попитах, без всъщност да ме интересува.

Лий изглеждаше съсипан. Имаше унил вид.

— Любопитно ми беше какво ще направиш — обясни той.

— Ти ли отговаряше на телефона, като се преструваше на Джонатан?

— Очаквах да ме разпознаеш — отвърна той. — Направих фалшив електронен адрес. Всичко стана съвсем лесно. Не допусках, че ще се хванеш. Така и не провери дали адресът е истински.

— Как стигна до „Хийтроу“ така бързо? Само това не ми е ясно. Поклати глава и въздъхна.

— Понякога наистина си невероятно глупава, Катрин. Знаеш ли? Свих рамене. Имаше право.

— Разполагам със синя лампа и сирена. Задръстванията и ограниченията на скоростта не са проблем за мен.

Е, сега, като разбрах, не можех да кажа, че ми е олекнало.

— Все пак успя да ме заблудиш, да знаеш...

— Нима?

— Не очаквах да се качиш на влака. Смятах, че ще шофираш до „Хийтроу“. Не застигнах колата ти по пътя и просто продължих напред. Оставаше ти една крачка да се качиш на самолета. Ако не карах с такава скорост, щеше да си на борда и да отлетиш.

Не ми се мислеше за това; била съм така близко до свободата си, а не успях...

— А видеокамерите на летището? На тях не личи ли, че арестуването е неубедително?

— Те не ме притесняваха. Навсякъде из летището има камери — във всички магазини, по входовете и изходите, навсякъде. Но те са собственост на различни компании. Половината от тях не са включени или са с такова лошо качество, че нищо не се различава. Някои правят повече от двацет записа на една касета, защото са прекалено стиснати да сложат нови. Обикновено човекът, който отговаря за дадена камера, е в отпуска, а негов колега не желае да се товари с наблюдението и на чужди камери. Дори да прегледат всичките, ще са необходими години, за да се проследят записите от един-единствен ден. Повече ме притесняваше АРРН-то.

— Кое?!

— Автоматичното разпознаване на регистрационния номер. По него се отчита, че със служебна кола съм ходил чак до „Хийтроу“, когато се предполага, че съм в офиса да пиша отчети. Но и за това се погрижих — подмених регистрационните номера.

Явно нямаше измъкване. Запитах се колко ли ще продължи това, колко дълго ще издържа.

След чашата чай и сандвича, който ми направи, гледахме телевизия. Правехме се, че всичко е в рамките на нормалното. В единайсет часа ми нареди да се съблека. Направих го, без да се съпротивлявам, макар да ми беше трудно с една ръка. Останах само по пликчета. Заповяда ми да протегна ръце и отново щракна белезниците

на китките ми. Металът се стегна върху охлузената кожа и болката веднага се възвърна. Отведе ме в стаята за гости и хвърли вътре одеяло след мен.

Седнах на пода, докато Лий още беше на прага. Мислех, че ще си тръгне, но след секунди той затвори вратата и седна, облегал гръб на стената.

— Така и никога не ти разказах за Наоми.

СЪБОТА, 29 МАРТ 2008 Г.

В събота станах рано и отидох да потичам.

Вързах косата си на опашка, защото беше с онази досадна дължина, когато вятърът я напъхва в лицето и очите ти, а не е достатъчно дълга да си направиш стилна прическа. Събрана, беше не по-голяма от заешка опашка. В този твърде ранен час и доста хладно време имаше малко хора. Поех с равномерно темпо към парка. Засега беше облачно, но се очертаваше хубав ден. Мислех си, че не е зле да отида на пазар. От дълго време не си бях купувала нищо. И щях да поработя малко над себе си. Алистър ме посъветва да го правя възможно по-често.

Върнах се на Талбот Стрийт и съзнателно влязох направо вътре, а не се отклоних към алеята отзад. Проверих обаче входната врата и вратата на госпожа Макензи; в апартамента веднага проверих завесите. Всичко беше наред. Огледах и апартамента, но пак прескочих банята.

Облякох джинси и пуловер. Вече готова да излизам, реших да престана да проверявам чекмеджето с прибори. Щеше ми се да го направя за последен път, за да съм сигурна, но устоях на желанието.

В автобуса обаче усетих как в мен се натрупва напрежение. Опитах се да определя степента му; беше около 40 по моята скала. Е, значи не е толкова лошо.

Направо не вярвах, че терапията дава резултат, че се чувствам по-добре.

Автобусът ме отвеждаше към Камдън. Слязох и започнах да обхождам магазините. Питам се дали да не отида направо на търговската Оксфорд Стрийт, но ми се стори прекалено страшно. Оттук началото ми се струваше безопасно.

Знаех какво търся и какво искам да купя. Щом го видях, веднага го познах. Представляваше копринено червено бюстие, подобно на онова, което Ерин ми поднесе за Коледа. Усетих как се напрегам и искам да се извърна и да го зарежа. *Стига. Това е само дреха, парче плат. Няма да те нарани.*

След известно време го докоснах. Беше меко, изключително меко и топло, все едно някой току-що го е съблякъл.

— Искате ли да го пробвате?

Обърнах се и видях младо момиче с електриковосини кичури в тъмната коса.

— Само разглеждам, благодаря.

— Цветът ще ви отива. Пробвайте го. Няма да ви навреди.

Неволно се засмях. Беше права в толкова много отношения. Взех дрехата и отидох в пробната, отделена с перде от основната част на магазина.

Не мисли, а го направи.

Заставах с гръб към огледалото и свалих пуловера. После взех бюстието и го нахлузих през главата. Държах си очите затворени. Виеше ми се свят, все едно съм на въртележка на панаира. *Е, направи го, казах си аз. Сега си отвори очите и погледни.*

Погледнах; не в огледалото, а надолу.

Беше различен нюанс от червеното на роклята; по-бледо червено.

Свалих го и облякох отново пуловера. Изпитвах неистово желание да отида да си измия ръцете. Оставих дрехата, откъдето я бях взела, и бързо излязох, преди продавачката да успее да ми каже нещо.

Малко по-нататък имаше пейка. Седнах, наблюдавах минаващите край мен хора и си мислех колко съм изплашена; чаках страхът да отmine. Вече знаех какво ще предприема по-нататък и тази мисъл задържаше страха далеч от мен. Не знам откъде така изведнъж станах толкова смела. В миналото не ми се удаваше.

Когато стигнах до 30 по скалата, станах и продължих да се мотая из магазините. Имаше хора, но не толкова много, че да ме подплашат. Открих магазин за подправки и купих мексикански за Стюарт. В съседство се намираше антикварна книжарница. И на нея посветих известно време; дори разгледах отдела с книги как да си помогнеш сам.

После седнах в кафене и изпих чаша чай. Обикновено сядах възможно по-далеч от вратата, за да мога да видя кой влиза, преди да ме забележат. Сега се насилих да седна до прозореца. За щастие отвън имаше маси с хора, така че не се чувствах съвсем изложена на чужди погледи, но въпреки това не бях и съвсем спокойна.

Стюарт вече ми беше пратил три съобщения, явно между отделните пациенти. Как съм, какво правя — такива неща. Отговорих му.

С., пазарувам в Камдън. Ще повярваш ли? Искаш ли да ти взема нещо? К., х

Отговорът му дойде веднага.

Това значи ли, че следващата събота заедно ще отидем на пазар? С., х

Засмях се. Отдавна се мъчеше да ме склони да излезем заедно на пазар.

Наблюдавах как хора минават край мен. Все очаквах да зърна някого, който прилича на Лий. Дори направо копнеех, за да разбера как ще реагирам. Мъжете с неговата физика не предизвикваха познатия страх.

Време беше да се прибирам.

Но преди това се върнах в магазина с бюстието.

— Здравейте — поздрави ме продавачката. — Имах чувството, че ще се върнете.

— Не мога да му устоя — признах аз и отнесох дрехата при касата.

— Кой номер обувки носите? — попита тя.

— Трийсет и девети. Защо?

— Тези ги доставиха току-що.

Взе кутия и отвори капака. Вътре лежаха чифт червени велурени обувки с каишки за глезените и изрязани отпред.

— Пробвайте ги.

Свалих маратонките и чорапите и пъхнах крака в обувките. Ставах ми. Странно се чувствах отново на токчета.

— Ще ги взема — реших аз.

Беше ми необичайно да се прибирам с голяма торба покупки. Сетих се за подаръка на Ерин и как се отървах от него, без дори да го докосна. А сега бях излязла сама и си бях купила червено копринено бюстие. Торбата започна да ми тежи и затова я поставих на седалката до мен в автобуса. Не я поглеждах. Събирах сили да я взема при слизането. През целия път към вкъщи бях много напрегната: някъде между четирийсет и петдесет. Чаках напрежението да намалее, но не се получаваше.

Минах през алеята отзад, без обаче да се бавя. Само погледнах. Вече бях изплашена; изплашена от онова, което направих. Проверих входната врата и вратата на госпожа Макензи. През цялото време торбата с покупките стоеше на пода до мен. Представих си как вътре червеното бюстие пулсира като живо същество...

Само парче плат е, повторих си аз. Не може да ме нарани.

Независимо от това отнесох торбата горе при Стюарт и я оставих вътре, до вратата.

Върнах се вкъщи и направих проверката. Всичко беше наред. Вече се чувствах по-добре. Не погледнах в чекмеджето с приборите, не проверих и прозореца в банята. Изпих един чай с бисквита и се почувствах още по-добре.

Бях положила началото.

НЕДЕЛЯ, 13 ЮНИ 2004 Г.

Не спях много. Беше ми ужасно студено, никоя поза не ми беше удобна, цялото тяло ме болеше. Най-последно навън започна да се развиделява. Реших, че все пак малко съм спала, но нямах спомен.

Тихо си поплаках за човека, в който се бях превърнала. Бях загубила желание да се боря. Исках да се предам, копнеех всичко да е свършило. Адски се срамувах от себе си.

А сега, сякаш нещата не бяха достатъчно отвратителни, мислех единствено за Наоми.

— Наоми ли? — попитах аз.

— Беше служебна задача. Източник. Беше омъжена за човек, когото преследвахме. Спечелих я на наша страна. Придумах я със сладки приказки да работи за нас. Щеше да ни захранва с информация, та да успеем да го заловим. — Погледна кокалчетата на ръката си, разкърши пръсти и се усмихна. — Беше най-красивата жена, която съм виждал. По замисъл трябваше да я обработвам, но вместо това я чуках и се влюбих в нея. Те не знаеха. Мислеха, че правя онова, за което ми се плаща. След първия път обаче се оказа, че не съм в състояние да се контролирам. Щях да напусна работа, да ѝ купя къща на километри далеч. Някъде, където тя да бъде в безопасност и недосегаема за онази отрепка, съпруга си.

— Какво стана? — попитах шепнешком.

Погледна ме, сякаш бе забравил за присъствието ми. Сви ръка в юмрук и погледна побелелите кокалчета.

— Тя ме прецакваше, независимо че спеше с мен. През цялото време, докато ме захранваше с информация относно неговите замисли, всъщност ми беше казвала каквото той ѝ е наредил.

Облегна се на стената и въздъхна тежко. После се извърна и стовари юмрук върху вратата; и втори път.

— Не мога да повярвам, че бях такъв глупак. Вярвах на всяка нейна дума.

— Може да се е страхувала прекалено много от съпруга си — предположих аз.

— Но това е нейна грешка, нали?

Замислих се известно време, преди да попитам:

— Какво стана с нея?

— Последва въоръжен грабеж, точно както очаквахме, но в съвършено друга част на града. Седяхме в паркираните коли като идиоти, докато поредният бижутер се прости със стока за четвърт милион лири, а на асистентката му пробиха главата с бейзболна бухалка. Тъкмо се питах какво се е объркало и получих съобщение от Наоми — искала да ме види. Отидох на уреченото място, отворих вратата на колата, а вътре седеше нейният старец. Беше му изключително забавно. Бил съм си изиграл ролята, увери ме той. И двамата ме бяха прецакали до краен предел. — Сви колене и постави наранената си ръка върху тях. Изглеждаше спокоен. — Седмица покъсно тя ми се обади. Плачеше и обясняваше, че живее под напрежение, била изплашена. Питаше дали наистина съм готов да я отведа от него. Казах ѝ да си опакова багажа и да ме чака на обичайното място.

— Помогна ѝ да избяга ли?

Той се изсмя.

— Не. Прерязах ѝ гърлото и я оставих в канавка. Никой не съобщи, че е изчезнала, никой не я потърси.

Стана, протегна се, все едно току-що ми е разказал приказка за лека нощ, отвори вратата и ме остави сама, след като загаси лампата и стаята потъна в мрак.

СЪБОТА, 5 АПРИЛ 2008 Г.

Днес отново ми се стори, че го видях.

Почти изпитах облекчение.

Стюарт беше работил до късно, затова го оставих да спи и поех към Хай Стрийт да напазарувам. Започна в „Ко-оп“ — нормалното усещане, че ме следят, но по-силно от обикновено. В доста пълния магазин имаше хора по всички пътеки. Навсякъде ми се привиждаха познати лица, хора, които бях виждала преди.

Докато чаках на касата зад трима души да ми дойде редът, усещането стана още по-силно. Вдигнах очи и го видях при плодовете и зеленчуците, в другия край на магазина. Гледаше право към мен. Не изпитах никакво съмнение, че е той, макар да изглеждаше някак различен; отначало не успях да си дам сметка точно с какво.

Повтарях си, че всичко е наред. Започнах да дишам дълбоко, равномерно; превръщах всяко вдишване в най-важното нещо за момента, макар всъщност да ми се искаше да се разкреця и да хукна.

Не е истина, увещавах се аз. Това е част от ОКР-то. Въображението ти си прави шеги с теб. Не е истински; това просто е мъж, който малко прилича на него, наясно си с това. Той не е тук.

Погледнах отново. Него го нямаше.

Върнах се вкъщи с продуктите; през целия път се бях озъртала дали ще го видя.

Не го видях. Най-вероятно наистина е било въображението ми; бил е само някой, който прилича на него.

Вкъщи първо проверих апартамента и тогава се качих при Стюарт с продуктите. Започнах от входната врата, обследвах целия апартамент и приключих в спалнята. Всичко беше нормално. Почти отчаяно исках да намеря нещо не наред, нещо разместено, което да докаже, че е влизал, но същевременно си дадох сметка, че не съм отсъствала достатъчно дълго. Не и ако той е бил навън, за да ме следи. Дори Лий не е способен да бъде на две места едновременно.

Събудих Стюарт с чаша чай и целувка. Той отвори очи, прозя се, отметна завивката и ми се усмихна подканващо да легна до него. В момента не ми се искаше нищо повече от това да се съблека и да се сгуша до голото си гадже.

Не възнамерявах да му кажа, че съм видяла Лий, но по-късно, както лежах с глава на рамото му, той неочаквано констатира:

— Днес си някак по-различна.

Вдигнах глава да го погледна.

— Така ли? В какъв смисъл?

Завъртя се по корем, подпря се на лакти и се взря в мен. Взе ръката ми, целуна я по дланта и прокара пръсти по белезите.

— Случи ли се нещо? — попита предпазливо той.

— Не бих казала — свих рамене аз. — Стори ми се, че в магазина видях познат, това е всичко.

— За Лий ли говориш?

За разлика от мен на него не му представляваше никаква трудност да произнася името му. Стюарт го биваше да гледа опасността в очите, да я назовава, да се справя с нея и да продължава напред. Неща, които аз едва сега започвах да уча.

— Така ми се стори, но само за миг.

Известно време ме изучава с втренчени зелени очи.

— Виждаш го навсякъде и непрекъснато — отбеляза той.

— Този път беше различно.

— Как точно?

Не исках да обсъждам въпроса, защото щеше да ми се стори истинско. Ако го запазех за себе си, можех да продължа да се преструвам, че съм си го въобразила. Но нямаше смисъл да се опитвам да приключа този разговор, Стюарт щеше да настоява, докато не остане напълно удовлетворен.

— Беше облечен с различни дрехи, косата му беше по-къса. Сега доволен ли си?

Станах от леглото и отново се облякох.

Той ме наблюдаваше със смесица от веселие и любопитство.

— Помниш ли как преди месеци ме попита защо аз да не съм човекът, който да ти помогне?

— Да...

— Ето — затова.

Протегна ръка, хвана моята и ме придърпа отново в леглото. Започна да ме гъделичка, докато не се разсмях.

Тогава спря, погледна ме сериозно и предложи:

— Премести се да живееш при мен.

— Стига. Аз и без това почти живея тук.

— Направи го изцяло. Спести си парите. Бъди с мен през цялото време.

— За да ме защитаваш ли?

— Ако искаш.

— Допускаш, че наистина е бил той — осени ме изведнъж.

— Не съм — промърмори той, но се беше издал.

— Не съм ли? Това пък какво значи?

Поколеба се, преди да отговори.

— Смятам те за рационален човек. Това значи. Знаем, че Лий е освободен от затвора преди няколко месеца. Все още нямаме обяснение как копчето е попаднало в джоба ти. От друга страна, в момента си даваш сметка за състоянието си и си наясно кога нещо е плод само на въображението ти. Смяташ, че е бил той — ерго — и аз смятам същото.

— Престани да говориш като шибан психолог — замерих го аз с възглавницата.

— Ако се съглася, как ще се почувстваш?

Само забелих очи.

— Сериозно — подхвана пак той, когато се озовах отново в прегръдката му. — Този път е било различно. Това ни дава основание да направим едно-две заключения. Най-вероятно си видяла мъж, който ти е напомнил за него, но същевременно е бил достатъчно различен, за да не си сигурна.

— Гледаше ме от другия край на супермаркета — уточних аз.

— Значи е бил на значително разстояние от теб.

Не исках да чуя какво е второто заключение. Опитах се да го разсея с дълга, бавна целувка. Продължи няколко минути.

— Ще го направиш ли? — попита той, когато се отдръпнах леко.

— Кое?

— Ще заживееш ли с мен?

— Ще си помисля — отвърнах аз.

Честно казано, не смятах, че в момента очакваше повече от това.

НЕДЕЛЯ, 13 ЮНИ 2004 Г.

През по-голямата част от деня ме остави сама. От време на време се питах дали не е излязъл, но тогава чувах шум някъде из къщата и си давах сметка, че е тук. Затръшна се врата. На гаража ли? Какво правеше той?

Известно време прекарах до прозореца унесена в мечти някой да ме види. Погледнах към градината на съседите. Така ми се искаше да излязат, та да затропам по прозореца. Пробвах да почукам по стъклото с белезниците, но се разнесе ужасен шум и се изплаших Лий да не дойде. Пък и беше безсмислено. Наоколо нямаше никого, освен него.

Времето се бе променило и сега беше ветровито и дъждовно. Приличаше повече на октомври, отколкото на юни. Седях опряла гръб на стената и го чаках да се появи. Погледнах охлузените си китки и зачервените места, където металът отново се впиваше. Ако ги мърдах прекалено, отново щях да си разраня кожата, затова седях неподвижно. Трите пръста на дясната ми ръка така и не се прегъваха, отокът обаче беше спаднал малко. Радвах се, че не разполагам с огледало. Дясното ми око продължаваше да е наполовина затворено.

По смрачаване усетих как умората и жаждата ме повалят. Легнах и се завих с одеялото. Явно бях заспала, защото когато отворих очи, той стоеше над мен и независимо от счупения ми нос надуших нещо.

— Стани — нареди със строг, но не ядосан тон.

Насилих се въпреки болките в крайниците и седнах. На пода, благодарение на светлината от антрето, видях пакетче пържени картопки и кофа с вода. Не миришеше на белина. Потиснах желанието си да потопя глава в нея и да я изпия цялата.

Той се извърна, излезе и заключи вратата след себе си.

— Благодаря — провикнах се аз с дрезгав глас.

Наведох се над кофата и жадно пих.

След няколко минути отново легнах на пода и се завих с одеялото. Замислих се за Наоми и се запитах колко ли още време ми остава.

ПОНЕДЕЛНИК, 14 ЮНИ 2004 Г.

Отворих очи с мисълта: *днес ще умра.*

Подказваше ми го болката, която изпитвах; беше на ново ниво и ме връхлетя от момента, когато отворих очи. Потях се, треперех и макар че ту изпадах в безсъзнание, ту идвах на себе си, изведнъж осъзнах действителността и разбрах.

През нощта под тънкото одеяло кръвта беше текла така обилно между краката ми, че се уплаших да не е разкъсал вътрешностите ми. Просто щях да умра от загуба на кръв в стаята си за гости. Нямаше да се наложи той да предприеме друго. Щях да умра от онова, което вече ми бе сторил.

Вярно, даде ми малко храна, но бях прекалено немощна, за да помръдна. Треперех силно, неспособна да се надигна, затова останах легнала. Всичко ме болеше, но най-много коремът.

Ту задремвах, ту се събуждах; по едно време сънувах, че съм стигнала до Ню Йорк. Спях в огромно легло, а през прозореца се виждаше Статуята на свободата и Сентрал Парк. Коремът ме болеше, защото бях преяла и страдах от махмурлук. Вероятно сънувах, че той вдига главата ми и я пуска да се удари в пода. Сякаш летях.

— Катрин...

Чух гласа му и се усмигнах. Все едно ми говореше под вода.

— Катрин, събуди се. Отвори очи.

Лежеше на пода до мен. Със счупения си нос изведнъж надуших алкохол.

— Катрин, курво такава, събуди се!

Бог да ми е на помощ, но се разсмях.

— Отвори си очите!

Отвори се само едното, и то съвсем малко. Видях нещо сребристо и черно. Постепенно изплува пред очите ми. Беше почти красиво.

Когато ме поряза първия път, най-накрая разбрах, че е нож. Не издадох звук. Целеше да изпищя, но вече нямах сили.

От второто порязване, по лявата ръка, ме заболя повече; скоро усетих топлата кръв по студената си ръка.

Последва ново порязване и ново, и ново. Насилих се да отворя очи, за да го видя. Почти не успях. Значи така ще ме убие? Защо не пререже гърлото ми? Да направи всичко някак по-бързо, а не така.

Не се съпротивлявах. Той отметна одеялото и започна да нанася удари с ножа по краката ми. Дори не разбрах кога е престанал, но явно в някакъв момент беше спрял.

Лежах и усещах раните. От ръцете и краката ми изтичаше всичката кръв, останала в мен. Килимът под мен едва ли вече беше бледосив...

ВТОРНИК, 8 АПРИЛ 2008 Г.

С Каролайн най-после започнахме да интервюираме кандидатите за работа в склада. Вчера и днес проведените срещи минаха добре. В десет часа Каролайн слезе да доведе следващия желаещ.

Разглеждах молбата му: Майк Нюъл, трийсет и седем годишен, с малък опит по складове, но с грамотно написано заявление и автобиография; никой от другите интервюирани не бе показал такова ниво. Без деца, живее в южен Лондон, интересува се от история и електроника. Причината да го извикаме на интервю беше отговорът на въпроса: „Защо мислите, че ще си намерите работа в «Луис Фарма»?“. „Нямам опит с управлението на склад, но имам ентузиазъм и желание да се науча и така да посветя цялото си умение на фирмата“. Ентузиазъм, желание, посвещение — все неща, които ни бяха нужни.

Въвеждащата го Каролайн разговаряше с него. Вдигнах глава, за да му се усмихна. Беше петият човек от списъка за днес.

Сърцето ми замря.

Беше Лий.

Усмихна ми се сърдечно и стисна ръката ми. Каролайн го покани да се настани и да се чувства удобно. Аз седях насреща пребледняла и с пресъхнала уста.

Нима ми се привиждаше? Беше тук, в костюм, с приятелска усмивка, а очите му рядко срещаха моите. Държеше се, все едно не ме е разпознал, все едно наистина е Майк Нюъл, а не Лий Брайтман.

Замислих се дали да не хукна през вратата, запитах се дали няма да повърна. После анализирах поведението му в момента: държеше се съвършено нормално. Запитах се дали не съм откачила окончателно и всичко това не е ли плод на някаква халюцинация.

— Господин Нюъл, ще ви обясня набързо някои неща за организацията и ролята на началник-склада, а после ще ви зададем някои въпроси, за да ви опознаем по-добре — обясняваше Каролайн. — След това, ако имате въпроси, ние ще отговорим. Съгласен ли сте?

— Да, разбира се.

Чувах гласа на Лий, но с по-различен акцент. Шотландски? При всяко положение беше северняшки.

Той ли беше?

Докато Каролайн рецитираше заученото за „Луис Фарма“ и предстоящото разширяване, аз го гледах с ужас. Косата му беше потъмна, по-оредяла и по-къса. Беше малко по-блед, но за това си имаше естествено обяснение, и поостарял; около очите му се забелязваха новопоявили се бръчици. Това също беше нормално. Наблюдаваше Каролайн внимателно, кимаше адекватно и си даваше вид, че попива всичко. Никога не го бях виждала облечен в такъв костюм: не му стоеше особено добре. Имаше вид на взет назаем. Не си представях Лий да носи нещо, в което не изглежда безупречно. Освен, разбира се, когато не работеше под прикритие и тогава нахлузваше мръсни дрехи, за да прилича на изпаднал бедняк.

За миг отново се поколебах дали е той.

Преди близо три години го видях на подсъдимата скамейка, където изслушваше показанията срещу себе си. Аз, естествено, не присъствах при произнасянето на присъдата. Три дни преди края на процеса отново ме освидетелстваха. Замаяна от успокоителните, прекарвах по-голямата част от деня вторачена в точка на стената.

Каролайн приключваше въведението си. Всеки момент щеше да дойде моят ред.

Дадох си сметка, че несъзнателно съм започнала да дишам дълбоко и бавно; всяко вдишване ми действаше успокояващо. Опитах се да преценя степента на напрежение — най-малкото 60, а дори и 70. Не можех да си позволя да се проваля; работата ми трябваше. Проявиха разбиране, когато ме взеха, и не биваше да ги подведа. Чаках ужасът ми да се уталожии. Щеше да ми е нужно време, но трябваше да се справя.

— Е, господин Нюъл... — подхванах аз.

Обърна се към мен и се усмихна. Очите му не бяха същите; бяха потъмни. Не е той; не може да е. Въобразявах си, че е той, така както правех при всички предишни случаи.

— Разкажете ни за последната си работа и защо сте я напуснали.

Слушах го, но не чувах какво казва. Каролайн усилено записваше в бележника си. Това беше добре, защото нямаше да си спомням нищо от думите му. Бил работил в чужбина, в бар в Испания. Помагал на

приятел. Бяхме проверили данните, разбира се, но Лий не би се затруднил да ги фалшифицира.

Вътрешно седях втрещена срещу човека, който почти ме уби, би ме и ме изнасили. Слушах го как разказва за кариерата си: местел се от място на място, бил в армията... Твърдеше, че името му е Майк Нюъл и е израснал в Нортъмбърланд, а не в Корнуол, но по-голямата част от съзнателния си живот прекарал в Шотландия. Въобще не спомена Ланкастър; не спомена за никакво криминално досие; не спомена за три години в затвора.

Каролайн отново пое щафетата. Предложи му той да зададе въпроси, ако има.

— Питам се — заговори Нюъл със смесица от акценти, — дали у идеалния си кандидат търсите нещо, което днес не показвах, че притежавам.

Каролайн се постара да прикрие развеселената си усмивка.

— Кати, ще отговориш ли?

Не бях чувала интервюиран да задава по-добър въпрос.

— Щеше да е за предпочитане, разбира се, да имате опит в управлението на склад — подхванах аз, — но не е от толкова голямо значение. Вчера и днес имахме няколко много силни кандидатури и утре по обяд предстои да стигнем до решение.

Усмихна ми се. Зъбите му не бяха като на Лий. По-бели ли ми се сториха? По-равни? Сега, като го гледах, ми се стори съвсем различен. Не ставаше въпрос само за очите. Зъбите, косата, осанката... Определено не беше мускулест колкото Лий.

— Благодаря, че дойдохте, господин Нюъл — стиснах му аз ръката.

Каролайн го отведе отново долу, а аз останах сама в стаята; мислите ми бушуваха. Погледнах отново заявлението. Почеркът беше ясен и четлив; не приличаше на неговия, но защо да не е помолил някого да попълни формуляра вместо него? Това, за бога, не означаваше нищо. Можеше да е с контактни лещи; може да си е обработил зъбите. Колкото до работата му в Испания — там имаше приятели и с едно телефонно обаждане би си осигурил препоръка.

Чух как Каролайн води следващия кандидат. Пригответих се да го посрещна с усмивка. Усетих как главата ми ще се пръсне от започващото главоболие.

Веднага след края на следващото интервю обявих на Каролайн, че отивам да пия вода и някакво хапче. Предстоеше ни почивка, а после — още три интервюта за деня.

Тя не спираше да говори за Майк Нюъл.

— Днес не видяхме по-подходящ от него. Не е работил в склад, но определено е интелигентен и е готов да се учи. Е, не е професионално като оценка, но е истинска наслада за окото. Голям чаровник...

— Ще се видим след малко — смънках аз, грабнах си чантата и хукнах към задната врата на сградата.

Извадих мобилния и листчето с телефоните на полицейски офицер Холандс.

Мобилният й беше изключен и затова набрах другия.

— Офицер Лойд. Мога ли да ви помогна?

— Здравейте. Искам да говоря със Сам Холандс.

— На съвещание е в момента. Аз мога ли да помогна?

— Да, да. Трябва ми помощ.

Боже, как да го обясня в няколко изречения? Как да обясня, че е спешно и не съм луда?

— Ало? В непосредствена опасност ли сте в момента?

— Не, не мисля.

Усетих, че всеки момент ще се разплача.

— Как се казвате?

— Кати. Кати Бейли. Преди четири години ме нападна мъж на име Лий Брайтман. За това той лежа три години, но по Коледа са го пуснали. Станало е на север, в Ланкастър.

— Да?

— Офицер Холандс каза, че са го пуснали. Стори ми се, че го видях преди няколко дни тук, в Лондон. Офицер Холандс провери в Ланкастър. Бил още там.

— А вие го видяхте?

— Работя в отдел „Човешки ресурси“. Имам впечатлението, че току-що го интервюирах за работа в компанията, където работя.

— Мислите...

— Изглеждаше различно, но не много. Твърдеше, че е Майк Нюъл, но страшно приличаше на него: същият глас и така нататък. Питам се дали някой в Ланкастър не може да провери дали сега е там. Той приключи интервюто преди половин час. Ако е той, няма да е в Ланкастър.

— Има ли заповед за неотклонение?

— Не.

— Има ли условие да не влиза в контакт с вас?

— Едва ли.

— Ясно. Но твърдите, че се представя за друг?

— Да. Кандидатства за работа, но е възможно да е фалшифицирал целия си трудов стаж.

Последва дълга пауза. Погледнах часовника. След пет минути трябваше да съм в стаята за интервюта.

— Заплаши ли ви по някакъв начин?

— По време на интервюто ли? Не!

— Даде ли вид, че ви познава или че не е този, за когото се представя?

— Не.

— Но сте сигурна, че е той?

Не отговорих направо.

— Погаждаше такива номера. Появяваше се неочаквано, плашеше ме. Дебнеше ме, когато излизах да пазарувам и ако сметнеше, че съм се забавила прекалено дълго, ме биеше, когато се прибирах. Наистина си пада по подобни номера и би се появил в службата ми, за да види реакцията ми.

Нова дълга пауза. Запитах се дали си води бележки.

— Добре. Мога ли да ви се обадя на този номер?

— Чакай ме нови интервюта, но имам гласова поща.

Влязох тичешком в сградата и отидох в дамската тоалетна. Докато си миех ръцете, зърнах отражението си в огледалото. Изглеждах доста по-овладяна, отколкото се чувствах.

Каролайн вече беше в стаята.

— Готова ли си за третия рунд? — попита тя.

— Разбира се.

— Добре ли си? — попита ме тя внезапно.

— Да — отвърнах аз. — Просто имам страшно главоболие от цялото това съсредоточаване.

— Когато въведох Нюъл, имаше вид на човек, видял призрак. Дори се притесних да не припаднеш.

Беше мой ред да водя кандидатите. Усмихнах й се с надеждата да го правя достатъчно лъчезарно, та да я заблудя, и слязох долу да доведе следващия кандидат.

И последното интервю приключи. С Каролайн си дадохме кратка почивка, преди да обсъдим кандидатите и да решим кои ще наемем и кои ще отхвърлим.

Излязох навън да глътна малко свеж въздух. Все още ме мъчеше главоболието. Взех някакви таблетки, но въобще не ми помогнаха. Включих телефона; имах ново съобщение. Звъннах да прослушам гласовата поща.

Съобщение за Кати Бейли. Обажда се Сандра Лойд от полицейския участък в Камдън. Свързах се с участъка в Ланкастър. Ще пратят човек да провери господин Брайтман. Още не са ми се обадили, но ще ви съобщя отговора им. Засега дочуване.

Знаех, че няма да има никаква полза. Докато го открият, ще мине достатъчно време той да се е върнал в Ланкастър.

Тръгнах бавно из паркинга, наслаждавайки се на слънчевата светлина. Точно се питах кога ли Стюарт ще се върне от работа, и телефонът ми иззвъня.

— Ало?

— Кати? Обажда се офицер Лойд. Получихте ли съобщението ми?

— Да, благодаря. Има ли нещо ново?

— Току-що звъннаха от Ланкастър. Проверили са на домашния му адрес. Не са го намерили. Жената, с която говорих, обаче го е видяла вчера, а той не е споменал за някакви намерения да отскача до Лондон. Сигурна ли сте, че сте видели именно него?

Какво да отговоря? Не, не бях сигурна, но същевременно не съм и луда. Не си въобразявам разни неща.

— Не съм сто процента сигурна, не.

— Не ми се струва вероятно да е той. Подозира ли, че сте в Лондон? Знае ли къде работите?

— Не, надявам се.

— Проблемът е, че няма съдебни ограничения, а на практика това му дава свобода да ходи, където иска. Колегите ми в Ланкастър биха го проверявали от време на време, но не могат да го преследват, ако не е направил нарушение.

— За малко не ме уби — промълвих аз едва чуто.

Тонът на Сандра Лойд подсказваше, че ми съчувства през по-голяма част от времето.

— Да, но е било отдавна. Има шанс да се е променил. В Ланкастър ще го държат под око, така че не се тревожете.

— Да — отвърнах вяло. — Благодаря.

Дори не се изненадах. Не ми повярваха миналия път; защо да ми повярват сега?

Ако не е той, а аз халюцинирам, налага се да се примиря, докато не се оправя. Ако е той, няма да успея сама да докажа, че не е в Ланкастър и не се държи като примерно момче.

Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам да си разкрие картите и да се подготвя да играя неговата игричка.

Върнах се в офиса. Каролайн вече си беше облякла сакото.

— Хайде — подкани тя. — Махаме се оттук.

— Така ли?

Главоболието ми пречеше да се съсредоточа.

— Да. Трябва да се махнем оттук. Хайде.

Излязохме през главния вход и отидохме в близката кръчма, недалеч от бизнес парка. Беше препълнена със служителите от офисите, отбили се за по питие, но си намерихме място отзад, до кухнята. Ъгълът тънеше в тъмнина.

Каролайн постави питиетата ни на масата.

— Изглеждаш напълно изтощена — отбеляза тя.

— Да пием за това — засмях се аз.

— Сериозно — какво има?

Погледнах я. Приятелката ми, единственият приятел, който имах в Лондон, като изключим Стюарт.

— Дълга история...

— Разполагам с време.

Поех си дълбоко въздух. Беше ми много трудно и не ставаше лесно, като повтарях историята. Усетих сълзите, умората и изтощението, но се насилих да ги прогоня. Нямах да се срина, не тук и не сега.

— Преди четири години мъжът, с когото бях, ме нападна и почти ме уби. След дълго разследване и съдебен процес го арестуваха. Прекара три години зад решетките.

— Господи! — възкликна тя. — Горкото момиче. Горката ти.

— Преместих се в Лондон, защото знаех, че като излезе, ще ме потърси. Затова съм тук.

— А преди беше в Ланкастър, нали?

— Да. Искях да съм далеч, когато го пуснат. За всеки случай, ако тръгне да ме издирва.

— Дали би го направил? — попита ме Каролайн разтревожено.

Добре обмислих въпроса ѝ, преди да отговоря. Нямах как по друг начин да опиша положението, освен толкова ужасно, колкото беше.

— Да, според мен ще ме потърси.

— Значи скоро ще го пуснат? — предположи Каролайн.

— Вече е на свобода. От Коледа.

— Боже! Нищо чудно, че си бледа. Сигурно си ужасена.

Кимнах. Отново ми се приплака, но как щеше да ми помогне това? Искях да се прибера и да съм със Стюарт.

— Онзи мъж, Нюъл...

— Да?

— Приличаше на него. Дори мисля, че беше той. Затова изглеждах толкова странно. Ти каза, че все едно съм видяла призрак. Точно това ми се случи.

Погледнах я, излъчваше съчувствие и майчинска загриженост. В очите ѝ проблеснаха сълзи. Успя единствено да повтори:

— Горкото момиче, горката ти.

Прегърна ме и ме задържа по-дълго, отколкото очаквах. Сълзи напиреха и в моите очи, насилих се да ги спра, за да ги отприщя, когато съм сама.

— Защо не си ми казала досега?

Не прозвуча като упрек, а като желание да ми помогне.
— Трудно се доверявам на хората.

Най-после се прибрах вкъщи. Проверих вратата два пъти. Намерих я плътно затворена и заключена; вратата на апартамента също изглеждаше наред, но също щях да я проверя старателно. Не го правех заради ОКР-то, а от чувство за самосъхранение.

Мобилният ми звънна точно когато приключих и слагах чайника да заври. Помислих, че е Стюарт, но на дисплея се изписа „Холандс“.

— Ало?

— Кати? Сам Холандс се обажда. От участъка в Камдън.

— Да, здравейте.

— Говорили сте с колежката ми по-рано днес.

— Да. Беше изключително отзивчива. Научихте ли нещо ново?

Последва пауза, чух шумолене на хартия.

— Звъннаха ми от Ланкастър. Преди петнайсетина минути отново са се отбили на адреса, оставен от господин Брайтман. Прибирал се, докато тропали на вратата.

Пресметнах бързо наум: интервюто започна в един и половина; свършихме преди два. Възможно е да е хванал влака и — ако се е движел по разписание — е бил в Ланкастър точно когато полицаите са цъфнали на вратата му.

— Едва ли са съобщили как е бил облечен.

— Не споменаха. Офицер Лойд ми каза, че се е явил на интервю.

Усмихнах се, усетих, че се усмихнах. Тя ми вярваше, истински ми вярваше.

— Да, определено мисля, че беше той, но не съм го виждала три години. Стори ми се отслабнал, но е нормално, предполагам...

— Той не ви ли разпозна?

— Не. Държеше се като всеки друг, явил се на интервю. Леко нервен, притеснен. Винаги обаче го е бивало да играе роли. Не забравяйте, че през цялото време, докато ме малтретираше, ходеше на работа.

Не споменах като какъв е работил; тя и без това вече знаеше.

— Къде сте сега?

— У дома. Добре съм. Чувствам се добре. Благодаря. Благодаря, че ми вярвате.

— Никакъв проблем. Слушайте — ако ви е нужна помощ, пак звъннете.

— Да, непременно.

— И още нещо: измислете кодова дума. Нещо, което да кажете, без да събудите съмнения, ако той е там и сте в беда.

— Какво? Сега ли?

— Да. Нещо безобидно. Например — Великден.

— Великден ли?

— Да. Ако говоря с вас, и сте в беда, питайте как съм прекарала Великден. Престорете се, че съм приятелка, колежка от работата.

— Добре.

— Не допускам да се наложи, но за всеки случай. Ще сложа знак на номера ви вкъщи. Всяко ваше позвъняване тук ще се третира като спешно. За три месеца остава закодирано в системата и автоматично ще се заличи, ако не звъннете. Поиска ли ви се само да побъбрите или ви трябва съвет, търсете ме на мобилния.

— Да, благодаря, сержант. Чудесно сте го намислили.

— Сам. Наричай ме Сам. И запамети номера ми в мобилния си, за да ми звънеш при необходимост.

— Мислиш, че съм в опасност ли? — попитах предпазливо аз.

— Просто предпочитам човек винаги да е добре подготвен. Ако си гледа работата в Ланкастър и не възнамерява да те посети, няма да загубим нищо, нали?

Прекратих разговора и си приготвих чая; добавих достатъчно мляко, за да добие подходящия цвят.

Цял час разсъждавах и накрая стигнах до решение.

Включих компютъра, който бях донесла вкъщи, извадих списъка с кандидатите за работата в склада и потърсих името Майк Нюъл. Беше посочил адрес в Хърн Хил и телефонен номер.

Поколебах се за миг и се запитах дали да не изчакам Стюарт. Не възнамерявах да разговарям с господин Нюъл, исках само да чуя гласа му. Чуя ли същия глас, ще го разпозная, със сигурност щях да го разпозная. И естествено, ако той е в Ланкастър, няма как да отговори от Хърн Хил.

Когато чух гласа, се шокирах; само след секунда си дадох сметка, че всъщност съм очаквала подобно нещо.

— Ало?

Добре познат ми женски глас. Една дума, но ми каза всичко необходимо.

Замълчах, докато мислех трескаво, но достатъчно дълго, та жената да каже:

— Ало? Ало, кой е?

— Какво правиш? — попитах аз, най-сетне намерила гласа си.

Беше неин ред да се озадачи. Въпреки това продължи с хладен тон:

— Какво значи: „Какво правиш“?

Питах се дали тонът ми е достатъчно самоуверен, както исках.

— Когато говориш с него — знам, че сега не е при теб — му предай, че вече не се страхувам.

Поставих слушалката на място. Отново бях предадена.

СРЯДА, 9 АПРИЛ 2008 Г.

Напоследък ми беше приятно да се будя адски рано. Обичах да отворя очи и да видя зората, да чуя чуруликането на птичките.

Стюарт спеше в леглото, в апартамента си, до мен.

Изглеждаше прекрасно: лицето му — спокойно, а красивите му очи — затворени. Запитах се как ли ще реагира, ако го събудя, за да видя как отваря очи и ме поглежда. Ръката му беше върху празното място на леглото, където лежах само допреди минути. Силната му ръка, с вещите пръсти, които вече знаеха как да ме възбудят прелестно.

Снощи влезе в апартамента и се изненада, че вече съм там. Хвана ме за ръка и ме отведе в спалнята, преди да успея да кажа каквото и да било. Свали ми дрехите, а при всеки мой опит да заговоря, затваряше устата ми с целувка. Най-накрая осъзнах колко го желая.

После лежахме спокойно върху разхвърляните чаршафи, а бризът от отворените прозорци във всекидневната ни обгръщаше леко и кожата ни настръхваше.

— Какво става с теб днес? — попита той простичко.

Зачудих се откъде се е досетил.

Отначало не му отговорих и се питах как точно да му съобщя, за да ми повярва.

— Нали помниш, че ти разказах за Силвия? — подхванах аз.

— Онази, която видя в автобуса ли? Помня.

Станах и облякох ризата му, захвърлена на пода в спалнята. Миришеше на него, на одеколона му за след бръснене, на потта му. От хладилника в кухнята извадих бутилка бяло вино. Като се върнах в спалнята, спуснах щорите, защото започваше да става хладно.

Стюарт седеше в леглото, очите му бяха уморени. При вида на бутилката се усмихна.

— Беше пълна въздържателка, когато те срещнах.

— Знам.

Редувахме се да отпиваме от бутилката; виното беше леденостудено.

Беше работил дълги часове и единственото му желание бе да поспи, ала ме изчака с безкрайно търпение да намеря подходящите думи.

— Дала е показания в полицията. Според нея съм била полудяла. Била съм направо обсебена от Лий, затова съм го подозирала, че има друга връзка. Разправяла също как съм викала и крещяла, ако се върне късно от работа. В показанията си твърди, че сама съм се нарязала по тялото с бръснарско ножче.

Гледаше ме и чакаше.

— Никога не съм се самонаранявала. Да, ненавиждах се, когато всичко това се случи, но не съм се самонаранявала. Нито преди, нито после. Нямах да се отърва от чувството, че съм се провалила, че съм се предала.

— Не разбирам. Тя защо би направила подобно нещо?

Отпи от бутилката и ми я подаде.

Усетих как страните ми се затоплят от разпространяващия се из кръвта ми алкохол.

— Мисля, че той спи с нея — отговорих.

Стюарт взе бутилката от ръката ми и внимателно я постави върху нощното шкафче.

— Ти така и не ми каза как си се чувствала по време на процеса — напомни той.

— В много отношения беше дори по-лошо от самото насилие.

— Така и предполагам.

— Не присъствах на целия процес. На третия ден не отидох. Веднага след това ме освидетелстваха. Но както ме осведомиха по-късно: провели вътрешно разследване и решили да го обвинят за нанесени телесни повреди. И в опит да заблуди правосъдието, защото установили, че при първия разпит е излъгал.

— Но той се е опитал и да те убие. Защо не са го обвинили и за това?

— Лий беше детектив сержант. Работил беше под прикритие близо четири години. Преди това е бил в разузнавателния отряд на полицията, а още по-преди — военен, но никога не ми е казвал къде и като какъв. Досието му било безупречно. Когато след моите показания

започнали да го разследват, той им сервирал изцяло противоположна история. Преследвала съм го, правила съм живота му тежък, трябвало да им съобщи за мен, но му било жал. Разни такива глупости.

— Добре — поклати недоумяващо глава Стюарт, — но как е обяснил нараняванията ти?

— Повечето съм си ги била нанесла сама, след като ме изоставил. Признал, че ме е задържал, но било в името на моята и неговата безопасност. Признал също, че не е подходил правилно към случая, но го обяснил с искрената си загриженост за мен. Не искам да пострадам заради стореното от мен. Била съм си счупила носа при опит да го ударя с глава. Обясненията не бяха кой знае колко правдоподобни, но достатъчни, за да посеят семето на съмнението.

— А Силвия е подкрепила показанията му?

— Точно така. И преди да ме извикат да свидетелствам, ме пратиха да ме освидетелстват. Така и не ме изслушаха какво всъщност е станало. Не взеха под внимание моите показания.

— Но дори и така, не са ли обърнали внимание на медицинските заключения?

— Единственият лекар, дал показания, бил благ психиатър, който им обяснил, че не мога да дам показания, защото съм прибрана в болнично заведение за мое добро.

— Но ти си била наранена и физически!

— Първия път, когато ме отведоха в болницата, тежах около четирийсет килограма. Бях загубила много кръв и имах сто и дваайсет порязвания по ръцете, краката и тялото. По същото това време започна и спонтанният аборт.

— Нима са приели, че си се наранила сама?

— След като свърши с ножа — свих аз рамене, — той го изтри и го пъхна в ръката ми. Никое от порязванията не беше на място, което да не мога да достигна. Накрая призна единствено за синините по ръцете ми, където ме бил стискал, за да се защити. А, да — призна и за секса, който бил по мое настояване, преди да откача и да го напада.

Пресегнах се и взех бутилката. Да приказвам за това се оказваше по-трудно, отколкото си представях.

— Знам, звучи глупаво и безброй пъти съм си повтаряла колко е нечестно, но не помага. Като се замисли човек, нещата се свеждаха до неговата дума срещу моята. Докато той е давал показания, облечен в

безупречния си костюм, заобиколен от колеги и говорещ техния език, като признавал, че нещата са се объркали, но намеренията му били съвсем добри и съжалявал за случилото се, аз лежах в психиатрично отделение. Чудя се как въобще се е стигнало до разследване срещу него и как дори не са му връчили медал.

Въпреки топлината от полуизпитата бутилка вино прецених, че засега е чул достатъчно. Видях същото изражение като в очите на Каролайн преди това: не на недоверие, а на ужас.

За момента беше достатъчно, не бях в състояние да му разкажа нататък. Не можех да му изтърся, че днес съм видяла Лий. Вместо това подхвърлих:

— Слушай, Стюарт, сега съм по-добре. Погледни ме. Вече не кървя, не ме боли. Всичко е приключило, нали? Няма как да променим станалото, но от нас зависи какво ще се случи от тук нататък. Ти ме научи как да оздравея. Сега вече ще следват само хубави неща.

Той протегна ръка и прокара пръсти по тялото ми. Сгуших се поплътно до него.

Нямаше какво повече да се каже в момента.

НЕДЕЛЯ, 13 АПРИЛ 2008 Г.

Взех автобус до Хърн Хил.

Беше първият истински топъл ден за годината. Съжалих, че си бях сложила сакото, но когато излязох сутринта, слънцето още не се бе показало над покривите и беше хладно.

Сега го носех на ръка.

Стигнах до къщата по заобиколен път, макар да знаех къде се намира. Разучих внимателно картата, преди да тръгна. Улиците бяха пусти, а Лондон — необичайно спокоен.

Докато заста на пред къщата, съумях да натрупам достатъчно възмушение у себе си, та да ми стигне за целия разговор.

С широките си викториански тераси сградата доста приличаше на нашата. На формуляра за работа пишеше апартамент две.

Натиснах бутона и зачаках.

Отговор не последва.

Запитах се дали да не се прибера. Все пак натиснах леко вратата. Поддаде. Озовах се във фоайе с шахматно подредени черни и бели плочки.

Апартамент номер две се оказа в дъното на първия етаж. Потропах на вратата и зачаках.

Чух стъпки отвътре и нечие мърморене.

Вратата се отвори и срещу мен заста на Силвия с хавлия на главата и друга, омотана около тялото ѝ.

— О, това си ти...

— Аз съм. Може ли да вляза?

— Защо?

Зададе въпроса високомерно, с тона, който държеше на сервитьорки, бармани и непознати, но никога на мен.

— Искам да поговоря с теб.

Свали ръка от бравата и влезе в апартамента. Последвах я.

— Скоро ще излизам — предупреди ме тя.

— Няма да се бавя, не се безпокой.

Изчаках във всекидневната да се облече. Наоколо цареше характерният за Силвия хаос. По стените имаше огромни плакати, диванът бе тапициран във всевъзможни ярки цветове. Кухненският сектор имаше вид на място, където единствено се изстудяват бутилки бяло вино.

От Лий нямаше никакви следи. Бях очаквала да видя негови дрехи, обувки, сак... нещо.

— Добре — обяви тя, появявайки се отново. — Какво искаш?

— Просто да те видя.

— Е, видя ме.

Изглеждаше по-слаба в сравнение с последния път, когато я видях. Беше облечена с типичните за нея дрехи: яркочервени джинси, лилав пуловер, обсипан с изкуствени скъпоценни камъни колан, златисти обувки с висок ток. Под грима обаче изглеждаше бледа.

— Извинявай — казах простичко. — Дойдох да кажа: „Извинявай“.

Явно не очакваше подобно нещо.

— Извинявай, че не поддържах връзка с теб, откакто замина.

— Трудно ми беше тук. Много по-трудно, отколкото очаквах. Липсваше ми.

— И ти на мен. Останах без приятели, когато ти замина. Сякаш слънцето се скри зад облак.

— Е, беше редно и аз да положа усилия да поддържахме връзка — призна тя.

Но беше прекалено заета да се чукаш с бившето ми гадже, нали? — помислих си аз.

Усмихна ми се и поомекна. Ако се налагаше да продължа да я лаская, щях да го направя.

— Искаш ли нещо? — попита тя любезно. — Чаша вино? Или чай?

— Чаша чай е чудесно, благодаря.

Разшета се шумно из кухнята. Известно време отваряше и затваряше безпомощно шкафове, но най-накрая намери чайник.

— Нанесох се в този апартамент миналата година. Хубав е, нали?

— Да. И е в твой стил.

Усмихна се и ми благодари, сякаш ѝ бях направила комплимент.

— А ти? — попита тя. — Тук ли живееш сега?

— Да.

— Значи *теб* видях на автобусната спирка?

— Да.

— Не бях сигурна. Сега изглеждаш различно. Косата ти е много по-къса...

Започна да отваря вратите към терасата. По заяждащите дръжки съдех, че отдавна не го е правила. Най-накрая излязохме навън с по чаша в ръка и се настанихме около масичката.

— Дадох цяло състояние за апартамента — продължи да бърбри тя. — За същите пари в Ланкастър щях да си купя къща с четири спални.

— Не се съмнявам.

— Добре изглеждаш.

Не бях забелязала, че ме гледа изпитателно. Усмихнах ѝ се.

— И се чувствам добре — уверих я аз. — По-добре от всякога.

Сложи ръка върху коляното ми.

— Радвам се, Катрин. Наистина. Да забравим лошите неща от миналото, искаш ли?

Възмущението ми нарасна. Това беше добре, защото иначе щеше да ме завладее убийствен гняв, който щеше да ми се изплъзне от контрол.

— Да — съгласих се аз.

Силвия отпи от чая си. Птичките пееха, градината, макар и доста занемарена, беше спокойна и тиха. Все едно седяхме някъде из провинцията под галещите топли слънчеви лъчи.

Изведнъж чух мелодичния ѝ смях.

— Обзалагам се, че си се шокирала, когато се появи в службата ти. Спокоен и овладян се явява за интервю.

— Да, имаше нещо такова.

— Казах му да не го прави. В Лондон има много работа, но той искаше да те изненада. Каза, че ще се опита да се сдобри с теб, да провери дали не може отново да сте приятели.

— Нямахме голяма възможност да говорим светски. Чакаха ни куп други кандидати.

— Той е добър човек, да знаеш. Наистина е добър.

Запитах се на коя планета живее, какво ѝ е казал, с какво я е запленил, за да я накара да вярва на него, а не на мен. Или може би

просто тя вярваше на онова, на което искаше да вярва.

Реших да се включа в играта ѝ: *да, добър човек е*, но ми се стори малко прекалено. Затова си представих, че говори за Стюарт, и кимнах.

— Много тежко му беше — продължаваше тя. — В затвора не са мили с бившите полицаи.

Радвам се, помислих си аз. Тя какво очакваше да кажа: горкият Лий! През какво изпитание е минал!

— Имаш ли друг сега? — попита Силвия с кокетна усмивка и леко ме сръга в ребрата.

— Аз ли? — попитах усмихната. — Не. Не съм срещнала друг. Знаеш как е. Голям град, работиш много...

Кимна с разбиране.

— Да, и аз излизах с разни мъже, но така и не срещнах човек като Лий. Той е специален. Но ти, разбира се, го знаеш.

В следващия миг погледна през вратите към вътрешността на апартамента, сякаш е чула шум. Внезапно ме обзе ужас.

Той беше там; беше в апартамента. През цялото време е бил вътре.

— Какво ще правиш? — попита Силвия.

Тонът ѝ беше напрегнат и тя не откъсваше очи от вратите и тъмнината вътре.

— Нищо — отвърнах аз небрежно.

— Чудесно — обърна се тя към мен с облекчена усмивка.

Бяхме изпили чая и нямаше причина да оставам повече. Освен това исках да избягам отгук възможно по-бързо и никога да не се върна. Но преди това трябваше да мина през апартамента.

Насилих краката си да се раздвижат и когато влязох отново, вече се чувствах по-добре. Вътре беше тихо, с изключение на шума от миенето на чашите и безгрижното чуруликане на Силвия: колко е хубаво да се видим на кафе, да излезем някоя вечер; приближава рожденият ѝ ден — ще искам ли да дойда?

От тясното антре виждах спалнята, защото вратата стоеше широко отворена. Леглото не беше оправено. Вратите на гардероба също зееха, вътре бе препълнено с разноцветни дрехи. Навярно си бях въобразила; наистина нямаше къде да се скрие човек. Той въобще не беше тук.

На входната врата тя ми се усмихна мило. Дойдох да я предупредя, а сега не бях в състояние да го направя. Искях да ѝ кажа да му предаде, че ако се приближи до мен, ще го убия, да, буквално щях да го убия. Но нищо не казах.

Вместо това ѝ се усмихнах, обещах да поддържаме връзка и тръгнах към главната улица и автобусната спирка. Усещах как ме наблюдава от прага на къщата.

Чувствах се невероятно свободна. От години не бях се чувствала така. Докато стигна главната улица, само дето не танцувах. Все още нямах план за действие, но поне можех да започна да съставям такъв.

От Хърн Хил отидох в Камбъруел. Автобус номер 68 ме откара до „Модзли“. Стюарт свършваше работа след половин час. При спешен случай би се задържал с часове, но се надявах да няма такъв.

Седнах на ниската каменна ограда. Приличах се на слънце, клатейки крака. Наблюдавах как автобусите пристигат и заминават, как хората минават...

За малко да го изпусна. Беше си тръгнал по-рано. Крачеше уверено към спирката.

— Ей ти — подвикнах аз.

Стюарт се обърна, видя ме и лицето му засия. Тръгна към мен и ме целуна по устата. Седна до мен на оградата.

— Здравей. Какво правиш тук?

— Чакам корабът ми да пристигне.

— И има ли шанс засега?

— Доста добър.

— Хайде да намерим хубава кръчма и да изчакаме там — предложи той. — Какво ще кажеш?

Влязохме в „Бул“. По никакви стандарти не беше хубава кръчма, но беше най-близо. Градината гъмжеше от народ. Явно там отдавна пиеха бира, затова седнахме вътре. Поръчахме си бутилка вино и слушахме откъслечните разговори, които долитаха отвън.

— Мислех за почивката — подхвърли той.

— Каква почивка?

— За която говорехме, когато още беше студено. Така и не направихме резервации.

— Заради теб и защото постоянно работиш.

— Дори да е така, нека предприемем нещо.

Погледнах навън и отпих от виното. Напоследък можех да изпия две чаши, без да ми се завие свят.

Той каза още нещо, но не го чух. Изведнъж си дадох сметка, че може да е било важно.

— Какво каза?

— Да си резервираме места за някое хубаво кътче през есента.

— Не каза това!

Изчерви се и ме погледна. После повтори казаното преди малко:

— Добре е да си резервираме хубаво място за медения ни месец. Не се смей.

— Не се смей, но преди това не трябва ли да се случи нещо?

— Май разместих реда.

Сега вече той разполагаше с цялото ми внимание.

— Тогаво действай в правилния ред — наредих аз.

Отпи голяма глътка вино и ме погледна.

— Добре. Кати, ще се омъжиш ли за мен, а после да отидем на някое горещо местенце за медения ни месец?

Не отговорих веднага и той, изглежда, реши, че е объркал нещо, защото веднага добави:

— Не ме бива за това. Нямам представа какво да кажа, как да го кажа. Знам само, че те обичам и рано или късно ще се оженим и ще живеем щастливо до края на живота си. Редно е, естествено, да те попитам дали искаш и затова ти взех това.

Бръкна в джоба си и извади малка кутия.

Гледах кутиятката дълго. Не исках да го изтезвам излишно; не мога да кажа, че бях объркана в момента. Знаех, че повече от всичко искам да се омъжа за Стюарт и да съм с него до края на живота си.

Но не още.

Той ме гледаше съкрушен. Изражението му късаше сърцето ми.

— Отговорът е „не“, нали?

— Отговорът е „не още“ — уточних аз.

— Това добре ли е?

Не издържах повече да гледам тъжните му очи. Станах, настаних се в скута му и го целунах, дълго и страстно. Един от пияниците отвън

дойде за още бира. Видя ни и подсвирна, за да ни насърчи да не спираме. Според мен Стюарт дори не го чу.

Накрая се прибрахме направо на Талбот Стрийт и се качихме горе. Не проверих входната врата нито веднъж. Втурнахме се тичешком в апартамента му и започнахме да се разсъбличаме. Дори не стигнахме до спалнята, а се любихме на пода във всекидневната; направихме същото в кухнята, а после — в банята.

Часове по-късно лежахме в тъмнината, бризът, който нахлуваше през прозореца, стана студен, а той прошепна:

— Задръж го. Задръж пръстена. Задръж го, докато твоето „не още“ стане „да“.

ВТОРНИК, 22 АПРИЛ 2008 Г.

Събудих се внезапно. В един миг спях, а в следващия бях напълно будна. Сърцето ми биеше лудо.

Какво имаше?

До мен Стюарт се размърда. Прегърна ме и нежно ме притегли към себе си.

— Заспивай — промърмори сънено той.

— Чух нещо — обявих аз.

— Сънувала си.

Постави ръка на кръста ми и ме притисна. Лежах, но сърцето ми продължаваше да бие лудо. После чух шума отново. Затръшване.

Нямаше смисъл. Едва ли щях да заспя пак.

Станах от леглото, като внимавах да не го събудя отново. Облякох тениска и къси панталони. На пръсти излязох от спалнята.

Апартаментът тънеше в мрак. Погледнах към входната врата; изглеждаше наред. Отидох до прозореца и надникнах навън. Не забелязах никакво движение. Само в далечината се чуваше самолет. На фона на тъмното небе светлините му грееха като звезди.

Вече възнамерявах да си легна и отново го чух. Тупване, сякаш нещо падна на пода.

Идваше някъде от къщата... отдолу.

Хрумна ми да събудя Стюарт; нивото на напрежението ми беше високо — някъде към 70 или 80. Ръцете ми трепереха, краката едва ме държаха. Зачаках. Не последва нищо.

По дяволите. Няма да правя това до края на живота си! Ще отида да проверя!

Боса прецапах до вратата, поколебах се за миг, но я отворих. Стълбището беше тъмно, а от долните етажи долиташе течение. Изчаках сърцето ми да престане да бие така лудо. *Няма от какво да се тревожа, повтарях си аз. Това е нашата къща. Тук сме само Стюарт и аз и никой друг. Иди и погледни.*

Тръгнах да слизам, но оставих вратата на Стюарт отворена. Светлина идваше от входното антре на апартамента и от прозореца на площадката, иначе цареше тъмнина.

Стигнах до входната врата на моя апартамент, спрях и се заслушах. Не се чуваше нищо.

Това беше пълна глупост!

Продължих да слизам надолу. Движех се край стената, за да не скърцат стъпалата. Сега течението се усещаше по-силно.

Вече виждах входната врата; беше плътно затворена; нямаше признаци да е била отваряна.

И изведнъж — ТРАС! — съвсем наблизко.

Не беше много силно, но достатъчно, за да подскоча. Клекнах да видя през перилата вратата на апартамента на госпожа Макензи.

Тя пак беше отворена, широко отворена.

Застинала на място се взирах в тъмнината вътре. Чух шум като от затръшване на врата на шкаф, който отеква в апартамента. Вътре имаше някого.

Започнах да дишам бавно и дълбоко. Опитвах се да се съсредоточа и да помисля. Беше лудост, нямаше начин някой да е вътре. Прегърнах се през коленете и изчаках паниката да отmine. Щеше, разбира се, да е по-лесно и бързо да се кача горе, да извикам Стюарт, а аз да вляза в моя апартамент и да проверя дали всичко е наред. Стигнах обаче дотук сама и сега няхах намерение да се предам.

— Кати?

Гласът зад мен ме накара да изкреция и да подскоча.

— Ей, аз съм... Какво... Кати, извинявай, не исках да те стресна.

Цялата треперех. Едва успях да посоча към отворената врата.

— Чух... Чух...

— Всичко е наред. Хайде — дишай дълбоко.

Освен паниката усетих, че побеснявам.

— Какво, по дяволите... Защо не каза нещо. За малко да получа инфаркт!

— Мислех, че ходиш насън — сви рамене той.

— Никога не съм ходила насън!

— Добре, а сега какво правиш?

Погледнах към отворената врата. Ако имаше някой зад нея, сигурно го бяхме подплашили.

— Чух шум. Дойдох да погледна. И виж — вратата е отворена. Аз я заключих! Заключих я и я проверих, а сега е отворена!

Той издаде неопределен звук, отмести ме от пътя си, слезе на приземния етаж и запали лампата. И двамата примигнахме и закрихме очи, за да се предпазим от ярката светлина. Вратата все още зееше черна и пуста. Виждаше се известна част от пъстроцветния килим.

Стюарт ме погледна изморено, но застана на прага и се провикна:

— Ехо? Има ли някого?

Нищо, нито звук.

Влезе вътре.

— Внимавай — предупредих аз.

След секунда светлините в апартамента светнаха. Пропълзях надолу по стълбището. Сега, на светло, всичко изглеждаше по-малко заплашително. Стюарт стоеше във всекидневната на госпожа Макензи. Стоеше до дивана ѝ бос, по боксерки.

— Тук няма никого — обяви той. — Убеди ли се?

Все още усещах течение.

— Виж! — посочих аз.

Долната част на кухненския прозорец беше счупена. Парчета стъкло лежаха на пода. През отвора нахълтваше нощният бриз и вледеняваше краката ми.

— Не се приближавай — посъветва ме той. — Ще се порежеш.

После, пренебрегвайки собствения си съвет, се приближи до прозореца.

— По отвора има козина — съобщи той. — Явно проклетата лисица се е вмъкнала.

— Проклетата лисица, а? — иронизирах го аз. — И е използвала чук, за да разбие стъклото, така ли?

Той дойде при мен, избягвайки счупените стъкла.

— Тук няма никого — увери ме. — Да си вървим горе.

Затворихме вратата. Стюарт не ми позволи да я проверя. Езичето беше щракнало, и двамата го чухме. Качихме се горе и Стюарт си легна. Аз останах в кухнята на запалена лампа да изпия чаша чай. Ръцете ми още трепереха, но въпреки това се чувствах съвършено спокойна. Направо не вярвах, че съм го направила: да слеза долу

посред нощ, да изляза от безопасното убежище, да стана от леглото на Стюарт, да мина през вратата и да сляза по стълбите.

Въпреки разбитото стъкло, въпреки очевидното нахлуване в апартамента на госпожа Макензи — и то не от някакво животно, а от човек — аз се чувствах спокойна и овладяна.

И все още бях ядосана! Не само защото се бе промъкнал след мен, не само защото ме бе провокирал да извикам и така да предупредя влезлия с взлом, а и защото смяташе, че съм го направила аз — аз съм отворила вратата на апартамента. Не ме обвини направо, но го прочетох в очите му.

Започваше да се съмнява в мен, както навремето Клер, а после Силвия, полицията, съдията, лекарите... Всички.

Не се върнах в леглото. Включих телевизора и гледах разни програми, докато започна да се развиделява. Ту гледах телевизия, ту мислех за Лий.

Мислех как е нахълтал в апартамента на госпожа Макензи, как е стоял долу, слушал е как си говорим със Стюарт в апартамента горе, слушал е как се любим. Мислех за него и за евентуалните му намерения.

Най-после съмна. По лицето ми се стичаха сълзи. Не бях паникьосана, дишах равномерно. Вече определено ми се удаваше лесно да контролирам паниката.

Чух Стюарт да се надига и отидох да сложа чайника да заври.
Занесох му чаша чай.

— Добре ли си? — попита той със сънен глас.

— Да.

— Извинявай. Извинявай, задето те изплаших снощи.

— Няма нищо.

— Ще звънна на компанията по поддръжката на къщата да пратят някого да оправи прозореца. А и да сложат нова брава на вратата, става ли?

— Разбира се. Ще сляза долу да се приготвя за работа.

— Отсега? — Докосна ме по ръката. — Върни се в леглото...

— Часът е почти седем. Ще се видим довечера.

Целунах го. Той се обърна, за да дремне още пет минути, а аз го оставих. Тръгнах надолу към моя апартамент. Потребността да започна да проверявам още напираше, но вече съумях да се въздържа. Вместо да оглеждам прозорците, вратите и завесите, проверих други неща.

Ако Стюарт, Алистър или който и да е ме беше попитал защо проверявам, нямаше да мога да обясня. Никой друг нямаше да забележи нещата, които забелязвах аз — малките знаци, че Лий е бил тук. Вратата беше заключена точно както я оставих, но това не означаваше нищо. Не бях в състояние да обясня откъде знам, че е бил тук в мое отсъствие.

Просто знаех.

СРЯДА, 23 АПРИЛ 2008 Г.

Когато се върна от работа, Стюарт почука на вратата ми. Поколебах се дали да не се престоря, че не съм чула, както направих първия път преди много, много месеци.

— Здравей — поздравих го аз.

Изглеждаше уморен.

— Ще се качиш ли горе?

— Не. Имам работа. Като свърша, ще си легна. Нали не възразяваш? Снощи не спях много. Ти също изглеждаш като пребит.

— Да, изтощен съм. Все пак ела за вечеря. Само за час. Моля те.

Премислих предложението.

— Имам агнешко филе. Ще направя кебап с лимон, ким и ориз.

Предадох се. Даде ми пет минути, за да заключа. Когато се качих горе, вече режеше месото.

— Звъннах на компанията по поддръжката — осведоми ме той.

— Така ли?

Извадих бутилка от хладилника и тирбушон от чекмеджето.

— Ще пратят човек да оправи прозореца долу и да смени ключалката.

— Май са идвали. Пред вратата на апартамента имаше доста стърготини.

Той включи грила. Вече ухаеше приятно на чесън, подправки и лимон.

— Попитаха ме как е госпожа Макензи — продължи той.

— Не са ли я навестявали?

— Май не — сви той рамене. — Звъннах в отделението, след като говорих с тях. Не са оптимисти за състоянието ѝ. И все още не са успели да открият нейни роднини.

— Горката госпожа Макензи. Ще отскоча да я видя другата седмица.

Седнахме да хапнем.

— Да отидем някъде сега, когато времето се оправи — предложи Стюарт.

— Да отидем някъде ли?

— За уикенда. Просто да се махнем за малко.

— Много е вкусно — смених темата аз.

— Да отскочим например до Абърдийн или до Брайтън — продължи той. — Какво ще кажеш?

Не отговорих нищо.

Спря да яде и ме погледна. Наблюдаваше ме като психолог: дистанцирано, загрижено, любопитно.

— Не знам... — смотолевих аз. — Напоследък в службата съм доста заета. С Каролайн трябва да прегледаме всички договори, пък и имам сеанси при Алистър... Мисля си и да ремонтирам апартамента...

— Ей! — прекъсна ме той. — Стига!

— С кое?

— Престани да ме отблъскваш.

— Не правя нищо подобно. Не те отблъсквам. Просто наистина съм заета и...

— Престани да ме отблъскваш.

Допуснах грешката да го погледна в очите и потънах. Отначало го погледнах навъсено, но после се разтопих. Не исках да съм сама, не исках да се справям с всичко без него.

— Вратата на апартамента на госпожа Макензи...

— Какво за вратата? — попита той и ме улови за ръката.

— Снощи ти помисли, че... аз съм го направила. Реши, че съм я оставила отворена нарочно, нали?

— Не — поклати глава той.

— Имах чувството, че не ми вярваш.

— Вярвам ти, Кати.

— Някой беше нахълтал. Отдолу. Затова прозорецът беше счупен.

— Да — съгласи се той.

— Защо каза, че е лисицата?

— Не съм казал, че лисицата е счупила прозореца.

Прав беше; не беше споменавал нищо подобно.

— Защо не си разтревожен? Някой може да е влизал в апартамента долу.

— Кати, живеем в Лондон. Непрекъснато разбиват апартаменти. Мен ме ограбиха в Хампстед. Преди две години ми задигнаха колата. Така и не я намериха. Веднъж Ралф го нападнаха в Хайд Парк. През цялото време се случват такива неща. Въобще не са свързани с Лий.

— Но...

— А и който и да е счупил прозореца, нямаше следи да е влизал. Задната врата продължаваше да е затворена и заключена.

— Вратата на апартамента беше отворена!

— И ти и аз знаем, че ключалката не е стабилна. Може да я е отворило течението от счупения прозорец.

Прехапах устни. Разговорът нямаше да ни доведе до никъде.

— Не е Лий, Кати, повярвай — продължи той нежно. — Той не е тук. Ние сме само двамата, ясно ли е?

Раздигнах чиниите. Докато ги плакнех и поставях в съдомиялната, се чувствах отчаяна и като цяло — изтощена. Той ме спря, взе внимателно чинията от ръцете ми и ме накара да се обърна към него. Хвана ме за брадичката и вдигна главата ми, за да го погледна.

— Обичам те — обяви той. — И се гордея с теб. Ти си храбра и силна. По-смела си, отколкото предполагаш.

По страните ми започнаха да се стичат сълзи. Той ги избърса с целувки. Прегърна ме и леко ме залюля. Напълно забравих за работата, която се бях престорила, че ми предстои. Забравих всичко за счупения прозорец, за стърготините по пода и за студеното течение, което бях усетила около глезените си. Забравих за всичко, освен за него и топлината на ръцете му върху тялото ми.

СРЯДА, 7 МАЙ 2008 Г.

Следващите две седмици всичко вървеше чудесно. Мина официалната церемония по откриването на новия склад. Всички служители и работници се стараеха максимално. Началниците ни изпратиха благодарствено писмо за отлично свършената работа.

Всяка седмица ходех на сеанси при Алистър и сведох проверките почти до нула. Сега поглеждах предимно дали има разместени неща в апартамента. След нощта, когато заварихме вратата на госпожа Макензи отворена, не открих нищо нередно. Никакви шумове, никакви признаци някой да е нахлувал. Абсолютно нищо.

Стюарт, зает с довършването на изследването си, се прибираше късно. Аз оставах в моя апартамент, та той да спи необезпокояван, когато се прибере. В резултат на това не го видях почти цяла седмица.

С Каролайн се наслаждавахме на чаша чай и празни приказки — нещо, за което все не намирахме време напоследък. Точно ме разпитваше за Стюарт, когато получих съобщението.

К., забравих какво е да си у дома. Ще опитам да си освободя уикенда. Обичам те. С., х

След няколко минути звънна служебният ми телефон. Очаквах да е Стюарт, но не беше той. За моя изненада се оказа Силвия.

— Здравсти — подхвана тя. — Извинявай, че ти звъня в службата, но не знам домашния ти телефон.

Гласът ѝ звучеше странно, а в далечината се чуваше шум от улично движение.

— Няма нищо. Как си?

— Добре. Разполагам само с минута. Искаш ли да обядваме заедно днес?

— Малко съм заета, Силвия...

— Моля те. Нямахте да те безпокоя, ако не е важно.

Погледнах към календара на бюрото си, в два часа имах среща, но дотогава щях да се върна.

— Добре. Къде да се срещнем?

— В „Джон Луис“, на Оксфорд Стрийт. В кафенето на четвъртия етаж. Знаеш ли го?

Не беше място, типично за Силвия, но познавах този тон: очакваше всички да се съобразяват с желанията ѝ, сякаш планетата се върти около нея.

— Ще го намеря.

— Бъди там в дванайсет.

— Ще се постарая.

— Доскоро тогава. И, Катрин — благодаря.

Затвори.

Мислех за поканата ѝ цяла сутрин. Чувствах се в умело поставен капан. Не биваше да се страхувам да се срещна с някого на такова място — пълно с хора, с много входи и изходи; за Лий щеше да е трудно да ме проследи там, освен ако тя не му помага. Ако ме беше поканила в апартамента си, щях да откажа.

Сетих се за слънчевата неделя преди много седмици, когато я изненадах; а вероятно и него. Не виждах къде би могъл да се скрие в апартамента, но начинът, по който тя се взираше в тъмната му вътрешност, ме навеждаше на мисълта, че той ни подслушва, че е там.

Във всеки случай, независимо дали беше капан или не, щях да отида.

Навън, далеч от климатика на офиса, беше изненадващо топло. Слънцето грееше и улиците бяха пълни със служители, запътили се към парковете и зелените площи, за да му се порадават. Вървах три преки пеша, после хванах такси. Не знам защо. Щом Силвия иска да се срещне с мен, ако той ме следи, значи със сигурност знае закъде съм се запътила. Или вече е в „Джон Луис“ и ме чака. Дали пък тази среща не беше нейно хрумване да ни събере за цивилизован разговор на неутрална територия? Не се страхувах, но изпитвах безпокойство, сякаш съм се отправила към нещо ужасно и непредвидимо.

Десет минути по-късно се намирах на странична улица, при един от задните входи на универсалния магазин.

В кафенето на четвъртия етаж имаше маса народ. Огледах се бързо наоколо и реших, че съм пристигнала преди нея, но изведнъж я

видях да става от мястото си и да ми маха. Седеше отзад, при тоалетните, но не затова не я бях забелязала. Беше облечена в черна пола и бяла блузка, а не с обичайните си ярки цветове.

— Здравей — поздрави ме тя и за моя изненада ми предложи отворените си обятия и бузата за целувка.

— Почти не те разпознах — признах аз.

— Току-що ги купих. Отивам на интервю за работа. Понякога има смисъл да изглеждаш по-скромно.

Вече ми беше поръчала чай, а две понички с канела ни чакаха на масата.

— Точно както едно време — отбеляза Силвия. — Напомня ми за кафене „Парадайз“.

Огледах се. Не можех да си представя по-различно място от „Парадайз“, но не казах нищо.

— Е — подхвана тя жизнерадостно, — как вървят нещата?

— Благодаря, добре — отвърнах аз и зачаках.

— Значи Майк не получи работата, а?

Майк ли?

— Не. Липсва му опит. Да си барман в Испания не те въоръжава с необходимите умения да ръководиш склад.

Изглежда ме изпитателно.

— Не аз взех решението. Прецениха го, както постъпиха и с всички други. Той не се класира добре. Това е. Нищо не можех да направя.

Силвия сви рамене, все едно това не я интересува, и се загледа как пия чая си. Беше хладен. Запитах се откога ли седи тук. Преборих се с желанието да огледам помещението, за да видя дали Лий не се навърта наоколо.

— Аз бях, в случай че се питаш — обяви ненадейно тя.

— Какво беше? — не схванах аз.

— Човекът, който му каза как да те намери. Видях обявата за работа в „Ивнинг Стандарт“ с името ти и телефоните за контакт. Пишеше: „За повече подробности се свържете с Кати Бейли“... Реших, че става дума за същата Катрин.

— Да, права си била. Аз бях.

— Съжалявам — промълви тя.

— Вече няма значение. Ти как си?

Така и не успя да ми отговори, защото в този миг телефонът ѝ, поставен на масата помежду ни, звънна. Тя почти подскочи, грабна го и нервно се обади.

— Ало?

Преструвах се, че не я слушам.

— Да. Не, просто пия кафе с приятелка. — Погледна ме и се постара да ми се усмихне. — Не, не я познаваш. Защо искаш да се присъединиш към нас? Добре... Не, оставих го в службата. Защо? Добре, ще се видим след малко.

Затвори с почти облекчен вид.

— Извинявай — промърмори тя.

Стори ми се пребледняла.

Исках да попитам дали е бил той, но нямаше смисъл. Вече знаех. Бяха ми устроили капан. Той искаше да се доверя на Силвия. Телефонът, поставен на масата, се подслушваше. Нашият разговор се записваше.

— Гаджета... — подхвърли тя. — Знаеш какви са. Постоянно те проверяват.

— Така ли?

Свих рамене и се усмигнах.

— Е, трябва да вървя — обяви тя внезапно. — Исках само да ти кажа „здрасти“, да видя как си.

— И вече си тръгваш? — изненадах се аз.

— Да, съжалявам. Отивам на интервю. Ще ти се обадя. Пази се, Катрин.

Гласът ѝ беше странен, сякаш оставаше нещо недоизказано.

Прегърна ме спонтанно и взе оставената под масата торба пълна с ярки, пъстроцветни дрехи.

Наблюдавах я как се отдалечава между масите.

НЕДЕЛЯ, 11 МАЙ 2008 Г.

Намерих бележката едва четири дни след като се срещнахме със Силвия в кафенето. Стюарт беше на работа и аз се хванах да пера.

Беше пъхната в джоба на широката ми пола; беше толкова малка, че едва ли бих я забелязала, ако по силата на навика не проверявах съдържанието на всеки джоб, преди да пъхна дрехата в пералнята.

Състоеше се само от четири думи. Всеки можеше да ги е написал, но знаех, че е тя.

СЕГА ВЕЧЕ ТИ ВЯРВАМ

Четири думи, надраскани върху сметка от кафенето в „Джон Луис“.

Всичко ме осени след няколко секунди. Чудех се дали не е прекалено късно. Питам се дали да не отида в апартамента ѝ, да я измъкна и да избягаме. Но къде можехме да отидем? Замислих се защо да не го открия, да взема нож и да го изненадам; запитах се дали да не звънна на Стюарт в службата и да го попитам как да постъпя.

Накрая предприех единственото смислено действие: качих се в апартамента на Стюарт с мобилния си телефон. Без него там ми се стори тихо и пусто. Седнах до масата в кухнята и набрах номер.

— Може ли да говоря с офицер Холандс, моля? — попитах аз, когато отсреща вдигнаха.

Наложи се да изчакам няколко минути, преди тя да се обади. Междувременно слушах как полицаи в участъка в Камдън успокоява някого по телефона:

— ... *дишайте дълбоко. Не се притеснявайте. Разполагате с време. Да, знам — трудно е, но ние затова сме тук...*

— Ало? Кати?

Тонът ѝ беше делови. Изведнъж се запитах дали постъпвам правилно.

— Извинявай, че те безпокоя. Притеснявам се за някого. За моя приятелка. Мисля, че е в беда.

Толкова рано в неделя вечерта кръчмата „Рест Ашуърд“ беше почти празна. Някои от редовните посетители седяха на бара, пиеха бира и обсъждаха пазара на недвижими имоти. Бях подранила. Взех си чаша бяло вино и се разположих на същия диван, където навремето седяхме със Стюарт, когато ме хвана за ръката и ми разказа как Хана го е предала.

Тя закъсна само десет минути. Не знам какво очаквах, но я разпознах още щом влезе през вратата. Джинси, черна тениска, късо подстригана руса коса. Беше по-ниска, отколкото очаквах, но с вид на човек, който е добре да е на твоя страна при физическа разправа.

Отиде до бара, взе си питие и се насочи право към мен.

— Кати?

— Как ме позна?

— Сама си — ухили се Сам.

Огледа заведението и предложи да излезем навън, в градината. Там имаше две маси.

— Благодаря, че се срещаш с мен — подхванах аз.

Смая ме готовността ѝ да промени плановете си за вечерта и да приеме да се срещнем, за да чуе историята за Силвия.

— Няма нужда. Вечерта е прекалено хубава, за да я прекарам вкъщи.

Отпи от бирата и ме погледна с очакване.

Разказах ѝ всичко: за приятелството ми със Силвия, как се отдалечихме, когато замина за Лондон, а аз се мъчех да скъсам с Лий; как я видях в автобуса, как Лий бе използвал адреса ѝ, за да получи работа в моята служба. После ѝ разказах за посещенията си преди няколко седмици, за срещата ни наскоро и най-накрая — за бележката.

Извадих я от джоба си, разгънах я и ѝ я подадох.

— Какво мислиш, че означава? — попита тя.

— Явно е приела, че Лий е бил брутален с мен, защото сега прави същото с нея.

— Каза ли ти е, че има връзка с него?

— Не точно.

— Спомена ли, че се страхува от него?

— Не, но много неща сочат в тази посока. Когато ми звънна за срещата в сряда, използва обществен телефон, а не мобилния си. Лий подслушваше моите телефони и четеше имейлите ми. Така разбра, че се готвя да избягам. Вероятно прави същото с нея. На срещата дойде облечена в доста нехарактерни за нея дрехи.

Сам ме погледна учудено. Имаше големи сини очи.

— Силвия винаги носи ярки дрехи — обясних аз. — Предпочита жълто, червено, лилаво, тюркоазено. В сряда носеше черна пола и бяла блузка. Отивала на интервю за работа. Нейните дрехи бяха в торбата с нея. Никога преди не го е правила. С начина си на обличане винаги се откроявала в тълпата. Затова го правеше.

— А сега мислиш, че е искала да се слее с тълпата?

— Точно така. Най-вероятно той я следи, както правеше с мен. Освен това не носеше чанта, а само торбата.

— Нямахме чанта?

— Тогава не се замислих, но вероятно е сложил подслушвателно устройство в нея и затова не я е взела. Знаем колко налудничаво звучи, но не е, когато си живял с такъв човек.

— Тя спомена ли нещо за него? Каза ли, че е нещастна?

— Не, но изглежда се канеше да го направи. В този момент обаче звънна телефонът ѝ. Веднага след това тя си тръгна.

— Силвия ли е пъкнала бележката в джоба ти?

— Написана е върху сметката, а денят и часът съвпадат със срещата ни. Явно я е написала, преди да се появя.

Сам взе бележката и я разгледа, обърна специално внимание на написаните думи. Чудех се не се ли пита дали аз не съм ги писала.

— Слушай, защо изведнъж ще ми повярва? В съда даде показания, че Лий не ме е наранил, че съм психо и сама съм си нанесла ударите, а беше най-добрата ми приятелка! Какво е станало, та изведнъж да ми повярва?

Сам Холандс въздъхна дълбоко, огледа градината и се наведе поблизо към мен.

— Преди да се видя с теб, се отбих на адреса, който ми даде. Никой не ми отвори. Дано няма нищо обезпокоително, но наистина се притеснявам, че господин Брайтман се опитва да установи контакт с теб.

— Няма причина да се тревожиш за мен — отвърнах аз храбро.
— Знам много добре какъв е, на какво е способен.

— Ще направя каквото е по силите ми — усмихна ми се тя. — Ще поразпитам, ще проверя дали е наред. Междувременно обаче той, изглежда, не е направил нищо, за което да му търсим отговорност. Докато не предприеме някакви действия, нямаме право да го държим далеч от теб.

— А онзи, за когото се представяше — Майк Нюъл... Полицията провери ли дали има приятел в Испания, готов да свидетелства, че е работил при него последната половин година? Въпреки че съзнавам — нищо не доказва, че Майк Нюъл и Лий Брайтман са едно и също лице.

— Остави това на мен. — Тя допи бирата си. — Ще поддържаме връзка. Междувременно ще наглеждам приятелката ти. — Изправи се и се протегна. — Боже, беше много дълъг ден.

— Сега не си ли дежурна?

— Не — усмихна се тя. — Ще изям едно къри и ще си взема дълга гореща вана.

Вървах с нея до кръстовището с Талбот Стрийт, където тя взе метрото.

— Не забравяй — обърна се Сам към мен на сбогуване, — ако ти трябва помощ, паролата е „Великден“.

— Няма — уверих я аз усмихната.

Прибрах се почти по тъмно. Все още се усмихвах, докато напъхвах ключа в ключалката. Без да го завъртя, вратата се отвори. Някой я беше оставил отключена.

Намерих вратата на моя апартамент заключена, както я бях оставила. Нищо не беше размествано, нищо не беше пипано, но ме обзе безпокойство.

Стоях в средата на всекидневната и гледах към балконските врати и градината отвъд. Проверих вратите към балкона. Бяха затворени и заключени; отворих ги. Независимо че слънцето залязваше, навън все още беше топло.

Портата в дъното на градината висеше на пантите. Стоеше така от една буря през февруари миналата година. Бях помолила компанията по поддръжката да я оправи, изпратиха човек, но той я

закрепи само временно. И без това никой не използваше градината, затова не ме притесняваше, че портата зее полуотворена.

Наоколо цареше тишина.

Запитах се какво ли прави, къде е. Дали Силвия е заключена в банята си и кърви, докато някой дойде да я спаси, както Уенди ме беше спасила?

След време Уенди ми разказа, че когато той излязъл от входната врата, тя вадела продуктите от багажника на колата си. Изглеждал замаян, обясни тя, все едно е пил. Качил се в колата си и отпратил. Но не това привлякло вниманието ѝ. Докато се настанявал на шофьорското място, забелязала кръвта по ръцете му и предницата на ризата.

За мое щастие не бил затворил вратата плътно. Щом се убедила, че е заминал, отворила и влязла. Викала: „Ехо?“, докато се качвала по стълбите. Намерила ме върху килима в стаята за гости. Помислила, че вече съм мъртва. Записът от разговора ѝ на 911 беше пуснат като вещественно доказателство в съда. Уенди се потресла, когато открила кървящо от стотици места голо тяло, което едва дишало. На мен ми беше мъчително да я слушам. Този ден за последен път присъствах в съда.

Неочаквано мобилният ми телефон звънна от чантата и аз неволно подскочих.

— Здравей — поздрави Стюарт. Звучеше адски уморен. — Липсваше ми днес.

— И ти на мен. Приключваш ли вече?

— Да. Дописвам някои неща и тръгвам. Пътьом да взема ли нещо за хапване?

— Звучи добре. Слушай, ще изляза за малко. Искам да проверя нещо в службата.

— Ще се връщаш в службата? — попита той с променен глас.

— Не се безпокой. Няма да се бавя. Вероятно ще се прибера преди теб.

В другия край на линията последва пауза.

— Кати, добре си, нали?

— Да, разбира се. Искам да го махна от главата си, за да не го мисля цяла вечер.

— Добре, но вземи телефона със себе си.

— Ще го взема. Доскоро.

— Обичам те.

— И аз.

Затворих и се замислих как ли съм звучала, ако някой ме е слушал. Дотогава избягвах да говоря със Стюарт от моя апартамент, в случай че Лий е поставил подслушвателни устройства. Запитах се колко ли време ще издържа.

Хванах автобус, който да ме откара в желаната посока. Движението не беше твърде натоварено, но докато стигна до улицата на Силвия, се стъмни. Мина час, откакто Стюарт ми се беше обадил в апартамента.

Този път вратата към къщата беше плътно затворена. Натиснах бутона на апартамент номер две. Чух звъна в задната част на къщата, но никой не отговори. Изчаках малко и отново позвъних. Погледнах си часовника. Девет и десет. Трябваше да си е вкъщи. По това време в неделя дори в Лондон повечето хора са си вкъщи. Звъннах отново. Този път по домофона се чу глас. Не беше Силвия, а някой друг.

— Очевидно я няма. Защо не се разкараш?

— Извинете, но имахме уговорка — излъгах аз. — Ще ме пуснете ли?

Не последва отговор. Домофонът мълчеше.

Е, не можех да стоя тук цяла нощ. Отидох до края на улицата, завих наляво и тръгнах към задната част на къщите, където несъмнено имаше алея. Беше съвсем тъмно и сигурно пълно с кучешки испражнения, преобърнати кофи за смет и всякакви други ужаси, но поне някъде там се намираще задната страна на апартамента на Силвия и градината, където пихме чай, докато се наслаждавахме на слънчевата светлина.

Извървах двеста и десет стъпки — точно толкова изминах край фасадата на къщата й до края на улицата — и се изправих пред полусрината ограда. Опипах грубите тухли, хванах се за горната страна и се повдигнах, търсейки пролука, за да стъпя с обувтия си в гуменка крак.

Сложих лакти върху оградата и се надигнах. Видях познатата градина и прозорците на апартамента — тънеха в мрак. На първия и втория етаж прозорците светеха весело и бяха широко отворени. Следователно се налагаше да съм изключително тиха.

Стъпих върху оградата и се замислих какво да предприема. Наистина съществувахе вероятността да не си е вкъщи — да е заминала за уикенда, да е на гости при приятели или при родителите си в Ланкастър. Да е успяла да избяга от него завинаги, за разлика от мен.

Или се намираше вътре и всички светлини бяха загасени.

Е, бях стигнала дотук. Не можех да се върна вкъщи, без да проверя. Прехвърлих крака към градината и се спуснах надолу; ожулих си задната част на бедрата и се проклех, задето бях излязла по лятна рокля.

Чувах шум и смях от апартаментите горе. Долиташе и класическа музика; навярно течеше тържествена вечеря.

Прекосих градината и се озовах на балкона към апартамента.

Изчаках очите ми да се приспособят към тъмнината и надникнах през прозореца във всекидневната. Беше такава, каквато я помнех: с плакати, с разноцветния диван, с валящи се навсякъде книги и списания. В дъното се виждаха вратите към банята и спалнята, ако се ориентирах правилно.

И двете бяха отворени.

Това реши въпроса; където и да беше, не я държах за зложница в собствения ѝ апартамент.

Почувствах се доста глупаво. Хукнах към дъното на градината, очаквайки всеки миг някой да ме зърне и да се развика. Стигнах до оградата. От тази страна изглеждаше по-висока. Предстоеше ми да положа големи усилия, за да я изкача. Погледнах портата към алеята. На нея висеше голям катинар, което също не я правеше лесен път за измъкване. На няколко метра от портата видях стара кофа за смет. Макар и празна, миришеше лошо. Придърпах я до стената и се качих на нея под звуците на Втория концерт за пиано на Шостакович, които долитаха от къщата. Стъпих на капака и проверих дали ще издържи тежестта ми. Издържа. Ала в мига, когато се хванах за горния край на оградата, кофата се килна, а капакът с грохот се стовари върху земята. Музиката спря, чуха се тревожни гласове: „Какво беше това?“. „Най-вероятно лисица, скъпа. Не се притеснявай“...

Бързо се прехвърлих и за момент останах неподвижна, за да си поема дъх. Какво правех тук, когато можех да съм вкъщи със Стюарт, който вече сигурно се тревожи къде съм.

Време беше да се омитам. Където и да беше Силвия, поне бях проверила.

Качих се на автобус, който ме остави от другата страна на парка, на половин километър от вкъщи. Полувървах, полутичах през тъмнината, за да стигна до Талбот Стрийт. Небето беше ниско и покрито с облаци. Всеки момент щеше да завали.

С приближаването към вкъщи погледнах прозорците на Стюарт Светеха. Беше се прибрал преди мен. Преодолях желанието да се кача направо горе. Вместо това отидох до задната алея.

Исках да помисля.

На връщане не срещнах жива душа, вече никой не се движи пеша из Лондон след стъмване, поне не и в предградията.

Само аз.

Със Силвия се беше случило нещо лошо. Знаех го със сигурност, както знаех името си. Толкова се бе променила; беше станала неузнаваемо кротка, а очите ѝ имаха вид на очите на преследвано животно. Бях помислила, че Лий я използва, за да стигне до мен, но може би той не се интересуваше вече от мен, може би беше намерил друга, която да контролира.

Такива мисли се въртяха из главата ми, докато не погледнах към задната част на къщата и не видях, че завесите са дръпнати, а в трапезарията свети.

Застинах на място. Беше влизал вътре; вероятно още беше там.

За секунда ми хрумна да звънна на Сам Холандс, но се сетих, че може да е Стюарт — бях му дала ключ, — който се пита дали съм добре и е дошъл да провери.

В този момент нечия фигура застана до прозореца и аз се свих; само след секунда обаче въздъхнах облекчено. Стюарт, застанал до прозореца с мобилния си в ръка, натискаше бутоните. В същия момент моят телефон в джоба завибрира.

К., къде си? Все още ли си добре? С., х

Повече от всичко на света ми се прииска да го видя. Хукнах към изхода на алята. Препъвах се в какво ли не, но се смеех, защото той беше тук и всичко беше наред.

Така се чувствах чак докато стигнах до входната врата. Пъхнах ключа в ключалката и вратата се отвори. Заключих отвътре и проверих вратата само веднъж, по-скоро по силата на навика. Искях да съм горе, при Стюарт, да ме прегръща и аз да не мисля за миналото, а само за бъдещето.

Пред вратата на моя апартамент спрях за момент и се заслушах. Нищо не се чуваше.

Завъртях ключа и отворих вратата. Пред мен се ширнаха всекидневната и трапезарията. И двете помещения бяха тъмни. Единствената светлина идваше откъм спалнята ми.

Нещо беше ужасно не наред. Защо Стюарт е изгасил светлините?

В следващия миг го надуших. *Него*. Веднага го разпознах и сърцето ми заби лудо, а стомахът ми се сви.

Лий!

Явно беше във всекидневната.

Опитах се да си представя къде се е скрил и чака да се прибера. Бавно отстъпих назад към площадката. Само лампата на нощното шкафче светеше. От новата си позиция виждах леглото в спалнята. Стюарт лежеше на него и приличаше на заспал. Точно се канех да въздъхна облекчено, когато отчетох, че в позата му има нещо неестествено, а и още беше с обувки. В следващия миг видях как върху бялата възглавница от главата му се стича нещо червено.

Тръгнах напред, преди да помисля.

— Стюарт! О, не!

Застанах до него и вдигнах главата му. В следващия миг с ужас погледнах кръвта по пръстите си. Той дишаше плитко и учестено.

Чух шум зад себе си и замръзнах.

Изправих се и бавно се извърнах.

Стоеше пред прага на спалнята и препречваше вратата.

И усетих нещо странно. Макар сърцето ми да биеше лудо и да се чувствах замаяна, същевременно бях и странно спокойна. Неизбежността го налагаше. Изпитах същото, когато се опита да ме убие миналия път. И тогава, разбира се, не успя да ме довърши. Щом

тогава не успя, значи няма да успее и сега. Само дето не се засмях, преценявайки степента си на тревога — около 60.

— Господин Нюъл, колко мило от ваша страна да се отбиете.

Той се засмя, но същевременно долових известна несигурност у него. Не беше толкова едър, колкото някога, или аз бях създавала образа на чудовището в главата си? Мисля, че и той не ме позна. Бях една съвършено различна Катрин, не онази, която знаеше.

— Новият ти тип не е кой знае какво. Лесно се хвана.

— Какво искаш?

— Да поговорим.

— Давай тогава.

За моя изненада той ми позволи да изляза. Погледнах към входната врата и се запитах дали да рискувам, но знаех, че не мога да изоставя Стюарт.

Запалих лампата до дивана и седнах. В джоба беше мобилният ми телефон. Докато той се придвижваше да седне срещу мен, натиснах бутона с надеждата да набера последния избран номер. Изчаках няколко секунди и прекратих връзката.

— Добре изглеждаш — отбеляза той. А после, за мой ужас, добави: — Липсваше ми.

— Нима?

— Естествено. Мислех за теб всеки божи ден. Не биваше да приключваме така. Не беше редно.

— Какво искаш да кажеш?

Усетих, че се ядосвам. Питам се как да се държа. Мило? Свирепо? Как бих спечелила повече време?

— Трябваше да ми кажеш.

— Какво да ти кажа?

— Че си бременна. Трябваше да ми кажеш, Катрин.

Тонът му беше тих, почти нежен.

Не вярвах на ушите си.

— За какво говориш?!

— Загуби бебето. Нашето бебе. Ако ми беше казала, щеше да е по-различно. Още щяхме да сме заедно.

— Искаш да кажеш, че нямаше да се опиташ да ме убиеш, ако знаеше, че съм бременна ли?

— Щях да те спра да се държиш така грубо със себе си. Щях да се грижа за теб, да потърся помощ...

Бавно поклатих глава.

— Ти наистина ме смяташ за виновна. Вярваш на собствените си лъжи.

— Катрин, стига. Знаеш каква беше. Разбира се, че ти си виновна. Затова трябваше да те намеря, да те видя отново. Да те спра да не се нараняваш. Да го направим както трябва. Да се опитаме да създадем ново дете. Ще бъдем семейство.

Гледах го и ми идеше да прихна. От всичко, което си бях представяла през последните четири години, това определено не влизаше в списъка.

— Имам нужда от едно питие — обявих аз. — Ти искаш ли?

Изгледа ме продължително със сините си очи и отвърна:

— Разбира се.

Отидох в кухнята и извадих бутилка вино от хладилника. Обмислях дали да не я използвам като оръжие. Явно и той се досети, защото се изправи и тръгна към мен. Точно тогава мобилният в джоба ми звънна.

Стояхме един срещу друг. Извадих телефона и погледнах дисплея.

— Не отговаряй — нареди той в момента, в който натиснах зеления бутон.

— Здравей, Сам. Как си?

Тя беше на другия край. Моята спасителка. Звучеше уморена.

— Видях, че имам пропуснато обаждане. Добре ли си?

— Как прекара Великден? Мислех за теб...

Лий грабна телефона от ръката ми и го метна към стената. Той се разби и падна на няколко парчета върху облицования с плочки под.

— Казах ти да не отговаряш! Не ме ли чу?

Сега вече ми крещеше и се перчеше, за да ме сплаши.

— Постъпи глупаво. Ами ако реши да дойде да провери как съм?

Явно прекарах. Зашлеви ме през лицето с опакото на ръката си. Залитнах към тезгяха на бар плота. Усетих в устата си кръв. Трябваше да съм изплашена, да съм ужасена. Вместо това дадох да се разбере, че ми е писнало този мъж да контролира живота ми през всичките тези години.

— Кой беше?

— Сам — отвърнах аз. — Мисля, че ме чу. Разбира се, след като счупи телефона, няма как да провериш дали ти казвам истината, нали?

Той се изхили.

— Сам е в Ланкастър. Едва ли ще намине да види как си.

— Друга Сам.

Възползвах се от учудването му, за да стисна бутилката за гърлото и да я хвърля с все сили към него. Яростният ми писък, съпровождащ движението, навярно го оглуши. Целех се в главата му, но го ударих по рамото, и то не достатъчно силно, за да го нараня, но поне загуби равновесие.

Без да губя и миг, хукнах към банята, затворих вратата и заключих след себе си.

— Махай се! — крещях аз. — Махай се и ме остави на мира!

Сякаш би ме послушал. Секунди след това започна тропането. Последва пауза и трясък, когато удари вратата с рамо. Тя подскочи на пантите, но издържа. Нямахме обаче да устои дълго.

Когато вратата се отвори, бях готова да го посрещна. Разполагах с едно-единствено оръжие — дезодоранта, което впръсках в лицето му. Той отстъпи от вратата, покрил лице с ръце; кашляше и ругаеше.

— Кучка такава. Проклетата долна кучка си, Катрин.

И аз не му останах длъжна.

— А ти, копеле, какво направи на Стюарт. Гадна отрепка!

Блъснах го и хукнах към кухнята, за да взема нож. Не си усещах пръстите, но трескаво отварях чекмеджета. Най-накрая намерих белачка за картофи. Стиснах я здраво и се обърнах да го пресрещна.

Него го нямаше. Не се чуваше нищо, освен лудото биене на сърцето ми и тежките капки дъжд, които започваха да се сипят по балкона отвън. Минаха няколко минути.

— Излез! — изкрещях аз. — Къде си, копеле? Вече въобще не ме е страх от теб, скапаняко. Излез, шибан страхливец!

Ръцете ми трепереха, но здраво стисках белачката.

Ако се беше изправил пред мен, определено щях да го наръгам, щях да нанасям удари по врата, по лицето му, навсякъде. Но него го нямаше.

Може би беше излязъл през входната врата. Погледнах към кухнята и видях нещо друго: електронната запалка за газовата печка.

Пъхнах белачката в джоба и взех запалката.

— Покажи се! — изкрещях отново. — Какво чакаш?!

Входната врата стоеше леко откряната. Хукнах нагам.

Той ме причакваше зад дивана. Изправи се внезапно и ме препъна. Докато се стоварвах на пода, изпуснах флакона с дезодоранта и запалката.

Разсмях се като маниак; по лицето му се стичаха сълзи от дезодоранта.

— Не се страхуваш, така ли? Това ли каза?

Седеше върху гърдите ми. Юмруците ми се сипеха по него с всички сили, но явно никак не го притесняваха.

— Стани от мен, лайно такова — просъсках аз. — Веднага изчезвай!

Хвана здраво едната ми ръка и посегна да направи същото и с другата. Успее ли, с мен бе свършено.

— Къде е Силвия? — извиках аз. — Какво направи с нея?

Изсмях се, сякаш казвах нещо забавно.

— Силвия, а? Е, да кажем, че няма да подаде жалба срещу мен.

По стената пробягнаха светлини от фарове. За миг видях уплаха в очите му. Този път и аз се изплаших. Сега вече видях, че ще ме убие, и то без да губи време.

Вместо да насоча свободната си ръка към лицето му, бръкнах в джоба и напипах белачката за картофи. С все сили я забих в ребрата му. Той извика и се отдръпна от мен.

Дръжката на белачката стърчеше от гърдите му.

Запълзях назад и опипом затърсих флакона и запалката. Точно ги намерих и Лий ме хвана за глезените. Започнах да ритам неистово. Явно засегнах чувствителна част с все още обутите си с гуменките крака, защото той извика и ме пусна.

В същия момент пак пръснах с дезодоранта и щракнах електронната запалка. Пламъкът го обгърна. Лий падна назад и започна да размахва ръце и крака. Запищя с всички сили.

Ръцете ми също горяха, но успях някак да пусна флакона. Докато той се въргальаше напред-назад и се гърчеше като обсебен от демони, се чудех дали да предприема нещо. Пламъците замряха. Лий лежеше с почерняло лице и изгорена риза.

Чух стъпки по стълбището и вратата се отвори със замах. Погледнах фигурите, нахълтали в апартамента. Бяха двама. Никога през живота си не съм се радвала толкова много да видя двама души.

Свлякох се на колене върху килима и се заплаках.

СРЯДА, 4 МАРТ 2009 Г.

От мястото, където седях върху ниската ограда пред главното здание, го видях как тичешком пресича паркинга.

Стигна до мен, останал без дъх.

— Здравей — поздрави той. — Закъснях ли?

— Не — поклатих аз глава. — Отложиха малко. Ще започнат в и половина. Всички са в коридора отпред.

— Тя там ли е?

— Да.

Целуна ме.

— Стюарт, притеснен си — отбелязах аз.

— Малко. А ти?

— И аз.

— Да влезем. Да приключим с тази история.

Сам Холандс ни чакаше вътре.

— Как се чувстваш, Кати?

Изглеждаше елегантна в костюма си с панталон и направената прическа. Беше дала показания сутринта.

— Добре съм, благодаря.

— Отложиха малко заседанието — обясни Сам на Стюарт. — Господин Брайтман отново не се чувства добре.

— Каква изненада — подметна Стюарт.

Не ги слушах много внимателно. Оглеждах чакалнята и я търсех с очи. Къде е? Трябваше да е тук.

— Сам, къде е...

— Отиде до тоалетната.

Стюарт взе ръката ми и я целуна.

— Иди я потърси. Ще се видим вътре. Не гледай към него. Гледай мен, ако ти е нужно.

— Ти влизай. Аз ще се оправя — промълвих тихо.

Той тръгна към съдебната зала. Точно бяха отворили вратите.

— Най-добре и аз да вляза — отбеляза Сам. — Стига да не предпочиташ да остана при теб.

— Не, не. Сега ще дойда. Само да я намеря.

— Ще го осъдим здравата този път — увери ме Сам.

Само се усмигнах. Тя влезе в залата.

В дамската тоалетна Силвия стоеше пред мивката и гледаше отражението си в огледалото.

— Здравей — поздравих аз.

Беше си дала труда да си сложи грим, но въпреки това изглеждаше бледа.

— Страх ме е, Катрин.

— Знам.

— Вчера беше така смела. Всички те изслушаха.

— И теб ще те изслушат.

Тя се разтрепери. Приблжих се и я прегърнах през раменете.

— Ще се справиш — уверих я аз. — А и няма лошо да се страхуваш. Но знаеш ли? Той се страхува повече от теб. Сега ти разполагаш с цялата сила. И още нещо — вече не може да ни нарани. Трябва да минем и през това, а после всичко ще е наред.

— Знам, знам, но...

— Чу ли гласа му първия ден? Почти шепнеше. Това остана от него. Той е нищо.

Кимна и се усмигна. После си пое дълбоко въздух.

— Не го гледай, ако не се налага. Гледай мен. Или Стюарт, или Сам. Там сме и те подкрепяме. Всички сме заедно, чу ли?

— Да.

— Да вървим — предложих аз.

— Само секунда — помоли Силвия.

Заровичка из чантата си и извади червило, яркочервено. Когато ме хвана за ръка, не трепереше.

Време беше.

КРАЛСКИЯТ СЪД В ЛОНДОН

КРАЛИЦАТА СРЕЩУ БРАЙТМАН

Сряда, 4 март 2009 г.

Сутрешно заседание

Води се от Негова Чест съдия Маккен

Госпожа Скот: Моля, кажете името си.

Госпожица Бартлет: Силвия Джейн Лесли Бартлет.

Госпожа Скот: Благодаря. И така, госпожице Бартлет, откога познавате господин Брайтман?

Госпожица Бартлет: От пет години и половина.

Госпожа Скот: И сте имали взаимоотношения с него?

Госпожица Бартлет: Да.

Съдия Маккен: Бихте ли повторили по-високо, госпожице Бартлет?

Госпожица Бартлет: Да.

Госпожа Скот: Поддържали сте връзка с обвиняемия, когато е бил и в затвора, нали?

Госпожица Бартлет: Да.

Госпожа Скот: А след като го освободиха през декември 2007 година, отново сте се виждали с него?

Госпожица Бартлет: По онова време живеех в Лондон. Лий трябваше да стои в Ланкастър. Трябваше да се разписва в полицейския участък веднъж седмично и да се явява пред наблюдаващия го офицер... Не го виждах много често...

Госпожа Скот: Господин Брайтман посещаваше ли ви в Лондон?

Госпожица Бартлет: Да, при всяка възможност.

Госпожа Скот: Как бихте описали взаимоотношенията си по онова време? Дватамата бяхте ли щастливи? Не бързайте да отговаряте.

Съдия Маккен: Искате ли да седнете, госпожице Бартлет?

Госпожица Бартлет: Благодаря. Съжалявам. Лий беше различен, когато излезе от затвора. Понякога беше трудно да си в негово присъствие.

Госпожа Скот: Това какво значи точно?

Госпожица Бартлет: Беше на настроеня. Те се редуваха...

Госпожа Скот: Проявявал ли е физическо насилие спрямо вас?

Съдия Маккен: Госпожице Бартлет, искате ли чаша вода?

Госпожица Бартлет: Не, не. Извинете. Понякога говореше неприятни неща и аз се плаших от него. Но се държа физически грубо с мен само последния път.

Госпожа Скот: Благодаря ви. Разбирам, че това ви разстройва. След като го освободиха от затвора, господин Брайтман споменавал ли е Катрин Бейли пред вас?

Госпожица Бартлет: Не. Видях Катрин през януари миналата година. Бях в автобуса, а тя — на улицата. Когато се срещнахме с Лий, му казах, че съм я видяла.

Госпожа Скот: Той как реагира?

Госпожица Бартлет: Първоначално не коментира. Но вероятно я беше търсил. Видях обява за работа във вестника и забелязах името на Катрин като човека за контакти. Катрин работеше в „Човешки ресурси“ и предположих, че е тя. Когато показах обявата на Лий, той заяви, че ще кандидатства за поста заради забавата. Настоя да напише моя адрес на формуляра.

Госпожа Скот: Вие как се почувствахте от това?

Госпожица Бартлет: Не се зарадвах, че иска отново да влезе в контакт с нея. Дори се скарахме.

Госпожа Скот: Преди малко казахте, че господин Брайтман е проявил насилие спрямо вас само последния път. Бихте ли описали пред съда при какви обстоятелства се случи това?

Госпожица Бартлет: *(Не се чува.)*

Съдия Маккен: Госпожице Бартлет, бихте ли повторили по-високо, моля?

Госпожа Скот: Готова ли сте да продължите?

Госпожица Бартлет: Да. Благодаря.

Госпожа Скот: Питам за последния път преди арестуването му, когато сте видели господин Брайтман.

Госпожица Бартлет: Погледнах в сака му. Носеше сак, когато идваше. Обикновено го вземаше, когато си тръгваше, но този път го остави и аз погледнах вътре.

Госпожа Скот: И какво намерихте?

Госпожица Бартлет: Предимно дрехи, чифт обувки... Обичайните вещи за пътуване през уикенда. Но на дъното намерих... други неща. Снимка на Катрин. Порнографска снимка. И оборудване, електронни механизми. Не знаех какви са. Имаше и нож.

Госпожа Скот: Разбирам. За да сме наясно — на коя дата се случи това?

Госпожица Бартлет: Вторник, шести май, миналата година.

Госпожа Скот: Когато отново видяхте господин Брайтман, казахте ли му какво сте видели?

Госпожица Бартлет: Да. На следващата сутрин. Той ме удари по главата. За няколко минути загубих съзнание, а когато се съвзех, той ме... Той ме...

Госпожа Скот: Не бързайте.

Госпожица Бартлет: Извинете. Беше отгоре ми. Изнасилваше ме.

Госпожа Скот: Изнасилваше ви?

Госпожица Бартлет: Да.

Госпожа Скот: Какво стана после?

Госпожица Бартлет: Тръгна си. Взе си сака и си тръгна.

Госпожа Скот: Обадохте ли се в полицията?

Госпожица Бартлет: Не. Бях прекалено изплашена. Не знаех къде е отишъл. Страхувах се да не се върне всеки момент.

Госпожа Скот: А какво направихте?

Госпожица Бартлет: Взех си вана. Облякох чисти дрехи. Отидох до обществен телефон и се обадох на Катрин в службата. Предложих ѝ да се срещнем.

Госпожа Скот: Двете сте се срещнали на Оксфорд Стрийт, нали?

Госпожица Бартлет: Да. Искях да е на обществено място, в случай че ме следи.

Госпожа Скот: Възнамерявахте ли да кажете на Катрин какво се е случило с вас?

Госпожица Бартлет: Да. Искях да я предупредя.

Госпожа Скот: Да я предупредите?

Госпожица Бартлет: Допусках, че ще я преследва, че отново се кани да я нападне.

Госпожа Скот: Когато се видяхте с Катрин, обяснихте ли й това?

Госпожица Бартлет: *(Не се чува.)*

Госпожа Скот: Силвия, бихте ли повторили за съда?

Госпожица Бартлет: Не, не успях. Не можах да й кажа. Точно когато Катрин пристигна, Лий ми звънна. Звучеше нормално по телефона, но знаех, че ни наблюдава. Попита защо съм облечена така.

Госпожа Скот: Бихте ли обяснили какво е имал предвид с това?

Госпожица Бартлет: Обикновено нося дрехи с ярки цветове. Тогава бях облечена в черна пола и бяла блузка. Смятах, че ще му е трудно да ме различи, ако ме следи.

Госпожа Скот: Но той коментира облеклото ви?

Госпожица Бартлет: Да. И попита с кого съм. Казах, че не познава човека. Той ме обвини в лъжа — двамата сме го познавали много добре. Явно ни наблюдаваше.

Госпожа Скот: Вие какво направихте?

Госпожица Бартлет: Тръгнах си. Прецених, че ако оставя Катрин, тя ще бъде в безопасност, защото той ще проследи мен, а не нея.

Госпожа Скот: И така ли стана в действителност?

Госпожица Бартлет: Да.

Госпожа Скот: Къде отидохте?

Госпожица Бартлет: Известно време се разхождах. Искях да загуби дирите ми. Влязох в галерия, обиколих няколко магазина. Прибрах се късно, по тъмно. Чакаше ме на стъпалата. Ужасих се, когато го видях. Държеше се... изключително спокойно. После каза, че иска да ми покаже нещо, и ме отведе в апартамента в сутерена.

Госпожа Скот: Бихте ли обяснили на съда къде е това? Това не е вашият апартамент, така ли?

Госпожица Бартлет: Не. Апартаментът в сутерена на сградата е необитаем. Мисля, че го ремонтираха. В него нямаше мебели. Май и електричеството беше изключено.

Госпожа Скот: Какво стана, когато ви отведе там?

Госпожица Бартлет: Извинете, аз...

Съдия Маккен: Госпожице Бартлет, трябва ли ви време, за да се съвземете?

Госпожа Скот: Имам само още няколко въпроса, ако свидетелката е в състояние да отговори.

Госпожица Бартлет: Да, мога. Добре съм. Извинете.

Госпожа Скот: Ще ни кажете ли какво стана, когато влязохте в апартамента?

Госпожица Бартлет: Той ме удари и започна да ме рита. Крещеше ми. Повтаряше колко съм глупава. Заяви, че не заслужавам да живея.

Госпожа Скот: Колко време продължи тази атака?

Госпожица Бартлет: Не съм сигурна. Стори ми се страшно дълго. Завлече ме в банята. Там има тоалетна чиния, мивка и кранове за душ, но нищо друго. Няма и прозорец. Помещението е малко. Заклучи ме вътре.

Госпожа Скот: И тогава го видяхте за последен път?

Госпожица Бартлет: Не. След малко се върна. Беше с ръкавици. Мислех, че ще ме убие.

Госпожа Скот: Нападна ли ви отново?

Госпожица Бартлет: Не. Закани се да намери Катрин. Искал да изясни нещата.

Госпожа Скот: Какво мислите, че имаше предвид?

Господин Никълсън: Ваша Чест, от свидетелката се иска да изрази мнение.

Госпожа Скот: Ваша Чест, става въпрос за ситуация, в която свидетелката може да интерпретира значението на думите, казани от обвиняемия.

Съдия Маккен: Разбирам какво целите, но предпочитам госпожица Бартлет да се придържа към описание на случилото се. Моля, продължавайте.

Госпожа Скот: Господин Брайтман влезе в помещението и обяви, че ще намери Катрин. Какво се случи после?

Госпожица Бартлет: Тръгна си. Заклучи вратата след себе си и тръгна. Остави ме там. Опитах се да изляза. Тропах по вратата, но никой не ме чу. Не можех да се измъкна.

Госпожа Скот: Прекарали сте там четири дни, така ли?

Госпожица Бартлет: Да.

Госпожа Скот: Разполагали сте с вода, но не и с храна?

Госпожица Бартлет: Нямах храна.

Госпожа Скот: Благодаря. Ваша Чест, нямам повече въпроси.

Съдия Маккен: Благодаря, госпожо Скот. Дами и господа, обявявам почивка. Ще продължим в три часа.

РАЗПИТ НА СВИДЕТЕЛЯ ОТ АДВОКАТА НА ОБВИНЯЕМИЯ

Господин Никълсън: Госпожице Бартлет, как се запознахте с господин Брайтман?

Госпожица Бартлет: Катрин ни запозна.

Господин Никълсън: Когато започнахте връзката си, той беше ли романтично обвързан с госпожица Бейли?

Госпожица Бартлет: Да, но ми каза...

Господин Никълсън: Благодаря. Значи сте били наясно, че е продължавал връзката си с госпожица Бейли, докато се е виждал с вас?

Госпожица Бартлет: Да, но...

Господин Никълсън: Бихте ли казали, че сте честен човек, госпожице Бартлет?

Госпожица Бартлет: Да, разбира се.

Господин Никълсън: През 2005 година дадохте ли пред полицията показания, засягащи приятелските ви връзки с госпожица Бейли?

Госпожица Бартлет: Да.

Господин Никълсън: Помните ли да сте казали, че по време на приятелството си с госпожица Бейли сте знаели за склонността ѝ да се самонаранява, като се реже с нож?

Госпожица Бартлет: Да.

Господин Никълсън: Това изявление отговаря ли на истината, госпожице Бартлет?

Госпожица Бартлет: Не.

Господин Никълсън: Признавате, че сте излъгали при даване на показания пред полицията?

Госпожа Скот: Свидетелката вече отговори на този въпрос.

Съдия Маккен: Господин Никълсън, не съм съгласен с така провеждащия се разпит.

Господин Никълсън: Ваша Чест, искам да помоля за закрито съдебно заседание.

Съдия Маккен: Дами и господа, ще проведем закрито съдебно заседание. Моля всички да се оттеглите в стаята на съдебните заседатели. Ще ви извикам отново, щом приключим. Благодаря ви.

— Съдебните заседатели се оттеглят —

ЗАКРИТО СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ

Съдия Маккен: Госпожо Скот?

Госпожа Скот: Това са вторите показания на госпожица Бартлет, при които тя дава ясно да се разбере, че е била насочена да лъже от обвиняемия, и господин Никълсън е наясно с този факт.

Господин Никълсън: Ваша Чест, на госпожица Бартлет очевидно не може да се разчита да даде правдоподобни показания. Стремя се да привлека вниманието на съдебните заседатели именно към този факт.

Госпожа Скот: Тя е била ужасена от господин Брайтман, Ваша Чест. Най-вероятно би направила и изявление, че не съществува, ако обвиняемият е настоявал за подобно нещо.

Съдия Маккен: Господин Никълсън, според мен, след като госпожица Бартлет дава втори път показания, в които изяснява защо е излъгала при даването на първите показания, то съдебните заседатели трябва да бъдат запознати с този факт.

Господин Никълсън: Добре.

Съдия Маккен: Благодаря. Извикайте отново съдебните заседатели. Ще продължим оттам, където спяхме.

НЕДЕЛЯ, 23 МАЙ 2010 Г.

Сам Холандс ме чакаше отвън.

— Добро утро — поздрави тя, докато се настанях до нея в колата. — Хубав ден за тайнствена разходка. Къде отиваме?

— В Сейнт Албанс.

Подкара към главния път.

— Наистина съм ти благодарна, Сам. Сигурно имаш по-приятни занимания, за да запълниш свободния си ден.

— Я ми повтори: значи получи писмо?

Чакаше ме, когато вчера се върнах от пазар. Нищо не подсказваше каква неприятна изненада съдържа; беше в обикновен плик, с името и адреса ми, напечатани отпред, марка и пощенско клеймо. Прочетох го на Сам.

Скъпа Катрин,

Много мисля за теб. Исках да ти кажа, че съжалявам за всичко, което се случи. Наистина съжалявам и имам подарък за теб, който може да оправи нещата.

Или в индустриалната зона на север от Сейнт Албанс. Хангар 23 е вдясно. Паркирай пред него и заобиколи сградата. Отзад има пусто място с дървета. Проследи линията, която образуват дърветата, и в края и ще намериш какво съм ти оставил.

Надявам се да направиш това последно нещо за мен и да го приемеш като знак за моето извинение.

— Това ли е всичко?

— Какво?

— Писмото свършва някак внезапно. Който започва със „Скъпа еди-коя си“, обикновено завършва с „Поздрави от еди-кого си“ или „С обич“...

Бяхме на магистрала 1 и пътувахме към магистрала 25. Движението в обратна посока беше по-натоварено от нашето. Прехапах устни.

— Кати...

— На следващата страница има още няколко изречения. Лични неща.

— Какви точно лични неща?

— Не е нещо съществено, наистина.

— Кати, това не е само писмо. Това е веществено доказателство. Наясно си, нали?

— Да изчакаме да видим за какво става дума. Може да е нещо несъществено.

— Стюарт какво казва по въпроса?

— Тези два дни отсъства. Замина на голяма конференция в нова болница в Белгия.

Тя не откъсваше очи от пътя и изрази неодобрението си, като стисна устни. Накрая щях да ѝ покажа писмото, трябваше да го направя. Но още не бях готова.

— Как ти се струва цялата тази история? — попита Сам.

— Не знам... Така поставен въпросът, не ми звучи добре.

— И на мен. Радвам се, че ми звънна.

— Питам се дали е капан.

— Е, още е зад решетките, така че няма да ни чака там. Днес сутринта звъннах в затвора.

— Писмото не е пратено от затвора.

— Забелязах. Явно е накарал някого да го изнесе незаконно. Ще отбележа това в доклада си.

Слязохме от магистралата и чухме сателитния навигатор на Сам да ни насочва със спокоен тон да завием наляво при следващата отбивка и да продължим напред два километра.

— Как е Стюарт?

— Добре е. И двамата сме добре.

— Как е да си омъжена?

Засмях се, преди да отговоря.

— Не е по-различно от преди. Пък и не е минало много време. Само пет месеца.

— Няма ли вече бебе?

— Още не. Да не би на теб да са ти се приискали деца?

— На мен не, но Джо настоява. Ще се оженим догодина.

— Сам, не си ми казала!

— Заедно сме от десет години. Време е.

— Направи ли ти предложение?

— Още не.

— Тогава ти му направи. Заслужава си. Ще ни поканиш ли на сватбата?

— Разбира се. Ще поканя и Силвия.

— Тя много ще се зарадва.

— Е, пристигнахме.

Индустриалната зона беше пуста. Минахме край лавка за храна със спуснати кепенци. Половината хангари бяха свободни; номер 23 не правеше изключение.

Сам паркира колата отпред.

— Виж там — подсказа тя.

Отстрани на хангара се виеше обрасла с бурени и плевели пътечка.

Сам тръгна по нея.

Отзад наистина се откриваше пустеещо място.

— Сега накъде? — зачудих се аз.

Вдигнах ръка да предпазя очите си от слънцето и погледнах към дърветата, които беше описал. Именно тогава видях нещо червено да проблясва на фона на кафеникавата земя.

— Виж — посочих аз.

Нещо червено се вееше като знаме. Приближихме го; мърдаше, сякаш е живо. Вече знаех какво е, но независимо от това се шокирах да го видя. Усетих сълзите в очите си и те закапаха, преди да успея да ги спра. Все едно виждах стар приятел и същевременно беше кошмарно.

— Какво е това? — учуди се Сам.

— Роклята ми.

Независимо от орфаните ѝ краища и многото лекета по нея, я разпознах.

— Само това ли? Стара рокля?

Беше вързана към стара ръждива лопата, забита в земята. Струпаните наоколо камъни създаваха впечатление за гроб.

— Не, това е някакъв маркер — отвърнах аз.

Тя го видя секунди след мен. В дъното на канавката вятърът развя кичур черна коса. При по-внимателно вглеждане отдолу се забелязваха бели кости.

— По дяволите! — изруга Сам и грабна мобилния си телефон.

— Мисля, че се казва Наоми — промълвих аз.

От задния джоб на джинсите измъкнах втория лист.

— Сам, добре е да видиш това.

Съжалявам за стореното на Силвия и на възрастната жена, която живееше под теб. Те бяха само средство, за да стигна до теб. Трябва да разбереш, че никой и нищо няма да ме спре да те намеря, Катрин. Оставям ти този подарък като знак, че съм готов на всичко. Нищо няма да ме спре. Колкото и дълго да отнеме, ще те чакам. Един ден ще бъда свободен, ще те намеря и ще бъдем заедно.

Чакай ме, Катрин.

С обич,
Лий

Издание:

Автор: Елизабет Хейнс

Заглавие: Флирт с мрака

Преводач: Ивайла Божанова

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 22.10.2012

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-347-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17699>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.